

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ULUSLARARASI ÇOKSATICI "VAMPIR AKADEMİSİ" VE
NEW YORK TIMES ÇOKSATICI "KANBAĞI" SERİLERİNİN YAZARI

RICHELLE MEAD

Sisters Planet

Zakat Sember

Zakut & Cember

RICHELLE MEAD

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/234
AB/506
AÇ/469
A/55

YAKUT ÇEMBER

Richelle Mead

Orijinal Adı: *The Ruby Circle*

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir
İngilizceden Çeviren: Yeliz Üslü, Elif Nihan Akbaş
Editör: Meral Aslankaya
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Mebruke Bayram, Murat Yıldırım

1. Basım: Ağustos 2015

ISBN: 978 - 605 - 142 - 699 - 0

Sertifika No: 10905

RICHELLE MEAD © 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyyayinlari.com
www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

*Her gün gerçek bir aşk hikâyesi yaşayan
Yvonne ve Don için...*

1. BÖLÜM

ADRIAN

Evlilik hayatı pek de beklediğim gibi değildi. Yanlış anlamayın, evlendiğim kadınla ilgili hiç pişmanlığım yok. Aksine, onu öyle çok seviyorum ki birini bu kadar sevebileceğimi hayal bile edemezdim. Sorun, içinde yaşadığımız gerçeklik. İşte bunu da hayal bile edemezdim. Eskiden egzotik yerlerin, daha da önemlisi özgürlüğün hayalini kurardık. Küçücük odalara tıkalı kalmak, bırakın romantik bir kaçamağı, herhangi bir kaçış planımın bile parçası olamazdı.

Ama mücadeleden kaçacak biri olmadım hiç.

“Bu ne?” diye sordu Sydney şaşkınlıkla.

“Yıldönümümüz kutlu olsun,” dedim.

Duşunu alıp üstünü yeni değiştirmişti ve banyonun kapısında durmuş, oturma odamızda yaptığım değişime bakıyordu. Azıcık zamanda bu kadar çok şey yapmak hiç de kolay değildi doğrusu. Sydney becerikli ve hızlı biri. Bu, duş alırken de geçerli. Oysa ben? Ben duş alana kadar bir şehri yıkıp

yeniden yapabilirsiniz. Sydney işini bitirene kadar geçen kısa sürede etrafı mumla ve çiçeklerle süslemek gerçekten mucize sayılırdı. Ve o mucizeyi gerçekleştirmiştım.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Daha bir ay oldu.”

“Hey, *daha* deme,” diye uyardım onu. “Yine de çok önemli. Ayrıca haberin olsun, hayatımızın geri kalanında her ay kutlama yapmayı planlıyorum.”

Parmakları, çiçek dolu bir vazanın içindeki taç yapraklarında gezinirken yüzündeki gülümseme sırtmaya dönüştü. İçim acıdı. Sydney’in yüzünde gerçek bir gülümsemeyi en son ne zaman görmüştüm acaba?

“Şakayık bile almışsın,” dedi. “Nasıl başardın?”

“Benim de kendime göre yöntemlerim var,” dedim ukala bir tavırla.

Tabii bu yöntemlerin ne olduğunu bilmese daha iyi olur, diye uyardı içimdeki ses.

Sydney etrafta gezinip yaptıklarımı inceledi. Bir şişe kırmızı şarapla bir kutu çikolatalı trüfü mutfak masasının üzerine gösterişli bir şekilde yerleştirmiştım. “Saat biraz erken değil mi?” diye takıldı.

“Kime sorduğuna bağlı,” dedim başımı karanlık pencereye doğru sallayarak. “Teknik olarak senin için gece.”

Yüzü asıldı.

“Açıkçası artık saat kavramını biraz yitirdim.”

Bu hayat tarzı ona pek uymuyor, dedi içimdeki ses. *Şu hâline baksana.*

Mumların titrek ışığında bile Sydney'in yaşadığı stresi görebiliyordum. Gözlerinin altındaki koyu halkaları. Yorgunluktan çok çaresizlikten kaynaklanan o hâlsizliği.

Sydney, Moroi Sarayı'na geliş amacı, özel olarak biz vampirleri beslemek olmayan tek insandı. Herhangi bir medeni Moroi yerleşiminde, içimizden biriyle evlenen de tek insandı ayrıca. Bu evlilikle kendi insanların nefretini üstüne çekmiş, dış dünyadaki arkadaşları ve ailesiyle (en azından onunla hâlâ konuşanlarla) bağını tamamen koparmıştı. Saray'dakilerin aşagılایıcı ve meraklı bakışları yüzünden kendini buradakilerden de soyutlamıştı ve artık bütün dünyası, bu küçük dairemizden ibaretti.

“Dur, daha bitmedi,” dedim hemen, dikkatini dağıtmayı umarak. Bir düğmeye basmamla birlikte, oturma odamızda bir klasik müzik dinletisi başladı. Elimi ona uzattım. “Düğünümüzde dans etme fırsatımız olmamıştı.”

Yine gülümsedi. Elimi tuttu ve onu kendime çekmeme izin verdi. Mumlara çarpmamaya dikkat ederek onu odanın etrafında döndürdüm. Keyifle beni seyrediyordu. “Ne yapıyorsun? Bu vals. Üç hareketi var. Duymuyor musun? Bir-ki-üç, bir-ki-üç.”

“Hadi ya? Vals demek? Hıh. Sadece kulağa hoş gelen bir şey seçtim. Ne de olsa ikimizin bir şarkısı falan yok henüz.” Bir an bunu düşündüm. “Sanırım çift olarak bu anlamda çuvalladık.”

Dudağını büktü. “En büyük eksiğimiz buysa, hiç de fena sayılmayız.”

Odanın içinde uzunca bir süre dans ettik. Sonra birden, “*She Blinded Me With Science*,” dedim.

“Ne?” dedi Sydney.

“Şarkımız bu olabilir.”

O içtenlikle gülerken uzun zamandır bu şarkıyı dinlemediğimi fark ettim. Bir şekilde hem kalbimi sızlatıyor hem de coşturuyordu.

“Hımmm,” dedi. “*Tainted Love*’dan iyi sanırım.”

İkimiz de güldük. Yanağını göğsüme dayadı. Sarı saçlarını öpünce sabun ve teninin kokusu içime doldu. “Mutlu olmak garip geliyor,” dedi sessizce. “Yani Jill kim bilir ne hâldeyken...”

Bu adı duyunca kalbime bir ağrı saplandı. Ağır bir karanlık üzerime çullandı ve yarattığım bu küçük mutluluk anını paramparça etti. Karanlığı zorla da olsa itip bu günlerde adım gibi bildiğim o tehlikeli uçurumdan kendimi kurtarmalıydım. “Onu bulacağız,” dedim Sydney’i daha da sıkı sararak. “Nerede olursa olsun, onu bulacağız.”

Tabii hayattaysa, dedi içimdeki ses aceleyle.

Bu arada, kafamda durmadan konuşan o sesin birtakım mental alıştırıcılar sonucu ortaya çıkmadığını belirtmekte fayda var. Aslında o ses belli bir kişiye, eski Moroi Kraliçesi, ölü teyzem Tatiana’ya aitti. Kendisinin bir hayalet gibi yanımda dolaştığını düşünmeyin. Sesi sadece bir sanrıydı. Kullandığım nadir sihir türü yüzünden beni ele geçiren delilikten doğan bir sanrı. Alacağım basit bir ilaç, teyzemin sesini tamamen kısıbılırdı ama bu ilaç, sihrimin de önünü keserdi ve dünyamız böyle bir şey yapabilmem için fazla tekinsizdi. Bu nedenle hayalet

Tatiana teyzem ve ben, kafamda oda arkadaşı olmuştuk. Bazen bu hayali varlığı beni korkutuyor, ondan ne zaman kurtulacağım diye kara kara düşündürüyordu. Bazen de onu gayet normal karşılıyordum ki bu beni daha da korkutuyor, gerçeklik algımı tamamen ne zaman kaybedeceğim diye endişelenmeme neden oluyordu.

Sydney'i bir kez daha öperken Tatiana teyzemi yok saymayı başardım. "Jill'i bulacağız," dedim daha kararlı bir sesle. "Ama aynı zamanda hayatımıza devam etmeliyiz."

"Sanırım haklısın," dedi Sydney iç çekerek. Az önceki neşesine geri dönmeye çalıştığı yüzünden okunuyordu. "Madem yapamadığımız düğün dansımızı telafi edeceğiz, ben biraz daha iyi görünmek istiyorum. Belki de gidip şu elbisemi bulmalıyım."

"Olmaz," dedim. "Elbise güzel olmadığından değil. Ama seni böyle sıradan kıyafetlerle daha çok beğeniyorum. Hatta onlara bile gerek yok bence..."

Vals yapmayı -ya da artık hangi tür dans hareketi yapıyorsam onu- bıraktım. Dudaklarımı onunkilere götürüp onu az öncekinden çok daha tutkulu şekilde öptüm. Sydney'in dudaklarının yumuşaklığını hissedince içimde bir sıcaklık yükseldi. Onda da benzer bir tutkuyu sezmek ise beni şaşırttı. Yaşadığımız son gelişmelerden sonra Sydney bana pek fiziksel yakınlık göstermiyordu ve açıkçası onu suçlayamazdım. Onun isteklerine saygı duyduğumdan uzak duruyordum. Ondaki bu ateşi ne kadar özlediğimi, öpüştüğümüz o ana kadar fark etmemiştim.

Yavaşça kanepeye çökerken kollarımız sımsıkı birbirine dolanmıştı ve tutkuyla öpüşmeye devam ediyorduk. Durup mum ışığının, sarı saçları ve kahverengi gözleri üzerinde nasıl da güzel parladığını hayranlıkla seyrederek onu inceledim. Bu güzelliğin içinde kendimi kaybedebilirdim. Ve ondan yayıldığını hissettiğim aşkın içinde eriyip gidebilirdim. Muhtaç olduğum, kusursuz, romantik bir andı. Kapı açılana kadar...

“Anne?!” diye bağırp Sydney’i bıraktım. Sanki yirmi iki yaşında, evli bir adam değil de bir lise öğrencisiydim.

“Ah, selam tatlım,” dedi annem oturma odasına dalarak. “Neden bütün ışıklar kapalı? İçerisi mezar gibi. Elektrikler mi kesildi?” Elektrik düğmesine dokununca Sydney de ben de irkildik. “Bak, gelmiş. Ama bu kadar mum yakmamalısınız. Çok tehlikeli.” Yardım edercesine bir grup mumu üfledi.

“Teşekkürler,” dedi Sydney düz bir sesle. “Güvenliği bu kadar önemsedığınızı bilmek güzel.” Sydney’in yüzündeki ifade, annemin o bir zamanlarki *yardım* çabasını getirdi aklıma. Sydney üzerinde saatlerce çalıştığı kitabın üzerine bir sürü post-it yapıştırıp notlar almıştı da annem sırf kitap fazla *karışık* duruyor diye post-itleri *yanlışıklıkla* çıkarmıştı.

“Anne, birkaç saat dışarıda işin olduğunu sanıyordum,” dedim imalı bir sesle.

“Vardı ama besleyici salonu fazla rahatsız ediciydi. Herkesin konsey toplantısında olacağını sanıyordum ama hayır. Herkes gözünü dikmiş bakıyordu. Rahat edemedim. Bir tanesini yanımda götürmeme izin verdiler.” Etrafına bakındı. “Nereye gitti? Ah, burada.” Kapının girişinden çekildi ve yaşça benden

biraz büyük, şaşkın görünümlü gence baktı. “Şu sandalyeye otur, yanına geleceğim.”

Ayağa sıçradım. “Buraya bir besleyici mi getirdin? Anne, Sydney’in bu konuda nasıl hissettiğini biliyorsun.”

Sydney yorum yapmadı ama karşısında oturan besleyiciye bakınca beti benzi attı. Adam boş boş etrafa bakıyordu. Vampirlerin ondan beslenmesi sonucu vücuduna dolan endorfin yüzünden şaşkın ve mutluydu.

Annem derin bir iç çekti. “Ne yapmamı bekliyorsun hayatım? Maureen Tarus ve Gladys Dashkov orada oturmuş dedikodumu yaparken beslenemezdim herhâlde.”

“Biraz olsun karımı düşünmeni beklerdim!” diye bağırdım. Sydney’le evlenip Moroi Sarayı’na sığındığımızdan beri çoğu yakınım -babam dâhil- bize sırt çevirmişti. Annem yanımızda yer almıştı, hatta işi bizimle birlikte yaşayacak kadar abartmıştı, bunun da kendi sıkıntıları oluyordu elbette.

“Eminim yatak odanızda bekleyebilir,” dedi birkaç mumu daha üfleterek. Masada fark ettiği trüflerden birini ağzına attı.

“Sydney kendi evinde saklanmak zorunda değil,” diye karşı çıktım.

“Ben de değilim,” dedi annem. “Burası benim de evim.”

“Önemli değil,” dedi Sydney ayağa kalkarak. “Beklerim.”

Öyle öfkeliydim ki saçlarımı yolmak istedim. Tutku mutku kalmamıştı. Sydney’de az önce gördüğüm tüm mutluluk izi silinip gitmişti. Yine kendine, bir vampir dünyasına sıkışmış bir insan olmanın çaresiz hissine çekiliyordu. Üstelik bu kadarla kalmadı. Annem masadaki şakayıkları fark etti.

“Ne güzeller,” dedi. “Melinda tedavin için çok minnettar olmalı.”

Sydney yarı yolda durdu. “Ne tedavisi?”

“Önemli değil,” dedim çabucak, annemin imayı anlamasını umarak. Başka zaman olsa Daniella Ivashkov, leblebiyi anlardı ama bugün nedense çok anlayışsız görünüyordu.

“Melinda Rowe, Saray çiçekçisi,” diye açıkladı annem. “Adrian’la geçen beslenmeye çıkışımızda onunla karşılaşmıştık. Ciddi bir akne sıkıntısı vardı ve Adrian onu iyileştirecek kadar nazikti. O da karşılığında şakayık bulacağına söz vermişti.”

Sydney öfkeden konuşamaz hâlde bana döndü. Bu durumu hemen halletmek istediğimden kolundan tuttuğum gibi onu yatak odasına götürdüm. “İşini çabuk bitir,” diye seslendim anneme, kapıyı kapatmadan önce.

Sydney öfkeyle atıldı. “Adrian, nasıl yapabildin? Söz vermiştin! Jill’i aramak dışında bir daha ruh kullanmayacağına söz verdin.”

“Önemli bir şey değildi,” diye ısrar ettim. “Hiç güç gerektirmedi bile.”

“Ama birikiyor!” diye bağırdı Sydney. “Biliyorsun. Azar azar da olsa. Onu böyle şeyler için... birinin akneleri için kullanamazsın!”

Neden kızdığını anlasam da elimde olmadan biraz gücendim. “Bizim için yaptım. Kutlamamız için. Hoşuna gider sandım.”

“Kocamın akıl sağlığını koruması daha hoşuma gider,” diye yapıştırdı hemen.

“Bu geçmişte kaldı,” dedim.

Yarısını bile bilmiyor, dedi Tatiana teyzem.

Sydney kollarını göğsünde kavuşturup yatağa oturdu. “Bak, busun işte. Her şeyle dalga geçiyorsun. Bu ciddi bir mesele Adrian.”

“Ben de ciddiylim. Neyi yapıp neyi yapamayacağımı biliyorum.”

Yüzüme boş boş baktı. “Öyle mi? Yine de ruh kullanmayı tamamen bıraksan iyi olur. Haplarına dön. En güvenli si bu.”

“Peki Jill?” diye sordum. “Ya onun için ruh büyüsi ne ihtiyaç duyarsam?”

Sydney bakışlarını kaçırdı. “şimdiye kadar bir faydası olmadı. Kimsenin büyüsi ne bir faydası olmadı.”

Son sözü, beni olduğu kadar kendisini de kınadığını anlatıyordu. Arkadaşımız Jill Mastrano Dragomir, bir ay önce kaçırılmıştı ve şimdiye kadar onu bulma çabaları sonuç vermemişti. Ruh rüyalarında Jill’e ulaşamamıştım. İnsan büyüculüğünde uzman olan Sydney de büyü kullanmasına rağmen Jill’in yerini bulamamıştı. Sydney’in büyüsi bize sadece Jill’in hayatta olduğunu söyleyebilmişti, hepsi bu. Genel inanış, Jill’in her neredeyse uyuşturulmuş olduğu yönündeydi. Bu şekilde onu hem insan hem Moroi büyülerinden gizleyebilirlerdi. Tabii bu Sydney’in de benim de kendimizi işe yaramaz hissetmemizi engellemiyordu. İkimiz de Jill’i inanılmaz önemsiyorduk. Özellikle benim Jill’le ilişkim daha yoğundu

çünkü onu ruh büyüsu kullanarak ölümün kıyısından hayata döndürmüştüm. Şimdi onun nerede olduğunu bilmemek, Sydney'e ve bana -ve bu gönüllü ev hapsinde kalkıştığımız en ufak bir mutluluk girişimine- gölge düşürüyordu.

“Olsun,” dedim. “Onu bulduğumuzda sihri ihtiyacım olacak. Ne yapmam gerekeceğini bilemeyiz.”

“Onun sivilcelerini iyileştirmek gibi mi?” diye sordu Sydney.

Geri çekildim. “Sana söyledim, önemli bir şey değildi! Bırak kendimle ve ne kadar ruh kullanabileceğimle ilgili ben endişeleneyim. Bu seni ilgilendirmez.”

Duyduklarına inanamayarak bana baktı. “Elbette ilgilenir! Ben senin karınım, Adrian. Senin için ben endişelenmeyeceksem kim endişelenecek? Ruh gücünü kontrol altında tutmalısın.”

“Baş edebilirim,” dedim sıktığım dişlerimin arasından.

“Teyzen hâlâ seninle konuşuyor mu?” diye sordu.

Kafamı çevirip bakışlarımı ondan kaçırdım. Kafamın içinde ise Tatiana teyzem iç çekti. *Ona benden asla bahsetmemeliydin.*

Ben sessiz kalınca Sydney, “Konuşuyor, öyle değil mi?” diye sordu. “Adrian, hiç sağlıklı değil. Bunu anlamalısın!”

Öfkeyle etrafımda döndüm. “Baş edebilirim. Tamam mı? Bu durumun ve teyzemin üstesinden gelebilirim!” diye bağırdım. “Bu yüzden ne yapmam gerektiğini söylemeyi bırak! Her şeyi sen bileceksin diye bir şey yok. Herkesin böyle düşünmesini ne kadar istesen de!”

Sydney sarsılmıştı, bir adım geri attı. Gözlerindeki acı, beni önceki sözlerinden daha fazla yaraladı. Kendimi korkunç hissediyordum. Bugün nasıl bu hâle gelmişti. Mükemmel olması gerekiyordu. Birden dışarı çıkma ihtiyacı duydum. Artık bu dört duvara dayanamıyordum. Annemin kontrolüne dayanamıyordum. Her zaman Sydney’i ve Jill’i hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi hissetmeye dayanamıyordum. Sydney’le ben, düşmanlarımızdan kaçmak için Saray’a gelmiştik. Birlikte olalım diye burada saklanıyorduk. Ama son zamanlarda bu durum, bizi birbirimizden daha da ayırıyordu sanki.

“Dışarı çıkmalıyım,” dedim.

Sydney’in gözleri büyüdü. “Nereye?”

Bir elimi saçımda gezdirdim. “Nereye olursa. Biraz hava almak istiyorum. Burası dışında bir yerde olmak istiyorum.”

O bir şey diyemeden hızla arkamı döndüm ve annemin, besleyiciden kan içtiği salona geçtim. Annem bana merakla baktı ama onu görmezden gelip yürümeye devam ettim. Misafirhanenin lobisine varmıştım. Dışarı çıkıp huzur verici yaz havası tenime vurunca, durup davranışlarımı değerlendirdim ve strese girdiğimde sigara içmek yerine edindiğim yeni alışkanlığım olan sakız patlatmaya başvurdum. Binaya bakınca, mücadele etmektense kaçtığım için kendimi suçlu ve korkak hissettim.

Kendine yüklenme, dedi Tatiana teyzem. Evlilik zordur. Ben bu yüzden evlenmedim.

Gerçekten de zor, dedim. Ama bu kaçmamı haklı çıkarmaz. Geri dönmeliyim. Özür dilemeliyim. İşleri yoluna koymalıyım.

Sen burada kilit altında olduğun sürece ve Jill hâlâ kayıpken işleri yoluna koyman mümkün değil, dedi Tatiana teyzem.

O sırada yanımdan iki koruyucu geçti. Konuşmalarından, konsey toplantısı için ekstra güvenlik sağlanacağı kulağıma geldi. Annemin toplantıyla ilgili önceki yorumunu hatırlayınca birden kafama dank etti. Binaya arkamı dönüp hemen Saray'a yöneldim. Toplantıya vaktinde yetişebilmeyi umuyordum.

Ne yapacağımı biliyorum, dedim Tatiana teyzeme. *Buradan nasıl kurtulacağımızı ve Sydney'le işleri nasıl yoluna koyacağımı biliyorum. Bizim bir amaca ihtiyacımız var. Ben de bize bir hedef yaratacağım. Lissa'yla konuşmam lazım. Onun anlamasını sağlarsam her şeyi hallederim.*

Ben yürümeye devam ederken hayalet cevap vermedi. Etrafımda gece yarısı dünyayı karanlığa bürümüştü. İnsanlar için uyku, biz vampir takvimindekiler içinse günün en yaşanması vaktiydi. Moroi Sarayı bir üniversite gibi inşa edilmişti. Muhteşem parkların ve bahçelerin etrafına konumlanmış kırk kadar azametli, taş bina.

Yazın tam ortasıydık, hava sıcak ve nemliydi ve dışarı çok kalabalık değildi. Çoğu beni fark edemeyecek ya da kim olduğumu anlayamayacak kadar kendi işine gömülmüştü. Beni fark edenlerse meraklı bakışlarını üzerime dikti.

Sadece kıskanıyorlar, dedi Tatiana teyzem.

Bence öyle değil, dedim ona. Hayal olduğunu bilsem de bazen cevap vermemek mümkün olmuyordu.

Elbette öyle. Ivashkov adı her zaman bir hayranlığa ve kıskançlığa neden olmuştur. Hepsi mevkice senden daha aşağıda ve

bunun farkındalar. Benim zamanımda buna asla hoşgörü gösterilmezdi. Ortaliğın böyle karışmasının nedeni, sizin o çocuk kraliçeniz.

Meraklı bakışlara rağmen yürüyüş hoşuma gitti. Kapalı kapılar ardında olmak hiç de sağlıklı değildi. Bunu itiraf edeceğim aklıma bile gelmezdi bu arada. Nemli havanın ağırlığına rağmen dışarısı bana hafif ve ferahlatıcı geldi. *Keşke Sydney de burada olsaydı*, diye geçirdim içimden. Bir an sonra bunun doğru olmadığına karar verdim. Onun daha sonra, güneş doğunca dışarıda olması gerekiyordu. O saatler insanlara daha uygundu. Bizim saat dilimimizde olmak, ona herkesten soyutlanmak kadar zor geliyordu büyük ihtimalle. Daha sonra ona bir yürüyüş teklif etmeyi aklımın bir kenarına yazdım. Güneş bizi, kötü, ölümsüz vampirler olan Strigoi'lar gibi öldürmüyordu ama Moroi'ların yine de güneşin altında pek rahat olduğu söylenemezdi. Çoğumuz gündüz uyurduk ya da evden çıkmazdık. Böylelikle zamanımızı doğru ayarlarsak Sydney fazla vampirle karşılaşmak zorunda kalmazdı.

Bu düşünceyle keyiflenerek bir balon daha patlattım ve Saray'a yaklaştım. Dışarıdan sıradan bir bina gibi görünse de içerisi, kadim bir medeniyetin sarayında görmeyi bekleyeceğiniz ihtişam ve bollukla dekore edilmişti.

Moroi'lar, kral ya da kraliçelerini on iki kraliyet ailesi içinden seçerdi. Bu meşhur kişilerin dev portreleri koridor boyunca dizilmişti ve avizelerin parıldayan ışıklarıyla aydınlanıyordu. Koridorlarda epey bir kalabalık yürüyordu. Konsey odasına vardığımda toplantının sonuna yetiştiğimi anladım.

Ben girerken çoğunluk çıkıyordu, hepsi de durup bana baktı. “İğrenç” ve “insanla evlenen” sözleri kulağıma çalındı.

Onları umursamadım. Gözlerim esas hedefimde, odanın ön kısmındaydı. Tatiana teyzemin deyişiyle “çocuk kraliçe” Vasilisa Dragomir, Konsey platformunun yanındaydı. Lissa’nın etrafını koyu renk kıyafetli dampir koruyucular çevrelemişti. Yani soyları Moroi ve insanların skandala yol açmadan evlenebildiği o eski zamanlara uzanan, yarı insan, yarı Moroi savaşçılar. Dampirlerin birbirinden çocukları olmuyordu ama genetik bir anomali sonucu soyları Moroi’larla devam etmişti.

Lissa’nın koruyucularının hemen önünde Moroi basını sorularını soruyor, Lissa ise her zamanki sakin ses tonuyla onlara cevap veriyordu. Aurasını görmek için biraz ruh büyüğü kullandım. Görüntüsü aydınlandı. Altın gibi parlıyordu, yani o da benim gibi bir ruh kullanıcısıydı ama diğer bütün renkleri soluktu ve tedirgin bir yansıması vardı. Demek Lissa huzursuzdu. Büyüyü bırakıp kalabalığın içinde aceleyle elimi kaldırdım ve gürültülerin arasında sesimi duyurmaya çalıştım. “Majesteleri! Majesteleri!”

Nasıl olduysa sesimi duydu ve başka birinin sorusunu yanıtlamayı bitirince işaret ederek beni çağırdı. Korumaları yaklaşmama izin verdi. Bu herkesin ilgisini çekti. Özellikle de kraliçenin özel alanına yaklaşması için izin verdiği kişinin kim olduğunu gördüklerinde ilgileri arttı. Ne konuştuğumuzu öğrenmek için ölüyorlardı kesin ama korumalar onları uzak tutuyordu ve odada fazla gürültü vardı.

“Ne beklenmedik bir sürpriz. Randevu alamaz mıydın?” diye sordu kısık bir sesle. Yüzündeki görev gülümsemesini sürdürüyordu. “Daha az dikkat çekerti.”

Omuz silktim. “Bugünlerde ne yapsam dikkat çekiyor. Umursamayı bıraktım.”

Gözlerinde içten bir neşe kıvılcımı yanınca bu konuyu açtığıma sevindim.

“Senin için ne yapabilirim Adrian?”

“Esas benim senin için yapabileceğim bir şey var,” dedim. Aklıma gelen fikrin ne kadar parlak olduğuna inanamıyordum. “Sydney ile benim gidip Jill’i aramamıza izin vermelisin.”

Gözleri büyüdü ve gülümsemesi kayboldu. “İzin vermek mi? Bir ay önce burada kalmak için bana yalvardın!”

“Biliyorum, biliyorum. Bunu için minnettarım. Ama senin adamların daha Jill’i bulamadı. Özel yetenekleri olanlardan özel yardım almalısın.”

“Yanılmıyorsam sen ve Sydney o özel yeteneklerinizi kullanmayı denediniz ve başarısız oldunuz.”

“O nedenle buradan çıkmamıza izin vermelisin!” dedim. “Palm Springs’e gidip...”

“Adrian,” diye sözümü kesti Lissa. “Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Buraya geldiniz çünkü Simyacılar peşinizdeydi. Şimdi de onların tam ortasına mı gitmek istiyorsun?”

“O şekilde söylersen hayır. Düşündüm ki onlar farkına varmadan sızabiliriz, sonra da...”

“Hayır,” diye sözümü kesti yine. “Kesinlikle hayır. Yeterince problemim var. Bir de ikinizin Simyacılar tarafından yaka-

lanmasını düşünemeyeceğim. Sizi korumamı istedin, ben de bunu yapacağım. Gizlice kaçmayı falan deneme. Kapılarda nöbetçiler var. İkiniz de burada kalıyorsunuz, güvende olduğunuz yerde.”

Güvende ama mutsuz, diye düşündüm Sydney’in gözlerindeki boş ifadeyi hatırlayarak.

Hayatım, diye fısıldadı Tatiana teyzem, *sen onu kaybetmeye çok önce başlamıştın*.

Ben cevap vermeyince, “Onu arayan iyi adamlarım var,” dedi Lissa. “Rose ve Dimitri onun peşinde.”

“Neden onu bulamadılar? Biri seni ortadan kaldırmak istediye neden?..”

Sözümü bitiremedim ama Lissa’nın zümrüt yeşili gözlerindeki üzüntü, bana ne diyeceğimi bildiğini söylüyordu. Lissa’nın değiştirmeye çalıştığı bir yasa, onun tahtta kalabilmesi için yaşayan en az bir akrabasının olmasını öngörüyordu. Lissa’yı tahtından etmek isteyen birinin, Jill’i öldürüp bunun kanıtını göstermesi yeterliydi. Bunun henüz gerçekleşmemesi büyük bir şans olsa da, bu olayın arkasındaki gizemi daha da artırıyordu. Amacı Lissa’yı alt etmek değilse biri Jill’i neden kaçırsındı ki?

“Eve git Adrian,” dedi Lissa nazikçe. “İstiyorsan daha sonra konuşuruz. Özel olarak. Belki başka seçeneklerimiz vardır.”

“Belki de,” dedim. Ama buna inanmıyordum.

Lissa’yı hayranlarına bırakıp kalabalığın arasından kurtuldum. Karanlık ve çok tanıdık bir ruh hâli üstüme çöküyordu. Lissa’ya gitmek bir anlık bir dürtüydü ve bana anlık

bir umut vermişti. Sydney ve ben sığınacak bir yer ararken Jill'in başına gelecekler konusunda en ufak bir fikrimiz yoktu. Lissa'nın Jill'i arayan iyi adamları vardı gerçekten de. Sydney'in eski örgütü Simyacılar bile gönülsüz de olsa destek veriyordu. Yine de içimdeki o suçluluk duygusundan sıyrılamıyordum. Burada saklanmak yerine dışarıda olsak Jill'i bulacağımıza inanıyordum. Ortada henüz anlamadığımız bir şey dönüyordu. Çünkü durum farklı olsa Jill'i kaçırانlar çoktan...

"Vay, vay, vay. Bak kim korkak yüzünü göstermeye karar vermiş."

Birden durup gözlerimi kırptırdım. Nerede olduğumun farkında bile değildim. Öyle yoğun düşüncelere dalmıştım ki fark etmeden evin yolunu yarılamıştım bile ve iki binayı ayıran taş bir yoldaydım. Birini pusuya düşürmek için mükemmel olan, sessiz, ıssız bir yolda. Son zamanlarda benden intikam almayı kafasına takmış soylu bir Moroi olan Wesley Drozdov, birkaç arkadaşıyla yolumu kesmişti.

"Yanında her zamankinden fazla adam var Wes," dedim yumuşak bir sesle. "Birkaç tane daha bulursan nihayet adil bir kavgaya girişebilirsin."

Sırtımın alt kısmına inen yumruk ciğerlerimdeki havayı boşaltmama ve öne doğru tökezlememe neden oldu. Wesley bana doğru atılıp ben karşılık veremedem bir sağ kroşe savurdu. Acının arasında hayal meyal aslında doğru noktaya bastığımı anladım. Wesley kalabalık bir grupla dolaşıyordu çünkü ruh büyüme karşı koymasının tek yolu buydu. Biri ayağını

dizime bastırıp beni diz çökmeye zorluyordu. Böyle elimi kolumu sallayarak dışarı çıkmakla aptallık etmiştim. Wesley geçmişin intikamını almak için fırsat kolluyordu. Şimdi de beklediği fırsatı bulmuştu işte.

“Ne oldu?” dedi Wesley, ben ayağa kalkmaya uğraşırken karnıma bir tekme savurarak. “Besleyici karın seni kurtarmaya gelmiyor mu?”

“Evet,” dedi başka biri. “İnsan fahişen nerede?”

Acı yüzünden cevap veremedim. Sayamadığım kadar fazla kişiden daha fazla tekme geldi. Yüzleri kafamın üzerinde hayal meyaldi. Bazılarını tanıdığımda şok oldum. Wesley’nin her zamanki arkadaşlarından değillerdi. Bazıları tanıdığım, bir zamanlar birlikte eğlendiğim... bir zamanlar arkadaşım diyebileceğim kişilerdi.

Başıma aldığım bir darbe, gözlerimin etrafında yıldızların dönmesine, kalabalığın görüntüsünün bulanıklaşmasına neden oldu. Yumruklar ve tekmeler arka arkaya gelirken görüntü ve ses birbirine karışmıştı tamamen. Nefes almaya çalışarak acı içinde yerde kıvranıyordum.

Birden, karanlığın içinden net bir ses duydum. “Ne oluyor burada?”

Gözlerimi kırıp görüşümü netleştirmeye çalıştığımda güçlü ellerin Wesley’yi kısıvrak yakalayıp yandaki binanın duvarına sürüklediğini gördüm. Serseri arkadaşlarının ters giden bir şey olduğunu anlamaları iki üç saniye sürdü. Sonra hepsi korkak tavuklar gibi dağıldı. Bana yaklaşan tanıdık yüzün de Eddie Castile’e ait olduğu ortaya çıktı.

“Devam etmek isteyen yok mu?” diye inledim. “Hâlâ sayıca bizden fazlasınız.”

Sayıları Eddie’ye karşı işe yaramazdı, bunu çok iyi biliyorlardı. Koşarak kaçtıklarını görmesem de hayal ettim. Muhteşemdi. Sessizlik çöktü.

Biraz sonra birinin daha kalkmama yardım ettiğini gördüm. Arkama baktığımda tanıdık bir yüz daha, Neil Raymond kolunu bana dolamıştı.

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Neil hafif İngiliz aksanıyla.

Ayağımı yere basarken irkilsem de başımı olumlu anlamda salladım. “Evet. Hadi şimdi eve gidelim. Bir yerim kırılmış mı sonra bakarız. Teşekkürler bu arada,” diye ekledim. Eddie diğer taraftan destek verince yürümeye başladık. “Başı derde giren bu Moroi’un güvenebileceği cesur şövalyelerin olduğunu bilmek güzel.”

Eddie başını salladı. “Aslında tamamen tesadüf. Biz de sana bazı haberler getirmeye geliyorduk.”

İçim birden buz gibi oldu. Olduğum yerde durdum. “Ne haberi?”

Eddie’nin yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sakin ol. Haberler iyi. Galiba. Sadece beklenmedik. Kapıda Sydney’le ikinizin bir ziyaretçisi var. İnsan bir ziyaretçi.”

O kadar acı çekmesem ağzım açık kalırdı. Bu gerçekten de beklenmedik bir haberdi. Sydney benimle evlenip Moroi’lara sığınarak insan tanıdıklarına sırtını dönmüştü. Şimdi birinin buraya çıkagelmesi tuhaftı. Gelen bir Simyacı olamazdı çünkü öyle olsa bekçiler onu geri çevirirdi.

RICHELLE MEAD

“Kim peki?” diye sordum.

Eddie’nin gülümsemesi sıırıtmaya döndü. “Jackie Terwilliger.”

2. BÖLÜM

SYDNEY

“Ah, Adrian.”

Islak bir bezle Adrian’ın yüzündeki kanı ve kiri silip kestaneye saçlarını düzeltirken söyleyebileceğim başka bir söz yoktu. *Bana hiçbir şey olmaz* gülümsemesini takındı. O perişan hâline rağmen büyüleyici görünmeyi yine de başarıyordu.

“Hey, böyle üzgün görünme Sage. O kadar da kötü değildi.” Neil’a bakıp yapmacık bir fısıltıyla, “Öyle değil mi? Kötü bir kavga olmadığını, benim de iyi dövüştüğümü söyle,” dedi.

Neil gülümsedi ama Adrian’ın annesi ondan önce konuştu. “Adrian, canım, şaka yapma zamanı değil.”

Vampir kayıinvalidemle anlaşılamadığımız çok mesele olsa da bu, kesinlikle uyum içinde olduğumuz bir konuydu. Az önceki kavgamızın ağırlığı hâlâ üzerimizdeydi ve elimde olmadan kendimi suçlu hissediyordum. Keşke daha çok direnip dışarı çıkmasına engel olsaydım. Bu, sorun çıkaran adamlarla ilk karşılaşması olmadığından yanına en azından bir koruyucu

cu almasını sağlamalıydım. Genelde koruyucular Moroi'lara, Strigoi'ların bir tehdit oluşturduğu dış dünyada eşlik ederdi. Ama Adrian'ın halkı, evlenmekle doğaya karşı çıkan korkunç yaratıklar olduğumuzu düşündüğünden, düşmanlık burada da daha az değildi. Daha önce bir sürü tehdit ve hakaretle karşılaşsak da böylesi bir şiddet ilk defa başımıza geliyordu. Eddie'yle Neil'in onu bulması hem büyük hem de tuhaf bir şanstı.

Eddie hemen ön kapıya Bayan Terwilliger'a eşlik etmeye gitmişti. Adrian'ın durumu için o kadar üzülmüştüm ki Bayan Terwilliger'ı düşünecek fırsatım olmamıştı. Hangi rüzgâr eski tarih öğretmenim ve büyü hocamı bu gizli vampir sığınağına getirmişti acaba? İçimdeki karamsar bir ses, ziyaretinin iyi bir nedeninin olamayacağını söylese de onu göreceğim için heyecanlıydım. Yüz yüze görüşmeyeli aylar olmuştu. Bu süre içinde iki kişiden başkasını görmemiştim. Adrian'ı seviyor, Daniella'yı ise umursamıyordum. Ve o ikisi dışında biriyle daha iletişim kurmak için ölüyordum.

“Kırık yok,” diye ısrar etti Adrian. “Büyük ihtimalle yara izim bile olmayacak. Tüh. Şurada havalı bir iz kalır diye düşünmüştüm.” Yüzünün yan tarafına dokundu. “Zaten mükemmel olan elmacık kemiklerimi ortaya çıkarıp erkeksi bir hava katardı. Daha fazla erkeksiliğe ihtiyacım olduğundan değil de...”

“Adrian, yeter,” dedim yorgun bir sesle. “İyi olduğuna sevindim. Çok daha kötü olabilirdi. Yine de ne olur ne olmaz bir doktora görünmelisin.”

Bir espri daha yapacakmış gibi baktı ama sonra mantıklı bir şekilde kendini tutup “Tamam canım,” dedi.

Yüzündeki meleksi ifadeden aslından buna hiç niyeti olmadığını anladım. Başımı sallayıp gülümsedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Adrian. Kocam. Bir yıl önce biri bana evleneceğimi söylese dalga geçiyorsun derdim. Bir vampirle evleneceğimi söylese hayal görüyorsun derdim. Oysa şimdi Adrian’a bakınca, önceki gerginliğe rağmen içimde bir aşk dalgası kabarıyordu. Artık onsuz bir hayat düşünemiyordum. Mümkün değildi. İkimizin halkının da bizi dışlamadığı, kayınvalidemle bir daireye tıkılıp kalmadığımız, Adrian’la mutlu olduğumuz bir hayat düşleyebiliyor muydum? Kesinlikle. Bizim için isteyebileceğim birkaç farklı gelecek vardı ama bir mucize olana kadar şimdilik bunu yaşayacaktık. Saray’ın kapıları dışında kendi insanlarım beni mahkûm etmek istiyordu. Buradaysa onun halkı Adrian’a saldırıyordu. En azından bu dairenin içinde güvendedeydik. Daha da önemlisi birlikteydik.

Kapının çalınmasıyla Adrian işkenceden kurtuldu. Daniella kapıyı açtığında Eddie’yi gördüm. Onu görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Palm Springs’te kendimizi ikiz olarak tanıtmıştık. Koyu sarı saçlarımız ve kahverengi gözlerimizle benziyorduk da. Ama zamanla Eddie bana gerçek bir kardeş gibi gelmişti. Çok az kişi onun sadakatine ve cesaretine sahip olabilirdi. Ona arkadaşım demek bana gurur veriyordu. Aynı şekilde Jill’in ortadan kayboluşu yüzünden ne kadar acı çektiğini görmek de beni mahvediyordu. Çok mutsuz görünüyordu, bazen kendine dikkat ediyor mu gerçekten diye endişele-

niyordum. Pek tıraş olmuyordu ve bana kalırsa zahmet edip yemek yemesinin tek nedeni, egzersize devam edebilmesi ve Jill'i kaçıranları bulunca yapacakları için fiziksel olarak hazır olmak istemesiydi.

Eddie'yle ilgili kaygılarım, içeri giren ikinci kişiyi görünce yok oldu. Hemen kapıya koşup kollarımı ona doladım ki bu onu epey şaşırttı. Bayan Terwilliger -artık öğrencisi olmama rağmen ona bir türlü Jackie diyemiyordum- hayatımı pek çok yönde değiştirmişti. Bir zamanlar babamın üstlendiği rolü devralıp bana eski bir sanatın sırlarını öğretmişti. Ve bunu yaparken babamın aksine kendimi kötü hissetmeme de neden olmamıştı. Beni cesaretlendirmiş, desteklemiş, her zaman kusursuz olmasam da kendimi değerli ve becerikli hissettirmişti. Saray'a geldiğimden beri telefonla haberleşiyorduk ama o ana kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

"Vay canına," dedi dilini şaklatıp kucaklamama karşılık vermeye çalışarak. "Bu kadar hoş karşılanacağımı düşünmemiştim." Bir omzunda çantası diğer elinde de hayvan taşıma çantasına benzer bir şey olduğundan, hareketleri biraz sarsaktı.

"Artık bunu almama izin verecek misiniz?" diye ısrar etti Eddie, çantayı çekiştirerek. Bayan Terwilliger taşıma çantasını verip bana güzelce sarıldı. Ondan yayılan paçuli ve tütsü kokusu, büyü çalışmaları yaptığımız o tasasız günleri hatırlıyordu. Gözyaşlarımı engellemek için hemen geri çekildim.

"Gelmenize sevindim," dedim yine ciddiyetimi toplamaya çalışarak. "Şaşırdım ama sevindim. Sizin için kolay bir yolculuk olmamıştır."

“Anlatılmaz, yaşanır.” Gözlüklerini burnundan yukarı itip odadakilere göz attı. “Neil, seni yeniden görmek güzel. Ve Adrian, Sydney’in sonunda seni adam etmesine sevindim.”

Adrian sırtıp onu Daniella’yla tanıştırdı. Daniella kibar ama ilgisiz davranıyordu. Onun gibi genelde Saray’da تنها hayatlar süren Moroi’ların insan arkadaşları olmazdı. Bütün bu büyü kullanan insan kavramı, Moroi’lar için de Simyacılar için de çok garipti ama Daniella’nın hakkını vermem gerekir ki bununla iyi başa çıkıyordu. Korkunç bir zamanlaması, romantik anlara dair inanılmaz bir anlayışsızlığı olabilirdi ama şu son bir yılda olup bitenin onun da hayatını çok değiştirdiğini inkâr edemezdim.

“Kapıda kaldınız. Girin hadi,” dedim Bayan Terwilliger’ı içeri iterek. O kadar az misafirimiz oluyordu ki temel misafirperverlik kurallarını unutmuştum. “Siz oturun, ben içecek bir şeyler getireyim. Yoksa yemek mi yemek istersiniz?”

Başını sallayıp benimle birlikte mutfağa yöneldi. Hâlâ tedirginlikle taşıma çantasını tutan Eddie dışındakiler de arkamızdan geldi. “Bir şey istemem,” dedi Bayan Terwilliger. “Çok zamanımız olmayabilir. Umarım çok geç kalmamışımdır.”

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Ben karşılık veremedim Eddie boğazını temizleyip elindeki taşıma çantasını kaldırdı. İçinde bir kedi vardı. “Şey, bu kızı ne yapmamı istersiniz?”

“Kız değil erkek,” diye düzeltti Bayan Terwilliger. “Ve biz konuşurken Bay Bojangles orada durmaktan gayet memnun. Ayrıca yanılmıyorsam ona ihtiyacımız olacak.”

Adrian bana soru soran bakışlar atınca omuz silktim.

Hepimiz mutfak masasının etrafında toplandık. Ben oturdum, Adrian ise arkamda dikilip ellerini omuzlarıma koydu. Yandan bakınca alyansının beyaz altını ve yakutları parlıyordu. Bayan Terwilliger karşıma oturdu, çantasından oymalı bir ahşap kutu çıkardı. Kutuyu süsleyen çiçek desenleri el işlemesiydi. Kutuyu masaya koyup bana doğru itti.

“Bu nedir?” diye sordum.

“Senin bana söyleyebileceğini umuyorum,” dedi. “Birkaç hafta önce geldi. Biri kapıma bırakmış. Önce Malachi’den hediye sandım. Hiç tarzı olmasa da...”

“Doğru,” dedi Adrian. “El bombaları, avcı ceketleri... O genelde böyle hediyeleri tercih eder.”

Malachi Wolfe, Adrian’la benim ders aldığımız sert bir savunma dersi öğretmeniydi ve nasıl olduysa Bayan Terwilliger’in kalbini kazanmıştı.

Bayan Terwilliger, Adrian’ın yorumu karşısında gülümsedi ama gözlerini kutudan ayırmadan devam etti. “Çok geçmeden bu kutunun sihirle kilitlendiğini anladım. Hem en sık kullanılan hem de en nadir kilit açma büyülerini denediysem de işe yaramadı. Bu büyüyü kim yaptıysa çok güçlü yapmış. Son birkaç haftada bildiğim her yolu denedikten sonra bunu Inez’e götürdüm. Onu hatırlıyorsundur?”

“Onu unutmam mümkün mü?” dedim. California’da, evindeki her bir eşyayı güllerle donatan o tuhaf ve değerli yaşlı cadıyı düşündüm.

“Öyle. Kutuyu açabilecek güçlü bir büyüsü olduğunu söyledi ama bu tılsım belli bir kişiyi işaret ettiği için başarısız

olmuşum.” Bayan Terwilliger’in hayal kırıklığı açıkça görünüyordu. “Bunu fark etmemiştim. O kişi ben değildim. Inez kutu kimin için yapılmışsa o kişinin bunu kolaylıkla açacağını söyledi ve o zaman alıcının sen olduğunu anladım.”

Şaşırmıştım. “Ama benim içinse neden size versinler?”

Bayan Terwilliger hüznle etrafına bakındı. “Burası onlar için kolay bir adres olmazdı. Keşke bunu daha erken anlasaydım. Umarım içindeki şeyin zaman duyarlılığı yoktur.”

Bu kez kutuya başka bir gözle baktım. İçimde hem merak hem de korku vardı. “Ne yapmalıyım?”

“Aç onu,” dedi Bayan Terwilliger basitçe. “Gerçi geri kalanınızın biraz geri çekilmesini öneririm.”

Daniella hemen söz dinlese de Adrian ve dampirler oldukları yerde kaldılar. “Ne diyorsa yapın,” dedim.

“Ya bombaysa?” dedi Eddie.

“Sydney’e bir zarar gelmesini büyük ölçüde önleyebilirim ama geri kalanınız için söz veremem,” dedi Bayan Terwilliger.

“Büyük ölçüde mi? Belki de Simyacılar seni yakalamak için böyle bir yol bulmuştur.”

“Belki de. Ama onlar insan büyüsünü pek sevmez. Bu yola başvuracaklarını pek sanmıyorum. Lütfen geri çekilin. Bir şey olmayacak.”

Bundan emin değildim tabii ama biraz itirazdan sonra oğlanlar sözümü dinledi. Bayan Terwilliger küçük bir kese çıkardı ve içinden aldığı sarı, baharat kokulu tozu masanın etrafına serpti. Yunanca sözler söyledi ve büyüünün -benim büyümün- etrafımızdaki havada uçtuğunu hissettim. Bunu

hissetmeyeli uzun zaman olmuştu, verdiği telaşa şaşırdım. Bayan Terwilliger koruma büyüsunü yaptıktan sonra cesaret verircesine bana başını salladı.

“Hadi Sydney. Kapağını kaldırmak işe yaramazsa basit bir kilit açma büyüsu yap.”

Parmak ucumu kapağa koyup derin bir nefes aldım. Kaldırdığım zaman bir şey olmadı ama bunu bekliyorduk zaten. Bayan Terwilliger kutunun bana gönderildiği konusunda haklı olsa bile o kadar kolay açılacağı anlamına gelmiyordu bu. Kilit açma büyüsunü yaparken aklımda sorular uçuşuyordu. Kutu gerçekten benim için mi gelmişti? Öyleyse kimden? Ve daha da önemlisi neden?

Büyüyü mırıldandım. Kutuda bir değişiklik olmasa da bir pıt sesi duyduk. Kapağı tekrar denedim ve bu kez kolayca açıldı. Daha da iyisi, içinden bir bomba çıkmadı. Bir anlık tereddütten sonra herkes kutuda ne var diye görmek için sokuldu. İçine bakınca katlanmış kâğıtlar, üzerinde de bir saç teli gördüm. Saçı dikkatlice tutup ışığa kaldırdım. Sarıydı.

“Herhâlde senindir,” dedi Bayan Terwilliger. “Böyle kişiye özel bir büyü yapabilmek için o kişinin bir şeyine sahip olmalısın. Saç. Tırnak. Deri.”

Bunu duyunca burnumu kırıştırdım. Kâğıtlardan ilkinin açarken birinin saç telimi nasıl ele geçirdiğini düşünmemeye çalıştım. Kâğıt, Pittsburgh'deki bir robot müzesinin broşürüydü. Müzenin sergilerinden birinin üstüne o ürpertici sözler yazılmamış olsaydı bunu komik bulabilirdim. Ama Raptorbot 2000'in üzerinde GEL OYNAYALIM SYDNEY yazıyordu.

Nefesimi tutup sertçe başımı kaldırdım. Herkes en az benim kadar şaşkıındı. El yazısını tanımıyordum.

“Diğer kâğıt ne?” diye sordu Neil.

O da katlıydı ve sanki bir dergiden kesilmiş gibi parlıyordu. İlk bakışta bir tatil ilanıydı. Kâğıdı açınca Palo Alto’da bir pansiyon resmi gördüm. “Bunun Pittsburgh’deki robot müzesiyle ne ilgisi var?”

Bayan Terwilliger kaskatı kesildi. “Görmen gereken tarafın bu olduğunu sanmıyorum.”

Kâğıdın öbür yüzünü çevirince gördüğüm şey -daha da önemlisi kişi- karşısında nefessiz kaldım.

Jill.

Bu reklamı tamamen unutmuştum. Yıllar önce -ya da en azından bana öyle geliyordu- Jill bir Palm Springs moda tasarımcısı için modellik yapmıştı. Güvenliğini çok riske atacaktı, buna asla izin vermemeliydim. Şu an baktığım resim benim bilgim dışında gizlice çekilmişti. Jill kocaman, parıltılı bir güneş gözlüğü takmıştı. Kıvrırcık saçlarında da parlak mavi bir eşarp vardı. Palmiye ağaçlarının arasından bakıyordu.

Onu çok iyi tanımayan biri Jill olduğunu söyleyemezdi. Hatta çoğu kişi onun bir Moroi olduğunu bile anlayamazdı.

“Bu da ne böyle?” dedi Eddie. Sayfayı elimden yırtarcasına kaptı. Onun o kendinden emin ve güvenli havasını çok az şey bozabilirdi. Jill’in güvenliği de bunlardan biriydi.

İnanamayarak başımı salladım. “Senin tahminin de benimki kadar iyi.”

Adrian üzerime doğru eğilip ilk sayfayı aldı. “Bu, Jill’in bir robot müzesinde tutulduğu anlamına gelmiyor, değil mi? Pittsburg’de?”

“Gitmeliyiz,” dedi Eddie sertçe. Anında kapıdan çıkıp gidecekmiş gibi arkasına döndü.

“Ben gitmeliyim,” dedim Adrian’ın uzattığı broşürü işaret ederek. “Kutu benim için gönderildi. Not bile bana yazılmış.”

“Yalnız gitmiyorsun,” dedi Eddie.

“Hiçbir yere gitmiyorsun,” dedi Adrian. Kâğıdı yerine koydu. “Benim Wesley’yle ufak atışmamdan önce majesteleriyle bir sohbetim oldu. Ve kendisi, senin de benim de Saray’dan çıkamayacağımızı açıkça söyledi.”

Jill’in resmine bakarken içime keder ve suçluluk doldu. Jill. Neredeyse bir aydır kayıptı. Çaresizce aradığımız ipucu şimdi ayağımıza gelmişti. Ama Bayan Terwilliger’in dediği gibi, çok mu geç kalmıştık? Bu kutu öylece dururken neler olmuştu?

“Mecburum,” dedim. “Bunu görmezden gelemem. Adrian, bunu biliyorsun.”

Gözlerimiz buluştu. Aramızda bir sürü duygu gelip geçti. Sonunda başını salladı. “Tamam.”

“Lissa’nın beni durdurmak için güvenliğe talimat verdiğini düşünmüyorsun gerçekten, değil mi?”

Adrian iç çekti. “Bilmiyorum. Ama burada kalarak onun başına onca dert açtığımızı, buradan gidip Simyacılar’a yakalanırsak daha da büyük sorunlar çıkacağını açıkça söyledi. Gizlice kaçmaya çalışırdık ama eminim kapıda araçları kontrol ediyorlardır.”

“Öyle bir şey olduğunu tahmin ettim,” dedi Bayan Terwilliger. Yaşadığı şokun üstesinden gelmiş, her zaman çok güven verici bulduğum o “hadi artık işe koyulalım” moduna geçmişti bile. “Bu yüzden hazırlıklı geldim. Eğer istersen seni dışarı çıkaracak bir yolum var Sydney.” Adrian’a baktı. “Üzgünüm, sadece Sydney’i çıkarabilirim.”

“Asla,” dedi Adrian hemen. “O giderse ben de giderim.”

“Hayır,” dedim yavaşça. “O haklı.”

Adrian kaşlarını kaldırdı. “Bak, oraya gitmekle benden daha fazla şey riske atıyorsun. Ben burada güvendedeyken senin hayatını tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Bu yüzden...”

“Öyle değil,” diye sözünü kestim. Bir an sonra söylediğimi düzelttim. “Elbette güvende olmanı istiyorum ama kendin de söyledin. Ben oraya gidersem daha fazla şey riske atacağım çünkü Simyacılar peşimde. Şu an ciddi olarak aramıyorlar çünkü burada seninle birlikte kilit altında olduğumu düşünüyorlar. Bunu düşündükleri sürece aktif olarak beni aramayacaklar. Burada, Saray’da kimse beni görmüyor ama besleyici ziyaretleri için seni arada bir görüyorlar. İkimiz birden ortadan kaybolursak bunun haberi Simyacılar’a ulaşır. Ama seni görmeye devam ederlerse...”

Adrian yüzünü buruşturdu.

“O zaman senin hâlâ burada olduğunu, kötü vampirlerden saklandığını düşünecekler.”

“Güvende olmamın parçası olacaksın,” dedim elimi elinin üstüne koyarak. “Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama çok yardımı olacak. Böylece dünyada çok daha rahat dolaşacağım

ve bunun,” başımı robot broşürüne doğru salladım, “Jill’le ne ilgisi olduğunu öğreneceğim.”

Adrian’ın cevap vermesi için bir süre geçmesi gerekti. Söylediklerimin doğru olduğunu anlasa da bundan hoşlanmıyordu. “Ben burada güvende otururken senin tek başına dışarıda olman fikri beni rahatsız ediyor.”

“Tek başına olmayacak,” dedi Eddie. “Bir görevim yok, ayrıca kimse peşimde değil. Rahatça Saray’a girip çıkabilirim.”

“Ben de,” dedi Neil.

“Birinizin Adrian’la kalması gerek,” dedim. “Bugünün benzeri tekrarlanırsa diye. Neil, sen kalır mısın? Eddie, sen de benimle gelir misin?”

Ben bunu rica ediyormuş gibi sorsam da aslında Eddie’nin Jill’i aramaktan başka istediği hiçbir şey yoktu dünyada.

“Anlaşmamız şöyle,” dedi Adrian, dampirler dediklerimi kabul edince. “Ben burada kalıp paravan olacağım ama planımızı ortaya çıkarmadan yanına gelebileceğim ilk fırsatta da geleceğim.”

Yine gözlerine baktım. Ona söylemek istediğim öyle çok şey vardı ki. Önceki kavgamız için üzgün olduğum, onu kontrol etmeye çalışmadığım gibi. Endişeliydim. Onu öyle çok seviyordum ki güvende olmasını istiyordum. *Bunları biliyordur umarım*, diye geçirdim içimden. Etrafımızda bunca şahit varken yapabileceğim tek şey başımı sallamaktı.

Bayan Terwilliger keyifle bizi süzüp “Herkes üstleneceği cesur rolde anlaştı mı?” dedi. Bana gülümsedi. “Seni buradan nasıl çıkaracağım konusunda hiç endişeli değilsin Sydney.”

Omuz silktim. “Size güveniyorum. Bir yolu var diyorsanız doğrudur. Nasıl bir yol peki?”

Bana anlattıktan sonra odaya bir sessizlik çöktü. Hepimiz şaşkınlıkla ona bakıyorduk. Sonunda Adrian konuştu. “Vay canına,” dedi. “Bunu tahmin ettim dersem yalan olur.”

“Kimse tahmin edemezdi,” dedi Eddie.

Bayan Terwilliger bana baktı. “Kabul ediyor musun Sydney?”

Yutkundum. “Galiba başka çarem yok. Daha fazla zaman kaybetmemeliyiz.”

“Şamata başlamadan karımla iki çift söz edebilir miyim?” dedi Adrian.

“Elbette,” dedi Bayan Terwilliger gösterişli bir şekilde elini savurarak.

Adrian beni uzaklaştırırken diğerlerine, “Siz kendi aranızda konuşun,” dedi. Beni yatak odamıza götürdü ve kapıyı kapatana kadar bir şey söylemedi. “Sydney, bunun delilik olduğunun farkındasın, değil mi? Ve bunu öylesine söylemiyorum.”

Gülümseyip onu kendime çektim. “Biliyorum. Ama ikimiz de biliyoruz ki bizi Jill’e götürebilecek bir ipucunu takip etmemem mümkün değil.”

Bakışları gölgelendi. “Keşke elimden daha fazlası gelse,” dedi. “Ama gereken buysa...” İç çekti. “En çılgıncası da ne biliyor musun, buraya gelip birlikte olmak için o kadar uğraştıktan sonra seni oraya geri göndermek.”

“Evet, ama...” Söyleyeceklerimden nefret ettiğim için duraksadım. “Hayal ettiğimizin bu olduğunu söyleyemezsin.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi, ama zaten ne demek istediğimi biliyordu.

“Adrian, seni seviyorum ve seninle birlikte bir hayat sürmek istiyorum. Bundan en ufak şüphem yok. Ama bu hayat... İkimizin halkından da saklanmak... Annenin sürekli tepemizde olması... Bilmiyorum. Belki de biraz mesafe iyidir.”

Yeşil gözleri büyüdü. “Benden uzaklaşmak mı istiyorsun?”

“Hayır, elbette hayır! Ama biraz dışında durup düşünmeliyim. İstedığımız hayatı nasıl kurabileceğimizi yani.” İç çektim. “Ve elbette bundan çok daha önemlisi...”

“Jill’i bulmalıyız,” diye sözümü tamamladı.

Onu onaylayıp başımı göğsüne yasladım ve kalp atışlarının ritmik sesini dinledim. Geçen bir yılı ve yaşadığımız her şeyi düşününce o tuhaf duygu yine gelip içime yerleşti. İlişkimizi saklamıştık. Ortaya çıktığında ise Simyacılar beni hapsedip beynimi yıkamaya, yine onların arasına katılmamı sağlamaya çalışmıştı. Şu an Adrian’la yaşadığım her an değerli bir hediyeydi ama bu uğurda Jill’e sırtımı dönmem bencillik olurdu.

“Onu bulmak şu an bizden daha önemli,” dedim.

“Biliyorum,” dedi alnımdan öperek. “Ve seni sevmemin bir nedeni de bunu yapacak olman. Ve rollerimizi değişmiş olsak benim de yapmama izin verecek olman.”

“Biz böyleyiz,” dedim.

“Yemin ederim kaçışımın güvenli olduğunu düşündüğüm ilk fırsatta geleceğim. Yalnız olmayacaksın.”

Kalbime dokundum. “Hiç yalnız değilim ki. Seni hep burada hissediyorum.”

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Uzun, yoğun öpücük, parmak uçlarımı karıncalandırırken arkamızda bir yatak durduğunu hatırlatıp duruyordu. Dikkatimiz dağılıp kendimizi kaybetmeyelim diye hemen çekildim.

“Çok geçmeden döneceğim,” dedim ona bir kez daha sarılarak. “Ve her şey planladığımız gibi giderse yanımda Jill de olacak.”

“Her şey planladığımız gibi giderse,” diye tekrar etti, “Bir telefon alacağız ve yasanın değiştiğini, Jill’i kaçırانların da onu serbest bıraktığını haber verecekler.”

Zoraki gülümsedim, “Güzel olurdu.”

Tekrar öpüştük ve diğerlerinin yanına döndük. O an fark ettim ki Adrian’la barışsak da aslında önceki kavgamızı tam olarak çözmemiştik. Hâlâ bir sürü mesele vardı. En önemlisi de onun ruh büyüsunü sürekli kullanmaya devam etmesiydi. Ben şansımı kaçırmıştım, şimdi sadece iyi olmasını umut edebilirdim.

Bu sırada Bayan Terwilliger mutfagımızı bir büyü tezgâhına çevirmekle meşguldü. Şişeler ve torbalar dolusu malzeme masaya serilmişti. Ocakta da su ısıniyordu. Bayan Terwilliger suyun içine bir şeyler serpiştirdi. Buharla birlikte anason kokusu yayılmaya başladı.

“Güzel,” dedi başını kaldırmadan. “Dönmüşsün. Bana şuradan iki çay kaşığı pancar kökü tozu verebilir misin?”

Onun yanına geçtiğimde bir dejavu hissi yaşadım. Birlikte geçirdiğimiz o eski günlere dönmek çok kolaydı. O günler stressiz ve mükemmel değildi elbette. Ondan büyü öğrenmek

hem ruhsal hem de fiziksel olarak zordu. Adrian ve diğerleriyle olan mücadelem de buna eklenince... Yine de o tanıdıklık hissi hoştu. Özellikle de bu tür büyü yapımını özlediğim için. Saray'da alıştırma yapmaya devam ediyordum ama bu büyü-lükte bir şey yapmamıştım pek.

Bayan Terwilliger'in beni buradan çıkaracak büyü-yü yap-ması için ikimizin birden birkaç saat çalışması gerekiyordu. Adrian ve diğerleri kendilerini meşgul etmeye çalıştı. Eddie kendine bir çanta hazırlamak için kısa süreliğine çıktı. Ne de olsa Pittsburgh'de neler olacağını bilmiyorduk.

Ah, Jill, dedim sessizce. Ne olur o robot müzesine gidelim ve Jill'i bilet satarken bulalım.

İçimden bir ses, *o kadar kolay olmayacak*, diyordu.

Sabah dört gibi Bayan Terwilliger'la çalışmamızı bitirdik. Vampir saat dilimine göre gün ortasıydı. Ben artık bu düzene alışsam da Bayan Terwilliger yorulmuş görünüyordu. Kahve içmek için yanıp tutuştuğunu biliyordum ama kafein, büyü-nün etkisini azaltıyordu ve Bayan Terwilliger yol boyunca büyü yapmak zorunda kalacaktı.

En son büyü benimdi ama sona yaklaştıkça yapmak üzere olduğum şeyi sorgulamaya başlamıştım.

"Belki de beni bir valize sokmak daha kolay olur," dedim kararsızlıkla, yaptığımız karışımın olduğu bir fincanı elimde tutarken.

"Büyük ihtimalle arabayı arayacaklardır," dedi Adrian. "Özellikle de onun arabasını. Lissa buradan ayrılmamızı istemediğini gayet net söyledi."

İksiri, Bayan Terwilliger'ın bir aynayı kurduğu yere götürdüm. İçimde yeni bir endişe dalgası yükseldi. "Ayrıldığımı öğrenince sence geri gelmeme izin verir mi?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu ama Bayan Terwilliger, "Seni dışarı çıkardığımız şekilde geri sokabiliriz," dedi.

Yüzümü buruşturup elimdeki fincana baktım. Bununla ilgili daha sonra nasıl hissedecektim acaba? Bayan Terwilliger, Daniella'nın odasından getirdiği boy aynasını salona yerleştirmişti. Taşıma çantasını aynanın yanına götürüp kapısını açtı. Benekli, beyaz bir kedi olan Bay Bojangles dışarı çıkıp sakince aynanın önünde oturdu. Onu tanımasam hayranlıkla kendini seyrediyor derdim.

"Sözleri biliyorsun, değil mi?" diye sordu Bayan Terwilliger.

Başımı sallayıp kedinin yanına diz çöktüm. Çalışmamız boyunca büyüyü ezberlemiştim. "Gerçekleşmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?"

"Büyüyü yaparken kediye bakmayı unutma," dedi Bayan Terwilliger.

Diğerlerine son bir kez baktım. "Yakında görüşürüz sanırım."

"Bol şans," dedi Neil.

Adrian uzunca bir süre gözlerime baktı. Bir şey söylemese de aslında milyonlarca mesaj gönderiyordu bakışlarıyla. Önceki duygu geri dönünce boğazıma bir yumru oturdu. Buraya gelmek için çok savaştığımız ve ben şimdi geri dönüyordum. *Geri dönmüyorum*, dedim kendi kendime. *Jill'i kur-*

taracağım. Adrian'la konuştuklarımız doğrudu. Birbirimizi çok seviyorduk ama aşkımız için sevdiğimiz birine sırtımızı dönecek kadar bencil değildik.

Ona gülümseyip iksiri içtim. Hafif biberli bir tadı vardı. Çok kötü değildi ama zevk için içilecek bir şey de diyemezdim. Boşalan fincanı kenara koyup aynaya odaklandım. Özellikle de yanımdaki kedinin yansımasına. Bay Bojangles hâlâ keyifli bir şekilde oturuyordu. Bayan Terwilliger bu kediye iyi huylu olduğu için özel olarak seçmişti herhâlde. İçimdeki büyüü çağırıp dünyanın geri kalanını susturdum ve sadece büyüye odaklandım. Kediye bakmayı sürdürerek Latince sözleri söyledim. Büyü, fiziksel hazırlığın yanında kişisel gücünüzü de kullanıyordu. Büyünün sözlerini söylemeyi bitirdiğimde büyü içime sızıp işlemeye başlamıştı. Kendimi çok yorgun hissediyordum.

Gözlerim kedideyken yavaş yavaş görüşüm değişmeye başladı. Aslında bütün görüşüm değişti. Kedinin turuncu rengi griye dönüşüyor, kürkünün deseni keskinleşiyordu. Benek deseninde daha önce fark etmediğim ayrıntılar gördüm. Aynı anda sanki biri ışıkları açmış gibi her şey inanılmaz parlak görünmeye başladı. Bu hissi netleştirmek için birkaç kez gözlerimi kırptım ve giderek zemine daha yakınlaştığımı hissettim. Yüzümün üstüne görüşümü engelleyen bir şey düştü, onun altından sürünerek çıktım. Tişörtümdü. Aynaya baktığımda kendimi iki kedinin yansımasına bakarken buldum.

Kedilerden biri bendim.

“Vay canına!”

Adrian'ın sesini hemen tanımadım. Dili anlayacak kadar insandım ama yeni kulaklarım sesleri bambaşka bir şekilde algılıyordu. Daha fazla ses duyuyordum ve sıradan sesler bile fazla gürültülü geliyordu. Bunu değerlendirecek fazla vaktim yoktu çünkü iki el beni kucaklayıp kedi taşıma çantasına soktu. Kapı kapandı.

“Karışmalarını istemeyiz,” dedi Bayan Terwilliger.

“Diğerini nereye koyacaksınız?” diye sordu Daniella.

“Nereye isterseniz,” dedi Bayan Terwilliger. “Ben götüremem. Nöbetçiler tek kediyle geldiğimi gördü. Çıkarken de yanımda bir kedi görmeliler.”

“Ne?” Kayınvalidemin sesi kulağıma ekstra cırtlak geldi. “Bu yaratık burada mı kalacak?” Aman ne mühim. Gelininin bir kediye dönüşmesi sorun olmuyor da bir kediye bakmak kriz oluyor.

“Ben size bir kum kabıyla kedi maması getiririm,” dedi Neil.

Taşıma çantasının metal parmaklıklarının arasında birden Adrian'ın yüzü belirdi. “N’aber kedicik? Orada rahat mısınız?”

Alışkanlıktan cevap vermeye kalkıştım ama ağzımdan çıkan küçük bir miyavlamadan ibaretti.

Taşıma kabı havaya kaldırılınca birden etrafımdaki dünya döndü. Fazladan iki ayağım ve yabancı hisler yüzünden dengemi korumak için çömeldim. “Sohbet edecek zaman yok,” dedi Bayan Terwilliger. “Gitmeliyiz.”

Adrian da gelmiş olmalı çünkü yüzü yine kapıda görüldü. “Dikkatli ol Sage. Seni seviyorum.”

Bayan Terwilliger ve Eddie oradakilerle vedalaşıp kapıya yöneldi. Binadan dışarı çıktık. Vaktin gece olduğunu biliyordum ama taşıma kabının boşluklarından görebildiğim dünya hatırladığımdan çok farklıydı. Etraftaki lambalar karanlığı, gelişmiş görme yetime göre fazla aydınlatıyordu. Bütün renkleri algılayamasam da insan gözlerimin görebileceğinden çok daha fazlasını görüyordum. Büyü yaklaşık bir saat sürecekti ama yol arkadaşlarım Saray'ın bahçesinde hızlıca misafir otoparkına doğru yürümeyi ihmal etmiyordu.

Vardığımızda Bayan Terwilliger beni, buraya geldiği kiralık bir arabanın arka koltuğuna yerleştirdi. Pozisyonum etrafı görmeme engel olsa da her şeyi duyabiliyordum. Ana kapıda korumalar Bayan Terwilliger'ı ziyareti ve Eddie'nin neden onunla gittiği konusunda sorguladı.

"Ben izindeyim," dedi Eddie hızlı ama savunmaya geçmiş gibi görünmeden. "Kişisel işlerim vardı, bu bayan da beni bırakmayı teklif etti."

"Saray'ın dışındaki yolların karanlıkta pek güvenli olmadığını biliyorum," diye ekledi Bayan Terwilliger. "Ben de yalnız kalmayayım dedim."

"Bekleyin, güneş bir saate kalmaz doğar," dedi nöbetçi.

"Vaktim yok," dedi Bayan Terwilliger. "Uçağa yetişmeliyim."

Adrian'ın tahmin ettiği gibi nöbetçiler arabayı didik didik aradı. Adamlardan birinin, diğerine, "Dikkat et de kaçak yolcu olmasın," dediğini duydum.

İçimdeki endişe yükselirken kuyruğumu ileri geri salladığımı fark ettim.

Önümde bir dampir yüzü belirdi ve bazı sevecen sesler çıkardı. “Selam pisi pisi.”

Ağzımdan bir tıslama çıkar diye korktuğumdan karşılık vermedim.

Nöbetçiler sonunda bizi bıraktı ve son bir aydır bana hem sığınak hem de hapishane olan yerden çıktık. Bayan Terwilliger arabayı yarım saat daha sürüp Saray’la aramızdaki mesafeyi açtıktan sonra bir otoyolda kenara çekti. Arabayı park edince taşıma çantasının kapısını açtı ve yanıma birkaç giysi bıraktı. Jackie’nin arkasında gökyüzünün aydınlanmaya başladığını gördüm.

“Al bakalım,” dedi ön koltuğa dönerek. “Bu arada sanırım önceden söylemem gerekirdi. Bu büyüü yapmak, sonrasında eski hâline dönüşmekten çok daha kolay.”

3. BÖLÜM

ADRIAN

Sydney'in ayrılışından sonra dakikalar saat gibi gelmeye başladı. Göğsümde bir ağrı, kendimi en kötüsüne alıştıtırırken küçük dairemizi adımlamaya devam ediyordum. Sanki her an biri arayacak ve planımızın ters teptiğini, nöbetçilerin Sydney'i Saray'dan kaçırmaya çalışırken yakaladığını söyleyecekti.

"Tatlım, bunu yapmaya mecbur musun?" diye sordu anem sonunda. "Hayvanları tedirgin ediyorsun."

Durup Bay Bojangles'e baktım. Sydney'le bu yıl evimize aldığımız büyülü ejder Zıpzıp'a tedirgin gözlerle bakıyordu. Zıpzıp bir tür ev hayvanımız olmuştu ve kediyi pek karşılıklı olmayan bir heyecanla süzüyordu.

"Benim yüzümden olduğunu sanmıyorum anne. Onlar sadece..."

O sırada telefonum çalınca irkildim. Hemen açmaya yeltenirken kediyi de ejderi de korkuttum. Telefonumun ekranında Eddie'den gelen mesaj kısa ve özdü.

Saray'dan çıktık. Her şey yolunda.

Hemen cevap yazdım.

Hâlâ bir kediyle mi evliyim?

Evet, diye cevap geldi. Hemen arkasından da: *Ama Bayan Terwilliger geçici olduğunu söylüyor.*

Yirmi dakika sonra bu kez Sydney'den mesaj geldi.

İnsana dönüştüm. Her şey normal görünüyor.

Her şey mi, diye sordum.

Şey, lazer ışıklarını kovalamak için büyük bir istek duymam dışında, diye cevapladı.

En kötü yan etkisi buysa kabul. Mesaj atmaya devam et. Seni seviyorum.

Ben de seni miyavlıyorum. Şey yani seviyorum, diye düzeltti hemen.

Telefonu kapatırken gülümsemem de dünyada her şey yolunda gibi hissetmekten çok uzaktım. Sydney'le aramdaki meselelerin tamamen çözülmediğini düşünmekten kendimi alamıyordum. Şimdi bir de karşı karşıya olduğu fiziksel tehlikeler vardı. Evet, Saray'dan dışarı çıkabilmişti. Ama ya bizi buraya sığınmaya zorlayan aynı tehlikelerle karşılaşırса ne yapacaktı?

Dışarıda olduğunu bilmezlerse bir şey olmaz, dedi Tatiana teyzemin sesi. Bazen söyledikleri cidden yardımcı oluyordu. Kimse onu aramadıkça ve o ortaya çıkmadıkça güvende olacak. Bu yüzden abartma.

Tamam, dedim. Burada olmadığını düşünmelerine bir sebep yok. Dairenden hiç çıkmaz zaten. Pek misafirimiz de olmuyor.

Fakat o gün bir ziyaretçimiz vardı elbette.

Neyse ki Sydney'in nerede olduğunu merak eden koruyucu ordusu değildi gelen. Kapımızdaki Sonya Karp Tanner'dı ve beni görünce gülümsedi. Onu gördüğümde hissettiğim rahatlama, endişeli Tatiana teyzemin uyarılarıyla yıkıldı.

Ne olursa olsun gardını düşürme, diye tısladı teyzem.

Sonya arkadaşımız, diye cevapladım sessizce.

Tatiana teyzem aynı fikirde değildi. *Önemli değil. Ne kadar arkadaş olduğunuzu düşünsen de, Sydney'in gittiğini kimse bilmemeli. Niyet ne kadar iyi olsa da iş ağızdan kaçacak tek bir kelimeye bakar. Bir sırrı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.*

Birden teyzemin haklı olduğunu fark ettim. Bu sırada ben bir hayaletle kafamın içinde sohbet ettiğimden Sonya'nın canayakın gülümsemesi yerini şaşkınlığa bırakmıştı.

"Adrian, iyi misin?" diye sordu Sonya.

"İyiyim, iyiyim," dedim ona dönerek. "Sadece yorgunum. Biraz yorucu bir sabah geçirdim de."

Wesley ve çetesiyle giriştiğim mücadelenin izlerini taşıyan yüzüme işaret ettim.

Umduğum gibi Sonya'nın dikkati dağılmıştı. Yüzünü endişe kapladı. "Ne oldu?"

"Ah, her zamanki şeyler. Sadece en ateşli insanla evlendim diye beni çekemeyen aptallar."

"O nerede?" diye sordu Sonya içeri bakarak. "Annen de burada mı?"

"Annem yattı," dedim. "Sydney de... yürüyüşe çıktı."

Sonya keskin bakışlarını üzerime dikti. “Sen daha bu sabah saldırıya uğramışken Sydney dışarı mı çıktı?”

“Dışarıda gün ışığı var, bu yüzden pek tehdit yoktur. Ayrıca... Neil da onunla birlikte.” Az kalsın Eddie diyecektim ama belki Sonya onun Saray’dan çıktığını duymuştur diye düşündüm. Ayrıca ne kadar şanssız olduğumu düşünürsek Neil’in habersiz çıkagelip hikâyemi mahvetme olasılığı da vardı. “Biraz hava almaya ihtiyacı vardı,” diye ekledim Sonya’nın şüpheli bakışlarını görünce. “Dört duvar arasında dura dura bunaldı tabii.” En azından bu kısmı yalan değildi.

Sonya birkaç dakika daha bana baktıktan sonra uzatmama ya karar verdi. Auramdan ve vücut dilimden dürüst olmadığını anlayabilirdi ama gerçeği de tahmin edemezdi. Sydney’in bir kediye dönüşüp Jill’i bulmak için gizlice Saray’dan kaçtığını yani.

“Neyse, ben de seni görmeye gelmiştim zaten,” dedi Sonya sonunda. “Seninle bir konu hakkında konuşmam gerek. Daha doğrusu bir kişi hakkında.”

Mutfak masamıza oturdum ve onu da davet ettim. Demek birinden bahsedecektik? Konu Sydney olmadıkça bunu yapabilirdim.

“Aklında kim var?” diye sordum.

Sonya parmaklarını birbirine geçirip derin bir nefes aldı. “Nina Sinclair.”

İrkildim. Şu an Sydney kadar problemlili olmasa da Nina da pek hoş bir konu değildi. O da benim gibi ruh kullanıcısıydı ve Sydney tutsakken bayağı yakın arkadaştık. Ne

yazık ki Nina *daha da yakın* arkadaş olmamızı istemiş ve aramızdakini farklı yorumlamıştı. Onu reddetmemi pek iyi karşılamadı ve bir insanla evlendiğimi öğrenince de çıldırdı. Saray'a döndüğümünden beri onu gördüğüm nadir anlarda aklıma hep *bir insanı bakışlarınızla öldürebilir misiniz* sorusu gelir.

“Ne olmuş Nina’ya?” diye sordum dikkatli bir şekilde. “Hâlâ senin için mi çalışıyor?”

Sonya vampirlerin Strigoi’a dönüşmesini engellemek için ruh kullanmayı amaçlayan bir projenin lideriydi. Nina, kardeşi Olive’in Strigoi olmasını engellediğinde bu projeye de katkıda bulunmuştu. Birkaç kişi birlikte çalışarak ruh büyüsünü Neil’in kanına aktarabilmiş ve Neil’in dönüşmesini engelleyen bir aşı geliştirebilmiştik. Ancak Sonya’nın zaferi çok sürmedi. Bu etkiyi başka kimsede tekrarlayamadı. Ama bu amaç uğruna usanmadan çalışıyordu.

“Teknik olarak evet ama ne zamandır gerçek bir faydası olmadı.” Sonya’nın bakışları karardı. “Nina son zamanlarda biraz... uçuk.”

Kendimi tutamayıp güldüm. “Biz ruh kullanıcılarıyız. Hepimiz biraz uçuguz.”

Sonya gülümsememe karşılık vermedi. “Bu şekilde değil. Onu görseydin... ne demek istediğimi anlardın. Dün onu eve gönderdim çünkü çok mantıksız davranıyordu. Ayrıca haftalardır uyumuyormuş gibiydi. Bu kadar kötü hâlde gördüğüm tek ruh kullanıcısı... Avery Lazar’dı.”

Bunu duyunca duraksadım.

Başka bir ruh kullanıcısı olan Avery şu an Moroi hapishanesinin akıl hastalıkları kliniğindeydi.

“Avery ruhu abartılı ölçülerde kullanıyordu,” diye hatırlattım ona. “*Ciddi* abartılı ve düzenli olarak.”

Jill’i geri getirmek için ruha başvurmak zorunda kalmıştım ve bu, ruh kaynağımı geçici olarak tüketmişti ama o tek seferlik bir şeydi. Avery sınırları tekrar tekrar zorlamıştı ve sonunda daha fazla ileri gidemeyeceği kadar tükenmişti. “Nina’nın bu hâlde olması için çok ciddi büyüler yapmış olması gerekli.”

“Ben de bundan korkuyorum,” dedi Sonya üzüntüyle.

Avery’yi düşününce nefessiz kaldım. “Gölge öpücüğü almış ruh ortakları bulmaya çalışmasından mı korkuyorsun?”

“Hayır, ondan değil. Ama neredeyse onun kadar enerji isteyen ve düzenli yapılan bir büyü söz konusu. Ne zaman ondan bir yanıt almaya çalışsam beni atlatıyor ya da saçma sapan bir şeyler söylüyor.” Sonya iç çekti. “Onun için endişeleniyorum Adrian. Yardıma ihtiyacı var ama benimle konuşmuyor.”

Aradaki sessizlik büyüdüğüce Sonya’nın ne demek istediğini anladım. “Ne? Benimle konuşacağını mı düşünüyorsun?”

Sonya omuzlarını silkti. “Başka kimden böyle bir şey isteyeceğimi bilmiyorum.”

“Benden isteme!” diye çıkıştım. “Onu reddettiğimde çok sinirlendi. Eğer bir şeyi varsa ve yardıma ihtiyaç duyuyorsa güveneceği kişi ben değilim. Başkasından istemelisin.”

“Başkası diye bir şey yok! Kardeşi hâlâ kayıp. Ayrıca Nina’nın ofis işinden ayrıldığını biliyor musun? Ya da bence

aslında kovuldu ama ağzından laf almak öyle zor ki. Bildiğim kadarıyla onun kendine kötü bir şey yapmasını umursayacak olan bir tek sen ve ben varız. Biz de elimizi taşın altına koyup ona yardım etmeliyiz.”

“Benimle konuşmaz,” diye tekrarladım.

Sonya bir elini koyu kızıl saçlarında gezdirdi. “Belki de konuşur. Aranızdaki durum... biraz sarpa sarmış olsa da bir bağınız olduğunu hissediyordu. Lütfen Adrian. Lütfen dene. Eğer seni terslerse kabul. O zaman seni zorlamayacağım.”

Tekrar hayır diyecektim ama Sonya’ya daha dikkatli bakınca duraksadım. Gerçekten çok üzülüyordu. Sesinden ve gözlelerinden, hatta aurasının renginden belliydi. Sonya’nın olayları abartacak biri olmadığını biliyordum. Ve gerçekten endişeli olmasa benden böyle bir şey istemeyeceğini de biliyordum. Özellikle de duyguları incinmesin diye Nina’dan uzak durmamı isteyen kişi oyken.

Saate baktım. Standartlarımıza göre geç oluyordu. Çoğu Moroi bu saatlerde yatardı. “Tamam, onu yarın görsem olur mu peki?”

Sonya biraz düşünüp başını salladı.

“Sanırım olur. Tabii onun uyumayacağından eminim. Dışarı çıkmadan önce Sydney’i beklesen iyi olur. Böylece Neil da sana eşlik eder.”

Az kalsın Sydney’in yanında Neil’in değil Eddie’nin olduğunu söyleyecektim ama sonra uydurduğum hikâyeyi hatırladım. Söylediklerimi desteklesin diye Neil’la konuşmalıydım. Dikkatli olmazsam işler çok çabuk karışabilirdi. Yalan söyle-

menin en nefret ettiğim tarafı da buydu zaten. Basit bir yalan bile mutlaka büyüyordu.

“İyi olur,” dedim Sonya’yla birlikte ayağa kalkarak. “Nasıl gittiğini sana bildiririm.”

“Teşekkürler. Biliyorum, bu çok...” Sözünü bitiremedi çünkü o sırada Bay Bojangles peşindeki Zıpzıp’la birlikte deli gibi koşarak içeri girdi. Sonya şaşkınlıkla bana döndü. “Ne zaman kedi aldınız?”

“Şey, bugün aslında. Sydney’in eski öğretmeni Jackie Terwilliger gelmişti bugün. O bıraktı.”

Bu haber Sonya’nın ilgisini çekti. “Burada mıydı? Saray’da? Ne kadar kaldı?”

“Çok değil,” dedim, *keşke bundan hiç bahsetmeseydim*, diye düşünerek. “Sydney’i görmeye gelmiş.”

“Birini görmeye gelmek için o kadar zahmete değer mi? Telefon açsa daha kolay olurmuş.”

Çaresiz görünmediğimi umuyordum. “Evet ama o zaman bize kediyi veremezdi. Bir bakıma düğün hediyesi.”

“Adrian,” dedi Sonya. Bu ses tonunu lisede biyoloji öğretmeniymken çocuklara sıkça kullanmış olmalı. “Benden ne saklıyorsun?”

“Hiçbir şey, hiç,” dedim onu kapıya götürerek. “Rahat ol. Hepimiz iyiyiz. Endişelenmen gereken tek şey, Nina’nın beni ne kadar çabuk sepetleyeceği.”

“Adrian...”

“Her şey yolunda,” dedim neşeyle. Onun için kapıyı açtım. “Uğradığın için teşekkürler. Mikhail’e benden selam söyle.”

Onu masum olduğuma inandıramadığım belliydi ama neler olduğu konusunda beni zorlamayacak gibi görünüyordu. En azından şimdilik. Vedalaştık ve o gidince rahat bir nefes aldım. *Umarım başka kimse gelmez de Sydney'in nerede olduğu konusunda bir kez daha yalan söylemek zorunda kalmam,* diye diledim.

Çok geçmeden yatmaya gittim. Gün ortasında Sydney'den aldığım bir mesajla uyandım. Eddie ve Jackie'yle birlikte Pittsburgh'e gittiğini ama müzeyi akşam araştıracaklarını söylüyordu. Her şeyin yolunda olduğunu eklemişti. Ben de aynı-sını ilettim. Bana ya âşık olan ya da benden nefret eden deli bir kızla görüşmeye gideceğimi bilmeseyse daha iyi olurdu sanırım. Sydney'in yeterince endişelenecek şeyi vardı.

Moroi Sarayı halkı günün ilerleyen vakitlerinde uyanınca Neil'in benimle Nina'ya gelmesini sağladım. Henüz dışarı çıkan pek yoktu ama sonradan üzüleceğime, güvende olmak daha iyi olur diye düşündüm.

Neil görev icabı bana seve seve yardım ediyordu ama esas Nina'ya ne olduğunu merak ediyordu bence. Aylar önce Neil ve Nina'nın kardeşi Olive arasında duygusal bir şeyler filizlenmişti. İlişkilerinin hangi boyuta ulaştığını hiçbirimiz bilmiyorduk. Derken Olive aniden gitti. Nina ondan çok az haber alıyordu. Neil ise hiç. Bana kalırsa Nina da onun nerede olduğunu bilmiyordu ama Neil birkaç ipucu elde etmeyi umuyordu galiba.

Saat altı gibi, Nina'nın kapısına geldiğimizde yaz sonu güneşi yükselmişti. Nina'nın yaşadığı bölge, çalışanların (daha

doğrusu eski çalışanların) yaşadığı basit binalardan oluşuyordu. Babam gibi soyluların yaşadığı gösterişli evlerden çok farklılardı. Kapıda derin bir nefes alıp cesaretimi toplamaya çalıştım.

“Korkunun ecele faydası yok,” dedi Neil hiç yardımcı olmayarak.

“Biliyorum.”

Kendimi toparlayıp kapıyı iki kez çaldım. İçten içe Nina’nın dışarıda ya da uyuyor olmasını umuyordum. Öyle olsa Sonya’ya denediğimi söyler, konuyu orada kapatırdım. Ne yazık ki Nina hemen kapının yanında bekliyormuş gibi anında açtı.

“Merhaba Adrian,” dedi yorgun bir sesle. Gri gözleri beni geçti. “Neil.”

Neil selam vermek için başını salladı. Çok şaşırmıştım. Nina zengin ya da soylu biri olmasa da, güzelliği bundan hiç etkilenmemişti. Her zaman derli toplu görünürdü.

Yani bir zamanlar.

O tanıdığım Nina, yerini bir başkasına bırakmıştı. Koyu, kıvrıkcık saçları sanki uzun zamandır taranmıyordu. Aslında yıkanmıyordu da galiba. Buruşuk, mavi ekose desenli bir eteğin üzerine turuncu bir tişört ve gri bir hırka giymişti. Hırkayı da ters giymişti. Bir ayağında bilekte, beyaz bir çorap vardı. Kırmızı beyaz çizgili diğer çorabı dizine geliyordu.

Yine de asıl endişe verici şey bu tuhaf kıyafet seçimi değildi. Sonya’nın abartmadığını kanıtlayan esas şey Nina’nın yüzündeki ifadeydi. Gözlerinin altında koyu halkalar olsa da

gözleri parlak, hatta neredeyse fazla hareketliydi. Ateşli bir şekilde parıldıyordu. Kendini fazla zorlayan ruh kullanıcılarında gördüğüm bir bakış vardı gözlerinde. Avery Lazar'ın yüzünde gördüğüm bir ifade.

Yutkundum. "Selam Nina. İçeri gelebilir miyiz?"

Gözlerini kıstı. "Neden? Birbirimize ne kadar uymadığımızı bir kez daha anlatmak için mi? Asla ve kat'a birlikte olmayacağımızı söylemek için mi? Ne de olsa ben insan değilim ve sen sadece akşam yemeği yerine de geçebilecek kişilerle kırıştırırsın."

İyice sinirlenmeye başlamıştım ama kendime onun iyi olmadığını hatırlattım. "Geçen sefer söylediklerim için üzgünüm gerçekten. Sydney'le seninle tanışmadan çok önce tanıştım. Ama buraya bunu konuşmaya gelmedim. Lütfen. İçeri gelebilir miyiz?"

Nina uzunca bir süre bir şey demeden bana baktı. Ben de fırsatını bulup ruhu çağırdım ve aurasına baktım. Lissa'nın aurası gibi Ninna'nın aurası da bir ruh kullanıcısının soluk altın rengine sahipti. Fakat Lissa'nınkinin aksine Nina'nın aurasında zayıf, neredeyse saydam bir özellik vardı. Alev gibi yanmıyordu. Diğer renkler titrekçe yanıp sönüyordu.

"Peki," dedi sonunda.

Kenara çekilip geçmemize izin verdi. İçeride gördüklerim en az Nina kadar endişe vericiydi. Onun evine daha önce çok kez gelmiştim. Birlikte parti yaptığımız günlerde. Küçük daire, aslında yatak odası ve salonu iç içe geçmiş bir stüdyo-
du. Ne kadar küçük olsa da Nina her zaman evini derli toplu

ve şık tutmaya özen gösterirdi. Oysa artık fiziksel görüntüsü konusunda ne kadar özensizse evini de bir o kadar ihmal etmişti.

Kurumuş, kötü kokulu bulaşıklar lavaboya yığılmıştı. Üzerlerinde birkaç sinek uçuyordu. Masalarda, yerde, yatakta, kısacası her yerde kirli çamaşırlar, kitaplar, boş enerji içeceği kutuları vardı. En tuhafı da yerde bir sürü dergiyle yanında bir yığın yırtılmış kâğıt parçası olmasıydı.

“Nasıl uyuyorsun?” diye sordum kendimi tutamayıp.

“Uyumuyorum,” dedi ellerini arkasında birleştirerek. “Uyumuyorum. Vakit yok. Risk alamam.”

“Eninde sonunda uyuman gerekecek,” dedi Neil mantıklı konuşarak.

Nina başını deli gibi salladı. “Uyuyamam! Olive’i aramaya devam etmeliyim. Onu buldum. Yani, sayılır. Nereden baktığına bağlı. Ama yanına gidemiyorum. Anladın mı? Sorun bu. Bu yüzden denemeye devam etmeliyim. Uyumamalıyım. Anladın mı?”

Hiçbir şey anlamamıştım ama Olive’in adı geçince Neil nefesini tuttu. “Onu buldun mu? Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Nina, hafif sinirli. “Az önce dedim ya.”

Birden yerdeki dergi yığınının yanına çöktü. Rastgele bir dergi alıp yırtmaya başladı. Sayfa sayfa, küçük küçük parçalara ayırıp bir yığın oluşturdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Düşünüyorum,” diye yanıtladı.

“Hayır, yani dergilerle ne yapıyorsun?”

“Düşünmeme yardımcı oluyor,” diye açıkladı.

Neil’la bakiştık. “Nina,” dedim dikkatlice. “Belki de bir doktora görünmelisin. İstersen Neil’la ben seninle gelebiliriz.”

“Gidemem,” diye karşı çıktı dergileri yırtmaya devam ederek. “Olive’e ulaşana kadar olmaz.”

Dengesizliğı bu kadar bariz olan biriyle nasıl konuluşacağını bilseydim keşke diye düşünerek onun yanına çömeldim. Yine de görseydiniz beni uzman sanırdınız. “Ona nasıl ulaşmaya çalışıyorsun? Telefonla mı?”

“Rüyalarla,” dedi Nina. “Başardım. Birkaç kez. Sonra beni engelledi. Rüyayı benim aleyhime çevirdi. Onu altetmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.”

Neil’in bakışlarından benden medet umduğunu görebiliyordum. Nina’nın söylediklerinin, benim için bir şey ifade etmesini umuyordu. Oysa kafam daha da karışmıştı. Karşı koyan biri, bir ruh kullanıcısının bir rüya bağlantısı kurmasını zorlaştırabilir, fakat gerisi bir anlam ifade etmiyordu. “Olive ruh kullanıcısı değil,” dedim ona. “Senin iznin olmadan rüya ya bir şey yapamaz. Kontrol sende olur.”

“Yapabiliyor, yapabiliyor, yapabiliyor.” Nina yenilenmiş bir enerjiyle kâğıtları yırtmaya devam etti. “Ne zaman onunla konuşmaya kalksam bir engel koyuyor! Hiç aklıma gelmeyecek şeylerle. Onun kâbusları, benim kâbuslarım. Birininkiler. Onlara karşı koyuyorum. Gerçekten. Yemin ederim. Ama çok ruh gerekiyor.” Birden kâğıtları yırtmayı bırakıp boşluğa daldı. “Çok yorucu. Tam aştığımda kaçıyor. Uyanıyor ve onunla

konuşamıyorum. Beni neden terk ettiğini ona soramıyorum. Sen biliyor musun?” Nina’nın gözleri benden Neil’a kaydı. “Neden gittiğini sen biliyor musun?”

“Hayır,” dedim nazikçe. “Tek bildiğim cidden dinlenmeye ihtiyacın var.” Elimini omzuna koyacaktım ki Nina gözlerinde parıltıdan öfkeyle birlikte geri çekildi.

“Bana işkence yapma,” dedi alçak bir sesle. “Buraya gelip arkadaşımışsın gibi davranma.”

“Ben senin arkadaşınım Nina. Aramızda ne geçerse geçsin ben senin arkadaşınım. Sana yardım etmek istiyorum.”

Öfkesi aniden çaresizliğe dönüştü. “Bana kimse yardım edemez. Kimse... Dur.”

Birden kolumu yakaladı. Parmakları şaşırtıcı ve rahatsız edici bir güçle tenime batıyordu. “Belki bana yardım edebilirsin. En iyi rüya gören sensin. Bir dahaki sefer Olive’i ziyaret ettiğimde benimle gel. O zaman göreceksin. Rühayı onun kontrol ettiğini göreceksin. Güçlerimizi birleştiresek belki onu durduracak kadar güçlü oluruz! Belki onunla konuşabiliriz.”

Başımı salladım. “Nina, onun böyle bir şey...”

Parmakları koluma daha da gömüldü. “Var Adrian! Bana katıl, göreceksin.”

Cevap vermeden önce dikkatlice düşündüm. Nina, en iyi -en azından bizim bildiğimiz- ruh rüyacısı olduğum konusunda haklıydı. Ve şimdiye kadar bir rüyanın kontrolünü elinde tutan ve ruh kullanıcısı olmayan kimseyi görmemiştim. Nina bunun varlığına kesinlikle inanıyordu ve Olive’e ulaşamaması-

nı buna bağılıyordu. Söylemeye cesaret edemesem de Nina'nın son zamanlarda fazla ruh kullandığını, bu yüzden de kontrolünün azaldığını düşünüyordum. Bu nedenle bir rüya bağlantısı kuramıyor olabilirdi. Şu anki durumuna da bakılırsa bunu yapanın Olive olduğunu uyduruyordu.

Evet, ama bu kadar ruhu ne için kullanıyor, diye sordu Tatiana teyzem.

İyi bir soruydu. Nina'ya ve bu dağılmış durumuna bakınca bir sonuca varamıyordum.

Her gün Olive'le bir rüya bağlantısı kurmaya çalışsa bile Nina bu hâle gelemezdi. Büyüsünü başka ne için kullanıyordu? Yoksa akli dengesinin kötüleşmesinin nedeni büyüden başka bir şey miydi? Belki de büyüye ek olarak Olive'in ortadan kaybolması ve benim onu reddetmem buna sebep olmuştu.

“Adrian?” dedi Neil dikkatli bir şekilde. “Yardım etmek için aklına bir yol geliyor mu?”

Düşüncelerimi bilmediğinden, Neil yardım etmeyi reddedeceğimi, bu yüzden tereddüt ettiğimi sanıyordu herhâlde. İşin aslı ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ve açıkçası Nina için bir ruh rüyasından fazlası gerekiyordu. Onun hayatı konusunda yardıma ihtiyacı vardı.

“Tamam,” dedim sonunda. “Onunla rüyada bir araya gelmene yardım edeceğim. Ama önce biraz uyursan.”

Nina hemen başını sallamaya başladı. “Uyuyamam. Fazla heyecanlıyım. Aramaya devam etmeliyim. Mecburum...”

“Biraz uyuyacaksın,” diye emrettim. “Sonya'yı çağırıyorum. Sana biraz sakinleştirici getirsin. İlacı içecek ve uyuyacaksın.”

“Sonra yaparım. Şu an Olive’e ulaşmalıyız. İnsan zaman diliminde. Birazdan uyuyacak. Bu yüzden uyuyamam. Önce ona ulaşalım, sonra...”

“Hayır. Olmaz.” Sesimin elimden geldiğince sert ve kararlı çıkmasına çabaladım. “Bu kadar beklediyse biraz daha bekleyecek. Önce uyku. Tanrı aşkına Nina! Kendine bir bak. Sen...”

“Ne? Ne?” dedi önceki telaşlı hâliyle. “Perişan mıyım? Çirkin mi? Senin için yeterince iyi değil miyim?”

“Yorgunsun.” İç çektim. “Şimdi, lütfen. İzin ver, Sonya’yı çağırayım. Bugün uyuyacaksın, yarın Olive’i arayacağım. Biraz dinlenirsen ona direnebilirsin.” Bu kontrol meselesine inanmasam da Nina inanıyordu. Sonunda pes etti.

“Tamam,” dedi. “Sonya’yı çağırabilirsin.”

Ben de çağırdım. Sonya küçük de olsa bir ilerleme kaydetmeme sevinmişti. Nina’nın uyumasını sağlayacak bir şeyler getireceğine söz verdi, ben de o vakte kadar Nina’nın yanında kalacağıma. Ben telefonu kapadığımda Nina kâğıt parçalama işine geri döndü. Bir yandan da *Tatlı Caroline* şarkısını mırıldanıyordu.

Gelip yanımda dikilen Neil, “Ona yardım etmen çok hoş,” dedi. “Uyku iyi gelecek. Ve itiraf etmeliyim ki gayet bencilce nedenlerden dolayı ben de Olive’le iletişime geçmeni istiyorum. Bunu yapmaktaki esas amacın bu değil biliyorum ama...”

“Hey, senin de iyi bir nedenin var. Herkesin nedeni iyi aslında.” Nina’nın durumunun beni ne kadar endişelendirdi-

ğini belli etmek istemediğimden alçak sesle konuşuyordum. Çünkü dürüst olmak gerekirse bunu sadece Neil, Sonya ya da Nina için yapmıyordum. Nina'nın orada oturmuş, aklını kaybetmişcesine mırıldandığını izlerken... İşin aslı, günün birinde kendimi öyle hayal etmek hiç de zor değildi. Ve öyle bir şey olursa umarım biri bana yardım eder diye umdum çaresizce.

4. BÖLÜM

SYDNEY

Bir kediye dönüşmenizi tavsiye etmem.

Kedi olmak o kadar da kötü değildi aslında. Fakat eski hâlinize dönmek? Korkunçtu. Bedenim ikiye ayrılıyor sandım. Kemiklerim ve derim öyle gerilip şekil değiştirdi ki, doğanın asla böyle bir şey planlamadığı anlaşıyordu. Her şey bittiğinde çocukken merdivenlerden düştüğüm zamanki gibi hissettim. Sanki dayak yemiştim de her yerim yara bere içinde kalmıştı. Karnımda şiddetli bir ağrı ve bulantı vardı, bir an kusacağımı düşünüp panikledim. Kusmaya zorlanmak, Simyacılar'ın gözetimi altındayken bana uygulanan cezalardan biriydi. Bunu düşünmek bile midemi ağzıma getiriyordu. Neyse ki bu his çok geçmeden sona erdi de eski hâlime dönebildim.

Ben yerime yerleşip kemerimi bağladığımda, “Buradan 30 km kadar ileride kahve alabileceğimiz harika bir yer var,” dedi Bayan Terwilliger. “Pittsburgh’e devam etmeden önce orada durup benzin alırsınız.”

Onaylayarak başımı salladım. Adrian'a mesaj yazmayı bitirip bacaklarımı esnettiğimde hâlâ eski bedenime alışmaya çalışıyordum. Yanımdaki koltukta Bayan Terwilliger'in getirdiği ahşap kutu duruyordu. Onu kaldırıp daha yakından baktım. Büyülü kilidi olmadan hiçbir sıra dışı özelliği yoktu.

Jill ortadan kaybolduğundan beri geçen bir ayda, onu kimin kaçırdığına dair spekülasyonlar dolaşmıştı etrafta. Suçu neredeyse Lissa'yı hiç istemeyen bazı Moroi isyancılara atmıştık. Ancak bu kutu, açıkça insan büyüyle mühürlenmişti ve bu da inandığımız her şeyi altüst ediyordu. Benden başka Moroi'larla çalışıp büyü kullanan insan yoktu bildiğimiz.

Pek ihtimal vermesem de müzede bazı cevaplar bulmayı umuyordum. Broşürdeki kelimeler bana bakıyordu: GEL OYNAYALIM SYDNEY.

Moladan sonra yolculuk olaysız devam etti. Bizi tek yavaşlatan, otoyoldaki mevsimlik çalışmalardı. Hepimiz endişeli ve gergin olmasaydık güzel bir yolculuk bile olabilirdi. Adrian'ın Saray'da dikkatsizce bir şeyler yapmasından korkuyordum. Ve elbette Jill için endişeleniyordum. Eddie'nin de endişelendiği çok açıktı ve bu yeni görevi onu daha da strese sokmuştu. Yol boyunca doğru düzgün iki kelime etmedi. Yine de iyi vakit geçirdik ve öğleden sonra Pittsburgh Robot Müzesi'ne vardık. Elle hazırlanmış bir tabelada müzenin "dünyaca ünlü" olduğu yazıyordu ama burayı daha önce hiçbirimiz duymamıştık. Boş otoparka bakılırsa kimse daha önce duymamıştı.

“Genelde hafta sonları daha yoğun oluyoruz,” diye açıkladı gişedeki görevli. Üç bilet alıp içeri girdik.

“Lütfen girin, lütfen girin,” dedi girişin yanındaki bir robot. Hareket etmiyordu ve birkaç yerine selobantla yama yapılmıştı. Kollarında uzun, dikdörtgen bir hoş geldiniz tabelası tutuyordu.

Müzenin ana salonunda hem eğlence sektöründe hem de iş uygulamalarında kullanılan çeşit çeşit robotların sergilendiği büyük bir galeri yer alıyordu. Sergilenen parçalardan çoğu sabitken birkaçı hareketliydi. Üretim kalite kontrolü yapan bir robotu gösteren mini bir montaj hattı gibi. Taşıyıcı bir bant, seramik fincanları kutu gibi görünen bir cihaza iletliyordu, cihaz da durup her fincanı tarayarak bir hata bulup bulmamasına göre kırmızı ya da yeşil ışık yakıyordu.

Yandaki bir odanın duvarlarında “Robot Tarihi” gösteriliyordu. İçinde mitolojik bölümler de vardı. Yunan tanrısı Hephaistos’a hizmet eden otomatonlar gibi. Ki bu çok hoşuma gitti.

Zaman tüneli daha çok yirminci ve yirmi birinci yüzyıldaki gelişmelere odaklanıyor ve *GELECEK*: ??? diye bitiyordu.

Bir an duraksayıp bu soru işaretlerine baktım. Benim kendi geleceğim de bunlardan ibaretti. Hayatım nasıl olacaktı? Hep istediğim üniversite ve dünya seyahati hayallerine kavuşacak mıydım? Yoksa hayatım, vampirlerle çevrili bir daireden mi ibaret olacaktı? Umut edebileceğimin en iyisi, kaçak bir hayat yaşamak mıydı?

“Sydney?”

Bayan Terwilliger’in sesi beni zaman tüneli odasından çıkardı. Ana galeriye döndüm. Eddie’yle Bayan Terwilliger, benim iki katım büyüklüğündeki metal bir dinazorun sergilendiği devasa bir camekânın önündeydiler. Dinazorun broşürdeki olduğunu fark ettim. Yanında adımın yazdığı. Bayan Terwilliger elini camekâna koydu. “Bunu hissedebiliyor musun?” diye sordu bana.

Elimi onun elinin yanına koyup bekledim. Birkaç saniye sonra bir tür, uğuldayan enerji hissettim. Eddie de elini koydu ama başını sallayarak “Bir şey hissetmiyorum,” dedi.

“Bu camekânda büyü var,” dedi Bayan Terwilliger geri çekilerek.

“Bir şey söyleyebiliyor musunuz?” diye sordum. Bu tür konularda benden daha hassastı. Ne de olsa alıştırma gereken bir yetenektir.

“Hayır. Bu camekânı açmalıyım.”

Camekânın üzerindeki küçük, metal kilidi ikimizden biri büyüyle açabilirdi. Bana kalırsa ne bunun ne de diğer camekânların üzerinde başka bir güvenlik ya da elektronik alarm sistemi vardı ve bu beni pek şaşırtmamıştı. İçimden bir ses, burasının son teknoloji sistemler için yeterli bütçesinin olmadığını söylüyordu ki bu da epey ironikti. Hatta havalandırma için klima yerine birkaç küçük pencere olduğundan içerisi sıcak ve boğucuydu.

“Ah,” dedi görevli bize doğru gelerek. Herhâlde yaptığı işten sıkılmıştı. “Bakıyorum Raptorbot’u beğenmişsiniz.”

Robotun metal dişlerine ve kırmızı gözlerine baktım. “Bu başka bir şey,” dedim dürüstçe.

“Filmin hayranlarından mısınız?” diye sordu.

“Hangi film?” dedim.

“*Raptorbot Hücumu*,” dedi görevli.

“Evet,” dedi Eddie neredeyse gönülsüzce. Bayan Terwilliger ile birlikte şaşkınlıkla ona döndük. Eddie kızardı. “Ne? O çok... harikaydı. Micah ve Trey ile birlikte izlemiştik.”

Görevli heyecanla başını salladı. “Karısı tedavisi bulunmayan bir hastalık yüzünden ölmek üzere olan bir bilim insanının hikâyesi. Kadın ölmeden önce adam bu robot kuşu yapıyor ve kadının ruhunu buna aktarmayı başarıyor. Ama işler beklediği gibi gitmiyor ve kuş bir cinayet makinesine dönüşüyor.”

“Çok tahmin edilemeyecek bir şey değilmiş,” dedim. “Yani neden kadın için dinozor bedeni yapmış ki? Neden daha insana benzer bir şey yapmamış? Ya da en azından evcil bir hayvana?”

“Çünkü o zaman film olmazdı,” dedi Eddie.

“Yine de mantıklı bir açıklaması olmalı,” dedim.

Eddie’nin yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Bütün bu konu absürt olsa da Jill ortadan kaybolduğundan beri onun yüzünden sadece kederli bakışlar gördüğümü fark ettim. “Oturup *Raptorbot Hücumu* diye bir film izlerken mantık araman pek gerçekçi olmaz,” dedi.

Görevli gücenmiş görünüyordu. “Ne demek istiyorsunuz? Gayet iyi bir filmdi. İkincisi gösterime girince insanlar bu sergiyi görmek için sıra olacak!”

“İkincisi mi?” diye sorduk Eddie ile aynı anda.

Bayan Terwilliger boğazını temizledi.

“Bölüyorum, kusura bakmayın ama bugün kaç kadar açıksınız?”

“Beşe kadar,” dedi görevli. Raptorbot’a yeterince saygı göstermediğim için hâlâ kırgın görünüyordu.

“Teşekkürler,” dedi Bayan Terwilliger. “Sanırım göreceğimizi gördük. Eğlenceliydi. Haydi gidelim Sydney, Eddie.”

Bayan Terwilliger’in davranışları bizi şaşırtmıştı. Onun peşinden dışarı çıktık ve arabaya gidene kadar konuşmadık. “Neler oluyor?” diye sordum.

“Bu akşam onlar çıktıktan sonra gelip o camekânı incelemeliyiz.” Sanki bir yere gizlice girip yasadışı bir şey yapmayacakmışız gibi gayet ciddi ve kibar bir sesle konuşuyordu. “Daha fazla ortada dolaşıp kendimizi görevlinin hafızasına kazımaya gerek yok diye düşündüm.”

“Büyük ihtimalle bugünkü tek müşterileri bizdik,” dedim. “Bu bizi hafızasına kazımıştır. Bu ve *Raptorbot Hücumu*’nu izleyip seven biriyle birlikte olmamız.”

“Hey,” diye uyardı Eddie. “İzlemeden önyargılı olma.”

Pittsburgh’ün merkezindeki bir otelde oda ayarladık çünkü belli ki gece orada kalacaktık. Yürüme mesafesinde birkaç restoran vardı. Akşam yemeği için neredeyse normal bir hayat sürüyormuşuz gibi davranabileceğimiz hoş bir yer de bulduk. Yine de Eddie huzursuzdu. Yemekten sonra bana çıkıp biraz yürümeyi teklif etti ve doğrusu bir an bu fikir hoşuma gitti. Şehrin tarihi kısmını keşfetmek eğlenceli ola-

bilirdi. Hava da kusursuz bir yaz akşamına uygun olarak ılık ve rüzgârlıydı.

Sonra Simyacılar'ın beni tekrar hapsettiğini, yeminlerini tekrarlattıklarını ve işkenceye devam ettiklerini hayal ettim. Kalbim sıkışınca başımı salladım.

“Müzeye gidene kadar odamda bekleyeceğim.”

“Burada olduğunu bilmiyorlar,” dedi yumuşak bir sesle, beni inceleyerek. “Ve senin yanına yaklaşmalarına asla izin vermem.”

Başımı salladım. “Güvenliği elden bırakmamak en iyisi.”

Hava iyice kararınca robot müzesine doğru yola çıktık ve arabayı birkaç sokak öteye park edip yolun devamında yürüdük. Bütün pencerelerin ve kapıların üzerinde metal kepenkler vardı ve bir tabela, müzenin kapısının elektronik alarmla korunduğunu söylüyordu.

“Pencerelerde alarm olduğuna dair bir iz yok,” dedi Eddie dikkatlice inceledikten sonra. “Aslına bakarsanız biri parmaklıkların ardında açık bırakılmış. Herhâlde içeri hava girsin diye.” Akşam olsa da yaz sıcağı ve nem hâlâ yoğundu.

“İçeride kamera yok. Burada da yok görebildiğim kadarıyla,” diye ekledi Bayan Terwilliger.

“Bütün bütçelerini Raptorbot'a yatırdılar herhâlde,” dedim. “Gerçi o da pek müşteri getirmiyor ama.”

Eddie'nin önceki kısa neşesi çoktan kaybolmuştu. Esprime karşılık vermedi. Bunun yerine ciddi bir ifadeyle açık pencerenin önündeki parmaklıkları inceledi. “Yeterince güçlü çekersem bunları kırabilirim.”

“Gücünü boşa kullanmana gerek yok,” dedi Bayan Terwilliger. “Eminim onu açacak bir büyüüm vardır.”

“Sizin de büyüünüzü boşa kullanmanıza gerek yok,” dedim ileri çıkarak. Büyük çantamın derinliklerinden bir şişe çıkardım. Saray’daki dairemize tıkılıp kaldığım tüm vakti boşa geçirmemiştim. Güvenilmez dostumuz Abe sayesinde bazı Simyacılar’ın kimyasal bileşenlerinden birkaçını elde edebilmiştim. Uzun saklanması boyunca işe yarar birkaç tılsım hazırlamıştım. Metali anında eriten bu karışım gibi.

Metal parmaklıklar, pencerenin bir kenarından başlayıp diğer tarafına bir kilitle bağlı olan küçük bir kapıya benziyordu. Eddie’nin onu kırması cidden zor olurdu ama kilide birkaç damla iksirden damlatınca anında eridi. Parmaklıkları açıp pencereye ulaştık. Müzeyle aramızda sadece bir cam kalmıştı. Eddie bir cep çakısı çıkarıp hızla ve becerikli bir şekilde camı açtı. Kendime engel olamadan irkildim.

“Kendimi biraz kötü hissediyorum,” diye itiraf ettim. “Burası zaten pek iş yapmıyor. Biz de mallarına zarar veriyoruz şimdi.”

“Sigorta bunun için vardır. Ayrıca burası Jill’i bulmamıza yardım ederse eminim kraliçeniz müzeye isimsiz bir bağışta bulunabilir.”

Eddie, bizim tırmanıp pencereden geçmemize yardım ettikten sonra arkamızdan geldi.

İçeride galeri boş ve sessizdi. Tıpkı çalışma saatlerinde olduğu gibi. Biraz zaman geçip gözlerimiz karanlığa alıştığında, çıkış tabelasının parlaklığı ve dışarıdaki sokak lambala-

rından gelen aydınlık, önümüzü görmemize yetecek bir ışık verdi bize. Hemen Raptorbot sergisine gittik. Bu kez Bayan Terwilliger'in cam kapıya bir açma büyüğü yapmasına izin verdim. O işini bitirince, acaba kapıda da mı bana yöneltilmiş bir büyü var diye düşünmeden edemedim. Fakat sonra bir klik sesi duyduk ve kapı açıldı. Camekânın içinde Raptorbot, ayrıca bir kapısı ve iç bölümü olan büyük bir standın üstünde duruyordu.

“Kilit yok,” dedim daha küçük kapıya uzanarak.

“Sydney, dur,” dedi Bayan Terwilliger ama çok geç kalmıştı. Kapıyı çoktan açmıştım. Bütün o düzeneğin patlayacağı korkusuyla donakaldım. Ama birkaç gergin dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Rahat bir nefes aldım.

“Affedersiniz, düşünemedim.”

Bayan Terwilliger huzursuz bir ifadeyle başını salladı. “Yine de burada bir tür büyü olduğunu hissediyorum.”

“Belki de içindeki bir şeydir,” dedim. Bölmenin içinde ne olduğunu tam olarak çıkaramadım ve tedirginlikle elimi karanlık bölmenin içine soktum. Birden bir akrebin elimi sokmasını bekliyordum içten içe. Ama parmaklarım büyükçe bir zarfa değdi. Çekip aldığım zarfın üzerinde adım yazıyordu.

“Aynı el yazısı,” dedi Eddie.

Onaylayarak başımı salladım. “Evet, ipuçlarının basit olmaması çok kötü. Bunu duydunuz mu?”

Eddie'nin yüzüne bakınca, onun daha hızlı duyma yetisi sayesinde çoktan duyduğunu anladım. Bayan Terwilliger'in

algılaması biraz daha uzun sürdü. “Vızıldama gibi...” Raptorbot’un metal yüzüne baktı. “Buradan geliyor.”

Vızıldama gittikçe daha arttı. Eddie hemen koşarak camekânla bizim aramıza kendini siper etti. “Geri çekilin!” diye bağırdığı an, Raptorbot’un ağzı açıldı ve içinden bir sürü parıldayan nesne fırladı. Öyle inanılmaz bir hızla bize doğru geldiler ki geriye doğru düştüm. Parıldayan sürüyü engellemek için ellerimi havaya kaldırdım ama birkaçı yine de yüzümü sıyrıp geçti. Değdikleri yer milyonlarca kâğıt kesigi gibi acı verdiğinden çığlık attım. “Bunlar da ne?” diye bağırabildim.

“Fotiana,” diye seslendi Bayan Terwilliger. O da yere kapklanmıştı ve o tuhaf şeyler bir kez daha bize hücum ederken yüzünü kapatıyordu.

“Foti-ne?” diye sordu Eddie.

“Bunlar da Zıpzip’in geldiği yerden ama onun kadar arkadaş canlısı değiller.” Yaratıklara bakabilmek için ellerini dikkatlice yüzünden çekti. “Mutant ateş böcekleri gibi düşün onları.”

Her an kafası çalışan Eddie girişte duran robotun elindeki hoş geldiniz tabelasını aldı. Onu bir beyzbol sopası gibi tutarak kendisine doğru gelen fotianaların üstüne savurdu. Sürüdeki yaratıklar, ortak bir beyne sahiplermiş gibi ayrıldı. Eddie’nin sopası çoğunlukla havayı dövüyordu. Sadece birkaç fotiana yavaştı ve darbeyi aldıkları anda kıvılcımlara bölündüler. Bu en azından umut vericiydi ama uğraşmamız gereken daha çok yaratık vardı. Sürü üçe bölünüp her birimizin peşine takılınca işler daha da karıştı.

Tam ayağa kalkmıştım ki grubun beni hedef aldığını fark ettim. Hem de bir ok şeklinde! Hemen odanın öbür ucuna koşup tam zamanında taşıyıcı bandın altına saklanmayı başardım.

“Onlardan kurtulmanın en iyi yolu ne?” diye bağırdım Bayan Terwilliger’a. “Ateş mi?” Odanın öbür ucunda Eddie’nin tabelayı savurmaya devam ettiğini gördüm. Ama çeviklikleri yüzünden pek ilerleme kaydedemiyordu.

“Burayı yakmak istemiyorum,” diye seslendi yanından geçen sürüye karşı kendini korumaya çalışırken. Koluna dolanan yaratıkların gömleğinde oluşturduğu yırtıklar arasında kanlı kesikler görülüyordu.

Bayan Terwilliger araya biraz mesafe koyabildiğinde ellerini yukarı kaldırıp daha önce duymadığım Latince sözler söyledi. Birden önünde, yüz kadar parlayan küçük kristal oluştu. Bayan Terwilliger onları uçan fotianalara gönderdi. Kristallerin çarptığı yerde mutant ateş böcekleri, kıvılcımlara dönüşüp yok oldu.

Beni takip eden sürü, masanın altından çıkmamı sağlamak için alçaktan uçuyordu. Elimi savurunca biraz yaktılar. Bu sırada Bayan Terwilliger’ın büyüsunü anlamaya çalışıyordum. Söz ve his olarak benim eski ateş topu büyüüne çok benziyordu. Sadece ufak farklılıklar vardı. Bunun bir buz büyüü olduğunu fark ettim. Yeterince güç uygulanırsa buz parçalarının küçük jiletler gibi etkisi olurdu.

Saklandığım masanın altından çıkıp sürüyle arama biraz mesafe koymaya çalıştım. Arkamda Bayan Terwilliger’ın bü-

yüyü bir kez daha söylediğini duyuyordum. Sözleri ezberlediğimi umarak aynı büyüyü yapmaya çalıştım. Ateş topu büyüğü için kullandığım hareketlerin aynısını yaptım. İçime bir güç doldu ve emrimle beraber karşımda buz kristalleri oluştu. Ama Bayan Terwilliger kadar iyi isabet ettirememiştim. Büyünün yapısı ateştopuna benzese de hissi farklıydı ve alıştırmaya gerektiriyordu. İlk seferinde sadece birkaç fotianayı alt ettim. İkinci ve üçüncü denemelerimde daha başarılıydım. Ne zaman büyü yapmak için dursam fırsatı kaçırmıyor, daha çok acı veriyorlardı. Onları kovup büyüyü tekrar yapıyor ve giderek sayılarını azaltıyordum.

Artık zaman kavramını yitirmiştim. Daha küçükçe bir gruba saldıran buz kristallerime ikinci bir grup kristal katıldı. Göz ucuyla bakınca Bayan Terwilliger'in elini salladığını gördüm. Bir an sonra Eddie de elinde tabelasıyla geldi. İkisi de kendi sürülerini alt etmişti. Son kalan benimkiydi ve arkadaşlarımdan yardımıyla kısa sürede onları da bitirdik.

Vızıltılar kesilince oda bir an sessizliğe gömüldü. Hepimiz nefes nefese odada başka tehlike var mı diye etrafı kolaçan ederken göğsümüz hızla inip kalkıyordu. Eddie ve Bayan Terwilliger'in yüzünde fotianaların dokunduğu yerde kesikler ve çizikler vardı. Kendi tenimin yanmasına bakılırsa ben de onlardan farklı görünmüyordum. Yine de hayattaydık ve tehlike şimdilik ortadan kalkmış gibiydi.

"Zarf nerede?" diye sordu Eddie sonunda.

Hemen mektubu bıraktığım yere koştum. Kaidesinden kibirle kavgamızı izleyen Raptorbot'un yanına.

Buz kristalleri yerde gölcükler hâlinde duruyordu ve zarfın bir köşesi de ıslanmıştı. Başka bir zarar görmemişti. Zarfı açmadan önce Bayan Terwilliger'a döndüm.

“Bir şey hissediyor musunuz?” diye sordum.

“Büyü varsa bile çok zekice gizlenmiş.” Elini kaldırdı ve avcunda küçük bir ateş topu belirdi. “Ne olur ne olmaz diye hazırım.”

Zarf ağır ve doluydu. İçinde bir tuğla bulduğuma pek şaşırmadım. Gerçi bunun amacı konusunda en ufak fikrim yoktu. Bir tür kumtaşından yapılmıştı. Onlara bir şey ifade ediyor mu diye arkadaşlarıma döndüm ama onlar da benim kadar şaşkıındı. Zarfın içini tekrar yoklayınca bir Missouri Ozarks haritası buldum.

“Bunu gerçekten beklemiyordum,” dedim haritanın üzerinde bir yazı ya da ipucu ararken. Hiçbir şey yoktu.

Eddie'nin yüzünde, benim de hissettiğim bir öfke belirdi. Hayal kırıklığı. Müzede ne bulacağımı bilmiyordum. Ama içten içe bir mucize bekliyor, Jill'in kendisini bulacağımızı umut ediyordum.

Bunun yerine bu yolculuktan tek elde ettiğimiz, kesikler ve yeni ipuçlarıydı. Zarfı salladım. Boştu.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Bayan Terwilliger haritayı elimden alırken.

“Birinin bizimle oynadığı anlamına geliyor,” diye gürledi Eddie. Eliyle terli alnını silerken biraz da kan bulaştırdı.

“Jill bu işin içinde yok bile. Biri onu elinde tuttuğunu düşünmemizi istiyor.”

Zarfin içine bakınca kalbim duracak gibi oldu. Zarf hiç de boş değildi. “Korkarım öyle değil.” Elimi sokup zarftan son nesneyi çıkardım. Cılız ışıpta bile yanılmamıza imkân yoktu. Uzun, kıvrıkcık, açık kahverengi bir saç tutamı. Ve saçın kime ait olduğu şüphe götürmezdi. “Bunu kim yapıyorsa, Jill kesinlikle ellerinde.”

5. BÖLÜM

ADRIAN

Durmadan Sydney'e mesaj atıp ne yaptıklarını sormamak için kendimi zor tutuyordum ki kendimi kontrol etme konusundaki başarısızlığım malumunuz. Yokluğunun beni bu kadar kötü etkileyeceğini fark etmemiştim. Elbette özlem de vardı ama hepsi bundan ibaret değildi. Her sabah onunla uyanmaya, yemeklerde ve günün diğer sıradan işlerinde onunla olmaya alışmıştım. Şimdi onsuz zaman geçirmek zorunda olmam bir yana, bir de Simyacılar'ın onu yakalamadığına kendimi ikna etmem gerekiyordu. "Yalnız gitmesine izin vermemeliydim," dedim anneme ertesi gün.

Etamininden başını kaldırdı. Yeni edindiği bu hobi de son zamanlarda hayatımızda olup bitenler kadar şaşırtıcıydı. "Fazla evham yapıyorsun hayatım. İnsan gelinimle ilgili emin olduğum tek şey varsa o da becerikli olduğudur."

İleri geri yürümeyi bıraktım. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Annemin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Onunla ilgili güzel bir şey söyledim diye şaşırдың mı?”

“Evet, biraz,” diye itiraf ettim. Annem Sydney’le ilişkiye hiç açıkça karşı çıkmamıştı. Aslında buna fırsatı da olmamıştı. Yanımda bir gelinle Saray’a çıkagelmıştim ve kimse Nevada eyaletinin birleştirdiği çifte bir şey diyememişti. Annem Sydney’i tam olarak bağrına basmasa da herkes -öz babam da dahil- bize sırtını dönerken o yanımızda durmuştu. Her zaman annemin bu ilişkiyi onaylamadığını ama elden bir şey gelmediği için kötünün iyisini görmeye çalıştığını düşünmüştüm.

Bir an düşündükten sonra, “Hayatımın herhangi bir anında, bir insanla evlenmeni istediğimi söylesem yalan söylemiş olurum,” dedi. “Ama hayattaki yolunun da çok kolay olmadığını farkındayım. Hiç kolay olmadı. Olmayacak da. Çocukluğundan beri bunu biliyorum. Birlikte olacağın kişinin de bu zorluklarının üstesinden gelecek özel biri olması gerekiyordu. Bu kız? Sydney? O böyle biri. Geçen bir ayda bunu anladım. Ve yüklerini paylaşamayacak bir Moroi’dansa değerli bir insan eşin olmasını tercih ederim.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. “Anne, sanırım bu senden duyduğum en duygusal konuşma.”

“Sus,” dedi. “Ve endişe etmeyi kes. O becerikli ve yetenekli. Ve yalnız değil. Yanında bir koruyucuyla tuhaf bir insan kadın var.”

Yüzüme tuhaf bir gülümseme yerleşti. Ama anneme, Sydney’in ne kadar becerikli ve yetenekli olursa olsun daha önce Simyacılardan kaçamadığını söyleyemedim. Hatta ilk

yakalandığında Eddie de yanındaydı. Her zamanki kadar güçlü kuvvetliydi... Ama yetmedi.

Kapı çalınca karamsar düşüncelerimden kurtuldum. Ama bu, kapının ardında yeni problemler olduğu anlamına geliyordu. Nina'ya daha sonra Olive'i arayacağımıza dair söz vermiştim ama daha birkaç saatim vardı. Sonya, Nina'ya verdiği ilaçların onu birkaç saat uyutacağını söylemişti. Belki de işe yaramamıştı ve Nina o deli bakışlarıyla, Olive'i rüyalarda aramamızı söylemek için kapıma gelmişti.

Ama kapıyı açtığımda karşımda Rose duruyordu. Rahatlasam mı tedirgin mi olsam bilemedim. Rose'un Saray'da olmadığını sanıyordum.

"Selam," dedim. "N'aber?"

Belli ki görev başında değildi. Çünkü koruyucuların giydiği siyah beyaz takım yerine bir kot ve tişört vardı üzerinde. Koyu kahverengi saçlarını bir omzunun üstüne atıp sıırıttı. "Buraya tıkılıp kaldığınızı duydum. Ben de gelip sizi biraz neşelendireyim dedim."

Sizi kelimesini duyunca irkilmemeye çalıştım.

"Dimitri'yle ikinizin Jill'i aradığını sanıyordum," dedim konuyu bizden uzaklaştırmaya çalışarak.

Bunu duyunca neşesi biraz azaldı. "Evet ama şansımız pek yaver gitmedi. Bu yüzden Lissa, ona karşı olan birkaç Moroi'ü araştırmamızı istedi. Jill'i onlar kaçırmış olabilir diye."

İşte bu önemli bir haberdı. "Sence gerçeklik payı var mı?"

"Büyük ihtimalle yok," dedi Rose. "Lissa bunun uzun sürecini biliyor ama her yolu denemek istiyor."

Geri çekildim. “Seni işinden alıkoymak istemem.”

Yine sırtıttı. “Alıkoymuyorsun. Bugün zaten birkaç saat çalıştık. Araştırılacak lordlardan biri yarın dönene kadar elimden bir şey gelmez. Biz de şu an etkili bir şey yapıyoruz. Sydney’i çağır, size göstereceğim.”

“O... Şey, şu an uyuyor,” diye yalan söyledim.

“Uyuyor mu? Gün ortasında?”

“Bizim günümüze göre,” diye düzelttim. “O hâlâ insan zaman diliminde.”

Rose şaşırılmış görünüyordu ki bu gayet anlaşılırdı. “Hadi ya? Son geldiğimde gayet uyum sağlamıştı.”

“Güneşi özlüyor,” diye açıkladım.

“Dışarı çıkıyor mu?”

“Şey, hayır... Ama önemli olan düşüncesi. İnsani bir şey.” Rose’un giderek artan şaşkınlığına bakılırsa hikâyemizi saklamak konusunda pek iyi iş çıkarmıyordum. Ben de kısa kesmeye karar verdim. “Bak, neden bana göstermiyorsun? Sydney’e bir not bırakırım.” Rose’un Sydney’in uyanmasını beklemeyi teklif etmesinden korkuyordum.

“Tabii,” dedi Rose. “Onu da başka zaman çıkarırız.”

Onu koridora yönelttim. “Önden buyur.”

“Not bırakmayacak mısın?” dedi imalı bir şekilde.

“Ah, doğru. Bekle.” İçeri geçip Rose’u koridorda bıraktım. 30 saniye kadar dikildikten sonra kapıyı açtım ve onun yanına gittim. “Tamamdır.”

Rose beni Saray’da genelde koruyucuların kullandığı bir bölüme götürdü. Merkezlerine ve bazı lojmanlara yakındı.

Daha da önemlisi eğitim gördükleri yerdı. Ama vardığımızda karşımızda bir grup dampir yerine bir grup savaşçı Moroi bulduk.

“Lanet olsun,” dedim. Bunu bir iltifat olarak söylemişim.

Çok zaman önce, insanlarla Moroi’lar evlenebiliyorken Moroi’lar kendilerini büyük ölçüde koruyordu. Silah olarak elemental büyü kullanıyor, Strigoi’larla kendileri savaşıyordu. Zamanla koruma işini dampirler devraldı ve Moroi’ların ufak gösteriler dışında büyü kullanması tabu hâline geldi. Son zamanlarda Moroi politikalarında yapılan değişiklikler içinde bir kez daha büyüyle savunma konusu açılmıştı. Artık gördüğüme göre uygulanıyordu da.

Sahada iki düzine kadar Moroi vardı. Dört gruba ayrılmışlar ve her grup farklı renkte kıyafetler giymişti. Malachi Wolfe’un okulundaymış gibi talim yapıyor, savunma hareketleri ve yumruk yumruğa savaş teknikleri çalışıyorlardı. Bir grup koruyucu da onlara tavsiyede bulunuyordu. Sırtı bana dönük olan birini, boyundan ve kahverengi deri pardösüsünden anında tanıdım. Dimitri Belikov bana doğru gelip selam vermek için elini uzattı.

“Adrian,” dedi sıcak bir sesle. “Henüz ruh kadromuz yok. Katılmak ister misin? Kendine birkaç kişi bulursun?”

Aklıma ilk gelen kişi Nina oldu. Ruh kullanmaktan aklını kaybetmek üzereydi. Onu savaşa sokma düşüncesi rahatsız ediciydi.

Sonunda senin için bir liderlik rolü çıktı, dedi Tatiana teyzem.

Kafamı salladım. “Teşekkürler, almayayım. Başım bayağı kalabalık.”

“Sydney nerede?” diye sordu. “Bunu görmek ister sanıyordum.”

“Uyuyormuş,” dedi Rose.

Dimitri’nin şaşkınlığını görünce açıkladım. “İnsan zaman diliminde. Ama haklısın. Bunu görmek isterdi. Başka bir zaman.”

“Başka zaman,” diye onayladı Dimitri. “Bak. Başlamak üzereler.”

“Neye başlayacaklar?” diye sordum.

Tanımadığım bir koruyucu, sahanın bir kenarına alıştırma mankenleri yerleştirmişti. Her gruba hazır olmasını söyledi. Her biri elementlerin ne kadar ölümcül olabileceğini gösterirken şaşkınlıkla onları izledim. Su kullanıcıları yüksek kuvvette su dalgaları gönderip mankeni tek vuruşta deviriyordu. Toprak kullanıcıları yeri sarsıyor, ayrıca silah olarak kaya ve toz kullanıyordu. Hava kullanıcıları yaşayan birini anında devirecek rüzgâr akımları gönderiyordu. Hatta bazıları diğer nesneleri havaya kaldırıp havayı silah olarak kullanmayı bile başarıyordu. Ve ateş kullanıcıları... Şey, mankenlerden biri alevler içinde kaldığında yok edici yetenekleri gayet açıktı.

“Sadece kendimizi gösterelim lütfen,” dedi koruyucu yorgun bir sesle. “Mankenlerin hepsini tüketmek istemiyoruz.”

“Pardon,” dedi neşeli, tanıdık bir ses. Christian Ozero kırmızı giysili ateş kullanıcılarının arasında duruyordu. Tek bakışta alevleri söndürdü.

Element gücünü ayrı ayrı gösterdikten sonra savaşçılar elementleri nasıl bir arada kullanabileceklerini de gösterdiler. Hava kullanıcıları, su kullanıcıları tarafından oluşturulan suyu buza çevirdi. Toprak kullanıcıları mankenleri yerde sıkıştırırken ateş kullanıcıları da sıkışan mankenlerin üzerine çullandı. (Christian alevler konusunda fazla bonkör davranınca bir manken daha heba oldu. "Pardon," diye tekrarladı hiç de üzgün görünmeyerek.)

Sonunda, geldiğimde çalıştıklarını gördüğüm bir yumruk yumruğa manevra gösterisiyle kapanışı yaptılar. Moroi'lar fiziksel olarak dampirler kadar güçlü değildi ama belli ki bu grup çok çalışmıştı. Bir kavgada onlardan biriyle karşılaşmak istemezdim. Herhangi bir koruyucunun ustalaştığı için gurur duyacağı hareketler sergilediler ve hatta element saldırılarında nasıl davranacaklarını gösterdiler. Sonuç olarak müthiş bir gösteriydi.

"Ne diyorsun?" dedi Christian, gösteri bitince yanımıza gelip. "Sence bu işe yarar mı?"

Ufak tefek, sarışın bir kız onun yanında yürüyordu. Mia Rinaldi'nin su kullanıcılarının lideri olduğunu gördüğüme şaşırmamam da sevindim. "Kusursuzdu," dedi kız. "Programı onaylamamaları mümkün değil."

"Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Bu sadece ısınma," diye açıkladı Christian. "Sadece ön gösterim. Bunu Moroi konseyine götüreceğiz. Bu amaçla daha fazla kişi eğitmek için bütün Moroi okullarında uygulayabileceğimiz bir programı onaylamalarını istiyoruz."

Mia'nın mavi gözleri parıldadı. "Ayrıca bazı özel Strigoi avlama partileri düzenlemek için de onay istiyoruz."

"Benim oyumu alırsınız," dedim dürüstçe. "Böyle giderse koruyucuları işsiz bırakabilirsiniz."

"O kadar abartmayalım," diye takıldı Rose. "Ama haklısın. Çok yol kat ettiler. Şimdi sadece konseyi ikna etmeliyiz. Lissa zaten hazır."

"Elbette öyle," dedim. "Çünkü o genç ve açık fikirli. Diğerleri... değişime karşı durabilir. Bu kadar etkileyici bir gösteriyi izleseler bile."

Rose iyi niyetli Moroi'ların bile ne kadar gelenekçi olduğunu bildiğinden başını salladı. "Davamızı savunmak için Sydney'in de bazı mantıklı önerileri olur diye düşündüm."

Bunu duyunca dilimi şaklattım. "Eminim olur."

"Sahi Sydney nerede?" diye sordu Christian.

"Uyuyor," dedik Rose'la aynı anda.

Bu Moroi savaşçılar ne kadar büyüleyici olsa da Sydney'le ilgili daha fazla soru duymaktan korkuyordum. Saate bakınca Nina'yla birlikte rüyaya yatma vaktinin yaklaştığını gördüm. "Artık dönmeliyim," dedim. "Gösteri için teşekkürler."

"Rica ederiz," dedi Rose beni Saray'ın ana kısmına doğru götürürken. "Sydney için iyi bir zaman ayarlayın da bunu tekrar yapalım. Daha insani bir saatte tabii."

Yalan söylemekten nefret ederek dişlerimi sıktım. "Onunla konuşup size haber vereceğim."

Rose beni geri götürdü. Onu eve davet etmemem Rose'un tuhafına gitmişti kesin. Bu konuda da Sydney'in uykusunun

çok hafif olduğunu söyleyip suçu ona attım. Sonunda Rose gitti ve hemen yatağa girdim. Ancak izlediğim gösterinin heyecanı ve daha fazla yalana battığım için hissettiğim huzursuzluk, uyumama engel oluyordu. Ayrıca vakit vampir zaman dilimine göre gün ortasıydı. Ancak Nina, Olive'in insan saat diliminde olduğunu söylemişti. Şu anda uyuyor olmalıydı. Otuz dakika boyunca yatakta bir o yana bir bu yana döndükten sonra Nina'dan mesaj geldi. Beni rüyada bulamadığını söylüyordu.

Uyuyamadım bir türlü, yazdım.

Eğer istiyorsan Sonya'nın getirdiği bir sürü uyku hapım var, diye espri yaptı. Seve seve paylaşırım.

Bir an Nina'yla aramızdaki rahat arkadaşlığın özlemiyle gü-lümsedim. *Hayır, teşekkürler. Bana biraz daha zaman ver.*

Sonunda gevşeyip uykuya teslim oldum. En son bir ruh kullanıcısının beni bir rüyaya çekmesinin üzerinden epey zaman geçmişti. Genelde rüyayı yaratan ben olurdum. Ruh tozuyla diğerlerini davet ederdim. Etrafımdaki resim belirginleştirdi ve beyaz, sevimli bir evin önünde, pastoral bir manzara-da buldum kendimi. Evin ötesindeki çit, batan güneşin mavi turuncu ışıklarında otlayan atların gezindiği bir manzarayı kucaklıyordu. Akşam güneşinde kuşlar şarkı söylüyor, ılık bir rüzgâr tenimi yalıyordu.

"Babamın Wisconsin'deki evi," dedi arkamdan bir ses.

Arkamı döndüğümde Nina ön bahçenin uzun çimleri arasında bana doğru geliyordu. Onu son gördüğümde bir milyon kat daha iyi görünüyordu. Kıvrık saçlarını gevşek bir

topuz yapmış, ince bedenini saran lavanta rengi, yazlık bir elbise giymişti. Bunun gerçek hayatta da bir ilerleme anlamına gelebileceğini, sadece bir rüya illüzyonu olmamasını umdum.

“Çok hoş,” dedim içtenlikle. “Çocukların hayalini kuracakları türden bir yer.”

Gülümsedi. “Buraya sadece yazın gelirdik. Bazı soylu aile dostlarımız vardı, onlar da koruyucularıyla bize katılırdı. Öbür türlü burası fazla tehlikeliydi. Çok uzak... Asla bilemezsin.”

Bu düşüncesini bitirmesine gerek yoktu. Nina ve Olive, Moroi babaları aynı olan üvey kardeşlerdi. Babaları soylu olmadığından koruyucusu yoktu. Dampir Olive de onun koruyucusu olmuştu. Ve bir saldırı sırasında Strigoi’a dönüşmüştü. Nina’nın ruh büyüsü onu geri getirmişti. Olive’in bu şansına sadece birkaç kişi sahip olmuştu. Dimitri ve Sonya da onlardandı.

“Olive’i buraya mı getirelim?” diye sordum, Nina’nın eski kötü hatıralara kapılmasını istemediğimden. Bunu duyunca kaşlarını çatı.

“O kadar basit değil. Göreceksin. Ama belki sen varsın diye farklı olur. Umarım.”

Problemin ne olduğunu hâlâ anlamıyordum ama bekleyip olanları görmeye karar verdim. Gerçekten, eğer Olive uyuyorsa, tereyağından kıl çeker gibi halledebilirdik. Nina beni nasıl getirdiyse Olive’i de bu kır evine getirebilirdi. Nina sessizleşti. Atları izliyordu. Kardeşiyle bir rüya bağlantısı kurmaya çalışırken içindeki ruh büyüsünün yükseldiğini hissettim. Buraya kadar her şey yolundaydı.

Birkaç dakika sonra şeffaf bir şekil yanımızda belirmeye başladı. Olive'in Nina'ya göre daha kısa boyunu, koyu renk saçlarını ve bakırımsı tenini tanıdım. Etrafında dalgalanan pelerin, kız kardeşinden daha kaslı olan vücudunu örtüyordu. Olive olanları anlayınca gözleri büyüdü.

“Hayır, Nina. Lütfen. Yine olmaz.”

Normalde bu noktada Olive'in tam olarak beden kazanıp yanımızda durması gerekirdi. Ama uzaktaki kır manzarası silikleşti ve giderek yok oldu. Tedirgin bakışlarımı Nina'ya çevirdim.

“Ne yapıyorsun?”

Nina iç çekti. “Ben bir şey yapmıyorum. Sana söylemeye çalıştığım şey buydu.”

Güzel yeşil manzaranın yerini kayalarla dolu siyah, kül gibi bir arazi almıştı. Önümüzde sert bir dağ yamacı dimdik bulutlu, gri gökyüzüne yükseliyordu. Bulutların arasında şimşek parıltıları dans ediyordu. Olive'den eser yoktu.

“Bu ne böyle?” diye bağırdım. “Distopik bir filme mi transfer olduk?”

Nina üzgün görünüyordu. “Hawaii'deyiz.”

Etrafıma bakındım. “Karşı çıkmaktan nefret ediyorum ama Hawaii deyince benim aklıma palmyeler ve bikini geliyor.”

Nina ayaklarına baktı ve bir an sonra sandaletleri spor ayakkabılara dönüştü. Yamacı tırmanmaya başladı. “Burası çocukken tatilde ziyaret ettiğimiz bir volkan.”

“O kadar kötü durmuyor,” dedim dikkatlice onu takip ederek. “Ama neden değiştirdin? Çiftlik iyiydi.”

“Ben değiştirmedim,” dedi öfkeli bir sesle. “Olive değiştirdi.”

“Olive ruh kullanıcısı değil,” diye karşı çıktım. “Kıyafetini değiştirebilir evet ama bu kadar büyük bir şey yapamaz.”

“Bir şekilde rüyanın kontrolünü benden aldı. Her seferinde bunu yapıyor. Ben bunun gibi küçük şeyler yapabiliyorum.” Ayakkabılarını işaret etti. “Ama oraya geri dönemiyorum ya da Olive’i buraya getiremiyorum.”

“O nerede?”

“Saklanıyor.” Nina etrafına bakınıp volkanın yanındaki kara bir deliği işaret etti. “Büyük ihtimalle şurada. Bu, gerçek volkanın bir parçası değildi. Olive yaratmış olmalı.”

Onunla birlikte mağaraya yaklaşırken düşünceler beynimde vızıldıyordu. Nina’nın söyledikleri imkânsızdı. Nina vermediyse Olive’in rüya üzerinde böyle bir gücü olamazdı.

“Nasıl?” diye sordum. “Bunu nasıl yapıyor? Sence Strigoi olup tekrar geri gelmesiyle bir ilgisi olabilir mi? İçine ruh dolduğu için?”

Nina başını salladı. “Sanmıyorum. Ruh kullandığını hissetmiyorum. Sanki bunu... iradesiyle kontrol ediyor gibi.”

Bunu kafamda evirip çevirirken mağaranın önüne geldik. “şimdi ne yapacağız?”

“şimdi,” dedi Nina, “büyük ihtimalle burada saklanıyor. Ama rüyada beni getirdiği başka yerler gibiye öyle elimizi kolumuzu sallayıp içeri giremeyiz ve...” Mağaranın derinliklerinden gelen bir böğürme, Nina’yı susturdu. İçgüdüsel olarak birkaç adım geriledim. “Bu da neyin nesi?”

Nina'nın gözlerinde korku değil bıkkınlık vardı. "Bilmiyorum. Korkunç bir şey. Bizi korkutmak isteyen bir şey."

Onun sözlerini doğrularcasına, siyah kayalardan insana benzeyen kocaman bir yaratık alev alev kırmızı gözleriyle mağaranın içinden çıktı. Benim iki katım genişliğinde ve benden en az bir kafa daha uzundu. Önümüzde durdu. Göğsünü yumruklayıp tekrar kükredi.

"Bunu daha önce gördün mü?" diye haykırdım.

"Pek sayılmaz," dedi Nina. "En son bir yarasa sürüsü göndermişti. Daha önce de kurtadam."

"Bu rüyayı sen yaptın," diye üsteledim. Lav canavarı (onu anlatacak daha iyi bir ifade yoktu sanırım) yaklaştıkça geri geri gidiyordum. "Kurtul ondan."

"Yapamam. En azından düşüncelerimle. Bunu geleneksel yolla yapmalıyız." Nina'nın içinde yeniden ruh büyüsünün yükseldiğini duydum ve birazdan elinde bir sopa belirdi. Ben bir şey diyemeden ileri atılıp elindekini canavara savurmaya başladı. Bunu yaparken de içinde daha fazla ruh birikiyordu. Canavara zarar veren de sopadan çok ruh büyüsüydü zaten. Yaratık acıyla kükredi ve sopanın vurduğu yerde çatlaklar açıldı.

"Bana yardım edeceğini söylemiştin!" diye bağırdı sinirli bir sesle.

Öyle demiştim ama işlerin böyle olacağını beklemiyordum. Şuursuzca yaratığı dövmeye başlamak yerine ortamı biraz daha iyileştirmeye çalıştım. Ama bunu denediğimde güçlü

bir dirençle karşılaştıım ve Nina'nın ne demek istediğini daha iyi anladım. Rüyayı tutan şey tam olarak ruh değildi. Daha ok... Nina'nın da dediği gibi irade ve kasıttı.

Rüyanın boyutunu değiştiremediğimden Nina gibi ruhla kendime bir sopa yarattım. Kişilik olarak pek şiddete eğilimim olmadığından, lav canavarına saldırırken -ki Nina önemli bir aşama kat etmişti zaten- kendime onun gerçek değil sadece rüyadan ibaret olduğunu hatırlattım. Sopamı yaratığın taş vücutuna arptığımda darbenin etkisiyle az kalsın yere düşecektim. Kemiklerim ve dişlerim zangırdadı. Üstelik yaratıkta hiçbir değişiklik yoktu. Nina durup öfkeyle bana baktı.

“Vururken kendini ruhla doldurman gerek,” diye açıkladı ters ters. “İşe yaramasının tek yolu bu.”

Kesin bunu önceden çok çalışmıştı. Yanımda bir ruh meşalesi gibiydi. ağırdığı gücün miktarı beni çok şaşırttı. Bir kişiyi Strigoı'dan geri getirmeye veya ölümden diriltmeye çalışırken kullandığımız kadar yoğun ve fazla olmasa da uzun bir süre boyunca saklamak için epeyce fazla bir miktar kullanıyordu. İstemeye istemeye ben de gücümü çağırdım -onunkinin yanına bile yaklaşamazdı- ve sopamı savururken gücü kullandım. Bu kez ben de yaratığın üzerinde çatlak oluşturabilmiştim.

“Daha çok, daha çok!” diye bağırdı Nina.

“Gerek yok,” dedim. “O kadar büyü kullanmadan bu da etkili. Sadece biraz daha uzun sürer.”

“Zamanımız yok!”

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Sonunda lav canavarı ortak çalışmamız sonucunda dağıldı ve önümüzde toz

hâline geldi. Nina mağaraya koştu. Yaratık gidince rüyanın kontrolünü yine ele geçirmiş gibiydi. Etrafımızdaki manzara değişti ve birden Wisconsin'deki beyaz kır evine doğru koşuyorduk. Bir salonun köşesinde Olive'in gölgesini görür gibi olmuştum. Vücudunu yine o pelerin örtüyordu.

"Olive!" diye bağırdı Nina. "Nerede olduğunu göster!" Nina'nın içinde daha fazla güç yükseldi ve oda aydınlanmaya başladı. Nina'nın yaptıklarının bir kısmını hissedebiliyordum ve hayrete düşmüştüm. Rüyanın, Olive'in etrafındakileri göstermesini sağlıyordu ki bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Olive gözlerimizin önünde soluyordu. "Üzgünüm Nina. Lütfen. Lütfen beni aramayı bırak. Böylesi daha iyi."

"Olive!"

Çok geçti. Olive soldu ve odanın ışığı karardı. Sıradan bir odaya dönüştü ve Olive'in nerede olduğuna dair tek iz barındırmıyordu. Nina yenilgiyle ve gözlerinde yaşlarla bir sandalyeye çöktü. "Kendini uyandırdı. Her seferinde böyle oluyor. Önüme savaşıcağım bir engel atıyor, bu da dikkatimi dağıtıp onun nerede olduğunu anlamamı engelliyor. Ben o engelle mücadele edene kadar kendini uyandırıp rüyadan kaçıyor." Nina suçlayan bakışlarını bana çevirdi. "Onu daha hızlı yenebilseydik uyanmaya fırsatı olmazdı! O canavarla savaşırken daha çok ruh kullanmalıydın!"

Nina üzgün görünse de rüya dünyasında çok daha dengeliydi. Geçen günkü hâlini düşününce esas gerçek dünyadaki hâlinin önemli olduğunu biliyordum. "Bunun iyi bir fikir ol-

duğunu sanmıyorum,” dedim yavaşça. “Bence bu kadar ruh kullanmak senin üzerinde kötü bir etki bıraktı.”

“Sen yardım edersen -gerçekten yardım edersen- bunu sadece bir kez daha yapmamız gerekecek. Onu sıkıştırabilirsek rüyanın bize nerede olduğunu göstermesini sağlayabiliriz.”

“Ha, o konu,” dedim yanına oturarak. “Bunu yapmayı nereden öğrendin? Rüyada onun gerçekte nerede olduğunu göstermeyi?” Sydney’i ararken bu çok işime yarardı doğrusu.

Nina omuzlarını silkti. “Normal hayatta bir kişinin görünmesini sağlayabilirsin, değil mi? Bir gün deney yapıyordum ve ruhu ondan öyle bir şekilde geçirdim ki rüyanın atmosferi onun içinde olduğu yeri yansıttı. Bu kadar basit.”

“Ben basit ifadesini kullanmazdım,” dedim. “Bu da çok ruh gerektiriyor. Acaba... Rüyayı bundan sonra mı kontrol etmeye başladı? Kontrolü ona mı vermiş oldun?”

Nina’nın daha önce bunu düşünmediği belliydi. “Ben... Bilmiyorum. Belki de. Ama başka türlü onu nasıl bulacağım?”

“Onunla konuşmaya çalışarak?” dedim.

Yumruğunu sandalyenin kolçağına vurdu. “Denedim! Beni görmüyor. Tek yol bu. Bir şeyler yanlış ve ne olduğunu bulmalıyız. Tekrar denemeliyiz. Bir dahaki sefere...”

“Hop, hop! Bir dahaki sefer diye bir şey yok,” diye uyardım onu. “Kendini tüketeceksin. Bunu ne zamandır her gün yapıyorsun?”

Bakışları uzaklaştı. “Bilmiyorum. Aylardır.”

İrkildim. Aklını kaybetmesine şaşmamak gerekirdi. “Artık ruh yok.”

Yalvaran gözlerle bana baktı. “Mecburum. Anlamıyor musun? Bu kadar önemsedğin birinin başına ne geldiğini bilememek nasıl bir şey, biliyor musun?”

Jill, diye düşündüm aniden. Nina yüzümden bir şey anlamış olacak ki birden heyecanlandı.

“Bana yardım et! Yardım et Adrian. Birlikte onu yenecek kadar ruh meydana çıkarabiliriz. Bunu her gün yapmama gerek kalmaz. Ona ne olduğunu bulacağım. Lütfen.”

Sonya’nın Nina’yla ilgili endişelerini düşündüm. Sonra Sydney’in ruh kullanmam konusundaki uyarılarını. Bu yaptığımı duysa zaten başım yeterince derde girerdi. Yavaşça başımı salladım. “Yapamam. Bunu bile yapmamalıydım.”

“Birlikte çalışırsak bu kadar bile kullanmamıza gerek kalmayacak,” diye yalvardı Nina. “Lütfen bana yardım et. Ben de sana yardım ederim. İhtiyacın olan bir şey var mı? Sen Olive’i bulmama yardım et ben de istediğin her şeyi yaparım.”

Yine başımı sallamaya başladım sonra aklıma gelen fikir yüzünden durdum. “Hayır,” diye söylendim ondan çok kendime. “Olmaz.”

Nina ayağa fırladı. “Bir şey var, değil mi? Söyle bana!”

Bu yola girmemem gerektiğini bildiğimden tereddüt ettim. Ama Nina’nın yardım teklifi fena hâlde istediğim bir şeyi düşündürmüştü bana. Sydney’i. “Kimsenin haberi olmadan Saray’dan çıkmalıyım. Ve herkes benim burada, annemle birlikte olduğumu düşünmeli.”

“Olmuş bil,” dedi Nina. “Bunu yapabilirim. Çok kolay.”

“Nina...”

“Bak,” dedi. “Sana hemen yardım edebilirim. Tam şu anda Saray’dan çıkmanı sağlayabilirim. Basit bir baskı büyü. Sen de nereye gidersen git bir rüyada benimle buluşup Olive’i bulmama yardım edersin.”

“Çok iyisin,” dedim bıkkınlıkla. “Ama herkesi hâlâ burada yaşadığıma inandırmaya yetmez.”

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. “Bunu da yapabilirim. Annen onunla kalmama izin verirse. Seni görmeye gelenleri seni gördüklerine ikna edebilirim. Misafirhanedeki çalışanları seni gelip geçerken gördüklerine inandırırım. Kimse bir şeyden şüphelenmez. Lütfen Adrian.” Elimi sıktı. “Hadi birbirimize yardım edelim.”

Söylediklerinin ne kadar cezbedici olduğunu itiraf etmek istemediğimden elimi çektim. Bana Sydney’nin yanına gitmem için gereken tek yardımı sunuyordu. Ve bunu o kadar çok istiyordum ki ruh kullanımı konusundaki bütün uyarıları göz ardı ediyordum. Ama ikimizden birini bu kadar büyüye nasıl maruz bıraktım? Özellikle de onu. Çok bencilceydi. “Çok tehlikeli,” dedim.

“Umrumda değil,” dedi inatla. “Sen yardım etsen de etmesen de denemeye devam edeceğim. Olive benim her şeyim.”

Sydney de benim her şeyim, diye düşündüm. Nina’nın yardımını kabul etme konusunda duyduğum suçluluğu azaltmanın bir yolunu bulmaya çalıştım çaresizce. Ne olursa olsun Olive’i aramaya devam edeceğini söylemişti, değil mi? Eğer benim yardımımıyla Olive’i bulursa daha az ruh kullanmasını sağlayacaktım. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. “Bunu bir kez daha deneyeceksek... Ruhun büyük kısmını çağırmama izin ver.”

“Ama ikimiz de...”

“İkimiz de kullanacağız,” dedim. “Ve bunu sadece bir kez yapacağız. Her gün değil. Ağır kısmını ben yaparsam beni o kadar kötü etkilemez. Sen artırırsın. Biraz. Hepsi bu. Kendini daha fazla zorlayamazsın.”

Elini tekrar benimkine uzattı, sonra geri çekti. Bakışları yumuşamıştı. “Beni önemsiyorsun, değil mi? Biliyordum. Evli olsan bile...”

“Nina,” dedim sertçe. “Öyle değil. Seni önemsiyorum ama Sydney’i seviyorum. Bunu bir kez daha yapacaksan benim dediğim gibi yapacağız.”

Bir süre daha hayallere dalmış gibi baktıktan sonra gönülsüzce başını salladı. “Senin dediğin gibi,” diye tekrar etti. “Ben de sana yardım edeceğim.”

“Sana güveniyorum,” dedim. “Ama umarım mümkün olduğunca az ruh kullanarak istediğini elde edersin.”

Hafifçe başını salladı. Meraklanmıştı. “Tamam... Ama bütün bunları yaparken akıl sağlığın konusunda endişelenmiyorsunuz?”

Tereddüt ettim. Sydney burada olsa kesin bana bunun çok saçma olduğunu, ruh kullanma konusunda çok müsrif davrandığımı ve kendime zarar verdiğimi söylerdi. Ama Nina’nın da göz göre göre delirmesine izin veremezdim. Özellikle de Olive’in başına gerçekten bir şey geldiyse. Ayrıca Sydney ve

Jill'e yardım etmek için kesinlikle hiçbir fırsatı kaçırmamalıydım. Umarım Nina'ya daha önce söylediğim şey, yani bir kez kullanımın bana zarar vermeyeceği umudu gerçek olurdu. Zoraki gülümsedim.

"Hey, henüz delilik belirtisi göstermiyorum," dedim.
"Eminim bir şey olmaz."

Ben de eminim, diye fısıldadı Tatiana teyzem. *Eminim bir şey olmaz.*

6. BÖLÜM

SYDNEY

Kumtaşı tuğlanın ne anlama geldiğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Üzerinde bulabildiğimiz ne bir büyü vardı ne de bu gizemde onun yerini gösteren bir işaret. Tek emin olduğumuz şey, Ozarks'a ya da en azından Missouri'ye gitmemiz gerektiği idi. Bayan Terwilliger kiralık arabasının süresini uzattı ve St. Louis'e gitmemizi önerdi. Sonra bir saldırı planı yapacaktık. Birden karnıma ağrılar girdi.

"Orası olmaz," dedim hemen. "St. Louis'de bir Simyacı tesisi var. Bunca zahmeti kucaklarına düşmek için çekmedim."

Eddie'nin kaşları kalktı. "Belki de bu planın bir parçasıdır? Ya bu iğrenç oyun Simyacılar'ın seni tuzağa düşürmek için hazırladığı bir plansa? Jill'le hiç ilgisi yoksa?"

Mantıklı bir fikirdi. Bayan Terwilliger, "Ya Jill'le ilgisi varsa? Hem Jill'in saçma çok benzeyen bir saç tutamı vardı. Simyacılar seni tuzağa düşürmek için onu kaçırmış olamaz mı?" deyince daha da endişelendim.

Bir an için bu fikrin doğru olabileceğini kendime itiraf ettim. Jill tam da Adrian'la ben kaçıp Saray'a saklandığımız sırada ortadan kaybolmuştu. Simyacılar, Jill'in yerini bilen az sayıda kişi arasındaydı bu yüzden birini onu yakalaması için göndermiş olabilirlerdi. Bu ihtimali, Simyacı mantığını kullanarak her aşamasıyla değerlendirdim. Sonunda başımı salladım.

“Sanmıyorum,” dedim. “Bunu yapmak için gerekçeleri olabilir ama cesaretleri olmaz. Simyacılar'ı birçok konuda suçlayabiliriz ama Moroi'ların birbirine sırtını dönmesi işlerine gelmez. Hayatı tahtı etkileyen soylu bir prensesin ölümü buna yol açar. Ayrıca Simyacılar'ın beni yakalamak için bile olsa insan büyüüne başvuracağını sanmam. Onların öğretilerine fazlasıyla aykırı.”

Bu Simyacılar'ın titiz tuzaklarından olmasa bile St. Louis'de yemek molası vermiş bir Simyacı'ya rastlama riskini göze alamazdım. Bunu düşünerek yeni bir yer belirledik. Bütün gün boyunca araba kullanıp St. Louis'i geçtik ve sonunda geceleme için Jefferson City, Missouri'yi seçtik. Böylece hem Ozarks'a yaklaşmış oluyorduk hem de bizi bekleyebilecek olanları atlatmak için biraz dolambaçlı bir yoldan gitmiş oluyorduk. Elbette hâlâ tam olarak nereye gideceğimizi bilmiyorduk. Ozarks çok geniş bir alandı ve tuğlamız hâlâ bir ipucunu işaret etmiyordu.

Bir otele yerleştikten sonra akşam yemeği için dışarı çıktık. Üçümüz de bütün gün arabada oturduğumuz için yorulmuştuk. Vakit neredeyse gece yarısı olmuştu. Yolda geçen süre

uzamasın diye akşam yemeğini atlamıştık. Öyle yorgundum ki yemek sadece formaliteydi. Masada karşımda oturan Bayan Terwilliger esnedi. Her zaman uyanık ve dikkatli olan Eddie bile bir an önce yatağa girmek ister gibiydi. Yemeklerimizi beklerken tuğla da masanın üstünde duruyordu. Hepimiz gözlerimizi ona dikmiştik. Sanki bakışlarımızla onun bazı cevaplar vermesini sağlayabilecektik.

Sonunda bakışlarımı tuğladan cep telefonuma çevirdim. Keşke Adrian'dan bir mesaj gelmiş olsaydı. Daha önce durumumuzla ilgili attığım mesaja henüz cevap vermemişti. Gün boyunca o kadar az iletişim kurmuştuk ki. Dün sürekli durum güncellemesi yaptığını düşünürsek bu gerçekten de tuhaftı. Elbette telefonun yanında oturup durmadan benimle konuşmasını bekleyemezdim ama içim yine de huzursuzdu. Bu son bir aydır aramızdaki sorunlardan sonra bir tür paranoaya kapılmıştım herhâlde. Belki de benim gidişimle ilgili duyduğu şok azalmış, Adrian bu yeni özgürlükten hoşlanmıştı, kim bilir.

O sırada garson yemeklerimizle birlikte gelince telefonumu çantama geri koydum. Tabaklarımızı masaya koyarken kumtaşı tuğlayı gördü ve nefesi kesildi.

“Bunu Ha Ha Tonka'dan mı çaldınız?”

Başka bir dilde konuşuyormuş gibi boş boş yüzüne baktık.

“Şey, eğer öyleyse süper,” dedi ardından hemen, sessizliğimizden rahatsız olarak. “Çok hoş bir yerdir. Oraya gelip giden çok kişi görüyorum. Ben de gitsem yanıma bir hatıra almak isteyebilirim.”

Kendine ilk gelen Bayan Terwilliger oldu. "Adını bir daha söyleyebilir misin? Ha Ha Wonka mıydı?"

"Ha Ha Tonka," diye düzeltti kız. Tek tek yüzlerimize baktı. "Gerçekten oraya gitmediniz mi? Tuğla oranın harabelerinden alınmış gibi. Ozarks'a gidecekseniz orayı da görmelisiniz."

Garson gider gitmez telefonumdan Ha Ha Tonka'yı arattım. "Olamaz," dedim. "Missouri'de bir kale var!"

"Jill'i orada mı tutuyorlar sence?" dedi Eddie gözleri parlayarak. Bakışlarından, kendisini Jill'i yüksek bir kaleden kurtarıken hayal ettiğini görebiliyordum. Büyük ihtimalle de bir ejderhayla veya robot bir dinozorla savaşarak.

"Sanmam. Harabeler konusunda haklıydı." Onlara Ha Ha Tonka'nın bir resmini gösterdim. Daha iyi günler gördüğü belli olsa da etkileyici bir yapıydı. Çatısı yoktu ve bazı bölümlerin duvarları yıkılmıştı. Böylece açık havada ve rahatça dolaşabilirdiniz. Bina teknik olarak bir kale değil konaktı. Bütün alan patikalar ve başka doğal güzellikle dolu bir parka dönüştürülmüştü. Jill oradaysa nerede tutulduğuna dair bir ipucu yoktu... Ama en azından artık gideceğimiz yeri biliyorduk. Çünkü garson bir konuda haklıydı. Tuğla gerçekten de oradan alınmış gibi görünüyordu.

Bu yeni bilgi bizi kendimize getirdi. Plan yaparken neredeyse yemeklerimizi unutuyorduk. İnternet sitesine göre park sabah yedide açılıyordu. Oraya mümkün olduğunca erken gidip bir ön araştırma yapmaya karar verdik. Robot müzesindeki gibi bir güç gösterisiyle karşılaşırsak bir kaç saat bekleyip daha sonra içeri girmeyi deneyecektik. Bu iğrenç oyunun gidi-

şatına bakılırsa neyle karşılaşacağımız ya da bu oyunu yöneten kişinin bizden ne beklediği belli değildi.

Ertesi sabah enerjik uyandık. Sadece beş saat uyumamıza rağmen bir an önce yola çıkıp Ha Ha Tonka'nın sırlarını keşfetmek istiyorduk. Park sadece bir saat mesafedeydi ama otobana çıkmadan önce bir benzincide durduk. Eddie benzin alırken ben de Bayan Terwilliger'la yolda kahvesiz kalmayalım diye istasyonun içine yöneldim. Kapıya yaklaştığımda olduğum yerde donakaldım. İçerideki tanıdık yüzü görünce başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü.

Babam.

Kasanın önünde durmuş cüzdanından para çıkarıyordu. Sırtı bana dönüktü bu yüzden cam kapının diğer tarafından beni göremezdi. Dünkü konuşmalarımız aklıma geldi. Acaba bu gerçekten de beni yakalamak isteyen Simyacılar'ın oyunu muydu?

Bir an korkudan öyle şoka girmiştım ki kıpırdayamadım. Son bir ayda Moroi Sarayı'nda ne tuhaflıklarla karşılaşsam karşılaşayım, Simyacılar'ın yeniden eğitiminde karşılaştıklarımdan milyon kat daha iyiydi. O korkunç deneyimi arkamda bıraktığımı sanıyordum ama orada durmuş babamın sırtına bakarken birden nefes almakta zorlandım. Tek düşünebildiğim birazdan elli Simyacı'nın farklı köşelerden çıkıp üstüme çullanacağıydı. Beni küçük, karanlık bir odaya sürükleyip ömür boyu sürececek fiziksel ve psikolojik işkenceye mahkûm edeceklerdi.

Kımıl-da Sydney, kımıl-da, diyordu beynimin bir kısmı.

Ama kıpırdayamıyordum. Durmadan Simyacılar'ın beni önceden nasıl yakaladıkları, üstelik Eddie'nin de yanımda olduğu geliyordu aklıma.

Şimdi tek başıma dikilirken ne şansım olabilirdi ki?

Kıpırda, dedim kendi kendime. *Çaresiz hissetmeyi bırak!*

Bu beni harekete geçirdi. Yeniden nefes almaya başladım ve yavaşça geri çekildim. Babamın gözüne çarpacak hiçbir hareket yapmak istemiyordum. Artık onu göremediğim noktaya gelince de hızla arkama dönüp arabaya doğru koşmaya hazırlandım ki...

Kız kardeşim Zoe'yi gördüm.

Benzin istasyonuna doğru yürüyordu. Ona bakınca içimdeki panik duygusu yeniden yükseldi. Onun yüzündeki şoku incelerken bir şey fark ettim. Burada görmeyi beklediği son kişi bendim. Bu bir tuzak falan değildi. En azından ben kendi ayağımla buraya gelene kadar.

"Zoe," diye ciyaktıdım. "Burada ne arıyorsun?"

Kendine gelmeye çalışırken gözleri inanılmaz derecede büyümüştü. "St. Louis tesisine gidiyoruz. Orada staja başlıyorum."

Bildiğim kadarıyla en son Salt Lake City'de babamla birlikteydi. Elimde olmadan kafamda bir harita çizdim. İki şehir arasındaki direkt yol burası değildi. "Neden I-70'ten gitmediniz?" diye sordum şüpheyle.

"Yol çalışması vardı ve..."

Neredeyse öfkeyle başını salladı. "Asıl sen burada ne yapıyorsun? Moroi'larla birlikte olman gerekmiyor mu?" Sonra

beni daha da şaşırtan bir hareket yaptı. Kolumdan tuttu ve beni istasyonun uzak bir ucuna götürdü. “Buradan gitmelisin!”

Şaşkınlığım daha da arttı. “Sen bana... yardım mı ediyorsun?”

Zoe cevap veremedi Eddie’nin sesini duyduk. “Sydney?”

Tek söylediği buydu ama Zoe’yle arkamızı döndüğümüzde Eddie’nin yüzündeki savaşa hazır ifadeyi görebiliyordum. Yerinden kıpırdamıyor ama sanki Zoe bana dokunacak olsa anında sıçrayıp onu duvara çarpabilirmiş gibi duruyordu. İşin bu noktaya gelmemesini umdum. Çünkü aramızda ne geçerse geçsin, bana ne kadar ihanet ederse etsin Zoe hâlâ benim kardeşimdi. Onu hâlâ seviyordum.

“Doğru mu?” diye sordu Zoe. “Yeniden eğitimde sana gerçekten işkence ettiler mi?”

Başımı salladım ve benzin istasyonuna doğru endişeli bir bakış fırlattım. “Hayal bile edemeyeceğin kadar farklı şekillerde.”

Yüzü bembeyaz oldu. Derin bir nefes aldı. “Öyleyse git buradan. Çabuk. O gelmeden. İkiniz de gidin.”

Davranışlarındaki bu büyük değişiklik beni hayrete düşürmüştü ama Eddie hiç vakit kaybetmedi. Kolumdan tutup beni neredeyse arabaya sürükledi. “Gidiyoruz. Hemen,” diye emretti.

Eddie, beni Bayan Terwilliger’in bizi beklediği arabaya sokmadan son bir kez Zoe’ye baktım. Biz uzaklaşırken Zoe’nin yüzünden binlerce duygu gelip geçiyordu. Sadece birkaç tane-sini anlayabildim. Üzüntü. Özlem. Hemen yola çıktığımızda

titremeye başlamıştım. Eddie arabayı sürerken sürekli dikiz aynasına bakıyordu.

“Takip edildiğimize dair bir işaret yok,” dedi. “Hangi yönden gittiğimizi görememiştir, babana söyleyemez.”

Yavaşça başımı salladım. “Hayır. Ona söylemedi. Bize yardım etti.”

“Sydney,” dedi Eddie, ciddi ama nazik olmaya çalışan bir sesle, “İlk seferinde seni ele veren oydu! Bütün o yeniden eğitim kâbusunu başlatan.”

“Biliyorum ama...”

Zoe’nin az önceki yüz ifadesini düşündüm. İşkence gördüğüm için çok üzgün duruyordu. Ayrıca Adrian’la Saray’a ilk geldiğimiz günü hatırladım. Kraliçe’nin karşısına getirilişimizi. Bir grup Simyacı’nın beni geri götürmek için bekleyişini. Babamla birlikte tanıdığımız başka bir Simyacı, Ian yaptığımız yanlışlığı konusunda uzun uzun konuşmuş, Moroi’lardan geri alınmam gerektiğini söylemişti. Zoe sessiz kalmıştı. Yüzü endişeyle gerilmişti. O an öyle korkunç durumdaydım ki ne hissediyor olabileceğini düşünmemiştim. Evliliğime öyle kızdım ki konuşamıyor sandım. Tabii babamın kimseye tek kelime etme fırsatı vermediğini de unutmamak gerek.

Şimdi anlıyordum ki o bakışlardan hiç fark etmediğim bir şey olabilirdi. Pişmanlık.

“Gerçekten yardım etmeye çalıştığını düşünüyorum,” dedim. Bu sözlerin özellikle de Eddie’ye ne kadar saçma geldiğinin farkındaydım. Götürüldüğüm, yani Zoe’nin bana ihanet ettiği gece o da oradaydı. “Bir şeyler değişmiş.”

Eddie karşı çıkmadı ama hâlâ aynı düşünüyordu. “Bu alanda peşimize düşerlerse diye planı değiştirmeli miyiz acaba?”

“Hayır,” dedim kararlı bir sesle. Şüphelerim konusunda kendimden daha emindim artık. “Bizi ele vermeyecek. Arkamızdan birinin geldiğini gözlerimizle görmediğimiz sürece Ha Ha Tonka’ya gidiyoruz.”

Yol boyunca şaşkınlığım sürdü. Zoe’nin şüpheleri olabileceği fikri resmen beni büyülemişti. Simyacılar konusunda olmasa bile en azından bana yaptıklarıyla ilgili şüpheleri vardı. O ilk şoktan kurtulduktan sonra uzun zamandır kardeşimle ilgili hissetmediğim bir duygu yeşerdi içimde: Umut.

Ha Ha Tonka Eyalet Parkı’na yaklaştığımızda bulutlar dağılmıştı, sabahın erken saatleri olmasına rağmen bunaltıcı bir gün olacağı belliydi. Arabayı park edip ziyaretçi merkezine uğradık ve parkın bir haritasının etrafında toplandık. Parkın içinde çok geniş araziler ve patikalar olsa da başlangıç noktamızın, parkın bile kale diye söz ettiği büyük, taş bina kalıntıları olmasına karar verdik. Ne de olsa ipucumuz bizi doğrudan oraya yönlendiriyordu.

Sabahın o saatinde ziyaretçi merkezi çalışanlarından başka kimse yoktu. Bayan Terwilliger’la taş kalıntıların etrafında gezinip büyü var mı diye baktık ve rastgele tespit büyüleri yaptık. Eddie de koruyucu bir ifadeyle yanımızdan ayrılmadı. O da kendi araştırmasını yapıyordu ama aradığımız her neyse onu bulmamız konusunda daha çok bize güveniyordu. Sanatı ve mimariyi sevdiğim için bazen kendime engel olamayıp etrafımızdaki muazzam harabelerin büyüüne kapılıyor-

dum. Adrian'ın da yanımda olmasını ne kadar çok isterdim. Evlendikten sonra balayına çıkma şansımız olmamıştı ama özgür olsak gitmek isteyeceğimiz yerleri sık sık konuşmuştuk. İtalya, Yunanistan'la birlikte hâlâ listemin üst sıralarındaydı. Ama açıkçası peşimizde kimsenin olmadığını bilsem ve Adrian yanımda olsa Missouiri de benim için gayet iyi bir seçenek olurdu.

Birkaç saatlik arayıştan sonra sıcaktan terlemiş ve yorulmuştuk, ancak elimizde hiç ipucu yoktu.

Eddie hâlâ Zoe'ye inanmadığından bu kadar uzun süre kaldığımız için tedirgin olmuştu ve bir an önce yola koyulmamızı istiyordu. Öğle yemeği vakti gelip de bir ara vermeyi kararlaştırdığımızda, görüş açımında bir şey parladı. Dönüp kalenin yıkık dökük kulelerinden birine baktığımda öğleden sonra güneşinde küçük, altın gibi bir şey parıldadı. Eddie'nin koluna dokunup işaret ettim.

“Şu altın gibi parlayan şey ne?”

Eddie ellerini gözlerine siper edip baktı. “Hangi altın şey?”

“Şu kuledeki? En üstteki pencerenin hemen altında.”

Eddie bir kez daha baktıktan sonra elini indirdi. “Ben bir şey görmüyorum.”

Bayan Terwilliger'ı çağırıp ona göstermeye çalıştım. “Şunu görüyor musunuz? En uzun kulenin penceresinin altında.”

“Altın gibi görünüyor,” dedi hemen.

Eddie inanmamıştı. Tekrar baktı. “Neden bahsediyorsunuz? Orada bir şey yok.” Onun inanamamasını anlıyordum. Dampir görüşü insanlarınkinden daha iyiydi.

Bayan Terwilliger onu bir an dikkatle inceledikten sonra bakışlarını tekrar kuleye çevirdi. “Belki de sadece büyüü algılayanların görebileceği bir şeye bakıyoruzdur. İhtiyacımız olan belki de budur.”

“O zaman ona nasıl ulaşacağız?” diye sesli düşündüm. Kulenin kendisi yüksek taş duvardan biraz daha uzundu ve tırmanmak için uygun olduğunu pek düşünmüyordum açıkçası. Ayrıca kalenin, girilmez uyarısı olan çitlerin arkasındaki kısmındaydı. Etrafta dolaşan birkaç turisti ve park görevlisini de düşünürsek çitin üzerinden öylece atlayamazdık.

Eddie bir büyü önerisiyle ikimizi de şaşırttı. “Ben atlayabilirim. Bir görünmezlik büyüü yapabilir misiniz?”

“Evet...” diye söze başladım. “Ama aradığın şeyi göremedikten sonra bir faydası olmaz. Keşke ben tırmanabilsem... Ama o kadar becerikli değilim sanırım.”

“İkimiz de görünmez olabilir miyiz?” diye sordu Eddie. “Sen aşağıda durup beni izlersin ve nereye gideceğimi söylersin.”

Bayan Terwilliger, Eddie’yi görünmez yaptı. Ben de aynı büyüü kendime uyguladım. Güçlü bir görünmezlik büyüü değildi. Özellikle bizi arayan biri bulabilirdi. Daha sonra kendimizi savunmamız gerekirse diye daha güçlü bir büyü yapmamıştık. Turistlerin ya da bekçinin, harabe duvarlarına tırmanan birilerini görmeyi beklemediğine güveniyorduk.

Görünmez olduğumuza göre Eddie’yle birlikte kolayca çitten zıplayıp kuleye yöneldik. Yakından bakınca altın nesnenin ne olduğunu daha iyi görmüştüm. “Tuğlaya benziyor,” dedim Eddie’ye.

Eddie bakışlarını baktığım yere çevirse de onu göremiyordu. “Sana güveniyorum.”

Kulenin yüzeyi kaba ve pürüzlüydü. Pencereleeri çoktan yok olmuştu. Gelişigüzel çıkıntılar ve boşluklar oluşmuştu üzerinde. Ben tırmanamazdım ama Eddie kolayca tırmandı. Vücudundaki güçlü kaslar ve çevikliği sayesinde elini ve ayaklarını koyacak sağlam yerler bulup yavaşça ilerledi. En üst pencereye vardığında dinlenecek bir yere ulaşmıştı. Pervazın üzerinde ayakta durdu. Elini kaldırıp rastgele bir tuğlaya uzattı. “Şimdi ne yapayım?”

“Üç tuğla solunda, iki sıra üstünde,” dedim.

Eddie tuğlaları saydı ve elini altın tuğlanın üzerine koydu. “Bu mu? Bayağı gevşek. Çekebilirim.”

“Evet, o.”

Eddie tuğlayı duvardan alırken gerildim. Bu mesafeden bir tuzak sezemiyordum ama o tuğlayı çekince bütün yapının tuzla buz olup üstümüze yıkılmasından korkuyordum.

Tuğla biraz kıpırdadıktan sonra serbest kaldı. Eddie de ben de donakalmıştık. İkimiz de ölümcül fotiana sürüsünü ya da başka bir felaketi bekliyorduk sanki. Hiçbir şey olmayınca Eddie tuğlayı yanıma doğru attı ve aşağıya inmeye başladı. O aşağı inince de hemen çitlerle çevrili o alandan çıkıp tuğlayı Bayan Terwilliger’a götürdük.

Üçümüz de her şeyin çözüleceği umuduyla tuğlanın etrafında toplandık ama bir şey yoktu. Tuğlaya büyüler yaptık, onu Pittsburgh’dan getirdiğimiz tuğlayla eşleştirmeye çalıştık. Ama yok. Etrafta başka altın tuğla var mı diye bakındık,

hiçbir şey bulamadık. Sıcaktan bunalmış ve acıkmıştık. Ara verip öğle yemeği yemeye karar verdik. Parkın yakınlarında bir Alman restoranına gittik. Burasının ve kasabadaki diğer restoranların ne kadar kalabalık olduğuna şaşırmıştık doğrusu.

“Kasabada bir balık fuarı var,” dedi garson bize. “Kalmayı planlıyorsanız umarım bir otel ayarlamışsınızdır.”

Parkı yarın da arayabilmek için gece kalmayı konuşmuştuk ama henüz bir otel bulmamıştık. “Belki yakınlarda bir kasabada buluruz,” diye umutlandım.

Garson heyecanlandı. “Amcam bir kamp alanı işletiyor. Boş yerleri de vardı. Çadır falan da kir alıyor. Otelden daha ucuz.”

Parası çok önemli değildi. Önemli olan parka yakınlığıydı. Kısa bir konuşmadan sonra bu teklifi değerlendirmeye karar verdik ve kamp alanına doğru yola çıktık. İhtiyacımız olan her şeyi kiralayıp kurduk. Sonra da kapanış saatinden önce Ha Ha Tonka’yı bir kez daha ziyaret ettik. Park da tuğla da bir kez daha bizi cevapsız bıraktı.

Sabah yeni bir bakış açısıyla yeni şeyler bulacağımıza kendimizi inandırmaya çalıştık. Kimse aramızda asılı kalan soruyu dillendirmeye cesaret edemiyordu: Altın tuğlanın sırrını çözemezsek ne yapacaktık?

Bunu Adrian’la konuşmak için yanıp tutuşuyordum ama son mesajıma hâlâ cevap vermemişti. Ona neler olup bittiğiyle ilgili bir rapor daha yollayıp yatmaya hazırlandım. Bu sessizliğin beni ne kadar rahatsız ettiğini itiraf edemiyordum. Uzun günün yorgunluğuyla kiralık çadırımızın içinde sızıverdim.

Ve birkaç saat sonra panik içindeki Eddie'nin sesiyle uyandım.

"Sydney! Jackie! Kalkın!"

Gözlerimi açıp hemen yerimden fırladım. "Ne? Ne oldu?"

Eddie çadırın kapısında durmuş dışarıyı işaret ediyordu. Bayan Terwilliger'la hemen onun yanına gidip işaret ettiği yere baktık. Dışarıda, ay ışığında, parıltıyan, erimiş altından bir göl yerde süzülerek bize doğru yol alıyordu. Geçtiği yerlerde yanmış çim ve toprak bırakıyordu.

"Bu da ne?" dedim.

"Tuğla," dedi Eddie. "İçeride nöbetteydim ve onun parlamaya başladığını fark ettim. Elimi aldığımda neredeyse elim yanıyordu. Hemen dışarı fırlattım, eriyip bu gördüğünüz şeye dönüştü."

Göl neredeyse çadıra ulaşırken Bayan Terwilliger hemen bir şeyler mırıldandı. Gözle görünmez bir güç dalgası yükselip altını birkaç metre geriye götürdü. Göl bir süre sonra tekrar bize doğru ilerlemeye başladı.

"Harika," diye mırıldandım. Bayan Terwilliger büyüü tekrarlardı ancak onun da geçici bir çözüm olduğu ortadaydı.

"Onu kapana kısıtırabilir miyiz?" diye sordum. "Etrafta bir sürü taş var. Üstünü taşla kapatsak mesela?"

"Taşların üzerinden geçerken onları bile yakıyor," dedi Eddie.

Bayan Terwilliger güç büyülerinden vazgeçip robot müzesinde yaptığına benzer bir dondurma büyüü yaptı. Erimiş göle doğru buz gibi keskin bir akım gönderdi ve gölü dur-

durmayı başardı. Gölün yarısı katılaşırken diğer yarısı hâlâ sıvı ve hareketliydi. Kıpırdanıp donmuş kısmını da peşinden sürükledi.

“Sydney, diğer tarafa geç!” dedi Bayan Terwilliger.

Hemen dediğini yapıp çadırdan dışarı koştum ve gölün diğer tarafına geçtim. Bayan Terwilliger durduğu anda o kısım da tekrar sıvılaşmıştı. Göl çadıra doğru ilerledi ve Bayan Terwilliger büyü yapmak için ellerini kaldırdı. “Üç kadar sayıyorum,” dedi çabucak. “Bir... iki... üç!”

Aynı anda dondurma büyülerini bırakıp erimiş altına zıt yönlerden saldırdık. Kütle büyüünün etkisiyle kıpırdanıp durdu ve yavaşça katılaşmaya başladı. Hiç bu kadar uzun süre bir büyüü devam ettirdiğim olmamıştı ama Bayan Terwilliger büyüü bırakmıyordu. Onun dediklerini yaptım ve sonunda altın tamamen katılaştı ve şekilsiz, donmuş bir göl hâlini aldı. Büyüü bırakıp dikkatlice gölün yanma gittik. Katı altın gibi görünüyordu.

“Çok tuhaftı,” dedim. “Son saldırı kadar kötü değildi.” Pittsburgh’de peşimizden gelen büyüü ateş böceklerinin açtığı ufak kesiklerim hâlâ duruyordu.

“Bize ulaşmadığı için,” dedi Bayan Terwilliger. “Ya biz çadırda uyurken bize ulaşırdı? Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum.”

Onun haklı olduğunu bildiğimden irkildim. “Bu ne anlama geliyor?”

Kimse o an bir cevap veremedi ama Eddie birkaç saniye sonra söyledikleriyle bizi şaşırttı. “Bunu daha önce de gördüm.”

“Altın bir tuğlanın erimiş metalden ölümcül bir silaha dönüşmesini mi?” diye sordum.

Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. “Hayır. Şekle bak. Tanıdık gelmiyor mu?”

Başımı eğip önümüzdeki altın şekli inceledim. Herhangi bir şekli ya da tasarımı yoktu. Tesadüfen bu şekilde katılaşmış gibi ovalimsi, tuhaf bir görünüşü vardı. Eddie’nin dikkatli ve odaklanmış bakışları onun farklı düşündüğünü söylüyordu. Bir süre daha dikkatlice inceledikten sonra yüzü gevşedi. Bir şey bulmuştu. Cep telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı. Parkta internet çok iyi çekmediğinden Eddie’nin aradığı şeye ulaşması biraz sürdü. Sonunda bakışları zafer kazandığını gösteriyordu.

“Gelin, şuna bakın.”

Bayan Terwilliger’la telefona yaklaşıncı, ekranda Palm Springs bölgesinin haritasını gördük. Birden Eddie’nin neyi fark ettiğini anladım.

“Salton Denizi,” dedim soluk soluğa. “İyi hafıza Eddie.”

Salton Denizi, Palm Springs’in dışındaki bir tuzlu göldü ve önümüzdeki metal göl, bu gölle aynı şekildeydi. Bayan Terwilliger başını sallayıp hoşnutsuzlukla söylendi.

“Harika. Seni uyarmak için Palm Springs’ten ayrıldım, büyümlü bir avın ortasına düştüm, şimdi de bunca çabanın sonucunda seni eve mi götürüyorum?”

“Ama neden?” diye sordu Eddie. “Jill bunca zaman orada mıydı? Ve bütün bunların arkasındaki kim?”

“Geri çekil!” diye haykırdı Bayan Terwilliger, kendini korumak için ellerini kaldırarak.

Eddie bile olduğu yerde onun kadar hızlı sıçrayamazdı. Altın külçe, çözülmek için gereken enerjiyi bulmuş gibi birden titremeye başlamıştı. Bir kalkan büyüsü yapmayı denedim ama daha kelimeler ağzımdan çıkarken yeterince hızlı olamayacağımı biliyordum. Külçe patladı ve içinden çıkan yüz küçük altın jilet bize doğru uçmaya başladı. Ve birden durdu. Görünmez bir bariyere çarpıp yere düştüler.

Yerde onlara bakarken kalbim yerinden çıkacaktı. Bayan Terwilliger yeterince hızlı olmasaydı jiletlerin verebileceği korkunç zararı düşünüp ürperdim. Bunun üstüne bana, “Reflekslerin harika Sydney. Ben zamanında başaramazdım,” deyince iyice şaşırdım.

Bakışlarımı jiletlerden kaldırdım. “Bu büyüyü siz yapmadınız mı?”

Kaşlarını çattı. “Hayır. Senin yaptığını sanıyordum.”

“Ben yaptım,” dedi arkamızdan bir ses.

Hızla arkamı döndüğümde gördüğüme inanamayarak kalakaldım. Ağaçların arasından Adrian çıktı. Bir trajediden kıl payı kurtulduğumuzu unutup kollarına koştum ve ayaklarımı yerden kesti. “Burada ne arıyorsun?” diye haykırdım. “Boş ver.” Öyle kendimden geçmişim ki yalnız olmadığımızı umursamadan onu doya doya öptüm. Son birkaç gündür ondan ayrı kalmak beni düşünemeyeceğim kadar çok üzmişti. Sonunda öpücüğü kesenin o olması ikimizi de şaşırttı.

“Buraya gelmenin bir yolunu bulacağımı söylemişim,” dedi sırtarak. Yerdeki jiletlere bakınca gülümsemesi kayboldu. “Tam zamanında gelmişim sanırım.”

Onun kollarında çimlerin üzerinde parıldayan jiletlere döndüm. Aklıma bir şey gelir gibi oldu. “Bunları daha önce gördüm,” dedim tıpkı biraz önce Eddie’nin dediği gibi.

Bayan Terwilliger titrek bir nefes aldı. “Kötü bir büyü. Öyle kolayca yapılacak bir şey değil.”

“Biliyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Bir kez yapmıştım.”

Herkes şaşkınlıkla bana döndü. “Ne zaman?” diye sordu Bayan Terwilliger. “Nerede?”

“Sizin evinizde... Yani yanmadan önceki eski evinizde,” diye düzelttim. Binlerce anı aklıma üşüştü. Dünya resmen sallanıyordu ve taşlar yavaşça yerine oturuyordu. Bu tür insan büyüleri yapabilecek kimseyi tanımadığımı sanıyordum. En azından bana düşman olabilecek kimseyi. Ama yanılmıştım. Arkadaşlarımdan beklenti dolu gözlerine baktım. “Bu Alicia’yı öldürmek için kullandığım büyü,” diye açıkladım.

7. BÖLÜM

ADRIAN

Alicia Degraw yaşıyordu.

Bu haber benim için şok ediciyse kim bilir Sydney nasıl hissediyordu. Alicia'yı öldürdüğünü sanıyordu. Alicia, Jackie'nin kız kardeşi Veronica'nın çırağıydı. Sonra da yoldan çıkmıştı. Veronica da pek iyi bir rol model olmadığından bu küçümse-necek bir şey değildi. Diğer cadılardan gençliklerini ve güçle-rini alıyor, onları hayat boyu komada yaşamaya terk ediyor-du. Alicia akıl hocasına sırtını dönmüş, onun gücünü almış ve Jackie'nin peşine düşmüştü. Sydney'le ben geçen senin so-nunda Jackie'nin evinde büyük bir felakete tanık olmuştuk. Bu felaketin sonunda da ev yerle bir olmuştu zaten. Alicia'nın akıbeti konusunda hiçbir zaman emin olamamıştık ama şimdi cevabımızı almıştık.

“Biraz dağıldım,” diye itiraf etti Sydney henüz içmediği kahvesini karıştırırken. Durumu tartışmak için kamp ala-nından çıkıp yirmi dört saat açık bir restorana gelmiştik ve

Sydney'in kahvesine dokunmaması, endişesinin büyüklüğünü gösteriyordu. Birlikte olduğumuz bunca zaman boyunca kafeine bir kez olsun hayır dediğini görmemiştim. "Bir tarafım kimseyi öldürmediğim için rahatladı. Diğer tarafımsa... Biraz karışık işte."

"Emin misin?" diye sordu Jackie masanın öbür ucundan. "Aynıları mı?"

Sydney kamptan aldığı altın jileti kaldırdı. Diğerleri yok edilmişti. "Evet. İnsan bunun gibi bir şeyi unutmaz. Onunla savaştığım o gece durmadan hareket eden topları bunun gibi jiletlerle çevirmiştim."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandı Jackie dalgınlıkla. "Eski bir öğrencimden yıl sonu hediyesiydi. Onlar sayesinde notunu yükselteceğimi ummuştum herhâlde."

Sydney duymamıştı sanki. Bakışları dalgındı. "Jiletleri Alicia'ya gönderdim. Tamamen içgüdüydü. Bodrum merdivenlerine düştü. Her yer alev içindeydi. Ne olup bittiğine bakacak vaktim yoktu."

Elimi elinin üstüne koydum. "Sen yapman gerekeni yaptın. Doğru şeyi yaptın. O... o kötü biriydi. Sanırım hâlâ öyle."

"Galiba," dedi Sydney iç çekerek. "Sanırım bu da sorularımızı cevaplar. Kimin benden intikam almak isteyebileceğini ya da kimin insan büyüsu kullanabileceğini düşünüp duruyorduk. Aradığımız bütün yanıtlar onda."

"Bu işin arkasında onun olduğunu öğrendiğimize göre peşine düşüp Jill'i kurtaralım," diye gürledi Eddie. Yollarda geçen maceramız yüzünden daha az tıraş olduğundan sakalı

uzamıştı. “Bıraktığı ipucuna göre o Palm Springs’te. Bir an önce onu durdurmalıyız.”

“Katılıyorum,” dedi Sydney, önceki keyifsizliğinden sıyrılarak. “Bu işi bitirip Jill’i kurtarana kadar hiçbirimize uyku yok. Hemen yola çıkıp Palm Springs’e gitmeliyiz.”

“Sen değil,” dedi Jackie. “Şu an seni Palm Springs yakınlarında bir yerde istemiyorum.”

“Ne?” diye haykırdı Sydney. O da Eddie kadar öfkeli görünüyordu. “Ama sıradaki parça bu! Alicia bize anlattı.”

“O yüzden gidip bunun içine atlamayacağız. En azından hemen.”

“Ama Jill...” dedi Eddie.

Jackie başını salladı. “Jill ne kadar bu işin içinde henüz bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Alicia, Sydney’le oynuyor ve onu Palm Springs’e çekmek istiyor. Belli ki orada özenle hazırlanmış bir tuzak var. Alicia ayrıca *önce düşmanını yor* politikasını izliyor. Bu ölümcül av onun için sadece eğlenceydi. Büyü bakımından Sydney’i zayıflatmak içindi. Hemen Palm Springs’e gidersen son birkaç gündür kullandığın büyülerden sonra hemen onun tuzagına düşecek ve kendini koruyamayacaksın. Seni kaybedeceğiz ve Jill’e ne olduğunu da hiç öğrenemeyeceğiz.”

Arada kalmıştım. Sydney’in elini daha sıkı tuttum. Jackie’nin Sydney’i neden tehlikeden uzak tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bunu ben de istiyordum. Ama aynı zamanda herkes gibi o artan baskıyı da hissediyordum. Her geçen gün Jill’i daha da tehlikeye atıyordu. Elimizde bir ipucu varken nasıl harekete geçmezdik?

“Ama,” diye devam etti Jackie aklımdan geçenleri okuyormuş gibi, “Jill’den vazgeçelim demiyorum elbette. Palm Springs’te özellikle de Salton Denizi civarında bir araştırma yapmak istiyorum ve bunu da gerekli destekle birlikte yapmayı planlıyorum.”

Eddie ve ben pek bir şey anlamamıştık ama Sydney her zamanki gibi daha hızlıydı. “Stelle,” dedi katıldığı cadılar konseyini kastederek.

Jackie başını salladı. “O ve diğerleri. Alicia sadece senin problemin değil. O bütün büyü toplumu için bir sorun teşkil ediyor. Bütün toplum da onun icabına bakacak. Onları bir araya toplayacağım. Hem büyü hem de normal yollarla bir araştırma yapacağız. Bu sırada sen de güvenli ve uzak bir yerde bekleyeceksin.”

“Ben de seninle kalacağım,” dedim. Jill’i unutmadığımızı bilmek içimi rahatlatmıştı. Dışarıdan bakınca sanki Sydney’le Jill arasında bir seçim yapıyormuşum gibi görünüyordu ama Jackie de boş boş oturacağı benzemiyordu.

“Ben seninle geleceğim,” dedi Eddie, Jackie’ye. Sonra da Sydney’le bana döndü. “Bu...” Yüzündeki tereddüt, benimle aynı şeyleri hissettiğini gösteriyordu.

“Git,” dedim. “Biz başımızın çaresine bakarız. Gittiğimi henüz kimse bilmiyor. Bir yerlere gidip saklanırsınız.”

Eddie yine tereddüt etti. Sadakatinden vazgeçmekten nefret ediyordu ama sonunda başını salladı. “Sen bir şey olmaz diyorsan... Kimse bilmeden sen nasıl dışarı çıktın?”

“Başka zaman anlatırım,” dedim.

Sydney'in bakışlarından, onun da bu hikâyeyi merak ettiği anlaşıyordu. Ama Jackie'ye döndü. "Sen ve diğer cadılar güvenliği sağlar sağlamaz beni aramanı istiyorum. Sen güvenli olduğunu düşündüğün an Jill'i arama çalışmalarına katılacağım."

"Onu önce biz bulup Alicia'yı yenilgiye uğratmazsak," dedi Eddie.

Sydney ona hafifçe gülümsedi. Bu kadar kolay olacağını düşünmüyordu. "Ne güzel olurdu."

Dördümüz birkaç ayrıntıyı daha konuştuktan sonra yollarımızı ayırdık. Eddie'nin bizi bıraktığı için huzursuz olduğu her hâlden belliydi. Ortalıklarda dolaşıp dikkat çekmemiz için bizi durmadan uyardı. Ayrıca bizi koruması için Neil'ı çağırmak istedi ama Sydney bu fikre karşı çıktı. Hemen bir yerlere kaçmamızın daha kolay olacağını söyledi. Hepimiz Alicia'yla yüzleşeceğimiz zaman Neil'ın Palm Springs'te çok işe yarayacağı konusunda hemfikir olduk. Eddie de bunu sağlayacağına söz verdi.

Birkaç iyi niyetli uyarıda daha bulunan Eddie'nin sırtını sıvazlayarak içini rahatlatmaya çalıştım. "Merak etme. Moroi'lara ya da Simyacılar'a Saray'dan ayrıldığımızı düşünürtecek hiçbir şey yapma niyetim yok. Siz kendi işinize bakın, biz de kendimizinkine. Sonra size katılmamız güvenli hâle gelince bize haber verin."

Hem Jackie hem de Eddie, Sydney'le nereye gideceğimizi bilmek istemiyordu. Ne kadar az bilirlerse başkalarına istemedi o kadar az şey açık ederlerdi. İkisi de ne tür yerlere

gitmemiz gerektiği konusunda bir sürü tavsiye vermek istiyordu. Sonunda onları kendi yollarına gönderip iyi olacağımızı söyledim.

Ve kiralık arabamızda Sydney'le birlikte sonsuz olasılıkla kalakalmıştık. Ayrıca uzun süredir ilk defa baş başa kalıyorduk.

"Biraz heyecan verici," diye itiraf etti Sydney restoranın otoparkında otururken. "Sanki bütün kaçış planlarımız bitmiş de istediğimiz yere gidebilirmişiz gibi."

"Şey, istediğimiz yere gidemeyiz tabii," dedim. "Amerika'nın tam ortasındayız ve beş saat içinde bir yere varmış olmalıyız çünkü şey, bir rüyada Nina'yla buluşacağım."

Sydney'in gözleri büyüdü. "Ne?"

İç çekip arabayı çalıştırdım. "İzin ver açıklayayım."

Konunun buraya geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordum. Kuzeye giden otoyola çıkınca Sydney'e ayrı kaldığımız birkaç gün içinde olanları özet geçtim. Nina sözünü tutmuştu. Kapıdaki bekçi beni gördüğünü hatırlamasın diye baskı kullanmış ve beni kendi arabasıyla Saray'dan çıkarmıştı. Beni küçük bir yerel havaalanına bıraktıktan sonra da misafirhanedeki dairemize dönüp annemle kalacağına söz vermişti. Bağlantılı uçuşları yakalayıp Sydney'in yanına Ozarks'a arabayla gittiğim yirmi dört saat içerisinde hem Nina hem de annem olup bitenler konusunda beni bilgilendirmişti. Kimse gelip beni sormamıştı. Nina da lobide gezinip misafirhane görevlisiyle baskı dolu bir sohbet gerçekleştirmiş, beni beslenme için dışarı çıkıp geri girerken gördüğüne onu ikna etmişti.

Hikâyeyi ona anlattıktan sonra, “Şimdi ben de üstüme düşeni yerine getirmeliyim,” dedim Sydney’e.

“Onu tüketen ruh kullanımının içine dalarak?” dedi Sydney. “Adrian, bana artık yapmadığını söyledin!”

Anlamıyor, diye homurdandı Tatiana teyzem. Bunu onun için yaptın!

İçimdeki öfke büyüdü. “Saray’dan çıkabilmemin tek yolu buydu!”

“Saray’dan çıkmak zorunda değildin,” dedi Sydney. “Biz başımızın çaresine bakıyorduk. Senin orada güvende kalıp bizim durumumuzu örtbas etmen gerekiyordu.”

“Başınızın çaresine bakıyor muydunuz? Ben gelmesem o jiletler sizi doğrayacaktı.”

Sydney kollarını göğsünde birleştirip inatla yolcu tarafındaki camdan dışarı baktı. “Zararın ne kadar kötü olacağını bilemeyiz. Ayrıca Bayan Terwilliger’la ben son anda bir büyü yapabilirdik. Ama bu... Nina’yla bu ruh yolculuğu! Bunun ne kadar zarar vereceğini biliyoruz! Onun kötü durumda olduğunu kendin söyledin.”

“Ona yardım edersem daha kötüye gitmeyecek,” dedim. “Bir kereden bir şey olmaz.”

Sydney inanamayan sözlerle bana döndü. “Hayır! Bir kez olmaz. Hiç olmaz! Bunu yapamazsın! İzin veremem!”

Ne zamandan beri seni kontrol ediyor, dedi Tatiana teyzem öfkeyle. Daha evleneli bir ay oldu, şimdiden hayatına hükmediyor! Buna izin veremezsin. Söyle ona. Seni kontrol edemeyeceğini söyle ona!

Kafamdaki hayalet kadar kızgın olduğumdan ters bir şeyler söylemek için ağzımı açtım. Sonra yanımızdan geçen bir arabanın farlarının ışığında Sydney'in yüzünü gördüm. Yüzünde gördüğüm endişe ve aşk kalbimi eritti ve içimdeki öfke kayboluverdi.

Seni kandırıyor, diye ısrar etti Tatiana teyzem.

Hayır, dedim. Beni önemsiyor. Yardım etmek istiyor.

Sydney'e döndüm. "Tamam. Haklısın. İyi bir fikir değil. Rüyaya girmeyeceğim. Bunu Nina'ya açıklamanın... şey... bir yolunu bulacağım." Nina'ya verdiğim sözü tutamadığım için üzgündüm ama Sydney'e daha büyük sözlerle bağlıydım. Bu sözlerin ondan yarattığı rahatlamaı görünce doğru karar verdiğimi anladım.

Nina bundan hoşlanmayacak, diye tısladı Tatiana teyzem.

Ben Nina'yla evli değilim, diye karşılık verdim.

Sydney elini elimin üstüne koydu. "Teşekkürler Adrian. Kolay olmadığını sadece yardım etmek istediğini biliyorum."

"Yardım etmeyi istiyorum," diye itiraf ettim hâlâ verdiğim karar yüzünden tereddüt ederek. Nina'ya yardım etme isteğim öyle güçlüydü ki. "Ama bir bedeli var. Akıl sağlığımdan önemli değil. İlişkimizden de önemli değil."

Sana söyledim, Nina bundan hoşlanmayacak, diye uyardı Tatiana teyzem tekrar. Akıl sağlığını korumak için sözünden dönemezsin, onunki çoktan kaybolmuş. Anlaşmanızdan caymana izin vermeyecek.

Nina'yla ben ilgilenirim. Şimdilik Sydney'le biraz baş başa zaman geçirip kavga etmemek bile buna değer.

Doğruydu. Sydney’le uzun zamandır böyle bir özgürlüğün kıyısına bile yaklaşmamıştık. Tropik bir ada yerine Amerika’nın ortasında kalsak da önümüzdeki seçenekler birden sınırsız göründü. İnternette haritalara baktıktan sonra Iowa, Council Bluffs’a gitmeye karar verdik. Tam olarak heyecan diye bağır-mıyordu ama olay da buydu zaten. En önemlisi St. Louis’deki Simyacılar’dan ve Palm Springs’te Sydney’in gelmesini bekle-yen Alicia’dan uzaktaydı. Önce büyük bir zincir otele yerleş-meyi düşündüysek de sonunda kasabanın dışında küçük, yerel bir hana yerleşmekte karar kıldık. Sabahın ilerleyen vakitleri oraya vardığımızda bizi SİYAH SİNCAP HANI’NA HOŞ GELDİNİZ yazılı bir tabela karşıladı.

“Ah, hayır,” diye inledi Sydney. “Lütfen burası da Los Angeles’taki o yer gibi olmasın. Sincap dekorlu bir odaya katlanamayacağım.”

Sydney’le birlikte gittiğimiz o pansiyonu düşününce sırtıt-tım. Uyduruk dekorasyonunda tavşanları biraz abartılı dere-cede kullanmışlardı. “Hadi ama, başımıza gelen onca şeyden sonra bu küçük bir olumsuzluk olur.”

Ama içeri girdiğimizde gördüğümüz manzara bizi şaşırttı ve sevindirdi. Nötr renklerde modern tarzda yapılmış dekoras-yon çok zevkliydi. Etrafta sincaplı örtüler ya da sincap desenli hasır heykeller yoktu. Bu kadar erken saatte misafir bekleme-yen pansiyon sahibi bizi görünce sevindi ve hemen bir oda ayarlamak istedi.

“Pansiyonun adı nereden geliyor?” diye sordum ödemeyi yaparken.

Orta yaşlı, tatlı bir kadın olan pansiyon sahibi neşelendi. “Ah, Kaju’dan.”

“Kaju mu?” diye sordu Sydney.

Kadın başını salladı. “Siyah sincabımız. Ev hayvanımız dedim ama... Şey, ondan da fazlasıdır.”

Lobiye göz attım. “Burada kafesi falan var mı?”

“Ah, hayır,” dedi kadın. “Çok zalimce olurdu. Ayrıca yasal değil. O...” Omuz silkti. “Buralarda bir yerdedir.”

“Buralarda bir yerde derken?” diye sordu Sydney huzursuzca. “Dışarıda mı?”

“Ah, hayır,” dedi kadın. “Zavallıcık dışarıda başının çaresine bakamaz.”

Sydney’in gözleri büyüdü. “Durun. Dışarıda değilse yani...”

“Hadi sizi odanıza götüreyim,” dedi kadın neşeyle. “Anahtarlarınız da burada.”

Bizi götürdüğü odanın sevimli bir oturma alanı, özel bir terası, büyük, yumuşak bir yatağı vardı. Bir gün boyunca süren rahatsız yolculuktan sonra nihayet uyuyup gerçekten dinlenmek istiyordum. Ama yatağa yatmadan Nina’yla iletişim kurup ona anlaşılmamızın bozulduğunu haber vermeliydim. Sydney düş almak istediğini söyleyince bu fırsatı kaçırmadım. Tam da Nina’nın yatacağı saatlerdi. Bir ruh rüyasında onunla iletişime geçmemi bekliyordu herhâlde. Bunun için uyumama gerek yoktu, meditasyon hâli bile yeterdi.

Yatakta oturup gevşedim ve gözlerimi kapadım. Nina’ya rüya dünyasında ulaşmak için yeterince ruh çağırdım. Ama

banyodan bir çığlık duyduğumda o sakin hâlim yok oldu. Gözlerimi açıp hemen yataktan fırladım ve banyoya koştum.

“Adrian, şuna bak!” diye haykırdı Sydney.

Küçük, siyah tüylü bir yaratık, tezgâhın üstünden göğsümün sağ tarafına sıçradı. Refleks olarak onu elimle ittim. Yere düştü ve odanın öbür ucuna koştı. Sydney havluya sarınıp yanıma geldi.

“Yatağın altına gitti galiba,” dedi.

“O şey bir daha üstüme gelmeseyse iyi olur,” diye mırıldandım yatağın kenarına giderken.

Bundan çok daha kötüsünü gördün, diye azarladı Tatiana teyzem. *Saçmalamayı kes.*

Sydney de peşimden geldi. Ben yatağı bir ucundan kaldırdığımda Sydney elini büyü yaptığı zamanlardaki gibi savurdu. Saniyeler sonra yatağın altından hafif bir rüzgâr estiğini hissettim. Dakikalar sonra sincap, Kaju’ydu sanırım, birden ortaya çıkıp deli gibi odada dolanmaya başladı. Önceki şokunu atlatan Sydney cesurca hareket etti ve verandanın kapısını açtı. Odada birkaç tur atan sincap kapının açıldığını fark edip hızla dışarı fırladı. Sydney kapıyı arkasından kapadı. İkimiz de bir süre öylece kalakaldık.

“Neden,” diye sordu sonunda, “neden hiçbir işimiz kolay değil?”

“Hâline bak,” diye takıldım ona doğru yürüyerek. “Deli Sincap Kaju’yu korkusuzca yendin.”

“Başta o kadar korkusuz değildim,” diye itiraf etti. “Tam duşa girecekken üstüme atladı.”

Onu kendime çektim. Birden üstündeki havlunun ne kadar küçük olduğunu ve Sydney'in ne kadar muhteşem görüldüğünü -bir sincapla yaşadığı mücadeleden sonra bile- fark ettim. "Hey, sen benden daha cesursun. Ve bak, bütün bunları havlunu düşürmeden yaptın."

Bana doğru sokulurken Sydney'in yüzü neşeyle parıladı. "Havlunun göğsünde katlanmış ucuna dokundu. "Nasıl sarındığın önemli," dedi. "Doğru yaparsan asla düşmez."

"Mücadeleye varım," diye mırıldandım dudaklarımı dudaklarına götürerek.

Sydney bana iyice sokuldu. Sıcak ve canlıydı ve tamamen Sydney kokuyordu. Onu duvara yasladım. Birbirimize kenetlenmiştik. Bir bacağına kalçama doladı. Elimi pürüzsüz, kusura bakacaklarında gezdirdim. O an çok çok uzun süredir ilk defa tam olarak yalnız olduğumuzu fark ettim. Annem kapımızın hemen dışında değildi. Etrafımızda dışarı çıkmamızı bekleyen Moroi halkı ya da bizi avlamayı düşleyen Simyacılar ordusu yoktu. Kendimizi kaybetmiştik. Bir kaçış planı yapmıştık. Kimse nerede olduğumuzu bilmiyordu. İsteğimiz gerçek olmuştu, ortadan yok olma gücü tam önümüzdeydi.

Sanırım bunu bilmek, ilk kez tam olarak gerçekten özgür olduğumuzu fark etmek, aramızda ekstra bir yoğunluk oluşturmuştu. Sydney'in beni öpüşünde ve parmaklarını saçlarımda gezdirişinde bana eski günlerimizi hatırlatan bir sıcaklık vardı. Onu kollarıma alıp yatağa götürürken tanıdığım en güçlü kadının kollarımda böylesine hafif olmasına şaşırdım. Ayrıca bir havluyu çıkarmanın bu kadar zor olabileceğine de...

Sydney parmaklarını yanağımda gezdirerek güldü. Panjurlardan içeri sızan gün ışığında teni altından yapılmış gibi parlıyordu. “A-a,” dedi. “Yoksa meydan okuman boşuna mıydı?”

Sonunda havluyu açıp çıkardım ve yataktan mümkün olduğunca uzağa fırlattım. “Asla,” dedim her zamanki gibi bedenine hayranlık ve şaşkınlıkla bakarak. “Beni uzak tutmak için bundan fazlası gerekli. Bir dahaki sefer daha çok uğraşırısın.”

Gömleğimi başımdan çıkarmama yardım etti. “Neden öyle bir şey yapmak isteyeyim?”

Tekrar öpüştük. Birbirimize kenetlendikçe dünyada beni kovalayan bütün dertler yok olmuş gibi geliyordu. Nina, Simyacılar, Alicia... Hatta Tatiana teyzem. O sırada dünyada yalnızca Sydney ve ben vardık. Önemli olan tek şey aşkımız ve onun kollarında hissettiklerimdi. Sadece fiziksel bir zevk değildi bu -ki o fiziksel zevkten de çokça olmadığını söylesem yalan söylemiş olurum- çok daha büyük bir coşkuydu.

Daha sonra, terlemiş ve bitkin hâlde birbirimize sokulduk. Çok daha huzurluyduk artık. Sydney başını göğsüme yasladı ve mutlulukla onu alnından öptüm. Tam o sırada Jackie arasa, Alicia sorununu çözdüklerini, Jill’in serbest kaldığını, Sydney’le birlikte Council Bluffs’te sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimizi söylese, sanırım dünyadaki en iyi şey olurdu. Mutlulukla bu hayalin peşinden gidip uyuyakaldım ancak farklı bir rüyanın içine çekildiğimden mutluluğum kısa sürdü. Tatiana teyzemin uyarısı aklıma geldi. Nina’nın anlaşmayı bozmamı öyle kolayca kabul etmeyeceğine dair uyarısı.

“Neredesin!” diye haykırdı Nina. Önümüzde Wisconsin’deki çiftlik evi belirdi. “Beni bulman gerekiyordu.”

Etrafıma bakındım. Bu ani yer değişimini sindirmeye çalışıyordum. “İıı, şey, affedersin. Gerçek dünyada dikkatim dağıldı ve uyuyakaldım.”

“Tamam, sorun yok,” dedi hemen. “Rüyayı ben yöneteceğim. Unutma, bu sefer daha fazla ruh kullanmalısın.”

Gözlerim kocaman oldu. “Hayır, Nina, dur...”

Ama Nina dinlemiyordu. Olive’i bulma saplantısına öyle kapılmıştı ki, hemen ruh topladığını hissettim, yanıma biri daha katılmıştı. Dakikalar sonra Olive önceki gibi gölgeli ve pelerinli hâlde önümüzdeki odanın içinde belirmeye başladı. Ve tıpkı önceki gibi Olive panikledi ve rüyadan kurtulmaya çalıştı. Bu kez başımıza gelecekleri bildiğimden neler olup bittiğinin farkındaydım.

Son denememizden beri, elimden geldiğince uyurgezerliği araştırmıştım. Gerçi işimize yarayacak bir tarafı yoktu. Sonya ile bile konuşmuştuk. Sonunda bu durumun Olive’in iradesinden kaynaklandığına inanmıştık. Motivasyonu yeterince güçlüyse içinde bulunduğu rüyayı kontrol eden ruh kullanıcısını aşabilirdi. Ve durum öyle olduğunu gösteriyordu.

Sen Nina’dan daha güçlü bir uyurgezersin, diye hatırlattı Tatiana teyzem. *Bütün uyur gezerlerden daha güçlüsün.*

Biliyorum, dedim ona. Rüya ortamının dağılmaya başladığını görünce ani bir karar verdim. Sydney’e verdiğim söze karşı gelecektim.

“Rüyayı bırak,” dedim Nina’ya.

Nina amacımı anlayınca dediğimi yaptı. Hazırdım, ruhu kanalize ettim ve rüyanın yeni sahibi ben olmuştum. Silinmeye başlayan çiftlik evi yeniden belirdi. Aynı şekilde Olive de tekrar beden buldu.

“Hayır!” diye bağırdı.

Nina ona doğru koştu. “Olive! Seni çok özledim!”

Olive’in yüzü korku doluydu. Hemen geri çekilip pelerini etrafına iyice sardı. “Hayır, hayır! Lütfen beni yalnız bırak!”

O anda rüyanın benden kayıp gittiğini hissettim. Benim gücüme rağmen Olive’in iradesi baskındı. Ahşap duvarlarda çatlaklar oluştu. Hasır eşyalar dağıldı. Gün ışığıyla dolu pencereler karardı. Daha fazla ruh çağırdım ve içimden daha fazla büyü geçirip Olive’e karşı koymaya çalıştım. Ruh, vücudumu yakıyordu ama Olive rüyanın yüzünü değiştirmişti bile. Ev kaybolmuş, yerini bir otel otoparkına bırakmıştı. Titrek ışıklı bir sokak lambası tepemizde parlıyor, otel lobisinin penceresinden sallanan bir neon lambasının kırmızı ışığı etrafı aydınlatıyordu. Etrafımızdaki caddelerde normalde yoğun bir trafik akmalıydı ama bu rüyada trafik yoktu. Tuhaf sessizliği sonunda ben bozdum.

“Üzgünüm, çok hızlıydı,” dedim Nina’ya. “Neredeyiz?”

Bana doğru bir adım attı. Yüzü korku doluydu. “Burası babamla saldırıya uğradığımız yer. Olive’in dönüştüğü. Strigoi’lar vardı...”

Nina sözünü bitiremeden park edilmiş bir *Buick*’in karanlık gölgesinin arkasından iki uğursuz çıktı. Titrek ışık, soluk beyaz tenlerini daha da korkutucu gösteriyordu. Gözlerinin

kırmızısını göremedim ama içlerindeki kötülüğü görmek için ışığa gerek yoktu. Homurdandıklarında benimkine benzer sivri köpek dişlerini gördüm. Ama aramızda bir fark vardı, onların tek amacı öldürmekti.

Nina'nın elini tutup yavaşça geri çekildim. "Bizi rüyada öldüremezler," dedim. Birden ağzım kurumuştı. "Yapamazlar."

"Biliyorum ama uyanacağız," dedi. "Ve Olive tekrar kaybolacak."

"Önce biz onları yenersek işler değişir."

Strigoi'ların sadece rüyanın bir parçası olduğunu bilsem de ürpermiştim. Hayatım boyunca onlara karşı öyle koşullanmışım ki şimdi korku dışında bir şey hissedemiyordum. Ama söylediğim doğrudu, bir ruh rüyasında ölemezsiniz. Sadece uyanırdınız. Bundan önce de derin, keskin bir acı hissedersiniz. *Gerçek değiller*, dedim kendi kendime. *Bu bir rüya ve yine de biraz kontrolüm var.*

Olive rüyanın arka planı gibi büyük şeylerin kontrolünü eline almıştı ama küçük şeyler hâlâ benim elimdeydi. Christian ya da Sydney gibi becerikli bir şekilde ateş kullandım. Ruh büyüünden enerji alan bir ateş topu elimde belirdi. Nina'nın içinde de büyüünün gezindiğini hissettim. Onu hemen durdurdum.

"Hayır. Bana bırak." En azından esas amacımı gerçekleştirebilirdim. Onun daha fazla ruh kullanmasını engellemeliydim. "Sadece yardım et. Fazla enerji toplama."

Ateş topunu Strigoi'lardan birine fırlattım. İki metre yana gidip onu ıskaladı. Tamam, belki de ateşi Christian ya da

Sydney kadar iyi kullanamıyordum. Sydney yaptığında hep çok kolay görünürdü. Hep bu şekilde düşündüğümü, onun atışını taklit ettiğimi fark ettim. Ama fiziksel yeteneklerime güvenmek yeterli olmayacaktı. Çok daha dikkatli adım atmalıydım. Bir ateş topu daha yaptım ve bu kez onu Strigoi'a atarken ruh kullandım. İsabet ettirdim ama rüyamda bile Strigoi hızla hareket etti. Onu sıyrıp geçen ateş topu Strigoi'un koluna denk geldi. Bu kadarı bile bana yeterdi. Yine ruh toplayıp iki ateş topu daha yaptım. Birini bu hedefte, diğerini de öbür Strigoi'u belli bir mesafede tutmak için kullandım.

Ayrıca bu kez Strigoi'un kaçacağı tarafı tahmin edip ateş topunu tam göğsüne gönderdim. Alevler etrafını sardı. Ruh kullanıp gümüş bir kazık çağırdım. Onun kıvrandığı yere gidip kendimi alevlerden korumak için bir kalkan yaptım ve kazığı kalbi olduğunu umduğum bir yere sapladım. Ya isabet ettirmiştim ya da alevler çoktan işini görmüştü çünkü yaratık birden hareket etmeyi kesip yokluğa karıştı.

Ben onunla uğraşırken diğer Strigoi, Nina'ya ulaşmayı denedi. Nina da ona kendi yaptığı ateş topunu fırlatıp ilk seferinde benim yaşadığım şeyi yaşadı. Strigoi kenara çekildi. Ama ben ona yetişene kadar bu Strigoi'u oyalamaya yeterdi.

“Uzak dur,” diye hatırlattım Nina'ya. Strigoi'u başka bir ateş topuyla vurdum ve yine işimi gümüş bir kazıkla bitirdim. Tam o sırada üzerimize doğru gelen dört Strigoi yüzünden zafer duygum uçuverdi. Hemen Nina'nın yanına geriledim.

“Sorun yok,” dedim. “Onlardan da kurtulacağız.” Onların dördünü bir arada görmek ürkütücüydü ama yöntemim işe

yarıyordu. En azından rüyamda bir koruyucu kadar güçlü kuvvetli olabiliyordum.

“Vakit yok!” diye bağırdı Nina. İçine ruh doldu. Hem de çok miktarda. Endişeyle ona döndüm.

“Ne yapıyorsun? Bu kadarı fazla!”

Nina beni duymazdan geldi ve sanki mümkünmüş gibi daha da fazla ruh topladı. Patlamaya hazır bir balon gibiydi. “Gitmeleri gerek, hem de hemen!”

“Kes şunu!” diye bağırdım. Onu kolundan sarstım. Konsantrasyonunu kaybetmesini umuyordum. Benden kurtulup ruhu imkânsız, baş döndürücü bir yüksekliğe çıkardı.

“Olive’in bir kez daha kaçmasına izin vermeyeceğim,” dedi Nina.

Parmak uçlarından ateş fışkırdı. Benim yaptığım gibi küçük bir top değildi. Nina çarşaf gibi kocaman bir ateş oluşturmuştu. İnanılmaz bir boyutta. Geceyi aydınlatan alevler üç Strigoi’u sardı. Onlara kazık saplamaya bile gerek yoktu. Sanırım oracıkta ölmüşlerdi.

Tekrar başımı salladım. “Bırak! Büyüyü bırak!”

Nina devasa bir ateş yakmayı bıraktığında rüyada en ufak bir değişiklik olmadı. Sadece Olive’in kontrolünü değil rüyanın temelinde benim kontrolümü de kırmıştı. Tek darbede bütün Strigoi’ları yok eden ruh şok ediciydi. En son rüyada kullandığını gördüğüm ruhun en az iki katıydı.

Ateş, Strigoi’lar gibi yok oldu ve Nina dizlerinin üstüne çöktü. Ellerini başına koyup çığlık atmaya başladı. Durmadan bağıırıyordu. Nina’nın çabaları sayesinde rüyayı yeniden

kontrol edebildiğimde etrafımızdaki karanlık otopark, güneşli Getty Villa'ya dönüştü. Onun yanına diz çöküp ellerimi omuzlarına koydum. Gözleri ileride bir boşluğa bakarken durmadan çığlık atıyordu.

“Nina, Nina... geçti. Bir şey yok.”

Ama söylediklerimden emin değildim. Strigoi'lar yüzünden çığlık atmıyordu. Başka bir şey vardı. Bu kadar ruh kullanımının yan etkilerini yaşıyordu. Haftalardır bu kadar kullandıktan sonra şimdi de böyle bir durumla karşılaşması... ona fazla gelmişti. Bardağı taşıran son damla gibi. Ne kadar zarar gördüğünü bilmesem de ciddi bir şey olduğu ortadaydı. Kendimizi uyandırıp Nina'nın gerçek hayatta nasıl olduğunu öğrenmeliydim. Rüyanın dağılmasına izin verdim.

“Nina...”

Küçük bir ses dikkatimi çekti. Olive'in de bizimle Getty Villâ'da olduğunu fark etmemiştim. Nina, Strigoi'larla mücadele ederken kontrolü Olive'den ve geçici olarak benden almıştı. Şimdi Olive'in hiçbir şeyi yoktu. Ne kontrolü ne de kaçma yeteneği. Ama ben hepimizi uyanık dünyaya gönderirken o da Nina ve benim gibi soluyordu.

Ama hepimiz kaybolmadan önce bazı şeyleri çok net gördüm. Biri Olive'in Nina'ya bakarkenki endişesiydi. Aralarında ne geçmiş olursa olsun, Olive kardeşini seviyordu ve bu engellerle onu bilerek incitmeye çalışmıyordu.

Fark ettiğim diğer şey de Olive'in üstünde pelerininin olmayışydı. Rüya da kontrolü kalmadığı için Olive artık gerçek dünyadaki gibi görünüyordu. Giysileri sanki birkaç kez elden

geçmiş gibi eski püsküydü. Boynunda etrafı yeşil kaplama, küçük, yuvarlak, tahta bir kolye ucu vardı. Bunu daha önce görmemiştim ve ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Ama uyanmadan önce ona son kez bakınca hemen anladığım bir şey daha gördüm.

Rüya tamamen dağılmıştı ve kendimi pansiyonun yatağında birden doğrulmuş buldum. Gözlerimi kırıp odaklanmaya çalışırken Sydney koluma yapışıp beni sakinleştirmeye çalıştı.

“Adrian,” diye bağırdı. Adımı ilk kez söylemediğinden emindim. “Ne oluyor?”

“Olive hamile,” dedim soluk soluğa.

8. BÖLÜM

SYDNEY

“Olive mi?” diye tekrarladım aptal gibi. Uykumdan Adrian’ın bağırıışlarıyla uyandığım için biraz sersemlemiştim. “Neden bahsediyorsun?”

Adrian pişmanlıkla başını salladı. “Üzgünüm Sydney. Bilerek olmadı. Nina bir rüya uykusunda beni buldu ve Olive’i aramaya götürdü. Bu kez ona ulaştık. Hamileydi.”

Rüyaya katıldığını duyduğumda o kadar şaşırdım ki sonra ne dediğini hemen algılayamadım. Ama yüzündeki pişmanlık çok içten olduğundan istemeden gittiğine ikna oldum. “Hamile olamaz,” dedim sonunda. “Yani... Belki de olabilir. Ama Neil’dan hoşlandığını sanıyordum. Hamileyse demek ki...”

Adrian yutkundu. Yavaş yavaş kendine geliyordu. “Biliyorum, biliyorum. Hamileyse Neil’dan değil, başka birinden.”

Olive’in dramı abartılacak bir şey değildi. Özellikle de Jill’in başına gelenlerle karşılaştırıldığında. Ama yine de şaşırtıcı bir

haberdi. Olive ne Neil çok yakın görünüyordu. “Hamile olduğundan emin misin?”

Adrian başını salladı. “Biz yaptık. Nina’yla Olive’in savunmasını kırdık ve onu gerçek hayattaki hâliyle gördük. Hiç şüphe yok. Hamileydi. Demek bu yüzden rüyada saklanmaya çalışıyordu.” Durup düşündü. “Belki de gerçek hayatta da bu yüzden saklanıyor.”

“Neil’den saklanmak istemesini anlayabilirim,” dedim düşünceler aklımda uçuşurken. Olive dampir olduğu için sadece bir Moroi’dan hamile kalabilirdi. Şey, aslında bir insandan da kalabilirdi tabii ama Moroi’lerin çoğu Adrian’la bana benze-miyordu. “Ama neden Nina? Özellikle de bu kadar yakınlar-ken? Tabii tek açıklaması... şey...” Birden kalbim duracak gibi oldu. “Belki de... belki de olanlar o istemeden olmuştur.”

Adrian’ın anlaması birkaç saniye aldı. Sonra yüzü öfkeyle gerildi. “Onu bir Moroi zorladıysa neden Nina’ya söylemesin? Ya da herkese?”

Parmaklarımı onun parmaklarına doladım. “Çünkü ne yazık ki bazı kızlar buna cesaret edemiyor. Keith, ablam Carly’ye tecavüz ettiğinde mesela. Carly kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Biri öğrenir de onu yargılar diye ödü kopuyordu.”

“Nina onu yargılamazdı,” dedi Adrian. “Olive’in bunu bil-mesi gerekirdi. Nina deli olabilir ama...”

Birden Adrian’m yüzüne yayılan endişeyi görünce tedirgin oldum. “Ne oldu?”

“Nina.” Hemen uzanıp cep telefonunu aldı. Bir numara çevirip telefonu kulağına götürdü. Telefonun çalma sesini du-

yuyordum, sonra telesekretere düştü. “Nina, benim. Beni ara. Hemen.” Adrian telefonu kapatınca iç çekerek bana döndü. “Yaptığımız... Olive’le görüşmek için olanlar... Nina için o kadar iyi gitmedi. Kontrolü benden aldı ve daha da fazla ruh topladı. Ona ne olduğundan tam emin değilim. Sadece rüya bitmeden önce tuhaf bir şey hissettim. Sanki bir şeyler inanılmaz ters gitmiş gibi. Sanki ona bir şey olmuş gibi.” Adrian gözünü telefona dikti. Sanki yeterince uzun bakarsa Nina onu arayacakmış gibi.

“Hâlâ uyuyordur belki,” dedim. Nina’nın zarar görmesini istemezdim ve bunu asla yüksek sesle söylemezdim ama Adrian’ın planladığı bütün ruhu kullanmamış olmasına sevinmiştim. “Uyandığında iyi olur büyük ihtimalle. Ona anlatacak çok şeyin var.”

Adrian iç çekti. “Bundan emin değilim. Yani sanırım hamilelik kısmını anlatabilirim. Ama geri kalanı? Nerede olduğundan hâlâ emin değilim. Giysileri bir tuhaftı...” Ayağa kalkıp bir kalemle not kâğıdı buldu. Çabucak bir şeyler çizdikten sonra bana soyut tasarımlı bir daire çizimi gösterdi. “Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

Kaşlarımı çatarak çizimi inceledim. “Hayır. Etmeli mi?”

“Olive’in böyle bir kolyesi vardı. Belki bir anlamı vardır diye düşündüm.”

Yanıma oturup esnedi. “Umarım bu işe boşuna girmemişizdir, Olive’e yardım etmenin bir yolunu buluruz. Çünkü cevap bulamazsak Nina vazgeçmeyecek.” Cep telefonuna bir kez daha endişeyle baktı ama hâlâ Nina’dan bir cevap yoktu.

Kolumu dolayıp onu kendime doğru çektim. “En iyisini umalım. O sembolün belki Nina için bir anlamı vardır. Sana dönene kadar sabret.”

Ses tonumu yumuşak tutup içimdeki korkuyu yansıtmamasına çalışmıştım. Nina için korkmuyordum. Adrian’ın yine ona yardım etmesinden, ne kadar tehlikeli olursa olsun Nina ile Olive’in ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymasından korkuyordum. Bunu düşününce kalbime bir ağrı saplandı. Göğsümde birbiriyle çelişen duygular yanıyordu. Adrian’ın onlara yardım etmek istemesine hayrandım. Ama ayrıca onu seviyordum ve bencilce onu korumak istiyordum.

Nina’yı bir kez da aramaya çalıştı ve sonunda sözümü dinlemeye karar verdi. Hâlâ fırsatımız varken biraz dinlenmeliydik. Birbirimizin kollarına sokulup uyuyakaldık. Birkaç saat sonra telefon sesiyle sıçrayarak uyandık. Adrian kendi telefonunu almaya çalışırken az kalsın yataktan düşecekti. Ekrana bakınca yüzünü buruşturdu. “Hay aksi. Şarjım bitti. Şarja takmayı unuttum.”

“Benimki çalışıyor,” dedim çantama uzanarak. Bayan Terwilliger’dan haber mi var acaba diye düşünüp paniğe kapıldım. Ama ekranda Sonya’nın adını görünce şaşırdım. “Alo?”

“Selam Sydney,” dedi tanıdık bir ses. “İyisindir umarım.”

“Evet,” dedim endişeyle. Beni neden arıyor olabilirdi acaba? Aramız iyiydi ama Sonya daha çok Adrian’la görüşürdü. “Sen nasılsın?”

“İyiyim. Aynısını Nina Sinclair için söyleyemem ama,” dedi kalbimi yerinden oynatarak. “Adrian’a ulaşamadım.”

“Şarjı bitti,” diye açıkladım. “Nina’nın nesi var?” Adrian bunu duyunca hemen başını kaldırdı.

“Herhâlde siz daha iyi biliyorsunuzdur. Misafirhanedeki dairenizde bulunduğuna göre?”

“Dışarı çıkmıştık,” dedim huzursuzca. “Ne demek bulundu?” İnsanlar öldüğünde böyle laflar kullanırdınız.

“Yaşıyor,” dedi Sonya düşündüklerimi tahmin ederek. “Revire götürüldü ama bilinci yerinde değil. Bir ara kendine geldiğinde tutarsız bir şeyler mırıldandı sonra tekrar bilincini kaybetti. Doktorlar o zamandan beri onu kendine getiremedi. Belki gelip görmek istersiniz.”

“Şey, Adrian’la konuşup ne zaman uğrayabiliriz bir bakalım...”

“Bahane bulmaya zahmet etme Sydney.” Sesinde hem yorgunluk hem de kızgınlık vardı. “Burada olmadığınızı biliyoruz.”

“Evet, dediğim gibi, dışarı çıkmıştık da...”

“Saray’da olmadığınızı biliyoruz,” diye sözümü kesti. “Nina’nın durumundan sonra Saray genelinde bir araştırma yapıldı ve Daniella Ivashkov sonunda ikinizin de gittiğini itiraf etti. Ama nerede olduğunuzu söylemiyor. Senin kediye dönüşmenle ilgili saçma sapan hikâyeler uydurup kafamızı karıştırmaya çalışıyor sanırım.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum.

“Bir sürü kişi sizinle konuşmak istiyor,” diye devam etti Sonya. “İkinizle de. Video konferansı yapacak imkânlarınız var mı?”

Gözüm Adrian'ın yanında getirdiği dizüstü bilgisayar çantasına takıldı. "Var..." Açıkçası bu konferans konuşmasından endişeliydim. Adrian da telefonu kapıp Nina'nın durumunu sormamak için kendini zor tutuyordu. Artık hikâyemiz de ortaya çıktığına göre bir grup konuşması en iyisi olacaktı. Ayrıca bu konuşmadan yerimizi tespit edebilirlerdi. Açıkçası Moroi'lardan Simyacılar'a yakalanmak kadar korkmuyordum.

Sonya'yla telefonu kapattığımızda Adrian da aynı fikirdeydi. Nina'ya neler olduğunu öğrenmek için ölüyordu ve bu riske degeceğine karar verdik. İkimiz de hâlâ çıplaktık. Böylece ne yaptığımız açıkça anlaşılmasın diye hemen üstümüze bir şeyler giymeliydik.

Tişörtümü ararken Adrian beni özlem dolu bakışlarla süzdü. "Sadece kafalarımızı gösterirsek bence kimse şüphelenmez," dedi. Ona tehditkâr bir bakış savurdum. O da dramatik bir iç çekiş sahnesinden sonra istemeye istemeye kendi giysilerini giydi.

İkimiz de hâlâ yataktaydık. Bilgisayarı orada açtık. Her şeyi kurup bağlantıyı sağladıktan sonra Sonya'nın endişeli yüzü bize bakıyordu. Adrian ona Nina'yla ilgili bir şey soramadan Sonya kenara çekildi ve ekrana başka bir yüz geldi.

"Şaka mı bu, Adrian?" diye bağırdı Lissa öfkeyle. "Bunu bana nasıl yapabildiniz? Sizi korumam için bana yalvardınız! Sizi içeri alarak hem kendi halkımın hem de Simyacılar'ın öfkesini göze aldım. Karşılığı bu mu olacaktı?"

Çok kızgın görünüyordu. *Acaba bizim yüzümüzden ne gibi sıkıntılar yaşandı,* diye düşündüm huzursuzca. Bazen Lissa'nın

ne kadar tehlikeli bir pozisyonu olduğunu unutuyordum. İmkansız yapıp herkesi mutlu etmeye çalışırken sürekli oradan buradan çekiştiriliyordu. Adrian'la ben kendimiz için gerekeni yapmış, başkalarının yaşayacağı sonuçları düşünmemiştik.

"Jill içindi," dedi Adrian kararlılıkla. "Onun peşinden gitmeliydik."

Lissa öfkeyle başını salladı. "Ve size buna gerek olmadığını söylemiştim. Jill'i arayan kişiler var zaten."

"Hayır, hayır... Öyle bir şey değil," diye karşı çıktı Adrian. "Öylesine içimizden geldi diye yola çıkmadık. Sydney'in elinde gerçek bir ipucu vardı."

Lissa'nın yeşil gözleri beklentiyle bana çevrildi. Ben de o ana kadar bildiklerimi ona anlatmaya başladım. Jill'in ortadan kaybolmasının arkasında Alicia'nın olduğunu, Palm Springs'teki arkadaşlarımın şu an ipucu aradıklarını... Ben konuşurken Lissa duyduklarına inanamıyor, gözleri daha da büyüyordu.

"Bunları neden şimdi öğreniyorum? Bana hemen söylemeliydiniz!"

"O zaman her şeyi bilmiyorduk," dedi Adrian. Dışarıdan çok kendinden emin görünse de içten içe onun da davranışlarımızı bir kez daha değerlendirdiğini görebiliyordum. "Hâlâ bilmiyoruz ama Jackie Terwilliger içinde iyi. Bir şey bulacaktır." Duraksadı. "Gittiğimizi kimler biliyor?"

"Merak ettiğin oysa Simyacılar bilmiyor," dedi Lissa. "Şu an Saray'daki birkaç kişi biliyor, öyle kalması için de dua etmelisiniz. Simyacılar, Sydney'i yakalarlarsa onun bir daha

bize dönemeyeceğini gayet açık söyledi.” Bu sözleri duyunca irkildim.

“Yeter Liss.” Rose birden Lissa sanki bütün Moroi’ların yöneticisi değil de sıradan bir arkadaşymış gibi onu itip yanına sığıştı. “Anladılar. İşleri batırdılar.”

“Batırmadık,” dedi Adrian inatla. “Jill’i bulmak, şu an yapabileceğimiz en önemli şey.”

Lissa’nın öfkesi biraz azalmıştı. “Öyle. Ben de onu bulmak istiyorum. O kutu elinize ulaştığında neden hemen bana gelmediniz?”

Adrian omuz silkti. “Jill’le Alicia arasındaki bağlantıyı daha yeni öğrendik. Bütün o zorluklardan sonra. O zaman kesin görünmüyordu ve açıkçası gitmemize izin vermezsin diye düşündük. Sydney’in Saray’dan çıkıp ipucunun peşine düşmesinin önemli olduğunu düşündük. Ben ona sonradan katılacaktım.”

Lissa şaşırtıcı bir şekilde başını sallayıp ona hak verdi. “Haklısın. Kutuda Jill’in fotoğrafı olsa da büyük ihtimalle daha fazla kanıt isterdim. Gönderdiğim kimse de senin çözdüğün şeylere erişemezdi Sydney.”

Tam olarak bir özür olmasa da Adrian bunu öyle kabul etti. “Teşekkürler,” dedi.

“Yine de sonradan bana söylemeliydiniz,” dedi Lissa.

“Ya da bana,” diye araya girdi Rose.

“Azarlamanız bittiyse biri bana Nina’ya neler olduğunu anlatabilir mi?” dedi Adrian.

“Onlar sana anlatır,” dedi Lissa yanındakileri işaret ederek. “Ben gidip gizli kaçışınızın gizli olarak kalmasını temin ede-

yim. Tabii buraya dönüp işleri Eddie ve insan arkadaşınıza bırakmayacaksanız? Hâlâ dönmek için geç değil.”

Adrian’la ben kısa bir süre bakıştıktan sonra Lissa’ya döndük. İkimizde başımızı olumsuz anlamda salladık.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lissa küçük bir kahkahayla. “Bu durum fazla etrafa yayılmasın diye ne yapabilirim bir bakayım. Bu sırada lütfen siz de kendinizi yakalatmayın.”

Lissa ekrandan ayrıldı ve bir saniye sonra Rose’un yanında Sonya belirdi. “Anlattıklarım dışında başka söyleyecek bir şey yok. Belki de sen neler olduğunu anlatarak bize yardımcı olabilirsin.”

“Ruh kullanımından,” dedi Adrian bana özür dilercesine bakarak. “Bir rüyada ona katılıp Olive’in koyduğu engelleri kaldırmasına yardım ettim.”

“O kadarını tahmin ettim,” dedi Sonya kederle.

“Nina ne zaman kendine gelir biliyor musun?” diye sordu Adrian. “İyileşecek mi?”

“İyiden kastının ne olduğuna bağlı,” dedi Sonya. “Doktor uyanma sorununun aşırı yorgunluktan kaynaklandığını söylüyor. Biraz daha dinlenirse uyanacaktır. Ama ne hâlde olacağı konusunda...”

“Belki de o kadar saçmalamasının nedeni aşırı yorgunluğudur,” dedi Adrian hemen. Buna inanmayı çok ama çok fena istediğini görebiliyordum. “Hele şahane bir gece uykusu çekeyim bakın onu nasıl mantıklı ve canlı konuşturuyorum.”

Sonya bu şakaya gülmedi. “Olabilir. Ama o kadar basit olacağını sanmıyorum. Onun aurasını gördüm. Durumunu açık-

lıyor ve görünüşe göre pek iç açıcı değil. Ayrıca Avery Lazar'la çok vakit geçirdim Adrian. Ruhun ona neler yaptığını gördüm ve bu da çok benzer bir his."

"Ne diyorsun yani?" diye sordum boğazımdaki yumruya şaşırarak. Nina'yı doğru dürüst tanıımıyordum bile ama bu karamsar olasılıkları duymak içime korku salmıştı. Belki de günün birinde bunları Adrian için konuşuruz endişesinden.

Sonya o gücü, enerjiyi kullanan kendisiymiş ve uyumaya çok ihtiyacı varmış gibi birden yorgun göründü. "Diyeceğim şu; Nina kendine geldiğinde tanıdığımız Nina olmayabilir. Ne oldu? Onun ruh kullanmasını engelleyeceğini sanıyordum."

"Denedim. Gerçekten denedim." Adrian bana yaslandı. Kolumu onun sırtına koydum. "Rüyayı ben yönettim. Olive kontrolü aldığından işin çoğunu ben yaptım. Ama Nina sabırsızlandı ve kontrolü benden aldı. Ben onu durduramadan bütün sınırları zorladı."

Sonya bıkkınlıkla başını salladı. "Olive'le sonunda konuşabildiniz mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Adrian dikkatlice. Adrian'ın tüm gerçeği söylemediğini belli etmeyeyim diye ben de kendi yüz ifademi değiştirmemeye çalıştım. Adrian benim için çizdiği kâğıdı kaldırdı. "Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır, üzgünüm." Sonya üzüntüyle yere baktı. "Nina'yı takip eden doktordan bir mesaj gelmiş. Bana başka soruları varmış. Daha fazla şey öğrenirsem haber veririm."

Adrian güçsüzce başını salladı. Elini sıktım. Nina'nın durumundan tamamen o sorumluymuş gibi kendini berbat his-

settiğini biliyordum. Sonya da konuşmadan ayrılınca bir tek Rose kalmıştı.

“Jill konusunda bir ipucumuz olduğuna sevindim,” dedi. “Ama cidden çok dikkatli olmalısınız...”

“Sonya’ya gösterdiğiniz neydi?”

Dimitri birden ekranda Rose’un yanında belirdi. Rose ona keyifli bir bakış attı. “Sakin ol dostum. Sen de onlara dersini vereceksin. Sırayla.”

“Yok artık,” dedi Adrian. “Daha kaç kişi bekliyor?”

“Ona gösterdiğin neydi?” diye tekrar etti Dimitri, gayet sert bir yüzle bizi süzerek. Bir bilgisayar ekranında bile korkutucuydu.

Adrian kâğıdı yine kaldırdı. “Bu mu?” Umutla ona doğru uzandı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Evet, o...” Dimitri sözünü tamamlamadan Rose’a, sonra tekrar çizime baktı. “Şey, dampir komünlerinde kadınların taktığı işaret gibi bir şey.”

Rose, Dimitri’nin nezaket gösterip söylemediği şeyi açıklamaktan çekinmedi. “Kan fahişesi kampı mı?” Gözleri kocaman oldu ve Lissa’nın az önceki hâli gibi sinirlendi. “Adrian Ivashkov! Öyle bir yere gittiğin için kendinden utanmalısın. Üstelik artık evlisin!”

Adrian güldü. “İkiniz de sakın olun. Hayatım boyunca öyle bir yere adım atmadım, böyle bir isteğim de yok.” Tekrar Dimitri’ye baktı. “İşaret derken ne demek istiyorsun?”

Dimitri’nin yüzünden bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu ki açıkçası onu suçlayamazdım. Moroi

toplumu dampir kadınlara her zaman iyi davranmamıştı. Bu kadınlarının sadece Moroi erkeklerinden çocukları olabilirdi ve bu erkekler de çoğunlukla onları sadece gönül eğlendirme aracı olarak görürdü. Çocuğu olan dampir kadınlar bu çocukları St. Vladimir gibi okullara teslim eder, kendileri de koruyuculuk işine dönerdi. Ancak birçok dampir kadın bunu yapmayı istemezdi. Kendi çocuklarını yetiştirmek isterlerdi. Bazıları istifa edip insan toplumuna karışsa da bu çok destek görmezdi.

Dampirler tamamen insan gibi görünseler de olağan dışı fiziksel yetenekleri nedeniyle fazla göze batma riskleri vardı. Başka seçeneğı olmayan dampir kadınların bazıları komünler oluştururdu ve bu komünlerin kimileri diğerlerinden daha medeniydi. Bazı dampir kadınlar hayatta kalmak için tamamen sıradan çözümler bulsalar da bazıları Dimitri'nin söylediğı gibi daha çaresiz yollara sivrulurdu.

“Bu komünlerin üyeleri rollerini gösteren bazı işaretler taşıyor,” diye açıkladı. “Bazıları misafir, bazıları sakın. Bazıları kendilerini ilgilenen erkeklere sunan, bedenlerini satan kadınlar.”

“İğrenç,” dedi Rose.

Adrian'ın çizimine bakınca aklıma Olive'le ilgili korkunç, berbat bir düşünce geldi. O kadar mı çaresiz kalmıştı? “Bunun hangisi olduğunu biliyor musun?” diye sordum.

Dimitri başını salladı. “Rengi olmadan bilemem. Bu işaretler hangi komün olduğunu belirler. Genelde üzerinde o kişinin statüsünü belirleyen bir renk vardır.”

“Yeşildi,” dedi Adrian.

“Yeşil misafir demektir,” dedi Dimitri. Adrian’la ikimiz rahat bir nefes aldık. “Orada geçici yaşayan biri. Belki bir akrabasını ziyaret ediyordur. Belki sığınma istemiştir.”

“Öyleyse kendini satan biri değil?” dedim açıkça. Zavallı Olive’in bunu yapabileceği fikrine tahammülüm yoktu.

“Hayır,” dedi Dimitri şaşkın görünerek. Rose da şaşırmıştı.

“Bunu neden soruyorsunuz?” diye sordu.

Adrian hemen cevap vermedi. Bunun yerine kâğıdı bir kez daha kaldırıp onlara gösterdi. “Bunun hangi komüne ait olduğunu biliyor musun? Nerede burası?”

Dimitri çizimi bir süre daha inceledikten sonra başını salladı. “Hayır... Ama bulabilirim. Neden ki?”

Adrian yine tereddüt etti. “Lissa etrafta bir yerde mi? Başka kimse var mı?”

“Hayır,” dedi Rose. “Sadece biz varız. Neden ki?”

Adrian bana bakınca aklından geçenleri anladım. “Ortalarda gözükmememiz gerek,” diye hatırlattım ona. “Beladan uzak durmalıyız.”

“Olive’in başı dertte olabilir. Ve bir rüyada konuşmayacaksa belki de tek şansımız gidip onu görmektir,” dedi Adrian. “Yani şunu söylemek istiyorum. Jackie’ye yardım edemiyorsak neden başka birine yardımımız dokunmasın?”

Yine arada kalmıştım. Mantiğim *burada kal ve güvende ol* diyordu. Kalbimse -özellikle de Olive’in Carly gibi tecavüze uğramış olabileceğini düşününce- gidip yardım etmemi istiyordu. “Bizi orada neyin bekleyeceğini bilemeyiz,” dedim. “O dampir komünlerinden bazıları Vahşi Batı gibiymiş.”

Adrian sırttı. “Aramızda bir kovboy olması olması iyi bir şey o zaman.”

“Alooo,” dedi Rose ekrandan. Konuşmanın dışında kaldığı için gerilmişti. “Bizi de planlarınız hakkında aydınlatmak ister misiniz?”

Adrian başını kaldırdı, bir Rose’a, bir Dimitri’ye baktı. “Bizimle bir yolculuğa çıkmaya ne dersiniz?”

9. BÖLÜM

ADRIAN

“Demek burası Kanada,” dedim arabamın dışında dikilirken.

“Son kez söylüyorum, burası Kanada değil,” diye yanıtladı Sydney gözlerini devirerek. “Kuzey Michigan.”

Etrafıma bakındım. Devasa ağaçlardan başka bir şey yoktu. Bir ağustos öğleden sonrası olmasına rağmen hava sanki sohbahara aitti. Başımı eğince sağımdaki ağaçların ötesinde hayal meyal gri suları gördüm. Harita Superior Gölü diyordu.

“Belki de Kanada değildir,” dedim. “Ama Kanada’nın hep böyle görüneceğini hayal etmişimdir. Tabii biraz daha fazla hokey hayal ederdim.”

Sydney bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakıp arka koltuktan indi ve yanıma geldi. “Iowa’dan çok farklı.”

“Orası kesin,” dedim kolumu ona dolayıp manzaraya bakarken.

Yirmi dört saat içinde bu kadar yol geldiğimizi düşünmek çığıncaydı. Rose ve Dimitri’yi bizimle gelmeleri için ikna et-

tikten sonra, Dimitri'nin bağlantıları ile haberleşip Olive'in kolyesinin nereye ait olduğunu bulmasını bekledik. Çok geçmeden bir sonuca ulaşmış, kolyedeki sembolün Michigan'ın yukarı yarımadasındaki bir komün tarafından kullanıldığını öğrenmişti. Daha sonra Rose'la ikisi Saray'dan buraya gelebilmek için bir sürü karmaşık, aktarmalı uçuşlar yapmak zorunda kalmıştı. Sydney ve ben daha düz bir yol seçip arabaya atlamış ve on iki saat yol gitmiştik. Ne kadar az uyuduğumuzu düşünürsek epey yorucu geçti ama arabayı sırayla kullanıp aralarda sırayla uyuduk. Ayrıca hâlâ çözemediğimiz büyük sorunları da konuşmak için zamanımız olmuş oldu. Tabii bu iyi mi yoksa kötü mü bilemedim.

"Gelin," dedi Rose cipin ön koltuğundan inerek. "Giriş şu taraftan galiba." Dimitri ve onunla Houghton'da randevulaşmış ve onların daha sağlam görünen kiralık arabasıyla bu toprak otoparka gelmiştik. Kiralık arabamızın yanında Michigan plakalı birkaç araç daha vardı ve hepsi de arazide kullanıma uygun, büyük araçlardı. İtiraf etmek gerekir ki Houghton'dan sadece bir saat mesafede olsak da buraya büyük şehir demek pek doğru olmazdı. Sadece temel yapılar vardı. Market, bir hastane, Starbucks, hatta bir üniversite. Ama hepsi bu. Şehrin sınırlarından çıktığınız anda kendinizi ormanda buluyordunuz. Şu an tek görebildiğim de ağaçlardı, Rose'un gösterdiği patikanın ucunu görebilmem biraz zaman aldı.

"Darmış," dedim Sydney'le birlikte ikisini izlerken. Yol belli ki sık kullanılıyordu ama etrafındaki sık orman, görülmesini ve geçişi zorlaştırıyordu.

“Bilerek öyle,” dedi Dimitri, bu tür yollarda sürekli yürüyormuş gibi. Sibiryadaki okuluna her gün böyle gidiyordu herhâlde. “Strigoi’ların geçmesini zorlaştırıyor.”

“Kışın buradan geçmek kesin çok zordur,” diye ekledim. Alçak bir dal ceketime takılınca küfrettim.

Dikkat et, diye uyardı Tatiana teyzem. *İtalyan derisidir.*

“Çoğu, kışın burayı terk ediyorsa şaşırmam,” dedi Dimitri. “Burası yaz için ideal. Yüksek enlemde olduğu için. Yazın ortasında güneş görmediği süre herhâlde en fazla beş saattir. Bunu bilir kendini de iyi korursan saldırılara karşı epey avantajlı durumda olursun. Özellikle de sözünü ettiklerimiz bir grup dampirse. İyi savaşırılar.”

Buna inanabilirdim. Bir süre hiç konuşmayıp dikkatimi adımlarıma ve yanlışıyla sinek yutmamaya verdim. Saatlerdir arabada oturduğumuz için her yerim tutulmuştu, biraz hareket iyi geldi. Dimitri madalyonun Yabani Çam Kolektifi’ne ait olduğunu söylediğinde nasıl bir şeyin içine düşeceğimize dair bir fikrim yoktu. Belli ki *kolektif*, *komün*’ün modern adıydı ve insanlar bu devirde hâlâ böyle şeyler kuruyordu. Ayrıca yolda Sydney’in sonsuz bilgisi sayesinde, komünlerin sadece 60’lar usulü hippie aşk partileri olmadığını öğrendim. Bazıları çok modern bir doğal yaşam topluluğuydu. Bazıları kamp alanlarından bile küçüktü. Dimitri, Houghton’dayken bu dampir topluluğunun ortada bir yerde olduğunu söylemişti. Daha modern bir yer olması için dua ediyordum, ormandaki gizli, şık bir tesis gibi. Aklıma *Jedi’in Dönüşü* filmindeki Ewok köyünün görüntüleri geldi.

“Umarım kanalizasyonları vardır,” dedi Rose. “Bekçiler’le kalmanın kötü yanı oydu.”

“Aslında o benim için problem değildi,” dedi Sydney beklenmedik bir şekilde. “Benim derdim o ne olduğu belli olmayan etlerleydi.”

“Ne, kanalizasyon yok mu?” diye bağırdım. Beynim böyle bir durumda nasıl hayatta kalacağını algılamaya çalışıyordu.

“Bu fikre alışsan iyi olur,” diye takıldı Rose bana bakarak. “Liss geri dönmenize izin vermeyebilir. Bütün bunlar bittiğinde Bekçiler’le yaşamak zorunda kalabilirsiniz.”

“Ona gelene kadar başka çözümler bulabiliriz bence,” dedim kendini beğenmiş bir şekilde. Geleceğim konusunda ne kadar endişeli olduğumu belli etmek istemiyordum.

Dimitri, Rose’un şakasına katılmadı. “Simyacılar hâlâ peşindeyse eminim Lissa dairenize dönmenize izin verir.”

Ne eğlenceli değil mi, dedi Tatiana teyzem. Annenle içli dışlı olma, dışarı çıkıp diğer Moroi’larla karşılaşmak istememe düşüncesi ne tatlı.

“Hayat böyle geçmez,” diye mırıldandım Sydney’le ne kadar kapana kısılmış hissettiğimizi düşünerek. Oradan çıkıp biraz nefes alacak alana kavuşuncaya kadar bunu tam olarak anlayamamıştım. Kavga ederken bile aramızdaki gerilim, özgürken ettiğimiz kavgalardakinden çok daha fazlaydı. Sydney’in gözlerine bakınca onun da aynı şeyi düşündüğünü, onun da geleceğimizle ilgili aynı kaygıları taşıdığını anladım. Ne yazık ki aklımızdaki sorulara hemen yanıt alamayacaktık. Şu an sadece şimdiki sorunlarımıza odaklanabilirdik. Jill. Olive.

Dimitri birden durup ormanı işaret etti. “Bakın. Bölgenin başlangıcı.”

Onun gösterdiği yere bakınca çalılıkların altındaki gümüşü fark ettim. Büyülü bir gümüş kazık. Bu komündeki dampirler yerleşim alanlarının etrafına bu kazıkları stratejik olarak yerleştirmiş ve Strigoi’ları dışarıda tutmak için büyülü bir bariyer oluşturmuştu. Ölümsüzler böyle bir gücü aşamasa da sistemin sürekli bakım görmesi gerekiyordu. Bağlar zayıflarsa ya da biri bir kazığı yerinden alırsa Strigoi’lar oradan geçebilirdi. Bu, bütün Moroi ve dampir topluluklarının sorunuydu. Saray’ın koruma alanları da bir gün içinde birkaç kez kontrol ediliyordu.

Tam kazığı geçmiştik ki ağaçların arasından biri fırlayıp Dimitri’nin karşısına dikildi ve savunma duruşu aldı. Ancak Dimitri’nin dampir olduğunu görünce rahatladı. Her duruma hazır ifadesinin yanında kemerinde bir silahla gümüş bir kazık vardı. Boynundaki madalyon Olive’inkinin aynısıydı. Ama etrafı yeşil değil maviydi. Kadının yüzü Dimitri’yle Rose’u görünce gevşese de beni görünce tekrar gerildi.

“Merhaba,” dedi. “Yabani Çam’ı mı arıyorsunuz?”

Rose hemen Dimitri’nin yanında bitti, ki dar yolda bu epey zordu. “Bir arkadaşımızı arıyoruz,” dedi. “Sizinle kalıyor sanırım.”

Kadın Rose ve Dimitri’yi süzdükten sonra Sydney’e sempatik bir şekilde başını salladı ve bana düşmanca bakışlar fırlattı. “Ya o? O ne arıyor?” diye sordu beni işaret ederek.

“Aradığımız kız benim de arkadaşım,” dedim tepkisine şaşırarak. “Kardeşine onu bulacağımı söyledim.”

Ev sahibimiz şüpheli görünüyordu, nedenini merak ettim. Başta vampir dayanışması diye düşünsem de Sydney'e karşı da gayet iyiydi. Belki de kadın, Sydney'in zambak dövmesini görüp onun sıradan bir Simyacı ziyareti yaptığını düşünmüştü. Yine de bu, bana neden bu kadar soğuk davrandığını açıklamıyordu. "Arkadaşınızın adı ne?" diye sordu kadın.

"Olive Sinclair," dedim.

Kadının bakışlarına öfke yerleşti. Bu öfkenin hedefi bendim, Olive değil. "Demek onun başını derde sokan sensin."

"Ona şey yapan..." Ne demek istediği çok açıktı. Yüzüm hemen kıpkırmızı oldu. Belki de hayatımda ikinci kez. "Ne? Hayır! Elbette hayır. Ben olsam, asla... Ben öyle biri değilim..."

"Hayır," dedi Dimitri. "Adrian sorumlu değil. Onun buradaki amacı gayet onurlu. Ben ona kefilim. Ben Dimitri Belikov. Bunlar da Rose Hathaway ve Sydney Ivashkov."

Normalde bir insanı bir Moroi soyadıyla tanıttığınızda karşınızdaki afallardı ama bu kadın Rose ve Dimitri'nin adından sonrasını duymamış gibiydi. Gözlerinden apaçık belli oluyordu. Daha önce de bu dinamik ikili kendilerini takdim ettiklerinde aynı hayranlığı ve tapınmayı başka gözlerde de görmüştüm. Şimdi karşımızdaki kız da birden korumacı bekçiden kendinden geçen bir hayrana dönüşmüştü.

"Aman Tanrım," diye iç çekti. "Benzetmiştim zaten! Resimlerinizi görmüştüm. Of, anlamalıydım! Öyle utandım ki. Gelin, gelin. Ben Mallory bu arada. Ormanda dikilip kalmayalım. Buraya gelene kadar yorulmuşsunuzdur. Gelin dinlenin. Size yiyecek bir şeyler getirelim. Aman Tanrım!"

Dar patikada onun peşinden gittik. Sonunda ormanın içinde kocaman bir açıklığa ulaştık. Yabani Çam gerçekten de kampla dinlenme tesisi arasında bir yerdi. Aslında bana bir Vahşi Batı kasabasını hatırlattı. Burada bir düello yapıldığını gözümde canlandırabiliyordum. İyi görünümlü kulübeler sıra sıra inşa edilmişti. Alan iş ve mesken olarak ikiye bölünmüştü sanki. Çoğu kadın ve çocuk dampir işlerine bakarken bazıları durup bizi şüpheli gözlerle izledi. Mallory bizi iş ve mesken kulübelerinin tam arasındaki büyükçe bir kulübeye götürdü. Merdivenleri sekerek çıkıyordu.

Ofise benzer bir yere girdik ve ilk fark ettiğim, içeride elektrik olmamasıydı. Bunu, kanalizasyon olmadığına dair büyük bir işaret olarak kabul ettim. Sarı saçlarına beyazlar düşmüş daha büyük bir dampir kadın, bilgisayarın başına oturmuş, bir şeyler yazıyordu. Onun boynunda da mavi kenarlı kolye vardı. Bizi görünce ayağa kalktı, sırtını duvara yaslayıp parmaklarını kot pantolonunun belindeki kemere geçirdi. Mahmuzlu kovboy çizimleri, kendimizi iyice Vahşi Batı'da hissettiriyordu.

“Bir durum mu var Mallory?” diye sordu kadın neşeyle.

“Lana, buna inanmayacaksın,” diye ciyakladı Mallory. “Bunlar...”

“Rose Hathaway ve Dimitri Belikov,” dedi Lana. Daha sonra bakışları Sydney ve bana doğru kayınca tek kaşını kaldırdı. “Ayrıca Adrian Ivashkov’la meşhur eşi. Saray’a yolum düştüğünden orada kim ünlü, kim değil bilirim.”

“Biz ünlü değiliz,” dedim kolumu Sydney’e dolayıp başımla Rose ve Dimitri’yi işaret ederek. “Şu ikisi gibi değiliz yani.”

Lana bize gülümserken gözlerinin kenarları kırıştı. “Öyle mi? Evliliğiniz ortalığı ayağa kaldırdı ama?”

“Sanırım bu bizi ünlü değil, dedikodu malzemesi yapıyor.” Gerçi sözler ağzımdan çıkar çıkmaz bu ikisi arasında bir fark olup olmadığını düşündüm.

“Neyse, sizi gördüğüme sevindim. Hepinizi.” Lana yanıma gelip ellerimizi sıktı. “Ayrıca Olive, bir Strigoi aşısı üretmek için ne kadar çok çalıştığınızı anlatmıştı Lord Ivashkov.”

Tam aşı konusunda şansımızın çok yaver gitmediğini söyleyecektim ki kadının sözlerinde bir şey dikkatimi çekti. “Olive’i tanıyorsunuz.”

“Elbette,” dedi Lana. “Buradaki herkesi tanırım.”

“Lana bizim liderimiz,” diye açıkladı Mallory.

Lana kahkaha attı. “Aslında daha çok idareciyim. Sanıyorum buraya Olive’i görmeye geldiniz.”

“Eğer izin verirsiniz,” dedi Dimitri kibarca. “Yardımaınıza minnettar kalacağız.”

“Ben karışmam. Olive’in bileceği iş.” Lana bir şeye karar vermeye çalışıyormuş gibi uzunca bir süre bize baktı. Sonunda hafifçe başını salladı. “Sizi ona kendim götüreceğim. Ama önce bir şeyler yiyip dinlenin. Buraya gelmenin kolay olmadığını biliyorum.”

Misafirperverliği için ona teşekkür ettik ama Olive’i bulmaya bu kadar yaklaşmışken dinlenmek pek mümkün değildi. Houghton’da bulduğumuzda Rose’la Dimitri’ye Olive’in tüm hikâyesini anlatmıştım. Daha doğrusu bildiğim kadarını. Onlar da benim kadar endişelendiler ve hamileliğini bu kadar

saklamak zorunda hissediyorsa, kötü bir şeyler döndüğünden şüphelendiler. Eğer biri Olive'den faydalanmışsa ve Dimitri bu işin sorumlusunu bulursa, çok ciddi olay çıkacaktı.

Akşam yemeği, yarı vampirlerin yaşadığı yabani bir yerleşim yerine göre şaşırtıcı derecede sıradandı. Tavuklu, yeşillikli sandviç. Sydney sandviçini ısırırken hiç tereddüt etmedi. Bu da Moroi'larla bir arada olma konusunda kat ettiği mesafeyi gayet açık gösteriyordu. Bu sırada Lana etrafta resmi besleyiciler olmadığını, Yabani Çam dampirlerinin herhangi birinden kan içmeyi aklıma bile getirmememi söyledi. Ama sesindeki imayla bu tür komünler hakkında bildiklerimi birleştirence, burada da Moroi'lara kanlarını ve bedenlerini satan dampirler olduğundan şüphelendim. Bu tür kampların adının kötüye çıkması, bu karanlık tarafları yüzündendi. Hepsi düzenli olarak buna izin vermese de kuytularda sık sık yaşanıyordu.

Yemekten sonra Lana sözünü tuttu ve Olive'e götürmek için bize eşlik etti. Önce bize kampta kısa bir gezinti yaptırdı. Düşündüğüm gibi bazı yapılar işletme olarak kullanılıyordu.

"Alışveriş için sık sık Houghton'a gidiyoruz," diye açıkladı. "Ama bununla birlikte mümkün olduğunca kendi işimizi kendimiz görmeye çalışıyoruz. Yiyeceklerimizin çoğunu kendimiz yetiştiriyor, giysilerimizin bazılarını kendimiz dikiyoruz."

Alaca karanlık hızla çöktüğünden, bir kulübenin verandasında, fener ışığında oturmuş dikiş diken iki dampir kadını işaret etti. Kadınlar el sallayarak bizi selamladı. Lana yanlarından geçtiğimiz diğer binaları işaret etti. "Burası Jody'nin dükkânı. Her şeyi tamir edebilir. Şurası da revirimiz. Sorumlusu April

ama Şu an malzeme almaya Şehre gitti. İhtiyacı olan Şeyleri pek kendimiz üretemiyoruz. Şurada da Briana'nın okulu var."

"Güneş enerjisi kullanıyorsunuz sanırım," dedi Sydney. "Çok zekice."

Lana gururla gülümsedi. "Talia'nın fikriydi. Sınırlı miktarda elektriğimiz vardı ama Talia yenilenebilir enerjimiz olması gerektiğini düşündü."

Saydıklarının hep kadın ismi olduğunu fark ettim. Bu toplulukta çocuklar dışında herkes kadındı. Bu yüzden diğerlerinden biraz uzakta duran bir grup kulübenin arasında yürüyen bir Moroi erkeği görünce çok Şaşırdım. Lana bakışlarımı takip edince kaşlarını çatıp iç çekti.

"Evet. Burası da erkek misafirleri eğlendirmek isteyen kızların kaldığı yer."

"Onları neden topluluğunuzdan atmıyorsunuz?" diye sordu Dimitri ciddi bir yüzle.

"Çünkü bu işi yapacak kızlar hep oluyor. Güvenli olmayan bir yerde yaşamalarına izin vermektense her Şeyi kontrolüm altında tutmayı tercih ediyorum. Bazı erkekler iyi vakit geçirmek istiyor, bunu kabul eden ve bir Şey beklemeyen kızlar var..."

Lana konuşurken bir yandan da gördüğümüz erkek Moroi'u izliyordu. Bir dampir kız onun koluna girmişti ve yanımızdan geçerken özel bir Şeyler konuşup gülüşüyorlardı. Belli ki kız, onu kampın çıkışına götürüyordu. Kızın boynundaki kolyenin etrafının kırmızı olduğunu fark ettim. Onlar girdince Lana bize döndü. "Diğer adamlar sadece baş belası. Ben

gözümü esas bunlardan ayırmak istemiyorum. Bazen bunları zorla atmamız gerekiyor.”

“Olive’in nasıl biriyle olduğunu biliyor musunuz?” diye sordum.

Lana yine yürümeye başlayıp bizi Moroi adamı gördüğümüz yerden uzaktaki kulübelere yönlendirdi. “Hayır. Bu onu ilgilendirir, ben de zorlamadım. Size şu kadarını söyleyebilirim ki onu arayan bir erkek olmadı şimdiye kadar. Romantik bir ilişkisi yok gibi duruyor.”

“Onunla ilgilenen çok düzgün bir dampir erkek var,” dedim. “Ama onunla görüşmeyi kesti. Ve herkesle.”

“Ne yazık,” dedi Lana. Yeşil panjurlu, şirin bir kulübenin önünde durdu. “Ama ben kimim ki onu yargılayayım. Hepimiz elimizden gelen en iyi şekilde kendi savaşımızı veriyoruz.”

Özenti bir orman şerifine göre bayağı akıllı, dedi Tatiana teyzem.

Ben söylediklerimi kafamda evirip çevirirken Lana kulübenin kapısını çaldı. Kabarık, kıvrıkcık saçlı bir dampir kadın kapıyı açtı ve Lana’yı görünce sırtıttı. “Selam anne.”

“Selam Diana.” Lana onu yanağından öptü. “Olive burarlarda mı?”

Diana bizi inceledi. Gözleri uzun süre bende takılı kaldı. Buradaki herkesin en kötüsünü düşünmesine sinir olmuşum. Bir Simyacı’nın bile Moroi bir adamın çektiği dikkati çekmemesi çok ilginçti. “Tabii,” dedi. “Gidip çağırayım.”

Diana gözden kayboldu. Ne olacağını beklerken nefesimi tutmuşum. Sydney beklentimi sezince elimi sıktı.

“Bütün olanlardan sonra birazdan onu göreceğimize inanmıyorum. Lav canavarı yok. Ruh savaşı yok.” Sesim titreyince durmak zorunda kaldım. “Burada Olive’le bir bağ kurup ona yardım edebilirsem, Nina’yı yanıltmamış olacağım gibi hissediyorum...”

Sydney elimi daha da sıktı. “Sen onu yanıltmadın Adrian. Bu seçimleri o yaptı.”

Belki daha güçlü olsaydın, belki rüyada daha fazla ruh kullansaydın... Tatiana teyzemin kafamdaki sesi, bu düşünceleri iyice sindirebilmem için duraksadı. *Belki o zaman Nina bu durumda olmazdı.*

Kes sesini, dedim hayalet sese. Sydney haklı. Benim suçum değil. Bu seçimleri Nina yaptı.

Sen öyle diyorsan, dedi Tatiana teyzem.

Tam o sırada Olive, rüyada gördüğüm, elde yapılmış kıyafetleriyle verandaya çıktı. Ve ayrıca tıpkı rüyadaki gibi hamileliği bayağı belirgindi. Lana’yı görünce gülümsedi ama bakışları bize çevrilince donup kaldı.

“Hayır,” dedi geri çekilerek. “Hayır, hayır, hayır.”

Rose öne atıldı. “Olive, dur. Lütfen. Seninle konuşmak istiyoruz. Sana yardım etmek istiyoruz.”

Olive başını deli gibi sallarken Lana kolunu ona doladı. “Tatlım, onlarla gerçekten konuşmalısın.”

“İstemiyorum!” diye bağırdı Olive. Hepimiz etrafını sarmıştık. Kapana kısılmış bir hayvan gibi teker teker yüzümüze baktı. Kalbim yerinden çıkacaktı sanki. Bakışları Sydney’e döndüğünde afalladı. “Bir Simyacı!”

“Ben artık onlarla değilim,” dedi Sydney. “Ben de herkes gibi sana yardım etmek için buraya geldim.”

“Sydney’i tanıyorsun,” diye hatırlattım Olive’e. “Ona güvenebilirsin.”

Olive hâlâ korkmuş görünse de bakışlarını Sydney’den ayırmıştı en azından. “Size söyleyecek hiçbir şeyim yok!”

“O zaman bir şey söyleme,” dedim. “Sadece dinle. Benimle konuş. Sadece benimle. Nina’nın başına neler geldiğini sana anlatayım. Hep ben konuşacağım, senin bir şey söylemene gerek yok.”

Olive tam kulübenin içine geri kaçacakken kardeşinin adını duyunca durdu. Uzun, siyah saçlarını eliyle yüzünden çekti ve yaşlarla dolu gözlerini bana çevirdi. “Nina mı? O iyi mi? O rüyada...”

Arkamı işaret ettim. “Hadi yürüyelim. Sana her şeyi anlatacağım.”

Olive bir anlık tereddütten sonra başını salladı ve verandadan indi. Sydney tedirginliğimi anlayıp sessizce uzakta durdu. Diğer taraftan Rose’un bizimle gelmek istediği çok belli oluyordu ama başımla ona gelmemesini söyledim. Dimitri de demek istediğimi desteklercesine elini Rose’un koluna koydu. Olive’in Rose ve Dimitri’yi sevdiğini ve onların varlığının önemli olduğunu biliyordum ama o an için fazla kalabalıktık. Buraya, ormana sığınmışken herhâlde son isteyeceği şey bir grup tarafından sorguya çekilmek olurdu. Ona güven vermek için gülümsedim. Neredeyse sakinleşmesi için azıcık baskı kullanacaktım ama son anda bundan vazgeçtim. Ruh

kullanan bir kız kardeşin yanında büyüdüğü için belirtilerini anlayabilir ve ondan faydalanmaya çalıştığını hissedebilirdi.

Kulübeler arasındaki bir patikadan yürürken, “Güzel yermiş,” dedim. Uzun ağaçlar üzerimize bir kubbe gibi kapanıyor, kuşlar, dalların arasından batan güneşe şarkılar söylüyordu.

“Bana Nina’yı anlat,” dedi Olive, havadan sudan konuşmak istemediğini belli edercesine. “O iyi mi?”

Tereddüt ettim. “Sayılır. Son rüyada yaptığı... Şey, çok ruh kullanması gerekti. Çok fazla.” Nina’nın büyük ihtimalle kendini tüketip aklını kaçırdığını söylemenin kibar bir yolunu aradım. “O kadar ruh kullanmanın kötü yan etkileri olur. Şu anda, şey, uyuduğunu ve pek kendinde olmadığını söylediler. Ama bu değişebilir. Biraz zamanla iyileşip kendine gelebilir.”

Olive boş boş önüne baktı. “Neden beni yalnız bırakmadı? Neden beni bulmak için ısrar etti? Kendini böyle bir riske atmamalıydı!”

“Seni seviyor,” dedim. “Ve bence Neil da seviyor.”

Olive’in gözlerine yaşlar doldu. “Ah, Neil. Olanları ona nasıl anlatabilirim ki?”

Durup yüzüne baktım. “Bak, ne olduysa oldu, bence anlayacaktır. Başka bir erkeğin sana ne yaptığını umursamayacaktır. Şey, o adamı bir güzel pataklamak ister, o ayrı, ama bu yüzden seni yargılamaz ya da bunu sana karşı kullanmaz. Senin için deli oluyor. Sana yardım eder, destek olur. Hepimiz yardım ederiz.”

Olive’in yüzündeki çaresizliğin yerini şaşkınlık almıştı. “Başka bir erkek mi?”

“Şey... Evet.” Karnına baktım. “Yani işin içinde erkek bir Moroi var anlaşılan. Bunu sen istemeden yaptıysa bize söylemen gerek. Adalet karşısına çıkarılmalı.”

Bu ilkel Vahşi Batı kasabasında *adalet karşısına çıkarılmak* deyimi biraz abes kaçmıştı ama Olive’in şaşkın yüzü, buna takılmadığını gösteriyordu. “Hayır, hayır. Sen... Anlamıyorsun. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz.”

“O zaman anlamama yardım et,” dedim ellerini tutarak. “Anlamama yardım et ki sana yardım edebileyim. Nina’ya söz verdim.”

“Adrian? Sen misin?”

Bana uzaktan seslenen kişiyi hemen tanımadım. Yavaşça arkama döndüm. Olive’le birlikte rastgele bir yöne yürüyorduk ve durduğumuz yer bizi “Malum Bölge”ye yaklaştırmıştı. Kulübelerden birinden bir Moroi erkek çıkıyordu ve sekerek yürümesine bakılırsa ormanda geçirdiği güzel vaktin tadına varıyordu.

“Gerçekten sensin!” dedi adam zafer kazanmış gibi bacağına vurarak. “Biliyordum.”

Birkaç saniye sonra kim olduğunu çıkarabildim. “Rand amca?” dedim gözlerime inanamayarak.

Bize doğru yürüyüp sıırttı. “Ta kendisi.”

İnanamıyordum. Her gün başıma gelenler yüzünden artık inanılmaz ve mucizevi şeyler yaşamaya alışmıştım. Ruh savaşları? Sorun değil. Karımın bir kediye dönüşmesi? Elbette, neden olmasın? Bu yüzden yıllardır aklıma bile gelmeyen bir akrabamı görmek gayet doğal olmalıydı. Rand Ivashkov, ba-

bamın ağabeyiydi ve çocukluğumdan beri onu ne görmüştüm ne de bir gün olsun aklıma gelmişti. Rand resmi olarak dışlanmasa da küçüklüğümünden beri, onun etrafta olmamasının tercih edildiğini biliyordum. Babam Saray'daki sorumluluklarını yerine getirirken onu ayak işlerini yapması için uzaklara gönderiyordu. Asıl amacı ona batırmayacağı işler verip amcamı uzakta tutmaktı. Bir keresinde, ergenliğimde bir partide başımı belaya sokmuştum ve annem babamın bana çok ceza vermemesi için uğraşırken, "Sonuçta ağabeyin kadar kötü değil," demişti.

O bir baş belası, diye fısıldadı Tatiana teyzem. Bir yüz karası. Kadın ve alkol kadar aile onurunu da tüketti.

Benden çok da farklı görünmüyor, diye itiraf ettim kendime.

Tatiana teyzem homurdandı. Hiç de değil. Ailen seni ayak altında dolaşmayasın diye uzaklara sürmedi.

En son bildiğim kadarıyla Rand, Avrupa'daydı. Onu Kuzey Michigan'da bulacağım aklımın ucundan geçmezdi. "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Seninle aynı şeyi," diyerek bana göz kırptı. Gözleri benimkiler gibi koyu yeşildi. Kahverengi saçlarında biraz griler olsa da babamınkilerin yanına bile yaklaşamazdı. Belki de kadın ve şarap dolu bir hayat, Moroi Konseyi'nde saygıdeğer bir hayat sürmekten çok daha az stresliydi. Rand, Moroi'lar arasında bile uzun boyluydu. Olive'e bakması için eğilmesi gerekti. "Şirinmiş," dedi kızın bana sokulmasına neden olarak. "Bakıyorum ailen de genişliyor, ha? Bende de birkaç tane var. Bu dampir kızları öyle bir ürüyor ki..."

“Öyle değil,” dedim bunu açıklamaktan sıkılarak. “Ben, şey... Olive benim arkadaşım ve iyi mi diye bakmaya geldim.”

Rand amca şaşırdı. “Yani müsait mi? Onu buralarda pek görme...”

“Hayır,” dedim dişlerimi sıkarak. “Müsait değil. Bak, seni görmek güzeldi ama burası ne yeri ne de zamanı. Yapacak işlerim var.”

Arkamı döndüm, Olive’e de Diana’nın kulübesine gitmemiz gerektiğini söyledim. Ama beni şaşırtan bir şey oldu ve Rand amca, kolumu tutup beni kendine çevirdi. O kadar yakındık ki ağzından gelen votka kokusu yüzünden kafayı bulacaktım.

“Yapma böyle,” dedi ters ters. “Sen de ailen gibi burnu havadasın. Baban ve o pek soylu karısı her zaman sizinle takılacak kadar iyi olmadığını hissettirip durdu. Ama sen kendine bak. Sen de buradasın, benden farklı değilsin. Ben de seninle ilgili bir sürü şey duyuyorum. Hiç seni yargıladım mı? Çok ortak yönümüz var.”

Kolumu silkip ondan kurtardım. “Pek sanmıyorum.”

“Sen de diğerleri gibisin!” Bana doğru atıldı ama adımları sarhoşluktan birbirine karıştı. Bana vurmaya mı çalışacaktı yoksa sadece beni yine tutacak mıydı hiç öğrenemeyecektim çünkü uzun boylu biri, birden aramıza girip onu sağ kroşeyle yere indirdi. Başımı kaldırdığımda Dimitri, yüzünde yoğun bir tiksintiyle, çimlerde yatan amcama bakıyordu. Rose, Sydney ve Lana hemen bize doğru koştu.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Rose.

“Teşekkürler,” dedim Dimitri’ye. “Gerçi o kadar müdahaleye ihtiyacımız yoktu. Ben başımın çaresine bakıyordum.”

“O bir hayvan,” diye gürledi Dimitri. “Burada işi yok.”

“Şey, sanırım o...” Birden durup Dimitri’nin sözlerini düşündüm. “Sen onu tanıyor falan olabilir misin?”

Dimitri gözlerini bana dikti. “Evet. Ya sen?”

“Evet,” dedim. “O benim amcam. Rand Ivashkov.”

“Ya?” Dimitri’nin sert ifadesi değişmedi. “Benim de babam.”

10. BÖLÜM

SYDNEY

Böylece, en önemli mevzumuz artık Olive'in hamileliği değildi. Şey, en azından tuhafılık konusunda ciddi bir rakibi vardı artık.

Hepimiz patikanın ortasında şaşkınlıkla kalakalmıştık. Etrafımızda neşeyle şarkı söyleyen kuşlar da bu beklenmedik ailesel açıklamayı daha da gerçek dışı kılıyordu sanki. Her zaman söyleyecek bir sözü olan Rose bile dilini yutmuş görünüyordu. Yerdeki Moroi, Adrian'ın dediğine göre Rand Ivashkov, tepesindeki Dimitri'ye bakınca hayalet görmüş gibi gözlerini kırpı. Rand'in o kasıtlılığı biraz azalmıştı. Huzursuzca geri çekildi.

“Hay lanet olsun. Sensin Dimka.” Dudaklarını yalayıp zoraki gülümsemeye çalıştı. “Ölümsüz birine göre gayet iyi görünüyorsun, haksız mıyım?” Tek tek bize bakıp esprisine gülmemizi bekledi. Kimseden ses çıkmıyordu. Dimitri, Lana'ya döndü. “Size sıkıntı yaratıyor mu?” diye sordu kibarca. “Onu

çıkarmakta zorlanıyor musunuz? Bunu sizin için seve seve yaparım.”

“Kendi işimizi kendimiz görürüz,” dedi Lana kabalaşmadan. Sanki sessiz bir işaretle çağrılmış gibi Mallory’yle korumaya benzeyen başka bir dampir kadın aniden Lana’nın arkasında belirdi. Mallory artık sevimli bir hayran gibi görünmüyordu. O an tam bir koruyucuya dönüşmüştü.

Rand biraz rahatladı. “Evet, gördün mü? Tatsızlığa gerek yok.”

Lana öfkeli bakışlarını ona çevirdi. “Burada hoş karşılandığın anlamına gelmesin bu.”

“Hey,” dedi adam kendine güvenini tekrar kazanarak. “Burada olmaya hakkım var. Elaine’i ziyaret ediyordum. O buranın sakini. Misafir kabul edebilir.”

“Benim izin verdiğim misafirleri kabul edebilir,” diye düzeltti Lana yumrukları kalçasında. “Ve sana daha önce de söyledim. Burada içki içmeni istemiyorum.”

Rand barış sağlamak için ellerini havaya kaldırdı. “Tamam. Bir damla daha içmeyeceğim. Yemin ederim. Ama şu an beni buradan atamazsınız. Oğlum ve yeğenim burada. Resmen bir aile buluşması oldu.”

Rose sonunda sesini geri kazanıp Dimitri’ye döndü. “Cidden mi? Bu adam mı? Emin misin?”

Ben de onun gibi inanamıyordum.

Dimitri, gözlerini kırpmadan Adrian’ın amcasına bakarken, ifadesi her zamanki gibi soğuktu. “Evet. Gerçi onun Avrupa’da olduğunu sanıyordum.”

Rand başını salladı. “Yıllardır gitmedim. Nate’in bana kilitlediği istekler artık benim danışmanlık hizmetime ihtiyaç duymadıklarını söylediler. Olena nasıl?”

“Annemin adını bir daha ağzına alma,” diye gürledi Dimitri.

“Cidden mi?” diye tekrarladı Rose. “Bu adam mı?”

Dimitri’nin annesinden ve Adrian’ın babasından -asla ama asla Nate diye çağrıldığını duymamıştım- söz edince birden en büyük aydınlanmayı yaşadık. Adrian da bunu fark edince ağzı açık kaldı. “Yani... Bu demek oluyor ki... Biz kuzen miyiz?” diye bağırdı Dimitri’ye dönerek.

Rose’un gözleri daha da büyüdü.

Bu sırada Olive huzursuzca kıpırdanarak bir elini beline koydu. Ve acıyla irkildi. Bu aile draması bizim için ne kadar önemliyse, onun hayatında olup bitenin yanında Olive’e hiçbir şeymiş gibi görünüyordu kesin. Dimitri hemen araya girip kolunu ona doladı. “Yoruldu. Ayakta dikilip kendini yormana gerek yok. Seni geri götüreceğim.” Olive’i Diana’nın kulübesine geri götürüyordu ki durup Lana’ya göz attı. “Onunla ne yapacağınız tamamen size kalmış ama isterseniz ben kurtulmanıza seve seve yardım ederim.”

“Biz hallederiz,” dedi Lana.

Dimitri tekrar başını sallayıp kahramanlık dolu ama bir o kadar da gerçeklik dışı bir masaldan fırlamış bir şövalye gibi Olive’i uzaklaştırdı. Rose onlarla mı gitse bizimle mi kalsa bilememiş gibi duruyordu. Sonunda patikada ikisinin arkasından gitti. Lana, Adrian’la bana döndü.

“Kalırsa ona kefil olur musunuz?”

“Amcama mı?” diye sordu Adrian. “Elbette hayır. Onu yıllardır görmedim. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

“Ah, hadi ama,” dedi Rand. “Biz aileyiz. Ve Lana, cidden beni kovamazsın. Birazdan güneş batacak. Bu hafta buralarda Strigoi görüldüğü söyleniyordu.”

Kendi çıkarları için yalan söyleyip söylemediğini merak ettim ama Lana’nın üzgün yüzü aksini söylüyordu. “Tamam. Geceyi kampın ön tarafındaki misafirhanede geçirebilirsin.”

Rand özel kulübeleri işaret etti. “Zahmete gerek yok. Eminim Elaine...”

“Misafirhane,” diye tekrarladı Lana daha yüksek sesle. “Kabul etmiyorsan gidebilirsin.”

Rand sanki büyük bir lütuf kabul etmiyor da onlar yüzünden sıkıntıya giriyormuş gibi abartılı bir tavırla nefes verdi. “İyi. En azından benimle oraya yürür müsün Adrian? Sonra işi pişirdiğin o dampir kıza dönebilirsin.”

Adrian kaşlarını çatsa da onu düzeltmedi. Lana zaten uzaklaşıyordu. Adrian’la bana Rand’le yürümekten başka çare kalmamıştı. Yine de üçümüz kampın ön tarafına doğru yürürken Lana’nın bekçilerinin belli bir mesafeden bizi izlediğini fark ettim. Lana, Rand’i başıboş bırakmayacaktı.

“Baban nasıl?” diye sordu Rand, Adrian’a. “Ya annen?”

“Birlikte yaşamıyorlar,” dedi Adrian. “Biliyorsun sanıyordum.”

“Nate artık benimle konuşmuyor. Kimse konuşmuyor. Her şeyi dedikodulardan öğreniyorum.” Buna çok bozuluyormuş gibiydi. Rand’in sürekli kendine acıdığını fark ettim.

“Belki de bunun nedenini düşünmelisin,” dedi Adrian. “Eğer kimse seninle konuşmuyorsa belki de sorun onlarda değildir. Sendedir.”

Adrian’a alaycı bir bakış attı.

“O kadar burnu büyük ve acımasız olma. Söylemiştim. Ben de seninle ilgili çok şey duydum. Sen ve senin... insan karınla ilgili.” Rand durumu fark edince birden durdu. Bakışları önce bana, sonra Adrian’a döndü. “Dur bakalım... O mu? Simyacı? Ve siz... Böyle rahatça dışarı çıkıyorsunuz? Hiç utanmadan?”

Adrian çok sakın görünüyordu. “Onun adı Sydney. Ve utanacak bir şeyimiz yok. İnsanlar ve Moroi’lar eskiden evleniyordu. Bekçiler’de hâlâ evleniyorlar. Sydney ve ben birbirimizi seviyoruz. Önemli olan da bu.”

Rand inanamayarak başını salladı. “Şey, öyleyse aileye hoş geldin Sydney. En azından artık en sansasyonel kişi ben değilim.” Tekrar Adrian’a baktı. “Ama teyzemiz bu yaptıklarını bilse mezarında kemikleri sızlardı.”

“Bence sorun etmezdi. Onu çok iyi tanıyorum,” dedi Adrian. Bir süre sonra ne dediğini fark etti. “Yani tanıyordum. Basit bir dil sürçmesi olup olmadığını anlamak için dikkatlice onu izledim. Teyzesinin kafasının içinde onunla konuştuğunu bana itiraf ettiğinden beri ne sıklıkta konuştuğundan bahsetmemişti. Gergin ve telaşlı görünmeden dikkatini Rand’e çevirdi. “Cenazesine neden gelmedin?”

Rand omuz silkti ve MİSAFİRLER yazan bir binanın önüne geldiğimizde yavaşladı. “Cenazeleri sevmiyo-

rum. Ve duyduğumda geri dönecek vakit yoktu. O sırada Avrupa'daydım.”

“Rusya’da mı?” diye sordum. Rusya’da epey zaman geçirmiştim ve Moroi topluluğunda Rand Ivashkov kadar rezil birini görsem asla unutmazdım.

“Fransa,” diye düzeltti Rand. “Bir süredir Rusya’ya gitmedim.”

“En az bir kez gitmişsin,” dedi Adrian. “Eğer Dimitri gerçekten senin oğlunsa.”

Rand sırtını dikleştirdi. “Öyle. Oraya birçok kez gittim. Ama o aile beni hiç onaylamadı. Ben de gidip gelmeyi kestim.”

Adrian onu dikkatlice süzdü. “Gerçekten mi? Bütün hikâye bu mu? Dışarıdan çok sert görünse de Dimitri çok bağışlayıcı biri. Sanırım Strigoi olduktan sonra hayata devam edebilmek için öyle olması gerekti. Peki sen ona ne yaptın? Sana çok kızgın.”

Rand bakışlarını bizden kaçırdı. “Annesiyle aramız bozuldu. Oğlanlar böyle şeylere fazla tepki gösteriyor, hepsi bu.” Kulübenin verandasına çıktı. “İçeri gelecek misiniz? Diğer misafirler gelmeden sizin odanızı da ayırtalım.”

“Biz burada kalmıyoruz,” dedi Adrian.

Rand kararan gökyüzünü işaret etti. “Gece buradasınız. Ücretsiz tek misafirhaneleri bu. Başka nerede kalacaksınız?”

Adrian’la kısa bir süre bakiştık. Gece orada kalmak, planlarımızda yoktu. “Burada değil,” dedi Adrian kararlılıkla. “Senin yanında değil.”

“İstediğin kadar beni dışla, elimden gelenin en iyisini yaptım,” dedi Rand öfkeyle. “Asla onlar gibi olmadım, onların kurallarına göre oynamadım ve bir bir beni dışladılar. Sana da aynısı olacak, biraz bekle. Onunla evlenmenin bedeli bu. Bir Ivashkov olarak sahip olabileceğin her şeyi kaybettin. Oradan oraya sürüklenmek ne demekmiş, yakında görürsün.”

“Gidip arkadaşlarıma bakmamız gerek,” dedi Adrian beni kolumdan tutup oradan uzaklaştırarak. “Seni görmek güzeldi.”

“Berbat bir yalancısın evlat,” diye seslendi Rand arkamızdan. Misafirhane ile aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, “Haklı mı?” diye sordum sessizce.

“Berbat bir yalancı olduğum konusunda mı? Hayır. Harika bir yalancıyım.”

Birden durdum, o da durmak zorunda kaldı. Etraf çok karanlıktı. Tek aydınlık, kampın ana yolunda stratejik olarak yerleştirilmiş fenerlerden geliyordu. “Adrian, benimle ilgili söyledikleri konusunda. Senin için bedeli gerçekten bu kadar ağır mı? Hep benim insanlardan kaçmamdan bahsediyoruz ama sen de soylu hayatını bırakıp...”

“Sydney,” diye araya girdi Adrian yüzümü iki elinin arasına alarak. “Asla ama asla böyle bir şey düşünme. Karşımıza çıkan hiçbir şey yüzünden pişman değilim. Seninle olmak başıma gelen en güzel şey. Saçmalıklar ve yanlış kararlarla dolu hayatımda verdiğim tek doğru karar. Senin yanında olabilmek için her şeyi en baştan göze alırım. Bundan asla şüphen olmasın. Seni ne kadar sevdiğimden asla şüphen olmasın.”

“Ah, Adrian,” dedim beni kollarına almasına izin vererek. İçimde kabaran duygu yoğunluğuna şaşırdım. Adrian bana sarıldı. “Seni seviyorum. Esas senin her şeyden vazgeçmene ben inanamıyorum. Benim için bütün hayatını değiştirdin.”

“Seninle tanışana kadar hayatım başlamamıştı bile,” dedim ona tutkuyla.

Adrian geri çekilip yüzünde gölgelerle bana baktı. “Rand amca gibi birini görünce tedirgin oluyor musun? Onun gibi birine dönüşürüm diye?” Gözlerim kocaman açıldı. “Hayır,” dedim kararlılıkla. “Sen onun gibi değilsin.”

Adrian’ın yüzünden, onun o kadar da emin olmadığını ve o korkunç depresyonlarından birine düşme tehlikesi içinde olduğunu görebiliyordum. Nina’yla son ruh kullanımları onu çok hassas hâle getirmişti. Adrian’m benimle ve aşkımızla ilgili bir şüphesi olmayabilirdi. Ama Rand’in tahmin ettiği gelecek, oradan oraya sürüklenmemiz gayet gerçek olabilirdi. Bu düşünce beni korkutmuştu. Adrian’ı da korkutmuş olmalıydı. Büyük bir çabayla yüzündeki kara bulutları dağıtıp daha neşeli görünmeye çalışmasını izledim.

“Bütün bunlar bir yana, sanırım iyi tarafından bakıp ailemizin yeni üyesini kutlamalıyım.”

Adrian ve Dimitri’yle ilgili şaşırtıcı gerçeği az kalsın unutuyordum. “Cidden doğru mu? Bunu nasıl bilmiyordun?”

Adrian başını sallayıp yürümeye başladı. “Rand amcanın yediği haltlarla ilgili duyduklarımı düşünürsek dünyanın her yerinde sayısız gayrimeşru çocuğu vardır. Dimitri neden onlardan biri olmasın?”

“Dimitri’nin daha önce bir şey söylememiş olması garip sadece,” dedim.

“Bu beni de şaşırttı,” dedi Adrian, Diana’nın kulübesi görününce. “Açıkçası onun bir babası olacağı hiç aklıma gelmezdi. Sanki o hiç çocuk olmamış, doğuştan böyle kocaman ve güçlü doğmuş gibi. Ya da illa ona bir baba hayal edeceksem sanırım onun gri saçlı hâlini düşünürdüm. Pardösülü falan.”

Adrian’a gülüp kulübenin verandasına çıktım. Kapıyı çaldığımızda biri içeri girmemiz için seslendi. Rose’la Dimitri, kulübenin küçük oturma odasında oturuyordu. Diana gitmişti anlaşılan. Olive kanepede uzanmıştı ve biraz solgun görünüyordu.

“Gitti mi?” diye sordu Dimitri. Ses tonundan kimden bahsettiği gayet net anlaşılıyordu. Adrian’la birlikte tahta banka oturduk. “Hayır,” dedim. “Misafirhanede kalıyor ve bizim de orada kalacağımızı düşünüyor galiba.”

“Geceyi onunla aynı çatı altında geçireceğime bir sürü başka işkence yöntemini kabul edebilirim,” dedi Dimitri sertçe.

“Buna gerek olacağını sanmam,” dedi Adrian.

“Olive gece burada kalabileceğimizi söylüyor,” dedi Rose. “Yer yatağında yatmak sizi rahatsız etmezse.”

“Başka seçeneğimiz olmadığına göre sorun yok.”

Adrian’ın bakışları Dimitri’ye kilitlendi. “Kocaman, mutlu bir aile olduğumuzu ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Dimitri’nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Gerçekten bilmiyordum.”

Adrian ellerini havaya kaldırdı. “Hadi ama. İki üç kız kardeşin de var mı? Bu adam belli ki etrafınızda çok dolandı. Rand Ivashkov’un tanıdığın başka bir Ivashkov’la ilişkisi olabileceği hiç mi aklına gelmedi?”

Dimitri’nin gözlerinde öfkeli bir kıvılcım parladı. “Tam adını bize hiç söylemedi. Her zaman sadece Randall’dı. Onun sık sık iş için yolculuk yapan soylu bir Amerikalı olduğunu biliyorduk. Hiç soru sormadık. Annem ondan hoşlanmıştı. Bir zamanlar...”

“Aralarının eskisi kadar iyi olmadığını söyledi,” dedim. “Sizin onu hoş karşılamadığınızı söyledi.”

Dimitri’nin gözlerindeki kıvılcım aleve döndü.

“Hoş karşılanmamış mı? Pislik herif içki içtiğinde annemi tartaklıyordu.”

Bu sözler Adrian’ı bile tedirgin etti. “Sonra ne oldu?” diye sordu yumuşak bir sesle. Dimitri yerine Rose cevap verdi. “Dimitri de onu tartakladı,” diye yanıtladı.

Odadaki sessizlik Olive’in kıpırdanmasıyla bozuldu. Sessizce bizi dinlerken yüzü gerilmişti. Adrian, şimdiye kadar çok şahit olduğum, hem dikkatli hem de endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. Olive’in aurasını inceliyordu. Bu aura izleme konusunda onu zamanında çok eleştirsem de sonunda vazgeçmiştim. Artık öyle otomatikçe bağlamıştı ki çoğu zaman bunu yaptığının farkına bile varmıyordu. Sonya’ya göre zaten çok az ruh gerektirdiğinden ben de enerjimi daha büyük olaylar için harcıyordum.

“İyi misin?” diye sordu Adrian, Olive’e endişeyle.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.” Elini karnına götürdü. “Biraz ağrım var. Bütün hamileliğim boyunca vardı gerçi.”

“Renklerin çok dağınık. Öncekinden farklı. Sanki iki kişinin aurası birbirine girmiş gibi.” Adrian kaşlarını kaldırdı. “Doğum mu başladı?”

Olive afalladı. Hem de korktu. “Ben... Emin değilim. Sancı eskisinden fazla. Ama daha bir aydan çok var...”

Havada kocaman demir bir çanın derin çınlaması duyuldu. Rose ve Dimitri anında ayağa kalktı. “Bu ne?” diye sordu Rose.

Dimitri kemerinden gümüş bir kazık çıkardı. “Strigoi uyarısı. Baia’da da aynı sistem vardı.” Hemen kapıya koştu. Rose da tam arkasındaydı. Dimitri çıkmadan önce şömineyi işaret etti. “Ateş yakın. İçeri bir Strigoi girerse onları ateşe atın.”

Bunu tam olarak nasıl becereceğimi söylemedi. Kaba kuvvetle mi, yoksa Adrian’ın ruh gücüyle mi, bilemiyordum. Ben bir şey soramadan Dimitri ve Rose çıkıp gitti. Adrian’la baktık. Yeni tehdit bizi de harekete geçirmişti. Küçük bir büyüyle şöminede bir ateş yaktım ve anında iki katı büyüklüğe ulaştırdım. Ateş, Strigoi’lara karşı en iyi silahımızdı ve ben ateşi çok kolay elde edebildiğimden, elimizin altında böyle bir kaynak olması Adrian’la ikimiz için çok iyiydi.

Alevler yükselirken Olive inledi. Ona döndüm. Bir eli karnındaydı ve yüzü acıdan kıvrılmıştı. “İyi misin?”

“Galiba... Galiba bebek geliyor,” dedi soluğu kesilerek.

Adrian’ın beti benzi attı. “Geliyor derken *şimdi*’yi mi kastediyorsun yoksa yakın geleceği mi?”

Soru öyle saçmaydı ki Olive bir süreliğine acısını bile unutup afalladı. “Bilmiyorum! Daha önce hiç doğurmadım!”

Adrian bana baktı. “O zaman... Bunun nasıl yapılacağını biliyorsun, değil mi? Doğumun nasıl yaptırılacağını yani?”

“Ne?” dedim. İçimi panik kaplamıştı. “Nereden bileyim?”

“E, çünkü her şeyde çok iyisin,” dedi Adrian. “Benim tek bildiğim filmlerden gördüklerim. Suyu ısıt. Temiz çarşaf getir.”

Her zamanki gibi kendimi sakinleştirmek için mantığıma sarıldım. “Sterilizasyon için su kaynatabilirsin. Ama çarşaf? O pek işimize...”

Dışarıdan gelen bir çığlık yüzünden sayıklamayı kestim. Adrian hemen kendini Olive’in önüne siper etti, ben de elimde bir ateş topu hazırladım. Ne olup bittiğini anlayamadığımızdan hepimiz dilimizi yutmuş gibi karanlık pencereye bakıyorduk. Bağırışlar ve bir çığlık daha duyunca hayal gücüm deli gibi çalışmaya başladı.

“Keşke Neil burada olsaydı,” diye fısıldadı Olive.

“Bence de,” dedim. Şimdi elinde gümüş bir kazıkla kapının yanında olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim.

Adrian, Olive’in elini sıktı. “Bir şey olmayacak. Sydney’le ben seni koruyacağız. O kapıdan içeri istemediğimiz hiçbir şey girmeyecek.”

Tam o sırada birden kapı açıldı ve içeri korku dolu bir yüzle Rand Ivashkov daldı.

“Orada neler oluyor?” diye sordum.

Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve bir sandalyeye çöktü. “Strigoi. Dimitri gelip burada sizinle kalmamı söyle-

di.” Olive’e huzursuzca göz attı. “Yardıma ihtiyacınız olursa diye.”

“Ailenden gizlediğin gizli bir doktorluk diploman mı var ki?” dedi Adrian.

“Kaç Strigoi var?” diye sordum.

Rand başını salladı. “Emin değilim. Büyük ihtimalle sadece birkaç tane. Yoksa hepimiz ölmüş olurduk. Ama birkaç tanesi dahi ulaşmayı başarırorsa epey zarar verebilir.”

Olive acıyla bağırınca hepimiz ona döndük.

“Bir sancı daha,” dedim.

“En azından birkaç dakikada bir oluyor. Belki de oğlan bütün bunların bitişini bekler,” dedi Olive.

“Oğlan mı? Erkek olacağından emin misin?” diye sordu Adrian.

“Emin değilim,” dedi Olive. “Sadece içgüdü.”

“İçgüdülere inanırım,” dedi Adrian ciddiyetle.

Bir çılgılık daha gelince Olive’in dikkatini dağıtmam gerektiğini düşündüm. Doğumla ilgili çok şey bilmesem de böyle bir stresin hamile bir kadın için iyi olmayacağını tahmin edebiliyordum. “Adını ne koyacaksın?” diye sordum.

Adrian da beni destekledi. “Adrian Sinclair kulağa hoş geliyor,” dedi.

Olive korku dolu gözleriyle kapıyı ve pencereyi izliyordu. Ama espriye gülümsedi. “Declan.”

“Güzel bir İrlandalı ismi,” dedim.

“Fena değil,” dedi Adrian. “Declan Adrian Sinclair.”

“Declan Neil,” diye düzeltti Olive.

Neil'in, başka birinin çocuğuna işminin verilmesi konusunda ne düşüneceğinden emin değildim. Oraya geldiğimizden beri olup biten karmaşa yüzünden Olive'in neden buraya sığındığını konuşamamıştık. Bu endişe verici gelişmeler de yakın zamanda da pek konuşamayacağımızı gösteriyordu. Kimse konuyu sürdüremedi. Tek yapabildiğimiz izleyip beklemektir. Dışarıdaki sesler sonunda durdu. Sevinmeli mi yoksa endişelenmeli mi, bilemedim. Olive'in sancılarının sıklaşması da tedirginliğimizi artırıyor. Gerçekten su kaynatmaya başlamalı mıydık yoksa?

Kapı tekrar açıldı. Az kalsın elimdeki ateş topunu fırlatacaktım ki gelenin Rose olduğunu gördüm. Yüzüne kan ve kir bulaşmıştı. "Hallettik," dedi. "Bizden kimse ölmedi ama çok yaralı var. Doktor geliyor, bu arada acaba Adrian..."

Rose sözünü tamamlayamasa da ne istediğini biliyordum. Adrian da biliyordu. Yüzünde acıyla Rose'dan bana doğru döndü.

"Sydney..."

"Kimsenin ölmediğini söyledi," diye lafını böldüm.

"Ağır yaralılar olabilir," dedi Adrian. "Özellikle de doktor uzaktayken..."

Tekrar Rose'a baktım. "Ağır yaralılar var mı?"

Rose tereddüt etti. "Bilmiyorum. Gerçi bazıları kötü durumda. Revirde çok kan vardı."

Adrian kapıya doğru yürüdü. "Tamam o zaman. Yardım edeceğim." Durup Olive'e baktı. "Onun da birine ihtiyacı var. Hemen. Bebek geliyor. Sydney..."

“Hayır, ben de seninle geliyorum. İlk yardım yapabilirim,” dedim. Aslında gerçek nedenim, Adrian’a göz kulak olmak istememdi. “Rose, sen Olive’e yardım edebilir misin? Ya da yardım edecek birini bulabilir misin?”

Rose’un yüzündeki ifade, onun da bu konuya benim kadar hazırlıksız yakalandığını gösteriyordu ama hemen başını salladı. “İşi bilen birini bulmaya çalışacağım. Daha önce doğum yaptıran çok kişi olmalı burada. Ama Sydney, gitmek istediğinden emin misin? Cesetleri yok etmek için Bir Simyacı geliyor. Yolda şu an.”

“Simyacı mı?” dedi Olive nefesi kesilerek.

Donakaldım. Birden içimi yeni bir panik dalgası kapladı. “Yolda mı?”

“Henüz gelmedi,” dedi Rose. “Adı Brad miymiş, Brett miymiş neymiş. Marquette’den geliyor.”

“Riske girme,” dedi Adrian bana. “Burada kal.”

Yapılacak en akıllıca şey gerçekten bu olduğundan tereddüt ettim. Simyacılar’a yakalanmamak için yaptığım onca şeyden sonra şimdi kendimi böyle bir tehlikeye atmak aptalca olurdu. Ama aynı zamanda Adrian’ı tek başına ruh kullanırken bırakırsam onun başına geleceklerden korkuyordum. Başımı salladım. “Brad ya da Brett henüz burada değil. Ortaya çıktığında da ayak altında olmayacağım.”

Adrian’ın yüzündeki ifade, bu planı sevmediğini gösteriyordu ama Olive ondan önce konuştu. “O da senin gibi mi?” diye sordu beklediğimden daha endişeli bir sesle. “Eski Simyacı mı?”

Başımı salladım. “Pek sanmam. Büyük ihtimalle vampirlerin ucube olduğunu düşünen, standart, analitik bir Simyacı’dır.”

Olive daha da korkmuş görünüyordu. Aklıma, beni ilk gördüğü zamanki endişesi geldi. Rose onu rahatlatmak istemesine gülümsedi.

“Her zaman mükemmel kişilikleri olmadığını biliyorum ama ortalığı toparlamaya yardımcı olabilir. Merak etme. Sorun yok. Ve ayrıca bebek konusunda yardım edebilecek birini göndereceğim.” Rand’e sertçe baktı. “Biri buraya gelene kadar onunla kal. Siz ikiniz, gelin hadi.”

Adrian’la birlikte Rose’un peşinden karanlığa çıktık. İçimde Strigoi saldırısından farklı bir korku vardı. Patikanın kenarındaki fenerler her şeyi daha da ürpertici gösteriyordu. Yolda az önce yaşanan Strigoi mücadelesine dair bir şey görmedik. Yaralıları Lana’nın kulübesinde toplamışlardı. İçeri girdiğimizde bir düzine kadar hırpalanmış, kanlar içinde dampir gördük.

Dimitri bizi görünce yanımıza geldi.

“Yardım için teşekkürler,” dedi. “Senin için zor olduğunu biliyorum.”

“Aslında pek zor değil,” dedi Adrian.

“Adrian,” diye uyardım. “Akıllı davran. Sadece durumu kritik olanları iyileştir.”

Adrian idareten konmuş karyolalardaki dampirleri tek tek inceledi. Rose çok kan olduğu konusunda haklıydı. Acı dolu inlemeler havayı dolduruyordu.

“Kimin cidden iyileştirilmeye ihtiyacı olduğunu nasıl seçebiliriz?” diye sordu Adrian yumuşak bir sesle. “Özellikle de hepsi bizi korumak için savaşıyor.”

“Ben değerlendirmene yardım edeceğim,” dedim.

Dimitri ileriye işaret etti. “Kötü durumdakiler şu tarafta. Yapacağınız her şey işe yarar. Benim çıkmam lazım. Anlaşılan biri kaçmış ve şu an ormandaymış. Onun peşinden gideceğiz.”

“Ben de geliyorum,” dedi Rose hemen.

Dimitri onun yanağına dokundu. “Sana burada ihtiyacım var. Sydney ve Adrian’a yardım et.”

“Bize sonra yardım edersin,” dedim. “Önce Olive için birini bul.”

Rose bunu duyunca kaşlarını kaldırdı ve hemen Lana’yı bulmaya gitti. Adrian’la ben de yaralılara yardım etmeye koyulduk. Onu büyü konusunda tedbirli davranması için uyar-maya çalıştım ama kolay değildi. Sadece etrafındaki acıya ve nasıl yardım edebileceğine odaklanmıştı. Ruhu cömertçe kullanıp iyileştirmeye koyuldu. En azından Dimitri’nin gösterdiği, durumu daha kritik olanlarla başlamıştı. Ben de temel bilgilerle ne yapabilirsem onu yapıyor, Adrian’ın herkes-te ruh kullanmaya gerek olmadığını görmesini umuyordum. Pansuman yapıp yaralılara su verdim. Hatta moral verici konuşmalar yaptım. Yaralıların çoğu kendindeydi. Hepsini iyileşeceklerine inandırmaya çabaladım. Sık sık da durup Adrian’ı kontrol ettim.

Mallory de yaralılar arasındaydı. O ve başka bir bekçi bayağı kötü durumdaydı ve çok kan kaybetmişlerdi.

Mallory'nin ayrıca birkaç kaburgası kırıktı ve onun aurasını inceleyen Adrian'ın söylediğine göre iç kanaması vardı. Anlaşılan bir Strigoi tam boynuyla omzunun birleştiği yerden bir parça koparmıştı. Bandajlara rağmen yaradan kan sızıyordu. Bilinci yerinde olmayan birkaç kişiden biriydi. Daha birkaç saat önce Rose ve Dimitri'nin etrafında hayranlıkla şakıyan bu kız değildi sanki. Adrian'ın önceliği o oldu ve kızı neredeyse tam sağlığına kavuşturdu. Mallory için sevinsem de bunun ne kadar büyük bir güç gerektirmiş olabileceğini düşünüp irkildim. Adrian hiçbir şey demeden sıradaki hastaya geçti.

Adrian işin ortasındaiken Rose aceleyle yanıma geldi. "Olive için birini gönderdim. Ama şimdi benimle gelmen lazım. Üst kata. Simyacı gelmek üzere."

Elimdeki pansumanı bitirdim ve Adrian'a tedbirli olması konusunda son bir uyarıda bulundum. Adrian bana başını salladı. Söylediklerimi duyduğundan bile şüpheliydim. Ama oyalanacak vakit yoktu. Her an bir Simyacı içeri girip Adrian'la benim özgürlüğümüzü kazanmak için giriştiğimiz onca mücadeleyi boşa çıkarabilirdi. Lana'nın kulübesinde Rose'un peşinden ikinci kata çıkarken kalbim duracak gibi oldu. Sonunda yukarı çıktığımızda rahat bir nefes aldım. Tavan arasından biraz büyüktü ama alt kattakilerin beni görmesini engelliyordu. Ne yazık ki aynı zamanda beni alt katta olanlardan da uzak tutuyordu.

"Rose," dedim o tam gidecekken, "Adrian'a göz kulak olup..."

Tam o sırada kapıda bir vampir belirdi ve Rose'u acilen çağırdı. Kapının dışında endişeli fısıltılarla konuştuklarını gördüm. Rose tedirgin görünüyor ve bana doğru bakıyordu. Sonra vampirle birlikte alt kata indi. Yaklaşık bir saat merak içinde tek başıma odayı adımladım. Sonunda Diana gelip Simyacı'nın, kampın başka bir kısmına gittiğini ve aşağı inebileceğimi söyledi. Bir daha oraya gelmesine gerek olmayacaktı.

Çabucak aşağı indim ve gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Yerde acılar içinde yatan herkes ayaklanmıştı ve hepsi gayet sağlıklı görünüyordu. Adrian bir hastayla işini bitirirken ağzım açık hâlde onu izledim. Gördüklerime inanamıyordum.

"Adrian... Sen ne yaptın?"

Bana dönmesi zaman aldı ve sonunda göz göze geldiğimizde ondaki farka inanamadım. Hastaların önceki hâlleri kadar kötü görünüyordu. Solgundu, terliyordu ve gözleri bulanıktı. Yorgunluktan bayılacağından korkup kolunu tuttum.

"Kaçını iyileştirdin?" diye fısıldadım.

Yutkunup boş boş etrafa baktı. "Ben... Bilmiyorum. Elimden geldiğince çok..."

İçimde öfke ve korku birbirine karışmıştı. Elini sıktım. "Adrian! Bunu yapmana gerek yoktu!"

Etrafıma baktığımda hafif yaralıların, birkaç çizdiği ya da morluğu olanların bile üzerinde hiç yara izi kalmadığını fark ettim. İnanamayarak Adrian'a döndüm. "Enerjini boşa harcamışsın! Buradakilerin çoğu kendi kendine de iyileşebilirdi."

Adrian biraz kendine gelmiş gibi görünüyordu. “Onlara yardım edebilirdim... Neden etmeyeyim? Bir kez başlayınca da, durmak zordu. Ne zararı var?”

Ben duyduklarımı daha algılayamamışken Rose dehşet dolu bir ifadeyle yanımıza geldi. “Şey, arkadaşlar... Bilmeniz gereken bir şey var. Olive gitmiş.”

Adrian’ın bitkin hâline öyle odaklanmıştım ki yanlış duydum sandım. “Ne demek gitmiş?”

“Rand’i bayıltmış. Lana, bebeğin doğumuna yardım etmeye gidiyordu. O ulaşamadan Olive gitmiş.”

Adrian hâlâ şaşkın olsa da bu imkânsız görünen olay akışına dikkatini verebildi. “Olive... Birini bayıltmış... Doğum yapmak üzereyken mi? Nasıl olur?”

“Bir fikrim yok,” dedi Rose üzüntüyle. “Ama gitmiş. Ormana kaçmıştır herhâlde.”

“Ormana,” diye tekrarladı Adrian. Panik duygusu yükseldikçe Adrian’ın içine yeni bir enerji doldu. “Doğumu başladı. Etraf karanlık. O Strigoi hâlâ dışarıda mı?”

Rose’un yüz ifadesi onu doğruluyordu. Adrian hemen kapıya koştu. Ben de tam arkasıdaydım. “Gitmeliyiz,” dedi. “Onu hemen bulmamız gerek.” Rose bizi durdurmaya çalıştı. “Adrian, dışarısı güvenli değil.”

Dimitri aniden kapıda belirdi. “Olive’i bulduk. Hepsini bulduk. Gelmelisin Adrian. Hemen gelmen gerek.”

Hiç soru sormadan peşine düştük. Diğerlerinin uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyordum. Rose da geldi. “Strigoi’u da buldunuz mu?” diye sordu kampın merkezinden geçerken.

“Evet. Orada.” Dimitri, iki dampirin sürüklediği ölü Strigoi’u işaret etti. Dampirler onu diğer üç Strigoi’un olduğu yere bıraktı. Bir insan yanlarına çömelmiş, cesetlerin üzerine küçük bir şişeden bir sıvı döküyordu. Onun Simyacı olduğunu fark ettim. Rose’u aramızda bırakacak şekilde açımı değiştirdim. Neyse ki yaptığı işe çok konsantre olmuştu.

“Neler olmuş?” diye sordu Rose.

“Önce Olive’e ulaşmalıyız,” dedi Dimitri. “Bebek doğmuş. Ormanda. Olive onu oraya saklamış. Bebeği de bulduk. Durumu iyi, biraz küçük ama iyi.”

Adrian’la ben işlerin gidişatından öyle şaşkına dönmüştük ki cevap veremedik. Ama Rose’un elbette soruları vardı. “Neden onun yanına gidiyoruz? Neden onu getirmediğiniz?”

Dimitri bizi kamptan çıkarıp ormanlık bir alana götürdü. “Onu kıpırdatmaya çekindim. Adrian’ı yanına götürmek daha iyi olur diye düşündüm.” Adrian yüzünü buruşturdu. “Şey... Bunu yapacak kadar ruhum kaldı mı, emin değilim. Ben kendime gelene kadar onu stabil hâle getirebilerseniz... Ya da durumu çok kötü değilse...”

Kampın gerisinde kalan ormanın derinliklerine giderken Dimitri cevap vermedi ama Olive’in durumunun çok kötü olduğu, bakışlarından belliydi. Bunu düşündükçe karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Sonunda ormanda bir açıklığa ulaştık. Lana ve iki dampir, ellerinde fenerlerle orada dikiliyordu. Hemen yanlarına koştuk. Olive tek kolunda küçük bir bohçayla sırtı bir ağaca yaslanmış hâlde uzanıyordu. Biraz yaklaşıncı neden onu kı-

pırdatmaya çekindiklerini anladım. Yüzü öyle beyazdı ki onu Strigoi sanabilirdiniz. Bebeği tutmayan kolu neredeyse ondan bağımsızdı artık. Yüzünün bir tarafı çok fena dayak yemiş gibiydi. Ve her yer ama her yer kandı. Olive'in gözleri kapalı, nefesi kesik kesikti.

Adrian bir an ona odaklandı ve sonra başını salladı. Yüzünden çaresizlik akıyordu. "Yapamıyorum," diye mırıldandı boğulurcasına. "Aurasını bile göremiyorum. Benim... Büyüm tükenmiş."

Adrian'ın sesini duyunca Olive gözkapaklarını kırpıştırdı. "O... Adrian mı?"

Adrian onun yanına diz çöktü. "Şşş, kendini zorlama. Dinlenmelisin. Büyümü geri getirip seni iyileştireceğim."

Olive güçlkle gülünce dudaklarından bir damla kan süzüldü. "Beni artık büyü kurtaramaz, seninki bile."

"Yanılıyorsun. Sadece büyüümü toparlamam gerek."

"Vakit yok," dedi Olive soluk soluğa. "Ama seninle... Konuşmam gerek. Yalnız."

"Olive, dinlenmen gerek," diye ısrar etti Adrian. Ama söylediklerine kendisi de inanmıyor gibiydi. İkimiz de az vakti kaldığını biliyorduk. Hayatı gözlerimizin önünde eriyip gidiyordu.

Kollarındaki bebek ağlamaya başladı.

"Gidelim," dedi Dimitri diğerlerine. Adrian'la bana, "Onu elinizden geldiğince rahat ettirin," dedi.

Başımı hafifçe salladım ama aslında ağlamamaya çalışıyordum.

“Onu al,” dedi Olive diğlereri gidince. Bebeğı Adrian’a doğru itti.

Adrian’ın hayatında hiç bebek tutmadığından emindim ama kollarını küçük kundağa dolayınca bebek sustu. Uzanıp bebeğı daha yakından baktım. Öyle küçüktü ki insana gerçek dışı geliyordu. Kafasının üstünde bir tutam koyu renk saç vardı ve bize şaşırtıcı derecede uyanık gözlerle bakıyordu. Birinin ceketine sarınmıştı. Adrian onu hafifçe sallamaya çalıştı.

“Şşş, aferin sana. Aferin Declan. Declan Neil Sinclair.”

“Raymond,” dedi Olive. Durup biraz daha kan öksürdü. “Declan Neil Raymond.”

“Neil’in soyadı,” dedim.

“Onu Neil’a götürmelisin,” dedi. “Ben ölünce.”

“Öyle konuşma,” dedi Adrian. Sanki hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu.

Olive sağlam koluyla Adrian’ın koluna yapıştı. “Anlamıyorsun. Bebek Neil’in. Babası o.”

O an Olive’le dampir genetiğini tartışmak yersiz olurdu. Belki de öyle kendinde değildi ki bebeğın babasını Neil sanıyordu. Belki de mecazi olarak konuşuyordu. Saray’da gördüklerime bakılırsa Neil onu öyle seviyordu ki büyük ihtimalle bebeğı de kendi bebeğı olarak kabul ederdi. “Elbette,” dedim yumuşak bir sesle, onu yatıştırmaya çalışarak.

Giderek soluyordu ama gözlerinde bir öfke pırıltısı gezindi. “Hayır, ciddiğim. O Neil’in. Başka kimseyle birlikte olmadım.”

“Olive,” dedi Adrian şefkatli bir sesle, “bu mümkün değil.”

“Hayır,” diye tekrarladı Olive. Gözlerini kapadı. Bir an en kötüsünden korktum. Sonra gözkapaklarını yeniden kırıştırdı. “Sadece Neil’la birlikte oldum. Sadece bir kez. Ve bunu öğrendiğimde... Çok korktum. Ne olduğunu anlamadım. Strigoi iken geri dönüşüm yaşadığım için belki de. İçimde çok ruh olduğundan. Öyle korktum ki. Moroi’lar ya da Simyacılar bunu öğrenecek olursa bebeği almak isterler diye. Sonya gibi onun üstünde deney yapmak isterlerdi. Ben de saklandım. Herkesten saklandım. N-Nina’dan bile.” Kardeşinin adını söylerken sesi titredi. Nefes almak için duraksadı. Nefes almak onun için artık daha da zordu.

Söylediği şey imkânsızdı. İki dampirin bebeği olmazdı. Dünyadaki temel kurallara aykırıydı bu. Yine de, buna inanıyorsa... Birden benimle karşılaştığında, sonra da başka bir Simyacı’nın geldiğini söylediklerinde Olive’in yaşadığı paniği hatırladım. “Bu yüzden kaçtın,” dedim. “Simyacı’dan korktun.”

Hafifçe başını sallayıp gözlerini açtı. “Nasıl olduklarını bilirsin. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama araştırmak isteyeceklerdi. Onu benden alacaklardı. Lütfen Adrian. Sydney. Onlara izin vermeyin. Moroi yetkililerine de. Neil’a ulaşana kadar onu gizleyin. Sonra da Neil onu saklayacak. Neil onu koruyacak. Ama bana söz verin...” Gözlerini kapadı, başı yana düştü. “Bana söz verin... Declan’ı... Koruyacağınıza...”

“Bizimle kal,” dedi Adrian korkuyla. Gözyaşlarını yüzünden bulanık görüyordum artık. “Biraz daha. Ruh yeniden içimde birikiyor. Biliyorum.”

Declan, Adrian'ın kollarında kıpırdanıp ağlamaya başladı. Olive bir an gözlerini açıp gülümsedi. "Çok tatlı," dedi usulca. Gözkapakları yeniden kapandı. Bütün vücudundaki gerilim kaybolurken bedeni öne doğru düştü.

"Bak," dedi Adrian nefes nefese. "Var işte...! Biraz ruh... Auraları görmeye yetecek kadar..."

Onun kolunu sıkıca tuttum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. "Adrian..."

"Bebeginki çok parlak," dedi Adrian. Onun da yanaklarında yaşlar vardı. "Yıldız gibi. Ama onda... Hiçbir şey yok. Aurası kalmamış..."

11. BÖLÜM

ADRIAN

Hâlâ ormanda dikiliyorduk ve Declan hâlâ ellerimdeydi. Hayranlık uyandırıcı bir şekilde uyuyakalmıştı. Ne mutlu ki az önce nasıl da kafa karıştırıcı ve insanın kalbini kıran bir dünyaya doğduğunun farkında değildi. Sydney bana yaslanmıştı. Bir elimle Declan'ı sıkıca tutarken diğer kolumu onun omzuna attım. Rose ve Dimitri hemen yanımda durmuş, kederle Olive'in götürülüşünü izliyordu.

Sesimi olabildiğince alçak tutmaya çalışarak, "Eğer onun isteklerini yerine getireceksek," dedim, "hızlı hareket etmeliyiz."

Sydney başını kaldırıp bana baktı ve gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. "Gerçekten öyle düşünmüyorsun, yani, ona inanmıyorsun, değil mi? Neil hakkında?"

Hemen cevap vermedim. "Onları Saray'da gördüm. Sen de gördün. Tüm bu şeyler başladığında, onun başka bir adamla birlikte olacağına inanmak benim için imkânsızdı. Ama artık

anlıyorum. Ona, Declan'a baktığım zaman... Anlatması biraz güç, ama onda özel bir şeyler var. Aurası. Sanki üzerine ışık serpilmiş bir ruhu var. Sonya ile birlikte yaratmaya çalıştığımız şey gibi. Onda doğuştan mevcut."

Sydney nefesini tuttu. "Eğer gerçekten öyleyse pek çok insan onunla ilgilenecek."

"Onun varlığını öğrenmemeliler," dedim sertçe. "Olive o konuda haklıydı. Ayrıca ona borçluyum, sırrını saklamalıyım. Onu hayal kırıklığına uğrattım, en azından bunu yapmalıyım."

"Adrian—"

Sydney'in sözünü bitirmesine izin vermedim. "Declan'ı saklamalıyız. Bana yardım edecek misin?"

Yüzü benim için endişeliydi ama cevap verirken hiç tereddüt etmedi. "Sormana bile gerek olmadığını biliyorsun."

Onu alnından öptüm. "Yardıma ihtiyacımız olacak." Rose ve Dimitri'yi çağırdım. Hemen yanımıza geldiler.

Siyah gözleri, kenarında biriken yaşlarla parlayan Rose yutkundu. "Adrian, çok üzgünüm. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu."

Eh, diye araya girdi Tatiana teyze, ruh konusunda bu kadar dikkatsiz olmasaydın bir şeyler yapabilirdin.

"Üzülmeye zaman yok," dedim aceleyle. "Yardıma ihtiyacım var. Declan'a ne olacak? Bu tür yerleri sen biliyorsun Dimitri. Anne öldüğünde nasıl bir protokol işliyor? Onu alıp alamayacağımızı öğrenmek istiyorum."

Rose, "Declan kim?" diye sordu.

Başımla, kollarımda tuttuğum bebeği işaret ettim. Hâlâ birilerinin ceketine sarılıydı.

Dimitri'nin yüzünden ne düşündüğünü anlamak zordu. "Bu kampta bir ailesi varsa bebek onlara gider. Eminim dışarıdaki ailesiyle de iletişim kurabiliriz. Geriye kim kaldıysa artık. Bir gelenek vardır..."

"Evet?" diye sordum çabucak.

Devam etmeden önce kuşkuyla bebeği inceledi. "Dampirler arasında eski bir gelenek vardır. Özellikle de tehlikeli bölgelerde ve belirsiz şartlarda yaşayanlar için. Anne bebeği ilk kime verdiyse, koruyucusu o olur. Dediğim gibi, eski bir gelenek ama tahminlerime göre Olive'in seni görmek için bu kadar ısrar etmesi ya da Lana'nın henüz bebeği senden almaya yeltenmemesi bu yüzden. Eminim ona söyler söylemez—"

"Hayır," diye araya girdim. "Böylesi harika."

"Sen... Bebeği almak mı istiyorsun?" diye sordu Rose. Bu fikri ne kadar şaşırtıcı bulduğunu saklamaya bile çalışmamıştı.

"Bebeği buradan çıkarmak istiyorum," dedim. "Ondan, ya da onu aldığımdan mümkün olduğunca az kişinin haberi olmalı." Etrafta kimler vardı diye düşündüm. Yalnızca Lana ve iki savaşçı dampir. Olive'i bulduğumuzda etrafta başka kimsenin olup olmadığından emin değildim. "Lana'yla konuşabilir misin? Ona bebeği Olive'in ailesine götürdüğümüzü ama bunun bir sır olduğunu söyle. Ayrıca olaya benim dâhil olduğumdan da kimseye bahsetmesin. Bu meselelerde yaygara koparmazsak, buradaki insanların çoğu bebeği en yakın akrabasına götürdüğümüzü düşünecektir. Ben yine de

Declan'ın kimse tarafından hatırlanmamasını tercih ederim. Olabildiğince az kişi bilmeli. Başka kimsenin onu görmesini ya da onun üzerine fazla düşünmesini istemiyorum.”

Rose ve Dimitri birbirlerine baktı. Haklı olarak kafaları karışmıştı. “Adrian, neler oluyor?” diye sordu Dimitri.

Başımı salladım. “Anlatamam. Henüz değil. Ama inan bana, bu bebeğin hayatı şimdi yapacaklarımıza bağlı. Bize yardım edecek misiniz?”

Karşı çıkamayacakları, sert bir konuydu. Üstelik yalan da değildi. Çünkü komünün merkezine doğru yürüdükçe gücüm yavaş yavaş yeniden canlanıyordu. Ne zaman Declan'ın aurasına kapılsam -dikkatle, neredeyse her bir hücrelerini incelercesine ona baksam- ruhunun enfüzyonunu görebiliyordum. Ona gerçekten bunu görmek için bakmayan herhangi birinin görmesi pek olası değildi.

Ve şaşırtıcı bir berraklıkla Olive'in neden korktuğunu anlamıştım. Neden sırtını tanıdığı herkese döndüğünü ve ormandaki bir deliğe koştuğunu anlamıştım. Bütün o olanlar, kollarımda tuttuğum şey aslında olmamalıydı. İki dampir, başka bir dampir yaratamazdı. Dünyamızın biyolojisinin en temel kurallarına aykırıydı bu. İmkânsızdı ama işte kollarımdaydı.

Declan bir mucizeydi.

Ama Olive, Declan üzerine çalışmak, onu bir yere kilitleyip deneylerinde kullanmak isteyen insanlar olacağı konusunda haklıydı. Declan'ın doğumunun mucizevi, mutluluk verici bir şey olduğunu kabul etmeye hazırdım ama hayatının bir dizi deneye dönüşmesini, herkes tarafından parmakla gösterilen

bir çocuk olmasını kabul edemezdim. Özellikle de annesi, onu bunlardan korumak pahasına ölmüşken.

Dimitri, Lana ile özel olarak konuştu ve Lana, ya şu bahsedilen dampir geleneği yüzünden ya da kendi itibarı için (belki ikisi de etkiliydi) istediğimiz her şeyi kabul etti. Şafak sökene kadar kalmamız için bize boş bir kulübe ayarladı. Yiyecek bir şeyler istediğimizde de Rose ve Dimitri aracılığıyla gönderdi. Böylece Declan komünün içinde mümkün olduğunca az kişi tarafından bilinecekti. Declan'ın, oradakilerin zihinlerinden silinmesine ihtiyacım vardı. Hepsi onu unutmalıydı.

Elbette bu, o gece Sydney'le birlikte bebeğin sağlığından sorumlu olduğumuz anlamına geliyordu. Birkaç saat içinde, bebekler hakkında beklediğimden çok daha fazlasını öğrendim. Sydney telefonu aracılığıyla birkaç bilgiye ulaşınca zihnen ve gerçekten rahatladı. Bulunduğum yerde telefon iyi çekmiyordu. Bazen cevabını aradığımız bir konuda tahminde bulunmak kolayımıza geldi. Neyse ki Declan bağışlayıcı bir çocuktur ve birlikte bir şeyler öğrenirken ne kadar yardımsever olduğunu kanıtladı. Sydney ve ben, Lana'nın gönderdiği kavanozun üzerindeki talimatları titizlikle okurken Declan oldukça sabırlıydı. Ben bezini yanlış bağladığımda da çok az sızlandı. Artık yorulup ağlamaya başladığında uygulayabileceğimiz hiçbir talimat yoktu. Ona baktığımda Sydney çaresizce omuz silkti. Ben de uyuyana kadar bebeği odada gezdirdim, klasik rock şarkıları söyledim.

Ara sıra yanımıza uğrayan ama bebek konusunda bir Strigoi'dan çok daha korkmuş görünen Rose, hayretle beni

izliyordu. “Bu konuda bayağı iyisin,” dedi. “Adrian Ivashkov, bebeklere fısıldayan adam.”

Uyuyan bebeğe baktım. “Elimden geldiğince bir şeyler yapıyorum.”

“Bize neler olduğunu anlatmaya hazır mısınız?” diye sordu. Yüzündeki ifade ciddileşmişti. “Sadece yardım etmek istediğimizi biliyorsun.”

“Henüz olmaz. Ama Dimitri döndüğünde buradan ayrılabilirsek—”

Sydney’in telefonu bir mesaj sesiyle öttü. Herhangi birinin ona ulaşabilmesine şaşırılmış görünerek bir süre ekrana baktı. “Bayan Terwilliger’dan. Palm Springs’teki cadıları harekete geçirmiş. Aramalara başlamaya hazırlarmış.”

Rose doğruldu. “Jill için mi?”

“Teknik olarak Alicia için ama aynı zamanda Jill de,” dedi Sydney. “Onlara katılabileceğimizi söylüyor...” Kuşkuyla bana baktı. Aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Michigan üzerinden ilerlemeye karar vermiştik, çünkü Palm Springs’te işler bizim için uygun bir hâle gelene kadar başka yerlerde zaman geçirmeliydik. Bir bebeğin kucağımızda bitmesi kimse-nin planında yer almıyordu.

Sydney, Jill ve şimdi de Declan, dedi Tatiana teyze. Sana güvenen çok insan var. Başarısız olursan yıkılacak bir sürü insan.

Rose öfkeyle, “Umarım bizi de sayıyordundur,” dedi. “Jill’in eve dönmesi için çalışmaya hazırım.”

“Palm Springs,” diye mırıldandım hâlâ Declan’ı sallarken. “Harika olabilir. Bebeği orada saklayabiliriz.”

Sydney, “Bebegi bir cadı avına götüremeyiz,” diye uyardı. Onu başımla onayladım. “İşte. Alsana, uyudu.”

Sydney, Declan’ı dikkatle kollarımda aldı. Ben telefonuma uzanırken soran gözlerle bana bakıyordu. Benim telefonum da pek çekmiyordu ama annemi aramama yetecek kadar sinyal vardı.

Annem telefonu panikle, “Adrian?” diyerek açtı. “Neredesin? Şu Nina denen kız fenalaştığından beri çok endişeliyim. Sen iyi misin?”

“Evet... Aslında hayır. Biraz karışık. Senden mümkün olan en kısa zamanda Palm Springs’e gelmeni istiyorum. Ben de yakında orada olacağım. Yapabilir misin?”

“Tabii...” diye başladı şüpheyle. “Ama—”

“Sana olanları anlatamam,” dedim hemen. “Henüz değil.”

“Biliyorum tatlım. Onu sormayacaktım. Yola çıkarken ke-di-yi ve ejderi ne yapacağımı düşünüyordum.”

Güzel soru! “Ah, eee, belki Sonya onlara bakar.”

Telefonu kaparken Dimitri’nin içeri girdiğini gördüm. “Palm Springs’e mi gidiyoruz?” diye sordu.

Rose, “Jill’i arama zamanı geldi,” dedi.

“Tabii sen de istiyorsan,” diye ekledim.

Dimitri’nin elinde bir araba koltuğu vardı ve çok tuhaf görünüyordu. “Siz hazırsanız istediğiniz yere gidebiliriz. Lana bize bunu verdi ve yerleştirmenin kolay olduğuna yemin etti.”

Rose bir kahkaha attı. “Ah, bugünleri de mi görecektim? Dimitri Belikov, sert çocukların tanrısı, bir bebek koltuğunu arabaya yerleştiriyor.”

Dimitri tatlılıkla gülümsedi. Sonra hep birlikte eşyalarımızı topladık. Sydney'in Jackie'yi araması gerekiyordu ve benim ellerim dolu olduğu için Declan'ı Rose'a verdi. "Sadece hafif hafif salla," dedi Rose'un paniklediğini görünce.

Rose'un beti benzi attı ama duruma boyun eğdi. Onun hâlini gören Dimitri bir kahkaha attı. "Rose Hathaway, namılı isyankâr, anaç yanını gösteriyor."

Rose, Dimitri'ye dil çıkardı. "Fırsatını bulmuşken eğlen bakalım. En fazla bu kadarını görebilirsin."

Aklıma aniden gelen ürkütücü bir düşünce yüzünden neredeyse çantamı düşürüyordum. Olive, Neil'la onun ruh enjeksiyonundan önce birlikte olduklarını söylemişti. Yani Declan'a gebe kalmasına neden olan şey her neyse, Olive'in bir Strigoi olup geri dönmesinin sonucuydu. Aynı şey Dimitri'de de işe yarar mıydı? Bu tedavi sadece kadınlarda mı işe yarıyordu? Rose ve Dimitri şimdi birbirleriyle dalga geçiyor, eğleniyordu. Çünkü çocuk, ikisi için imkânsız bir gelecekti... Ama acaba böyle bir gelecek kurmayı başarabileceklerini fark etmişler miydi? İstiyorlar mıydı?

Onlar üzerinde epey bir gücün var, diye fısıldadı Tatiana teyze. *Gelecekteki mutluluklarını var etme ve yok etme gücü.*

Şaşkın yüzümü gören Rose, "Adrian?" diye seslendi. "İyi misin?"

"Evet," dedim, yavaşça harekete geçerek. "Sadece tüm bu olanlara alışmaya çalışıyorum."

Nihayet dışarı çıktığımızda Declan bir kez daha benim kollarımdaydı. Komünün içinden geçerek tamamen gözlerden

uzak kalmak imkânsızdı. Her tarafta insanlar vardı ve Strigoi saldırısının korkunç yaralarını sarmaya çalışıyorlardı. Birçoğu kendi dertlerine düşmüştü ama birkaçı beni fark edip konuşmak istedi. Ne de olsa onları iyileştirmiştım.

Bekçi Mallory, “Teşekkürler, teşekkürler,” diye haykırdı. Hızla yanıma gelerek kolumu tutmuştu. “Durumumun ne kadar kötü olduğunu anlattılar. Senin yaptıkların olmasa ölebilirmişim.”

Bunu yapmasaydım, Olive şimdi yaşıyor olur muydu, diye düşündüm. Ama, gülümsedim ve Mallory’nin iyi olmasına ne kadar sevindiğime dair bir şeyler geveledim. Mallory birkaç yaralı arkadaşını daha çağırınca Declan’ı hemen Sydney’e uzattım. “Sen bebekle birlikte gözlerden uzak bir yere çekil,” diye fısıldadım. Bir bebek ve eski bir Simyacı fazlasıyla akıllarda kalıcı bir görüntü olurdu ve şu an ihtiyacımız olan son şey buydu.

Sydney sözümü dinledi ve alelacele fan kulübümden ve benden uzaklaştı. Dimitri de ona eşlik ediyordu. “Onunla arabada buluşursun,” dedi Dimitri giderken.

Tamam der gibi başımı salladım ve iyileştirdiğim insanlara döndüm. Minnet duygularını olabildiğince zarif bir şekilde kabul etsem de Olive’in de onlar gibi sağlığına kavuşabileceği düşüncesini zihnimden atamıyordum. Birkaçı ondan bahsetti ve ölümüne ne kadar üzüldüğünü söyledi. Fakat beekten bahseden olmadı. Nihayet dağıldıklarında özgür kaldığımı düşündüm. Tam o sırada başka bir ses adımı söyledi. Döndüğümde Lana’nın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Gözlerinde kederli bir ifadeyle, “Burada yaşananlar utanç verici,” dedi. Onunla daha o gün tanışmıştım ve aynı gün içinde onlarca yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. “Keşke her şey başka türlü olsaydı.”

“Keşke,” dedim.

“Dimitri bana neler olduğunu anlatmadı ama onun isteklerine saygı duyuyorum. Seninkilere de. Tüm bu gizlilik neyle ilgili bilmiyorum ama seninle konuşurken Olive’in yüzünü gördüm. Ölmeden hemen önce.” Lana bir an durdu ve elleriyle gözlerini sildi. “Bir şeyler içini kemiriyordu. Çok açıktı. Ve o konuda -tabii bebek konusunda da- sana güveniyordu. Benim için bu kadarı yeterli. Size yardım etmek için ne yapmam gerekiyorsa seve seve yaparım.”

“Bizim burada olduğumuzu unutursan yardım etmiş olursun,” dedim sessizce. “Bizi ve bebeği unut.”

“Anlaştık,” dedi Lana. Sonra boğazını temizledi. “Ama tatsız bir sorum var.”

Sadece bir mi, dedi Tatiana teyze.

Lana, “Cesedi ne yaptın?” diye sordu.

İrkildim. Bu konu üzerinde bir an bile düşünmemiştim. Olive ölmüştü. Aurasının yok oluşunu görmüştüm. Sonra öyle şeylerle baş etmek zorunda kaldım ki onun ölü bedeni aklıma bile gelmedi.

“Eee, siz normalde ne yaparsınız?”

Lana omuzlarını silkti. “Gömmeleri ya da yakmaları için ailesine gönderebiliriz. Ya da daha hızlı halledilmesini istersen Houghton’da bir yere. Simyacı giderken şu kimyasal mad-

deden bırakmıştı. Şu bedenleri yok eden madde. İhtiyacımız olursa kullanabileceğimizi söylemişti.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Olive’in bedeninin, bir Strigoi’un bedenine yapılacaklara maruz kalması fikri, özellikle de kendini o varlıklardan kurtarmak için bu kadar bedel ödemişken, mide bulandırıcıydı. Ama yine de... O kimyasalın neler yapabileceğini görmüştüm. Olive’den geriye kalan her şeyi tamamen yok edecekti –bir bebeği olduğu gerçeğini bile. Gözlerimi kapadım ve dünyanın etrafımda döndüğünü hissettim.

“Adrian?” dedi Lana. “İyi misin?”

Gözlerimi açtım. “Kimyasalı kullan. O da böyle olsun isterdi.”

Lana bir kaşını kaldırdı ama ayrıntılara giremezdim. Olive’in, bedeninin cenaze salonuna ya da ailesine gönderilme riskini almak istemediğimi söyleyemezdim. Herhangi biri bedenini görürse doğum yaptığı anlaşılırdı ve bir sürü soru sorarlardı. Olive, Declan’ı bir sır olarak saklamak uğruna ölmüştü. Bu da mirasının korkunç kısımlarından biriydi.

“Tamam,” dedi Lana. “Ayrıca söylediğimde ciddi-yim. Meseleyi gizli tutacağım. Halkım da gizleyecektir. Dillendirilmeyeceğinden eminim. Bu grup sır tutmayı bilir.”

“Teşekkürler. Her şey için...” Dönmek için harekete geçtim ama Lana kolumdan tuttu.

“Ah, peki amcana ne diyeyim? Seni sorup duruyordu.”

Amcam, konuşmak isteyeceğim en son kişiydi. Özellikle de sır tutamayan biri olduğunu anladığımdan beri. Bana Olive

hakkında bir şeyler sormasını ya da bebeğe ne olacağını sorgulamasını istemiyordum. “Hiçbir şey anlatma,” dedim. “Sadece gittiğimi söyle.”

Önümde seyahatle geçecek uzun bir gün vardı. Üstelik her iki saatte bir beslenmesi gereken bir bebeğin varlığı yolculuğu daha da karmaşık bir hâle getirecekti. Houghtan’dan uçuş olmadığı için Dimitri bizi arabayla Minneapolis’e götürüyordu. Tabii sık sık mola veriyorduk. Nihayet Minneapolis’e vardığımızda havaalanına kapağı attık ve Los Angeles’a giden son dakika uçağını yakaladık. Tüm bu süre boyunca Sydney de ben de arada Declan’a baktık, arada da Palm Springs’teki insanlarla iletişime geçtik. Neil’in, önceden yaptığımız anlaşmaya uyarak oraya gittiğini teyit ettim. Ama ona neler olduğundan bahsetmedim. Olive’i de Declan’ı da anlatmadım. Onunla konuşana kadar, bundan ne kadar nefret etsem de, Rose ve Dimitri’ye de hiçbir açıklama yapamazdım. Yalnızca gerçeği Neil’dan önce öğrenmemeleri gerektiğini hissediyordum.

“İlk mi?”

“Ne?”

Uçağımız Los Angeles’a iniyordu ve kemerimi bağlamış koltukta otururken Declan’ı sakinleştirmek için elimden geleni yapıyordum. Sydney, onca bebek oyuncağı varken bir deste anahtarı sallayarak bebeğin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Üstelik yeni doğan bebeklerin aslında uzağı pek göremediklerine dair bir makale okuduğunu iddia etmişti. Soru, koridorun karşısında oturan yaşlı kadından gelmişti. Başıyla Declan’ı işaret etti.

“İlk çocuğunuz,” dedi.

Ne cevap veremeyeceğimizi bilemeyerek Sydney’le baktık. “Ah, evet,” dedim.

Yaşlı kadının gözleri parladı. “Tahmin etmiştim. İkiniz de çok dikkatlisiniz! Fazlasıyla ilgilisiniz. Ama endişelenmeyin. Düşündüğünüz kadar zoğ değil. Alışırırsınız. İkiniz de doğuştan ebeveyn gibi görünüyorsunuz. Eminim bir düzine çocuğunuz olur!” Uçak yere inerken kendi sözlerine kahkahalarla güldü.

Palm Springs’e vardığımızda aramızda dinç olan tek kişi Declan’dı. Günlerdir hiçbirimiz doğru dürüst bir gece uykusu çekmemiştik ve ayakta kalmak için olabildiğince enerji sarf ediyorduk. Dimitri bir kez daha direksiyon başına geçti ve bizi Clarence Donahue’nun evine bıraktı. Orası hepimiz için nispeten güvenli bir yerdi. Ayrıca benim için de bir kan kaynağıydı, ki buna çok ihtiyacım vardı. Clarence Donahue, geçmişte bize yardımları dokunmuş münzevi bir Moroi’du ve kâhyası bizi oturma odasına götürdüğünde, bizi gördüğüne memnun oldu. Annemin de onunla birlikte oturduğunu görünce sevindim.

“Anne,” dedim ona sıkıca sarılarak.

Ben bir türlü kollarımı açıp onu rahat bırakmayınca, “Ah, Tanrım!” dedi annem. “Sadece birkaç gündür görüşmüyoruz tatlım.”

“O birkaç günde öyle çok şey oldu ki,” dedim dürüstçe. O birkaç günde ne kadar çok hayata ve ölüme tanık olduğumu düşündüm. “Ayrıca sanırım Sydney arkadaşlarından bazılarıyla görüştüğünde çok daha fazlası olacak. Hepimizi epey meş-

gul edecektir bu. Ah, bir de bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

Yana çekildim ve kucağında, Declan’ın uyuduğu araba koltuğunu taşıyan Sydney’i ortaya çıkardım.

Annem şaşkınlıkla önce bebeğe, sonra Sydney’e baktı. Ardından da kocaman açılmış gözlerini bana çevirdi. “Adrian!” diye haykırdı. “Bu nasıl– Yani, nasıl olabilir?”

Yorgun bir sesle, “Benim değil,” dedim. “Adı Declan ve bir arkadaşım için ona göz kulak oluyorum. Ama ben Jill’i ararken bebeğin bakımı için yardımına ihtiyacım olabilir. Başka kimseye güvenemem.”

Declan sanki adını biliyormuş gibi gözlerini açtı ve ciddiyetle bizi izledi. Annemin bu ricama nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Dampirler ona göre her zaman fazlasıyla uşak ruhlu olmuştu. Rose’u sevgilim olarak eve getirdiğimde çıldırmıştı. Sydney’le evliliğimi kabul etmesinden sonra onu vampir bir torun fikrini kabul etmesi konusunda uyarmıştım. Annem o gün, *evet, elbette, anlıyorum*, gibi sözlerle konuyu geçiştirmişti ama, *zamanı geldiğinde düşünüyoruz*, diyerek meseleyi ertelediğinden emindim. Şimdi vampir bir çocuğa bakmak konusunda ne tepki vereceğini bilemiyordum.

Declan’ı dikkatle kucağıma aldım. Annem onu elimden kaptığında afalladım. “Şuna bak,” dedi annem, bebeği kollarında sallayarak. “Ne kadar da yakışıklı bir bebeksin sen öyle. Gördüğüm en yakışıklı çocuk.”

Tatiana teyze, *gördüğü en yakışıklı çocuğun sen olduğun günleri de hatırlıyorum*, dedi.

Annem bakışlarını Declan'ın üzerinde gezdirdi. "Üzerine daha ince bir şeyler giydirmelisiniz," dedi bana. "Bu pijamalar buranın havasına göre fazla kalın."

"Ah, elimizde yalnızca şunlar var," dedim ve Rose'un yere bıraktığı bir market poşetini işaret ettim. "Bütün eşyaları onun içinde."

Annem, "Peki nerede uyuyacak?" diye sordu.

"Şimdilik o araba koltuğunu kullanıyor."

Annem yüksek sesle iç geçirdi. "Ah, Adrian! Komşunun köpeğini eve getirip de onu her gün beslemen gerektiğini fark ettiğinde şaşırдың günleri hatırladım."

"Hey," diye karşı çıktım. "Bu ufaklığı pek çok kez besledik."

"Sydney, tatlım," diye devam etti annem. "Adrian neyse ama senin daha mantıklı olmanı beklerdim. Eminim bir beğen bir sürü şeye ihtiyaç duyacağını biliyorsundur."

Sydney bir an afalladı. Onu suçlayamam. Annemin daha önce ona hiç *tatlım* demediğine emindim. Ayrıca, sanırım bir an annemin sevgi sözcükleri karşısında gururu mu okşansın, yoksa mantıksız olmakla suçlanmasına mı üzölsün, bilemedi.

"Evet Bayan Ivashkov," dedi sonunda. "Biz işleri yoluna koyana kadar yanımızda olmanızı bu yüzden istedik işte. Onun tüm ihtiyaçlarını karşılayacağınızı biliyoruz."

"Sen de artık Bayan Ivashkov'sun," diye düzeltti annem. "Bana Daniella de."

Sydney bir kez daha şaşırdı. Neyse ki telefonu çalınca şaşkınlığını gizleyebildi. "Arayan Bayan Terwilliger," dedi.

Telefonu açtı ve odadan çıktı. Birkaç dakika sonra döndüğünde yüzünde heyecanlı bir ifade vardı. Telefonu kapar kapamaz, “Yerel cadılar şafak sökerken aramalara başlayacakmış,” dedi. “Buluşacağımız yeri öğrendim. Eddie ve N-Neil da bize katılacak. O zamana kadar yatıp dinlenebiliriz.”

Neil’in adını söylerken hafifçe kekelemişti ve konuşurken gözleri Declan’daydı. Neler hissettiğini anlayabiliyordum. Bir gün, her şey yoluna girdiğinde Neil, baba olduğunu öğrenecekti. Durum bana hâlâ tuhaf geliyordu. Kabullendiğim onca şey -kurtarılmış Strigoi, ölülerin diriltilmesi- düşünüldüğünde iki dampirin bebek sahibi olmasını kolay aşacağım sanılabilir. Ama yapamadım. Bu durum hâlâ çok tuhaf, benim dünyamdan çok uzaktı.

Annem, Declan’ı geri vererek beni şaşırttı. “Madem ikiniz de bu akşam evdesiniz ve bu akşam başka hiçbir şey olmayacak, o hâlde gidip dükkânlar kapanmadan biraz alışveriş yapayım da çocuğa adam gibi bakabilelim.”

Sözlerinde bir kırgınlık sezdim. Son yirmi dört saat içinde Declan’a bakma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyordum aslında. Tamam, tek bir kıyafeti olabilirdi ama genel anlamda temizdi. Artık bezini de düzgün takıyordum. Ayrıca acıktığına dair bir işaret verdiği anda besleniyordu. Yetişkinlik günlerinin çoğunu kızları hamile bırakmaktan korkarak geçiren biri için, beklenmedik babalık sınavımın gayet iyi geçtiğini düşünüyordum.

Yine de annemin ne demek istediğini anlamıştım. Buraya gelmesini istememin bir nedeni de birikimine güvenmemdi.

Ne de olsa o bir bebek büyötmüştü ama benim böyle bir tecrübem yoktu. “Hesabımda pek bir şey yok,” dedim. İkimiz de babamın mirasından mahrum edilmiştik. “Ama sana kredi kartımı vereyim. Limiti yettiğı kadar kullanırsın.”

Clarence, “Belki ben size yardımcı olabilirim,” dedi ayağına kalkarak. Yılan başlıklı bastonuyla gidip raftaki işlemeli, ahşap kutuyu aldı. Bu evde kalırken o kutuyu yüzlerce kez görmüştüm. Ama daha önce hiç onu açtığına şahit olmamıştım. Clarence kapağı kaldırdığında balya balya yüz dolarlık banknotları gördüm ve ağzım açık kaldı. Rahat rahat bin dolar edebilecek bir desteyi anneme uzattı. “Bu kadarı küçük efendimiz için yeterli olur mu Leydi Ivashkov?”

Annem bir süre düşündü. “Bu daha başlangıç,” dedi asil bir tavırla. Sonra Rose ve Dimitri’ye döndü. “Şimdi, hanginiz beni götürüyorsunuz?”

Şaşırtıcı bir şekilde Rose gönüllü oldu. Her ne kadar Declan ve genel olarak bebekler onu huzursuz etse de, minik bir bebek için alışveriş yapmak onu heyecanlandırmış gibiydi. Sydney onlara katılamadığı için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama bir şey söylemedi. Alicia ve Simyacılar serbestken Sydney iyi bir nedeni olmadıkça güvende olduğu bir yerden ayrılamazdı. Misafir odalarından birine kapanıp ertesi gün Alicia’yı ararken işine yarayabilecek birkaç büyü hazırlayarak kendini avuttu. Böylece Dimitri ve ben de bebeğı bakmak durumunda kaldık, ki bu da çılgın bir sitcom ortamı yarattı.

Dimitri, “Gerçekten muhteşemler, öyle değil mi?” diye mırıldandı kollarımda mışıl mışıl uyuyan Declan’a hayranlıkla

bakarak. “Bu kadar küçük birinin... Böylesine devasa bir potansiyeli olması. İyi, kötü. Büyük hareketler, küçük hareketler. Ne olacak? Neye dönüşecek?”

Annesini ölümsüzlük durumundan kurtarmak için yapılan inanılmaz bir büyü yüzünden doğan bir çocuğu bir kenara bırakın, herhangi biri için bile bu sorunun cevabını bilemezdim ki. Dimitri konuşurken gözlerinde derin, kalpten gelen bir özlem görmek beni şaşırttı. Dimitri ve Rose bebek konusunda birbirlerine takılıp duruyorlardı ama tüm bunların altında Dimitri’nin ciddiyetle ve çaresizlikle kendi çocuğunu sevmek istediğini hissediyordum. Ona Declan hakkındaki gerçeği anlatsam, Dimitri’nin de kendi oğlu ya da kızı olabileceğini söylersem, birkaç kelime ile tüm dünyasını değiştirebileceğimi biliyordum. Rose, henüz ikisinin çocuğuna hamile kalmadıysa, yalnızca şanslı zamanlama yüzündendi. Bir ihtimalin varlığı, ihtiyaçları olan tek şeydi.

Tatiana teyze, *sana minnettar kalacaktır*, diye mırıldandı. *Onu tanıdığından beri hep ardındasın, her zaman ondan sonra geliyorsun. Rose konusunda, büyük eylemlerde. Ama ona Rose’dan bir çocuğu olabileceğini söylersen ayaklarına kapanıp ağlar.*

Güç benim ellerimdeydi ve ona söyleme arzusu neredeyse baskın gelecekti. Dudaklarımı ısırdım. Neil her şeyi öğrenene kadar yapamazdım.

Annem ve Rose döndüğünde hızla arkadaş olduklarını görmek beni şaşırttı. Bu kadar kısa zamanda almayı başardıkları eşyaların fazlalığı karşısında da hayrete düşmüştüm. Bir beşik, çok sayıda kıyafet ve bebekler için tasarlanmış, benim varlığı

ğından bile haberdar olmadığım bir yığın eşya. Sydney eleştirel gözlerle eşya yığınınına baktı ve hemen telefonunu çıkarıp ürün yorumlarını incelemeye koyuldu.

Annem, “Şimdilik bu yeter,” dedi. “Ama eninde sonunda daha büyük bir beşiğe ihtiyacı olacak. Biraz daha büyüdüğünde. Ve şimdilik araba koltuğu yeterli olsa da onun için daha uygun olacak birkaç koltuk gördük.”

“Bardak yeri ve güneşliği olanlar da vardı,” diye ekledi Rose.

Sydney hak verircesine başını salladı. “Güneşliğe kesinlikle ihtiyacı olacak.”

Declan’ın bardak tutacağına ihtiyacı olacağı zaman bizim gözetimimizde olmayacağını söylemenin işe yaramayacağını biliyordum. Hayatımdaki güçlü iradeli kadınlar karşısında kimi zaman baş eğmenin daha kolay, dikte ettiklerini kabul etmenin en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Bununla birlikte Declan o gece gerçek bir yatakta uyurken çok daha rahat görünüyordu ve geri kalanımız onun uyuyuşunu hayranlıkla izliyorduk.

Annem iç çekerek “Gördüğüm en tatlı bebek,” dedi.

“İkinci en tatlı demek istiyorsun sanırım,” diye düzelttim. Annemin onu bu kadar çabuk sahiplenmesi karşısında biraz şaşırmıştım ama galiba şaşırmamam gerekiyordu. Tüm hayatı ani değişimlerle geçmişti. Babamla yaşamak, benim geleneklere uygun olmayan evliliğimi desteklemek... Şimdi, Declan meselesinde de kendini adayabileceği bir proje bulmuştu. Kanaviçe işlemekten çok daha anlamlı ve tatmin edici, bir ejderha ya da bir cadının kedisinden daha az tuhaf bir şey.

O gece bizim için daha da önemli olan, annemin Declan'ın gece mamalarının sorumluluğunu da büyük bir istekle üstlenmesiydi. Bu istek kısmen hâlâ Saray'ın gece programına uygun yaşamasından kaynaklanıyordu. Ama bir yandan da hepimizin yorgun olduğunu ve ertesi gün Alicia için tetikte olacak ve onunla muhtemel bir karşılaşma yaşayacaksak birkaç saatte bir uyanmanın işimize gelmeyeceğini de söyleyebilirdi. Ne de olsa bu karmaşık çöpçü avında onun için en önemli konu, Sydney'i yıpratmak olmuştu.

Sydney o gece yatağa girdiğinde, "Umarım onu buluruz," dedi. "Düşünebiliyor musun? Yarın bu saatlerde her şey bitmiş olabilir. Alicia'yı buluruz. Jill'i buluruz. Her şey normale döner. Tabii bize göre normal."

En son sıkışık bir uçak koltuğunda kestirdiğim düşünülürse gerinme lüksünün keyfini çıkararak yatağa girdim. Sydney'le nispeten baş başa kalmak da sarhoş ediciydi. Clarence'ın evi öyle büyüktü ki bizim kaldığımız misafir odası, Saray'daki misafir odalarının sıkışıklığının aksine, koridordaki tek odaydı. Üzerinde yalnızca bir şort ve kolsuz bir tişört olan Sydney bana sokulunca mutlulukla iç çektim. En sonunda onunla bir parça huzur bulabilecektim.

"Adrian," dedi. "Komünde olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Onu saran elim katılaştı. "Çok şey oldu."

"Biliyorum, biliyorum. Ve açık ki şu an onların en önemlisiyle uğraşıyoruz, Declan'la. Ama yaptığın şey hakkında konuşmalıyız. İyileştirme..."

Seni suçluyor, diye tısladı Tatiana teyze. Olive'in ölümünden seni sorumlu tutuyor!

"Olive'in ölümünden benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne?" dedi Sydney. "Hayır. Hayır, tabii ki seni sorumlu tutmuyorum. Adrian... Sen kendini suçlamıyorsun, değil mi? Ona bunu yapan bir Strigoi. Senin yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

"O zaman neden iyileştirme meselesiyle ilgili bana yükleniyorsun?" diye sordum.

Nefes verdi. "Kendini bu şekilde yıpratman beni endişelendiriyor. Ruhunu kullanma dozunu düşüreceğini söylemiştin. Bunun en iyisi olduğunu..."

"Aslında," dedim, "Böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Bana kalırsa buna *sen* karar verdin ve beni de uymaya zorladın."

Yumuşak sesi birden soğudu. "Zorlamak mı? Adrian, sana yardım etmeye çalışıyorum. Ruh büyüsü kullanma meselesi yüzünden Nina'ya neler olduğunu biliyorsun. Senin de onun gibi bilincini kaybetmeni istemiyorum!"

"Ben onun kadar çok kullanmıyorum," diye yanıtladım.

"Kendini kuruttun! Bu bence gayet fazla."

"Evet, peki," dedim öfkeyle. "Lana'nın kampında seninle aynı fikirde olmayan bir dolu dampir var. Yaptığım şey için bana minnettarlar."

Ama Olive değil, diye fısıldadı Tatiana teyze. Söyleyecek hiçbir sözü yok.

“Adrian,” dedi Sydney. Sakinleşmeye çalıştığı belliydi. “Eminim sana minnettarlardır ama bunu aşmıştık. İlaç tedavisine dönmek gerek. Herkesi kurtaramazsın. Ruhu gelişigüzel kullanıp kendini göz ardı edemezsin. Hayatını tehlikeye atıyorsun.”

“O sihri istiflersem ve diğerlerinin acı çekmesine izin verirsem nasıl bir yaşamım olur? Ben ne tür bir insan olurum? Yapamam Sydney. Yardım edebileceğim birini gördüğümde gider ve yardım ederim. Bir kenarda oturup onları acıya terk edemem!”

Sydney bir kez daha soğukkanlılığını kaybederek, “Ben de bir kenarda oturup kendine zarar vermeni seyretemem,” diye bağırdı.

Arkamı dönerek, “Üzgünüm,” diye mırıldandım, “Kendimi değiştirebileceğimi sanmıyorum.”

Upuzun birkaç dakika geçti. Sonra nihayet Sydney de kendi tarafına kıvrıldı ve sırt sırta, öylece yattık. Aramızda buz gibi bir sessizlik vardı. Huzurlu ya da romantik bir gece için fazla soğuk.

Anlamıyor, dedi Tatiana teyze. Asla anlamayacak.

Zihnimin içinde, *anlamasına ihtiyacım var*, diye cevap verdim. *Hayatımda beni anlaması ve desteklemesi için ona ihtiyacım var. Ben onsuz kaybolurum.*

Ben her zaman yanında olacağım, diye bir yanıt geldi hayalenden.

Örtüyü bedenime daha sıkı sardım ve korkuyla bu büyük sorunla -ya da zihnimdeki ölü kraliçeyle- bu günlerde nasıl

baş edeceğimi düşündüm. İlaç tedavisine dönersem Tatiana teyzenin çekip gideceğinden kesinlikle emindim. Onun ardından ruh da... Bunu bir kez daha yaşamaya hazır mıydım? Ruh olmadan o dampirleri asla iyileştiremezdim. Jill'i kurtarma operasyonunda onlara yardım edemezdim. Ruh olmadan ben neydim ki?

Ruh, Olive'i kurtaramadı, dedi Tatiana teyze. Gereğinden fazla övülmüş.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Hemen arkamda Sydney'in kıpırdadığını duydum. "Bir şey mi dedin?"

Ona doğru döndüm ve omzunu öptüm. "Özür dilerim dedim. Seni seviyorum."

12. BÖLÜM

SYDNEY

Yatağa huzursuz gitmiştim. Adrian bana karşı duruşundan öyle hızlı dönüş yaptı ki gerçekten düşüncesini değiştirdiğine inanmak zordu. Sabah olduğunda da konuşacak şansımız olmadı. Declan bizden ilgi bekliyordu. Çok geçmeden de gitme vakti geldi. Alicia'yı ararken diğerlerine yardım edecektik. Ancak cadılara katılmadan önce Adrian da ben de birkaç arkadaşımızla çok ihtiyaç duyduğumuz o kavuşma anının tadını çıkardık.

Rose ve Dimitri'yle birlikte Adrian'ın eski dairesine gittik. Orada geçirdiğim onca zamanı düşününce yeni bir nostalji dalgasını tetiklemiş olduk. Evlenmemizden, sık sık takip edilmemizden önceki, Adrian'ın kollarında tembellik ettiğim uzun öğleden sonralarını hatırladım... O zamanlar bıçak sırtında yaşadığımızı düşünürdüm ama son zamanlarda karşılaştıklarımıza bakılınca ne kadar da sade bir yaşamımız varmış meğer.

Trey Juarez bizi kapıda karşıladı. Adrian ile beni görünce yüzündeki tebessüm daha da büyüdü.

“Uzun zaman oldu Melbourne. Yoksa sana artık Ivashkov mu demeliyim?”

Onu sıkıca kucakladım. Adrian, Saray’da yaşamak için Palm Springs’ten ayrıldığında dairesini Trey’e bırakmıştı. “Hâlâ bana Sydney demeni sağlamak için uğraşıyorum,” dedim. Rose ve Dimitri’yi tanıttikten sonra daireye, Adrian’ın boyadığı güneş sarısı panjura baktım. Eddie ve Neil bizi bekliyordu. Onlarla da kucaklaştım. “Angeline nerede?”

“Amberwood’da. Yaz okulunda ders alıyor.”

“Öyle mi?” diye sordum şaşkınlıkla. “Bilmiyordum. Sadece yaz için orada kaldığını sanıyordum.”

“Öyleydi,” diye onayladı Trey gözleri parlayarak. “Ama sonra onu birkaç ekstra dersin güz döneminde ona yardımcı olacağına ikna ettim.”

“Güz mü?” Adrian ile üzerinde kıvrıldığımız günleri düşünmemeye çalışarak kanepeye oturdum. “Bekçiler’e döneceğini düşünüyordum.”

Neil alaycı bir sesle, “Onu çok iyi tanıyor olmalısın,” dedi. “Kraliçe, Jill’e göz kulak olmasına teşekkür etmek için onun eğitim masraflarını karşılamayı kabul etti.” Sözlerinin neredeyse hiçbirini algılamadım. Neil’in görüntüsü bana Clarence’ın evinde bizi bekleyen Declan’ı hatırlatıyordu. Adrian’la birlikte en iyisinin Neil’a haberi vermeden önce bir süre beklemek olduğuna karar vermiştik ama taşıması fazla ağır bir sırdı.

“Angeline neredeyse reddedecekti,” diye ekledi Trey. “Jill sınıştığı için o bursu kabul etmediğini söyledi. Ama Jill’in, onu kurtardığımız zaman iyi eğitilmiş bir koruyucuyu tercih edeceğini söyleyerek onu ikna ettim. Ayrıca Amberwood’un arabayla UCLA’ya çok uzak olmadığını söyledim.”

İçimde bir kıskançlık sancısı hissetsem de gülümsedim. Trey yakında üniversiteye gidecekti ve ben Simyacılar’ın bir parçası olduğum için en baştan bu fırsatı tepmişim. Şimdi, durmadan onlardan kaçtığım için yakın bir zamanda gidebilecekmişim gibi de görünmüyordu.

“Şu hâline bak, diğerlerine çok güzel örnek oluyorsun,” diye takıldım.

“Hey,” dedi. “Ciddiyim. Ayrıca Jill’i geri alacağız, tamam mı? Sen şu kurşun meselesini açıkla. Eddie daha önce savaştığın bir kız olduğunu söyledi.”

İş konuşmaya başlayınca o rahat hava hemen ortadan kalktı. “Adı Alicia DeGraw,” diye açıkladım telefonuma uzanarak. “Jill’i nerede ve nasıl tuttuğunu bilmiyorum ama bana tekrar ulaşmak için bir yol aradığı son derece açık. Bıraktığı son izler Salton Denizi’ni işaret ediyor. Bugün Bayan Terwilliger ve arkadaşları bize aramalarda o bölgede yardım edecek.” Onlara Alicia’nın fotoğrafını gösterdim. Bayan Terwilliger, Alicia’yı eskiden, Veronica’nın çırağıyken tanıyan bir arkadaşından bulmuş fotoğrafı. Benim Alicia’yla tanışmamdan birkaç yıl öncesine ait bir fotoğraf ama aynı görünüyor: hipster gözlükler, çok fazla aksesuar ve kısacık kesilmiş, solgun sarı saçlar.

Trey'in gözleri büyüdü. "Bu kızı tanıyorum." Şaşkın bakışlarımızı görünce alelacele topladı. "Yani onu daha önce gördüm. Buraya gelip seni ve Adrian'ı sordu. Ben de sizin... Ama adını öğrenemedim."

Trey'in ben Simyacılar'ın elinde esir tutulurken bir kızın gelip beni sorduğundan bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordum. Başka şeylerle -mesela hayatımızı Simyacılar'ın elinden kurtarmak gibi- o kadar meşguldük ki bu olay aklımızdan uçup gitmişti.

"Burada mıydı?" diye haykırdı Eddie.

"Yalnızca Sydney ve Adrian'ı soracak kadar kaldı," dedi Trey. "Bir de banyoyu kullandı."

Bir anda kafama dank etti.

"Eminim burada bir tarak ya da fırça bırakmışımdır. Bana o büyüü yapmak için saçımı bu şekilde buldu."

Arkadaşlarımızın çoğu yalnızca hikâyenin bazı parçalarını ve Alicia'nın peşimizde olduğunu biliyordu. Herkesin dikkatini çekmek için bir dakika bekledim ve bütün hikâyeyi anlattım.

Bitirdiğimde Eddie öfkeyle bakıyordu.

"Şehirde olduğumu, Alicia'nın çok yakınında olduğumu ve hiçbir şey yapamadığımı bilmek beni delirtiyor," dedi. "Ama Bayan Terwilliger diğer cadılarla birlikte aramamız konusunda ısrarcıydı."

Adrian çözüm önerisi sunar gibi, "Dinlenme zamanında tıraş olabilirsin," dedi.

Adrian'ın alayını görmezden gelerek, "Anlıyorum," dedim Eddi'ye. "Bu gecikmeden ben de hiç memnun değilim ama

bize yardım etmelerine izin vermek Alicia'nın karşısında bir kat daha korunaklı olmamızı sağlayacak. Elinde ne gibi büyü- lü tuzaklar olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok."

Dimitri, "Senin Salton Denizi'ne gelmeni istediğinden emin misin?" diye sordu. "İpucunun dümdüz okunması gerektiğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Diğer bütün ipuçları çok kendine özgüydü," dedim. "O yüzden, evet, bence ilk planı... Her neyse, beni uzak tutarak birkaç gün geciktirdik. Bu, esas isteğinin gerçekleşmemesini sağlamış olabilir, ki bu hem iyi hem de kötü. Bir yandan atlatıldığı anlamına geliyor... Ama aynı zamanda hiç beklemediğimiz yeni bir planla karşımıza çıkabileceği anlamına da geliyor. Umudumuz, bugün Salton'da bizi doğru ize ulaştıracak bir ipucu bulmak."

Rose, "Onu hiç tanımıyorum ama şimdiden nefretimi kazandı," dedi.

Saate baktım. "Umarım onu buluruz da bunu yüzüne karşı söylersin. Gitme zamanı."

Ekibimiz harekete geçti. İki ayrı arabaya dağılarak Bayan Terwilliger ve diğer cadılarla Salton Denizi devlet parkında buluşmak üzere yola çıktık. Gri bulutlarla kaplı gökyüzü, önümüzde nadiren görülen yağmurlu yaz günlerinden biri olduğunu işaret ediyordu. Bayan Terwiliger'in topladığı grubu görünce dehşete kapıldım. Karşımızda en az iki düzine cadı vardı.

Diğerlerinden birkaç adım uzaklaşarak Bayan Terwilliger'a, "Kendimi kötü hissediyorum," diye mırıldandım. "Tüm bu insanların işe karıştığını düşününce."

Gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. “Sana Ozarks’ta söylediğim gibi: Bu, tüm sihir topluluğunu ilgilendiren bir konu. Kendini kötü hissetmeni gerektirecek bir şey yok. Bu Alicia’nın suçu, senin değil.”

İç çektim. “Dilerim buraya gelmesini beklemek doğru harekettir.”

“Tam da onun istediği gibi büyü gücün tükenmişken mi? Hayır, Sydney. Yalnızca kendini ona sunmuş olursun. Onu bugün bulamasak bile en azından dinlenmek ve bir sonraki aramaya kadar güç toplamak için şansın olur.”

Hafifçe başımı salladım. Ona Adrian’la geçirdiğim son birkaç günün tamamen dinlendiricilikten uzak olduğundan bahsetmeye niyetim yoktu. Belki artık büyüsel anlamda tükenmiş değildim ama zihnen yorgun düştüğüm kesindi. Bunun Alicia avına zarar vermemesini umuyordum.

Kabul törenimde tanıştığım cadılar konseyi üyeleri bir araya gelmiş, bugün Alicia’nın izini sürmek için yaptıkları planı görüşüyorlardı. Maude, Trina, Alison ve son birkaç ayda isimleri zihnimden silinmiş olan diğerleri. Diğer konseylerden üyelerin de bize katılmış olması aynı derecede şaşırtıcıydı ve Bayan Terwilliger’in, bu meselenin aslında tüm sihir topluluğunu ilgilendirdiği tezini onaylıyordu.

Inez Garcia, ben Bayan Terwilliger’in yanından ayrılır ayrılmaz yanıma gelerek, “Senin gibi yeni bir üyeyi böylesine karmaşık bir meselede kesinlikle yalnız bırakacak değiliz,” dedi. Inez, belki de bugünün en şaşırtıcı sürpriziydi. Hem sahip olduğu güçlerle hem de herhangi bir konseye katılma-

yı ısrarla reddetmesiyle tanınan yaşlı, saygıdeğer bir cadıydı. Bayan Terwilliger'ın ahşap kutu meselesinde danıştığı cadı. Bana karşı nazik bir sevgi beslemekle birlikte (ki bu herhangi birini sevmesi kadardı) zehir gibi zekâsı da dillere destandı. Rose ve Dimitri'yi Trey'in yanında sohbet ederken görmek Inez'i keyiflendirmişti.

“Yanında dampirlerin olması şaşırtıcı değil. Geçen sefer yanında dolaşan şu Moroi çocuğa ne oldu? Hani tatlı elmacık kemikleri olan?”

“O da şurada,” dedim hafifçe kızarak. “Ben... Eee... Onunla evlendim.”

Inez'in sivri kaşları havaya kalktı. “Evlendin ha? Aferin.”

Stelle'deki kıdemlilerden Maude, herkesin onu dinlemesini istedi. Maude, hemen önümüzdeki zemine Salton Denizi'nin minyatür bir haritasını ortaya çıkaran bir büyü yaparken etrafında büyük bir çember oluşturduk. Plan şimdilik basitti, çünkü ne beklememiz gerektiğinden emin değildik. Bayan Terwilliger'ın büyü topluluğu ve ben, Trey ve dampirlerin sağladığı “kas” gücüyle birlikte neredeyse otuz kişiydik. Mümkün olduğunca çok kıyıyı araştırmak için küçük gruplara ayrılacaktık. Bazı kısımları aramak diğerlerinden daha kolaydı. Bugünkü hedefimiz kamu alanlarını kontrol etmek olacaktı. Teorik olarak Alicia da aynı kısıtlamalara tabiydi.

Gruplar ayarlanırken genel olarak büyü tespit etme konusunda yeteneği olanlarla gizli büyüleri ortaya çıkaracak sihirler yapma konusunda iyi olanların dengelenmesine dikkat

edildi. Fiziksel güç gerekebilecek durumlar için dampirler de gruplara dağıtıldı. Bayan Terwilliger, Adrian'la benim onunla kalmamızı istedi. Eddie de bizimle kalmak istemişti. Her ne kadar önceliği Jill olsa da kendini bize karşı hâlâ sorumlu hissediyordu.

Bayan Terwilliger'ın, Alicia'nın ben tuzağına düşmeyince planından vazgeçtiğiyle ilgili tahminleri doğru gibiydi. Etrafta bir büyü tuzağı bıraktıysa, muhtemelen o büyüün tüm izlerini silme işini de halletmişti. Arama gruplarımız tüm kamusal alanları taradı, bazılarını iki kez kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Sonra bir yemek arası verdik ve gölün kıyısındaki daha az erişim olan bölgeleri taramak için yeniden toplandık. O bölgelere gitmek bile büyü -çoğunlukla da görünmezlik büyüleri- gerektiriyordu ve bunun için de bir parça koordinasyon şarttı. Ancak akşam çökerken o gizli aramaların da en az kolay aramalar kadar sonuçsuz olduğu ortaya çıktı. Ne Alicia'dan ne de büyülu tuzaklardan bir iz vardı.

Maude ve Bayan Terwilliger diğer konseylere yardımları için teşekkür ederek onları eve gönderdi. "Maude ile ben faydalı olabilecek birkaç büyü bileşeni toplamak için birkaç sipariş vereceğiz," dedi Bayan Terwilliger. "Güvende olmanız için kalacağınız yerin etrafına birkaç koruma büyüğü yapacağım. Tabii Adrian'la birlikte gelip bende kalmak istemiyorsanız."

Declan'ı düşünerek Bayan Terwilliger'a gülümsedim.

"İşler şimdilik biraz karmaşık. Clarence'ın evine dönsem daha iyi."

“Haklısın,” dedi. “Özellikle etrafındaki iki dampir düşünülünce. Alicia’nın beklemediğimiz bir şeye kalkışması durumuna karşı ekstra koruma altında olmanı istiyorum. Aslında... Sana yardımı etmek için bir önerim daha var. Buradan dönerken Malachi’nin evine uğramanızı istiyorum. Oraya nasıl gideceğini hatırlıyoursundur, değil mi?”

“Malachi Wolfe mu?”, diye sordum, sanki başka bir Malachi’den bahsedebilirmiş gibi.

Başıyla onayladı. “Onunla konuştum. Sana bir silah verecek. Gerek olursa diye... Büyü gücüne güveniyorum ama yanında ekstra bir savunma silahı olursa daha iyi hissedeceğim.”

Silah fikri hoşuma gitmemişti ama Bayan Terwilliger haklıydı. Mesele Alicia olunca işi şansa bırakamazdık. Arkada toplanmış dostlarıma baktım. “Hepimizin gitmesine gerek yok. Özellikle de birimizin gidip anneni kontrol etmesi gerekiyor-ken Adrian.” Yüz ifadesine bakınca ne demek istediğimi anladığını gördüm. Aslında kontrol edilmesi gereken Declan’dı.

Adrian, “Evet, Wolfe’u görmeyi çok isterdim ama ona senin gitmen daha iyi olur. Ne de olsa sana bir silah vermeden önce yeni bir beceri testi isteyebilir,” dedi. “Ben eve gidip aneme bakarım. Çocuklar, siz...” Dampirlere baktı.

Eddie, “Ben Sydney’le gideyim,” dedi. “Şu adamla tanışmak istiyorum artık.” Bugünkü aramalardan sonuç alamamamız ona ağır gelmişti. O yüzden herhangi bir konuda coşkuya kapıldığını görmek beni şaşırtmıştı.

Elbette Malachi Wolfe, arkadaşlarım arasında bir efsaneye dönüşmüştü. Çoğu onunla hiç tanışmamıştı ve yalnızca

Adrian'la Wolfe Savunma Okulu'nda geçirdiğimiz zamanla ilgili anlattıklarımızı dinlemişti. Trey ve Neil'in yüzlerinden onların da Eddie'yle bana katılmak istedikleri belliydi ama Trey'in Angelina'yı alması ve Neil'in kiralık arabasıyla Salton Denizi'ne gelmesi gerekiyordu. Rose ve Dimitri, Adrian'la birlikte giderken Trey ve Neil da yola koyulmaya karar verdi. Böylece Eddie ve ben arkada kaldık ve dostlarımızla vedalaştıktan sonra Malachi'nin Palm Springs'in eteklerindeki kampına doğru yola çıktık.

“Chihuahua'lar gerçekten saldırmak için mi eğitiliyor?” diye sordu Eddie.

Kendimi tutamayarak güldüm. “Wolfe öyle olduğunu iddia ediyor. Yine de onları hiç iş başında görmedim.”

“Minçikalarını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Onlara *sakın* dokunma,” diye uyardım. “Ya da herhangi bir silaha. Hiçbirine izinsiz dokunma. Seni gözü tutarsa belki kullanmak için bazılarını verebilir.”

Eddie'nin neşesi biraz söndü.

“İşlerin senin silah taşımanı gerektirecek noktaya gelmesinden hiç hoşlanmıyorum. Bu olanların hiçbirinden hoşlanmıyorum.” Umutsuzca iç geçirdi. “Bayan Terwilliger'ın bizi Alicia'nın gitmiş olabileceği konusunda uyardığını biliyorum ama gerçekten, gerçekten bugün ondan bir iz bulabileceğimizi ummuştum.”

“Biliyorum,” dedim umutsuzca. “Ben de öyle olmasını isterdim. Ama sendeleyip planlarını değiştirmek zorunda kaldıysa dikkatsiz davranma ihtimali ortaya çıkıyor, ki bu bizim

için iyi. Yalnızca bu avantajı kullanmalıyız ve bir sonraki hamlesinden önce onu yakalamalıyız.”

“Ve beklediğimiz her gün Jill için Tanrı bilir neler olacak.”

Sesindeki çaresizlik içimi acıttı. “Biliyorum,” dedim üzüntüyle. “Biliyorum.”

Malachi’nin kampı otoyol kenarındaki geniş, çimsiz bir araziye dağılmış bir dizi sade, endüstriyel binadan oluşuyordu. Uzun, çakıl taşlı bir yol boyunca ilerledik. Malachi’nin tuhaf yaşam tarzıyla ilgili bütün sırlar tek tek çözülürken Eddie’nin coşkusunun yeniden canlandığını gördüm. Güneş ufka değişiyor ve oluşturduğu gölgelerle her şeyi daha da tüyler ürpertici bir hâle getiriyordu. Adrian’la buraya ilk gelişimizi hatırlayıp gülümsedim. Bir savunma dersine mi geldiğimizden, yoksa bir adam kaçırma olayının tam ortasına mı düştüğümüzden emin olamamıştık.

Ana binanın kapısını çaldım ve önce küçük bir Chihuahua’nın öfkeli ayak seslerini, ardından da çılgınca bir havlama kakofonisini duyunca nedense hiç şaşırmadım. “Ah, inanmıyorum,” diye soludu Eddie. “Gerçekten koca bir köpek sürüsü var.” Eddie’nin saldırgan bir Strigoi’u korkusuzca alt ettiğini görmüştüm ama şimdi birkaç küçük köpek sesi karşısında huzursuzca gerilemişti.

İnledim ve kapıya dönerek Malachi Wolfe’un açmasını bekledim. Biraz değişken ve alışılmışın oldukça dışında olsa da Wolfe, Adrian ile benim iyi dostumuzdu. Hatta Bayan Terwilliger’den daha yakın dostumuzdu. Son kısım hâlâ biraz kıvrandırsa da Adrian’la katlandığımız onca şeyden sonra her-

kesin biraz sevgiye ihtiyacı olduğuna her zamankinden daha çok ikna olmuşum. Perişan büyücü kadınların ve göz bandı takan savunma hocalarının bile.

Kapı açılmayınca yine çaldım. Köpekler daha da yüksek sesle havladı ama Wolfe hâlâ ortada yoktu. “Tuhaf,” dedim.

Eddie, “Yola çıkmadan önce ona mesaj atmadın mı?” diye sordu.

“Bayan Terwilliger atmıştı,” diye yanıtladım. Bir hareketlilik var mı diye diğer binalara baktım. “Aklında benim için birkaç silah olduğunu söylemiş. Belki onları ayarlıyordur.” Birkaç adım geriledim ve Wolfe’un silah yığınlarını tuttuğu yere doğru ilerledim. “Umarım yine o hava tabancasını vermeye çalışmaz.”

Kumlu yolda beni takip eden Eddie’nin yüzü aydınlandı. “Hava silahı mı? Cidden—”

Arkamızdaki posta kutusu aniden patlayınca sözlerini tamamlamamıştı. Eddie, patlamayla aynı anda beni yere yatırdı ve alevlerden kurtulmak için yuvarlandık. Çakıllar ve sert zemin tenimi çizdi ama diğer seçenekten çok daha iyi olduğu kesindi. Eddie, kendini üzerime atarak beni korumaya çalışmıştı. İkimiz de dikkatle kafamızı kaldırdık ve etrafa, alev alev yanan enkaza baktık.

“Bu da neydi?” diye sordu.

Hemen arkamızda yeni bir patlama oldu. Bu kez alevler yoktu ama şarapnel parçaları kadar etkili bir taş yağmuru yaşandı. Keskin bir taş koluma çarptığında çığlık attım. En yakındaki binayı işaret ettim.

“Orada!”

Eddie’nin beni durdurmasına kalmadan oraya doğru koştum ve bir pencereyi parçalayan görünmez bir güç büyü yaptım. Kulak parçalayan bir alarm sesi çınlamaya başladı. Wolfe’un burayı kablolarla donatması şaşırtıcı değildi. Asıl mesele, paranoyasının alarm sisteminin polis tarafından denetlenmesini sağlayacak kadar ileri boyutta olup olmadığıydı.

Ben pencereye doğru ilerlerken Eddie beni takip etti. Birden savunma derslerimizi aldığımız eğitim alanının bulunduğu binada olduğumuzu fark ettim. Geniş, ferah bir yerdi ve bir dizi ayna ve silah kılıfıyla doluydu. Odaya şöyle bir göz gezdirerek en güvenli yeri aradım. Bu arada Eddie, kılıflardan birine doğru koşuyordu. Bir kement ve birkaç pirinç muşta arasında gidip geldikten sonra kemendi aldı ve etrafında rahatlıkla çevirdi. Bir yandan da tedbiri elden bırakmıyor, kıldığımız pencereden gözünü ayırmıyordu. En sevdiğim büyüü hatırlayarak avucuma bir ateş topu çağırdım.

“Alicia mıydı?” diye hayırdı Eddie, alarm sesinin arasında kendini duyurabilmek için.

“Sanırım o,” diye yanıtladım. Bu patlamaların ardında insani bir büyü olduğunu hissetmiştim ve peşimde olan başka bir cadı yoksa, en mantıklı seçenek Alicia gibi görünüyordu. Ateş topu olmayan elimle telefonumun son arananlarındaki isme mesaj atmayı başardım: Bayan Terwilliger. Kısa bir mesajdı ama durumun ciddiyetini açıklayacağını umuyordum: *Yardım edin.*

Alicia'nın binada meydana getirdiğimiz deliğe razı olmayacağını bilmeliydim. Ana kapı aniden patlayarak bir kıvılcım ve tahta yağmuruna neden oldu. Kapı girişinde bir silüet belirdi. Kim olduğunu tam olarak göremeden elimdeki ateş topunu ona doğru fırlattım. Kapıdaki figür bir elini kaldırdı ve ateş topu, hiçbir şeye zarar vermeden görünmez bir bariyere çarptı. Her şey durulduğunda kapıdaki silüet ilerledi ve nihayet Alicia ile yüz yüze geldim. Yüzünde soğuk bir tebessümle bana baktı.

“Merhaba Sydney, seni tekrar görmek ne güzel. Beni canlı gördüğüne şaşırdın mı?”

Avucuma yeni bir ateş topu çağırdım. “Hiçbir zaman seni öldürmek gibi bir niyetim olmadı.” Ona yaptığım onca şeyden sonra sözlerimin ne kadar yavan durduğunu ben bile fark etmiştim. Alicia da kaba bir kahkaha attı.

“Gerçekten mi? O hâlde beni bıçaklayıp yanan bir evde bırakmanın mantığı neydi?”

Ben henüz cevap veremeden Eddie, kemendini havada sallayarak onun dikkatini dağıttı. Alicia küçük bir bilek hareketiyle Eddie'nin yanındaki aynayla kaplı duvarların çatlamasını sağladı. Olacakları görmüştüm ama elimdeki ateş topunu Eddie'ye kalkan olması için fırlatmakta yeterince hızlı değildim. Hasarın yönünü kısmen saptırdım ancak camların bir kısmı Eddie'ye, özellikle de çıplak koluna isabet etti. Yüzünde kısacık bir acı ifadesi gördüm ama durmadı. Alicia başka bir aynayı kırdı ama bu sefer Eddie'yi korumak için görünmez bir kalkan oluşturmayı başarmıştım. Eddie kemendini salladı,

ancak müthiş atışına ve yüksek hızına rağmen Alicia hamleyi önceden tahmin etmişti ve görünmez bir güç dalgasıyla kemendi savuşturmayı başardı.

“Jill nerede?” diye haykırdım Alicia’ya.

Alicia’nın yüzünde zalimce bir gülüş belirdi. “Öğrenmeyi çok istiyorsun, öyle değil mi?”

Eddie kırık bir cam parçasını eline alarak Alicia’ya doğru koşmaya başladı. Cam parçasını bir bıçak gibi tutuyordu. “Eğer ona zarar verdiysen yemin ederim seni—”

“Ah, gerçekten mi? Ona zarar vermek için durup zaman harcayacakmışım gibi...” Alicia cebinden bir parça toz çıkardı ve bilmediğim birtakım büyü sözler haykırarak Eddie’ye fırlattı. Bu sefer zamanında yakalamayı başaramadım ve büyü Eddie’yi ele geçirdi. Eddie, elinde tehditkâr bir şekilde tuttuğu cam parçasıyla öylece donup kaldı.

“Ona ne yaptın?” diye haykırdım.

“Sakin ol Sydney,” dedi Alicia. “Hâlâ yaşıyor. Tıpkı şu küçük Moroi dostun gibi. Tabii şimdilik.”

“Beni ona götür!” dedim.

Alicia güldü. “Üzgünüm Sydney. Onu bir daha asla göremeyeceksin. Birkaç mezmura daha katlanması gerekecek. Ve sen... Sen de...”

Ayağımın altındaki zemin dalgalanmaya başladı. Sendeledim ve dizlerimin üstüne çöktüm ama dengemi tamamen kaybetmeden önce elimdeki ateş topunu Alicia’ya fırlatmayı başardım. Hedefi bulacak şekilde atmıştım ama Alicia ellerini kaldırarak bir tür kalkan büyü olduğuundan

şüphelendiğim yeni bir büyü yaptı. Söylediği büyü lü sözler Yunancaydı. Bu sözleri de daha önce hiç duymamıştım. Ateş topu görünmez bir duvara çarptı ama sönüp gitmek yerine yeniden hareketlendi ve aynı yolu tekrar geçerek *bana* doğru gelmeye başladı. Acıyla ciyakladım ve tam zamanında çekilmeyi başardım. Ben kurtulmuştum ama ateş topu bir dolaba çarptı ve dolap alev aldı. Ateş hızla yayıldı. Bir an Wolfe'un ne tür bir cila kullandığını merak ettim. Tam o sırada alarm da nihayet kesildi.

“Yansıtma büyüsü,” dedi Alicia neşeyle. “Çok kullanışlı. Yaptığın büyüye dikkat et.”

Alay etmek için söylemişti aslında ama bir sonraki hareketimi planlamadan önce düşünmeme neden olan bir gerçektir bu. Fazla uzun beklemiştim. Alicia, bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Eddie'yi donduran büyü olduğunu anlamıştım. Tamamen takip edemeyeceğim kadar karmaşıktı ama bana yana çekilerek onu engelleme fırsatı verdi. Ardından farklı bir donma büyüsü seçtim. Aslına uygun bir büyü. Yoluna bir buz dalgası gönderdim. Ateş topu kadar öldürücü değildi ama en azından hâlihazırda yayılmakta olan ateşi büyütmezdi. Alicia yansıtma büyüsüyle karşılık vererek buzı bana geri gönderdi. Başımı eğerek buzun arkamda yanan odaya düşmesini sağladım. Ancak buz, ateşi azaltmaktan ziyade daha yoğun bir du-man çıkarmasına neden oldu.

“Yoruluyor olmalısın,” diye dalga geçti Alicia.

Haklıydı. Hâlâ pek çok büyüm vardı ama bu hareketli savaş tüketiciydi. Bayan Terwilliger'ın sözlerini hatırladım:

Kolay bir savaş istiyor. Alicia'nın yaptığı buydu, beni büyüyle yıpratacak, sonra da bitirmek için sihir yapacaktı. Elindeki çalıntı yaşam ve büyüyle, bu mücadele onu o kadar da çabuk yıpratmayacaktı.

“Alicia, savaşmak zorunda değiliz,” dedim. “Lütfen. Buna bir son verelim ve bina tamamen yanmadan önce şuradan çıkalım. Bana Jill'in nerede olduğunu söyle, Eddie'yi çöz ve yolumuza gidelim.”

“Son vermek mi? Beni öldürmeye çalışmandan sonra mı?”

“Ben yalnızca—”

Alicia, alevleri harlamaktan hiç çekinmeden üzerime yeni bir ateş topu gönderdi. Yansıtma büyüsünü denemek ve ateş topunu geri göndermek istiyordum ama Eddie'ye beni rahatsız edecek kadar yakındı.

“Sen büyük bir tehditsin Sydney,” dedi ben ateş topunu su büyüsüyle etkisizleştirirken. “Buradan çıkmaya izin veremem. Seni bu yanan binanın içinde bırakacağım. Tıpkı senin beni o evde bıraktığın gibi.”

Ayağımın altındaki zemin bir kez daha dalgalanarak yine düşmeme neden oldu. Alicia karmaşık bir büyü mırıldanmaya başladı. Eddie'yi olduğu yerde donduran büyüünün de böyle başladığını fark ettim. Planı buydu. Beni canlı bir heykele dönüştürecek ve bu yanan binanın içinde bırakacaktı. Ona yaptığımın bir benzerini yapacaktı. Olduğum yerde çaresizce kıpırdandım ve büyüden kaçmaya çalıştım. Alicia konuşmasını bitirdiğinde inanılmaz bir şey gördüm: Malachi Wolfe yanan odanın kapısında duruyordu. Göz bandı sağ gözünde idi

(her gün yeri değişirdi). El ve ayak bileklerinde, sanki bir yere bağlanmış gibi ip parçaları vardı.

Heykel büyüsünü tek başıma tekrarlayamazdım ama yansıma büyüsünü gayet iyi duymuştum. Sözcükleri mırıldandım ve büyünün bana geçtiğini hissettim. Alicia, geri dönen büyüden kaçmak için harekete geçerken gözleri panikle açılmıştı. Göremediği ise küçük köpek sürüsünün de Wolfe’la birlikte odaya doluştuğuydu. Wolfe köpeklerle bir şey söyleyerek Alicia’yı işaret etti ve hepsi bir anda Alicia’nın ayaklarını sardı. Alicia sendeledi ve yeterince çabuk uzaklaşamadı. Heykel büyü onu sardı ve Alicia bir anda Eddie gibi donup kaldı. Tek farkları, Alicia’nın Eddie kadar zarif görünmemesiydi. Eddie, çarpışmaya hazır soylu bir savaşçıya benziyordu. Alicia ise tam düşerken, ayağını saran küçük köpeklerle şaşkınlıkla bakarken donmuştu.

Wolfe, köpeklerle geri çekilmelerini işaret ederken, “Daha çabuk gelirdim de,” diye inledi, “Bu kaltak beni bağladı. Köpeklerin ipleri kemirmesini beklemek zorunda kaldım.”

“Çabuk!” dedim Eddie’ye doğru koşarak. “Onu çıkarmama yardım et.” Giderek yoğunlaşan duman yüzünden öksürdüm. Sonra Alicia’ya, korkuyla donup kalmış o güzel yüzüne baktım. “İkisini de çıkarmama yardım et.”

Wolfe’la birlikte bina çökmeden iki donmuş bedeni de dışarı çıkarmayı başardık. Onları Wolfe’un ana binasına götürürken itfaiye geldi. Hemen arkasından da Adrian, Trey, Bayan Terwilliger ve gölde bizimle birlikte olan cadılardan birkaçı ulaştı. Adrian beni kendine çekip sıkıca kucakladı.

“İyi misin?” diye sordu. “Jackie beni aradığında ne beklemem gerektiğini bilemedim.”

Başımı Adrian’ın göğsüne yasladım ve onun bana dokunuşuyla rahatladım. “İyiyim. Şansım varmış. Gerçekten çok şanslıymışım. Ama Eddie—”

Konseydeki cadılardan tanımadığım biri birkaç kurutulmuş çiçek çıkarıp Eddie’nin üzerine serpti ve Latince bir şeyler söyledi.

Birkaç saniye sonra Eddie tekrar canlandı. Hâlâ havadayken... Yere inerken biraz sendeledi ve beklediği yerde olmadığını görünce şaşkınlıkla etrafa bakındı. Adrian’la birlikte ona sarıldığımızda şaşkınlığı daha da arttı.

Çaresizce, “Alicia’yı da çözmelisin,” dedim. “Jill’i bulmak için ona ihtiyacımız var.”

Bayan Terwilliger kaşlarını çatı. “Ne yazık. Böylesi onunla baş etmek için harika bir yol aslında. Donmasından önce Jill’in nerede olduğuna dair bir işaret alamadın mı?”

Başımı iki yana salladım ve Eddie’yi bıraktım. “Hayır. Jill’in şimdilik canlı olduğunu itiraf etti ama ayrıntı vermedi.” O karmaşada duyduğum her sözü hatırlamaya çalıştım. Alicia’nın Jill’in hayatta olduğunu söylemesi güzeldi ama zaten büyülerimiz sayesinde bunu hissedebiliyorduk. Umduğum kadar yararlı bir bilgi değildi. “Bir de Jill’in mezmur dinlediğine dair bir şeyler söyledi.”

Mezmur meselesi Bayan Terwilliger’a da mantıksız geldi. Derin bir nefes aldı ve diğer cadılara baktı. Onlar da Alicia’yı çözme konusunda pek heyecanlı değildi. “Pekâlâ, itfaiye işini

bitirince güvenli bir çember oluşturup sorularımıza cevap almak için onu serbest bırakırız.”

Bir kenarda duran Trey boğazını temizledi. “Bunu yapmanıza gerek olmayabilir. Sanırım Jill’in nerede olduğunu biliyorum. Ya da en azından onu kimin tuttuğunu.” Tüm gözler şaşkınlıkla ona çevrildi ama Trey’in kılı bile kıpırdamadı. “Sanırım Jill, Işık Savaşçıları’nın elinde.”

13. BÖLÜM

ADRIAN

“Mezuranın Savaşçılar ile ne işi olur ki?” diye sordum.

Sydney yorgun gözlerle bana baktı. “Mezmur, mezura değil. Ama bağlantıyı bilmiyorum.” Beklentiyle Trey’e baktı. “Bir tür dini şiir oluyor, öyle değil mi? İncil’den.”

Trey onayladı. “Evet. Ama Savaşçılar’ın sürekli alıntılıyıp durdukları aslında İncil’den değil. Kendilerine özgü birkaç mezmur ürettiler. Ama daha ziyade resmi törenlerde, toplantılardan önce filan okuyorlar. Alicia, Jill’in mezmurları dinlediğini söylediye muhtemelen Savaşçılar’ın elindedir. İnanın bana, bir Moroi’u esir tutmak çok hoşlarına gidiyordur.”

Eddie, kuşkuyla Jackie’ye döndü ve Alicia’yı işaret etti. “Onu da beni çözdüğün gibi çöz! Cevap almamız gereken sorular var. Hemen! Jill için çok geç olmadan!”

Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Bir an onu sakinleştirmem gerektiğini hissettim. Jackie son derece sa-

kindi. “Onu kesinlikle burada serbest bırakmayacağım. Eğer çözeceksek, onu kontrol altında tutacak bir düzine cadı daha burada olmalı. Hem onu serbest bıraksak bile konuşmaya pek hevesli olacağını sanmıyorum.”

“Doğru söylüyor,” dedi Sydney yavaşça. “Alicia’yı bıraksak bile bize bilgi verip vermeyeceğini bilmiyoruz.”

Eddie, “Ben onu konuştururum,” diye üsteledi. “Ya da Adrian onu zorlayabilir.”

Sydney bu konuda pek heyecanlı görünmüyordu. Ancak kafamın içinde Tatiana teyze sabırsızlanıyordu. *Evet! Evet! Onu öyle bir zorlarız ki bildiğinden bile haberdar olmadığı şeyleri söyler bize.*

“Bunu önleyecek büyüler var ve Alicia da böyle bir önlem almayı akıl edecek kadar zeki.” Jackie, cadı arkadaşlarına baktı. “Siz ne düşünüyorsunuz? Ne kadarlık bir süre onu zayıflatır?”

Cadı, donmuş hâldeki Alicia’ya alıcı gözle bir baktı. “Ben olsam onu bir hafta boyunca böyle bırakırdım. Ama acele-niz varsa...” Tekrar Alicia’ya dönmeden önce Eddie’ye baktı. “Bence kırk sekiz saat yeterli olacaktır.”

“Kırk sekiz saat mi?” diye haykırdı Eddie. “Savaşçılar’ın elindeyse Jill’in kırk sekiz saati olmayabilir! Biz burada konuşurken birtakım infaz ritüelleri gerçekleştiriyor olabilirler orada!”

Jackie etkilenmemiş görünüyordu. “Donmuş hâlde kalmak enerjini emer. Böyle geçireceği iki günden sonra fiziksel ve büyü gücü olarak tükenecektir. Sorgulamak çok daha kolay

olur. Ekstra desteklenmiş, son derece güvenli bir yerde olmadıkça iki gün sonra bile onu çözmem. Ne yapacağı asla tahmin edilemeyen biri o.”

“İki gün çok uzun,” diye tekrarladı Eddie. Onun öfkesini ben de paylaşıyordum. Ancak Sydney düşünceli görünüyordu.

“Bu sürede Alicia daha az tehlikeli olacak. Belki o şekilde sorgulanması daha kolay olur,” dedi ağır ağır. “Biz de bu arada Savaşçılar hakkında bazı bilgilere hızla ulaşabiliriz.”

Trey’le aynı anda, “Nasıl?” diye sorduk.

“Marcus’tan,” dedi Sydney. “Ya da onunla ilişkili birilerinden. Savaşçılar içindeki köstebeklerinden. Biz Alicia’yı serbest bırakana kadar bir şeyler öğrenmeyi başarabilir. İzin verin onunla ve Marcus’la konuşayım. Eğer yirmi dört saat içinde bir şeyler bulamazlarsa cadılar sorgulamak üzere Alicia’yı serbest bırakır.”

Bu anlaşma karşısında kimse etkilenmiş görünmüyordu ama ben kabul ettim. Sonra dağıldık. Eddie, Trey’le kalacaktı. Sydney’le ben ise Clarence’ın evine dönecektik.

Sydney, yolda durumu açıklamak için Marcus’u aradı. Marcus da en kısa zamanda ona döneceğine söz verdi. Clarence’ın evine vardığımızda Rose ve Dimitri neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlıkla bekliyordu. Onları bilgilendirmeyi Sydney’e bırakarak anneme ve Declan’a bakmaya gittim. Sadece birkaç gündür hayatımda olmasına ve uymak dışında pek bir şey yapmamasına rağmen onu ne kadar özlediğimi fark etmek beni şaşırttı. Günün fırtınalı olaylarından -ve Sydney’in Alicia ile tek başına karşılaştığını öğ-

renince duyduğum panikten- sonra Declan'ın varlığı huzur vericiydi.

Marcus, birkaç saat sonra Sydney'i aradı ve bazı haberleri olduğunu, yüz yüze anlatmak için hemen Palm Springs'e geleceğini söyledi. Marcus da Sydney gibi aranan bir kaçaktı. Buna rağmen, kendi tedbirlerini alarak ertesi gün Clarence'ın ve Trey'in evlerinden uzak bir yerde görüşme ayarladı.

Seçtiği mekân şehir dışında bir Moğol restoranıydı. Rose ve Dimitri, biraz dil döktükten sonra kalabalık etmemek için Clarence'ın evinde kalıp haber beklemeye razı oldu. Trey ve Eddie ise bizimle geldi. Trey'in Savaşçılar hakkında faydalı olabilecek bir iç görüşü vardı. Eddie ise, dünyadaki hiçbir güç onu Jill hakkındaki plana dahil olmaktan alıkoyamayacağı için bizimleydi. Restorana girince Sydney rahatlayıp nefes verdi.

“Güzel. Sabrina'yı da getirmiş.”

Sabrina'yla tanışmıştım ama onu pek iyi tanıımıyordum. Hemen hemen benim yaşlarımdaydı ve yıllardır Işık Savaşçıları'ndaki köstebeklerden biriydi. Sydney'le ilk karşılaşmalarında ona silah çekmişti. Yine de bu beni rahatsız etmiyordu, çünkü artık Sabrina'nın Marcus'u korumaya çalıştığını biliyorduk. Zaman içinde ona ve yaptığı önemli işe saygı duymaya başladık. Savaşçılar'ın felsefesine inanmasa da aralarında kalmaya devam ediyordu, çünkü sağladığı istihbarat diğerleri için faydalı oluyordu. Bugün bizim için de işe yarayacağını umuyordum.

“Hem iyi hem kötü haberlerim var,” dedi Marcus. Aslında umduğumuz açılış tam olarak bu değildi. “İyi haber şu ki

Jill'in Savaşçılar'ın elinde olduğuna neredeyse eminiz. Kötü haberse tam olarak nerede tutulduğunu öğrenemedik."

Eddie kollarını kavuşturdu. "Alicia'yı serbest bırakıp sorularımızın cevabını alma zamanı."

"Şart değil," dedi Sabrina. Uzun, sarı saçlarını tepesinde at kuyruğu yapmıştı ve fanatik bir anti-vampir grubunun sahte bir üyesinden çok sıradan bir kıza benziyordu. "Tahminlerime göre Alicia da Jill'in nerede olduğunu bilmiyor. Muhtemelen Jill'i yakaladıktan sonra Savaşçılar'a teslim etti ve başka bir yerde saklamalarına izin verdi. Etrafı kolaçan ettim ve *yüksek profilli Moroi tutsak*'la ilgili bazı raporlar buldum. Ama o raporlar bile tutsağın yerini grup üyelerine açıklamıyor. Alicia ile çalışıyor olabilirler ama ona pek güvenmiyorlar."

Haberler beni pek canlandırmamıştı. Eddie de aynı şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Peki ama kendi üyeleri bile Jill'in nerede olduğunu bilmiyorsa ne yapacağız?" diye sordu.

"Eh," dedi Sabrina. "Mutlaka *birisi* biliyordur. Ama benim seviyemde biri değil."

Marcus da tahminlerime göre yalnızca etten oluşan ve hiç sebze içermeyen vog kızartmasını yutarken başını salladı.

İlkel, diye burnunu çekti Tatiana teyze.

Hey, rahat bırak onu, dedim. *Aranan bir kaçak olmak muhtemelen bir sürü protein gerektiriyordur.*

Marcus, "O *birisine* ulaşmak için bazı fikirlerimiz var," dedi. "İlki, Simyacılar'dan o kişiyi bulmalarını istemek. Savaşçılar'la bir çeşit bağları olduğunu biliyoruz."

Eddie, “Çünkü hepimizin bildiği gibi Simyacılar, Savaşçılar’la iş birliği yapıyorlar,” dedi. “Bir geçmişleri var.”

Sydney yavaşça, “Bazı konularda,” dedi. “Ama bu konuda değil. Moroi’un kaosa bulaşması riskini almak istemiyorlar. Jill’i geri istiyorlar. Jill bir tutsakken daha fazla dayanamazlar.”

“Anlaştık,” dedi Marcus. Gözlerimiz buluştu. “Budur. Ayrıca sırf Savaşçılar’ın sınırlarını aşmasından hoşlanmadıkları için bile müdahale edebilirler. Kontrol manyağından başka bir şey değiller. Savaşçılar’ın, Moroi’lara karışmak için bir cadıyla işbirliği yapmasından hoşlanmayacaklar. Elbette birilerinin onlara Jill’in Savaşçılar’ın elinde olduğunu söylemesi gerek.”

“Sizden biri olması gerekmez,” dedi Eddie, Marcus’la aramdaki söylenmemiş sözleri yakalayarak. “Lanet olsun, ben yaparım.”

Eddie’nin coşkusuna gülümseyerek, “Sana inanmayabilirler,” dedim. “Hatta *bana* bile inanmayabilirler.”

Trey, bir zamanlar üyesi olduğu grup hakkındaki tartışma boyunca sessiz kalmıştı. Şimdiyse nihayet söze giriyordu. “Simyacılar sorsa bile Savaşçılar’ın bunu reddetmesi de oldukça yüksek bir ihtimal. Onlar da kontrol konusunda takıntılı. Sırf inattan işleri zorlaştırabilirler.”

“Haklısın,” dedi Sabrina. “Tam da bu yüzden ikinci bir seçeneğimiz var.” Sesinde beni endişelendiren bir uyarı tonu vardı. “İkinci seçenek ne?”

Sabrina, bakışlarını önce Marcus’a, sonra Sydney’e çevirdi. “Savaşçılar önümüzdeki hafta yeni üyeler alacak. Köstebek

olarak aralarına karışırsın ve Jill'in nerede tutulduğunu öğrenmek için iktidar katlarına sızmayı denersin.”

Önerisinin saçmalığını azaltacakmış gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

Sydney, “Benden Savaşçılar’a katılmamı mı istiyorsun?” diye haykırdı.

Eddie ve ben aynı anda, “Olmaz!” dedik.

Sabrina, sanki bu bir tür güvenceymiş gibi, “Yalnızca seçmelere katılacaksın,” dedi. “Bir tür oryantasyon gibidir.”

Marcus, “Ya da bir tür tanışma toplantısı,” dedi, ki bu da işleri pek yoluna koymuyordu. Trey öfkeyle başını iki yana salladı. “Neden bahsettiğinizi biliyorum. Bu çılgınlık.” Bize döndü. “Potansiyel üyelerin etrafında bir grup oluşturuyor, onları gizli bir Savaşçı kampına götürüyor ve gruba layık olduklarını kanıtlamak için her tür göreve zorluyorlar. Öz kuzenimle savaşmak zorunda kaldığım günleri hatırlıyorsun değil mi?”

Savaşçılar bir zamanlar Sonya’yı tutsak etmiş ve onu genç üyelerini “test etme” seremonisinin bir parçası olarak kullanmıştı. Trey’den, o gün kuzeniyle dövüşmek bir yana, onu öldürmesi istenmişti. Buna karşı bir planı yoktu. Ama olsaydı bile Sonya’yı dışarı çıkarmak için bir grup koruyucunun törenin ortasına dalmasından sonra işe yaramazdı zaten. Sydney epeyce karmaşaya neden olmuştu ve Savaşçılar’ın ondan pek hoşlanmadığı açıktı.

Eddie, “Savaşçılar, Sydney’i tanıyor,” diye hatırlattı. “O yapamaz. Beni gönderin. O çatlakların bir kısmını harcamak umurumda olmaz. Zaten şimdiden epey antrenmanlıyım.”

“Doğru, antrenmanlısın,” dedi Marcus. “Ama Sydney’in istihbarat toplamak için içeri sızma ve zorla girme konularında daha fazla tecrübesi var. Hem senin yüzünü de biliyorlar.”

Sydney kaşlarını çattı. “İkimiz birden gitsek? Birinin bana eşlik etmesi sorun olmaz. Ayrıca kılık değiştirmemizi sağlayacak birkaç numaram var.”

Tatiana teyze, *öylece oturup bu planı uygulamalarına izin mi vereceksin*, diye sordu.

Şaşkınlıkla Sydney’e döndüm. “Bu teklifi ciddi ciddi düşünüyor musun? Yani normalde çılgınca planları severim ama bu benim için bile fazla.”

Sabrina düşünceli bir ifadeyle baktı. “Savaşçılar genellikle yalnızca bir kişiyi himayelerine alır. Ama nadiren de olsa iki kişi olduklarını gördüm. Eğer kılık değiştirebilirseniz ikinizi de içeri sokabilirim.”

“O zaman beni ve Sydney’i gönderin,” dedim.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Eddie. “O çatlakları alt etmek istiyorsak benim kondüsyonum daha iyi. Lütfen alınma Adrian.” Sydney’i ruhla koruyabileceğimi söyleyecektim ama bundan hoşlanmayacağını biliyordum.

“Sen geride durmalısın Adrian,” dedi Sydney. “Cadılar onu çözdüğünde Alicia’yı gerekli cevapları vermesi için zorlayabilirsin. Bunu yapabilecek tek kişi sensin.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama söyleyecek bir şey bulamadım. Sydney beni köşeye sıkıştırmıştı ve bunun gayet farkındaydı. Onunla gitmek istememin nedeni, onu

Savaşçılar'dan koruyacak elle tutulur bir planım olması değildi. Yalnızca onu koruma içgüdüleriyle hareket ediyordum. Ama Sydney haklıydı. Sydney, Savaşçılar'ın arasına sızdığına cadılara da istedikleri iki günü verebilirdik. Bunun Alicia'nın kendine yaptığı koruma her neyse onu zayıflatmasını umuyordum.

Şaşkınlıkla, "Bana ruhu kullanmamı mı telkin ediyorsun?" diye sordum.

"Hayır," diye itiraf etti. "Ondan diğer yollarla birtakım cevaplar alabilmelerini umuyorum. Ama başaramazlarsa, ne olursa olsun bu dürtüyü kullanacağını hissediyorum."

"Her zamanki gibi akıllısın," dedim Sydney'e.

Sözlerim karşısında gülümsedi ama bu fikrin onu mutlu etmediğini görebiliyordum. İç çekerek Sabrina'ya döndü. "Bu iş için ne kadar sıkıntıya gireceksin? İçeri iki casus sokmak için? Çünkü Savaşçılar'la kalmayacağımız açık."

Sydney iyi bir noktaya değinmişti. O ve Eddie'nin gönüllü olduğu şey -barbarca bir kabul törenine sızmak- tehlikeli bir işti ama Sabrina'nın bu plandaki rolünü de unutmamalıydık. Oldukça değişken bir grupla oyun oynuyordu ve nihayetinde en büyük riski alan oydu.

"Sizin yakalanıp yakalanmayacağınıza bağlı." Sabrina, hafifçe gülümsedi. "O yüzden yakalanmayın, tamam mı?"

Plan ilerledikçe Trey giderek daha katı görünmeye başlamıştı.

"Ama bu ancak Simyacılar'ı, Jill'in Savaşçılar'ın elinde olduğuna ikna edemezseniz gerçekleşecek. Onları ikna edebilir-

seniz, umarım ki işin büyük bir kısmını onlar halleder ve siz de bu deliliğe bulaşmak zorunda kalmazsınız.”

“Umarım,” diye katıldı Marcus. “Ama o arada Sabrina’yla gittiklerinde onları nelerin beklediğine dair Sydney ve Eddi’yi hazırlamalıyız.”

Sabrina, bize Sydney ve Eddie’nin içeri nasıl sızacaklarını anlatan planları özetlemek için ayağa kalktı. Sabrina anlatıkça her şey daha da korkunç görünüyordu ve Sydney’e bir kez daha gitmemesini söylemek istedim. Birden onu tüm o tehlikelerden koruma arzumun, onun beni ruhtan uzak tutma arzusuyla çok benzer olduğunu fark ettim. İkisi de tehlikeli eylemlerdi. Ama Jill’in hayatı tehlikedeyken nasıl durabilirdik ki?

Tatiana teyze aksi bir sesle, *iyi bir cevabı yok*, dedi. *Ve hiçbir iyi bir sonuç doğurmayacak.*

Yemek, planların nihayetlendirilmesiyle sona erdi. Sydney, cadı bağlantılarından büyüyle kılık değiştirmek için yardım almak istiyordu. Sabrina, onu Savaşçılar’ın yanına çağıran bir telefon aldı. Beklediğinden erken olmuştu. Yüzünü ekşiterek kalktı. “Yakında sizinle iletişime geçerim. Kabul töreniyle ilgili biraz daha detay öğreneyim de. Biriniz Marcus’u güvenli evine götürebilir misiniz?”

“Biz bırakırız,” dedi Sydney, Eddie ve Trey’i hemen saf dışı bırakarak. “Sizinle sonra görüşürüz çocuklar.”

Ekip ayrıldı. Sydney’le birlikte Marcus’u Palm Springs’e geldiğimizde kiraladığımız arabaya götürdük. Üstü açılabilen bir modeldi. Şirketin biz istemeden verdiği bir bonus.

“Hoşmuş,” dedi Marcus. “Üstünü açmak için harika bir gün.” Bana baktı. “Eee, belki de değil.”

Dünkü kapalı havadan sonra Palm Springs yeniden bunaltıcı yaz şartlarına dönmüştü ki, böyle günlere maruz kalmaktan kesinlikle hoşlanmıyordum. Güneş ışığı bir Moroi’u, Strigoi’lar gibi öldürmezdi ama dışarıda uzun süre kalırsak rahatsız edici olacağı kesindi. Böyle anlar bana Sydney’le aramdaki farkları hatırlatıyordu. Sydney güneşi severdi ve benimle yaşamak, güneşi ondan çalışıyordu.

Sydney’e anahtarları uzatırken rahat bir tavırla, “İstersen arabanın üstünü açabilirsin,” dedim.

Sydney aklımdan geçenleri anlamışçasına gülümsedi. “Hayır, klimayı tercih ederim.”

Yalan söylediğini biliyordum. Gülümsedim. Kimi zaman yatağa uzanarak gelecekteki evimizin hayalini kurar, nasıl bir ev olacağını planlardık. Benim sığın keyfini çıkarabileceğim kadar havadar ama yoğun ışığı engelleyecek kadar kapalı bir veranda yapmaya karar vermiştik. O verandada ona limonata vereceğimi söyleyerek dalga geçerdim. İkimiz için mükemmel bir yer olacaktı. Dünyalarımızı buluşturacaktı. Ama şimdilik böyle bir geleceğin hayalini kurmak bile zordu.

Marcus, evine giden yolu tarif etti. Şehrin diğer tarafında, Carlton’daki okuluma çok da uzak olmayan bir yerdeydi. Sydney bizi otoyola çıkarırken, çok az şanslı Moroi’un telefon rehberinde bulunan birini aradım. İlk çalışta açması beni şaşırtmıştı.

“Merhaba Adrian,” dedi Lissa.

“Seni aramamı mı bekliyordun?” diye takıldım.

“Aslına bakarsan Christian’ın aramasını bekliyordum. Ama senin aramana daha çok sevindim. Özellikle de Jill’i bulduğunu söylemek için arıyorsan.”

“Korkarım bulamadık,” dedim ve içimde bir sızı hissettim. “Ama faydalı olabilecek bazı haberlerim var. Jill’in Işık Savaşçıları’nın elinde olduğuna dair kanıtlarımız var.”

Lissa’nın böyle bir haber beklemediği açıktı. “Ne? Ben, sadece Sydney’den nefret eden bir cadının işi olduğunu düşünmüştüm. Eğer Savaşçıların elindeyse, bu mesele artık basit bir intikam meselesi değil. O insanlar sırf eğlence olsun diye vampir öldürmekten hoşlanırlar.”

“Görünüşe bakılırsa Jill’i onlara teslim eden Alicia. Sydney’in, Jill’in nerede tutulduğunu öğrenmek için karmaşık bir planı var. Ancak o planı devreye sokmadan önce Simyacılar, Savaşçıları’ya biraz baskı yapsa, başımız epey dertten kurtulur aslında,” dedim. “Tek sorun, Sydney onları doğrudan arayıp isteyemiyor.”

“Ama ben isteyebilirim, öyle mi?” dedi Lissa.

“Oldukça çekici ve ikna edicisin,” dedim. “Ayrıca bizden *biraz* daha etkilisin.”

“Ne yapabileceğime bir bakayım,” diye yanıtladı. Düşüncesi bile onu yormuştu. Onu suçlayamazdım. Diplomasi beni de yorardı. Özellikle de Simyacılar gibi aşağılık heriflerle muhatap olacaksam. “Elimizdeki kanıtın ne olduğunu öğrenmek isteyeceklerdir.”

Sabrina’yı düşünerek bir an tereddüt ettim.

“Kaynağımızı açıklayamayız. Anonim bir bilgi olduğunu söyleyip ilgilenmelerini sağlayamaz mısınız?”

“Deneyeceğim,” dedi Lissa. “Ama onları bilirsin.”

“Evet,” diye onayladım. “Kesinlikle biliyorum. İyi şanslar –ve teşekkürler.”

“Bana teşekkür etmene gerek yok. Jill benim kardeşim.”

Telefonu kaparken Sydney’in, Marcus’un bahsettiği binanın yanından geçtiğini gördüm. “Hey!” dedim, binayı Carlton günlerimden hatırlayarak. “Kaçırdın.”

Sydney’in yüzü karardı. “Binanın etrafında gezinen takım elbiseli adamları kaçırmadım ama.” Gözlerini dikiz aynasına çevirdi ve iç geçirdi. “Ya da binanın bahçesinden çıkan ve peşimize takılan siyah arabayı.”

“Lanet olsun!” dedi Marcus. “Şehre indiğimi öğrenmişler. Oranın güvenli olduğunu düşünmüştüm.”

Oturduğum yerde arkama dönerek Sydney’in gördüğü şeyi görmeye çalıştım. Siyah bir Escalade’in bizim şeridimize girmek için son derece agresif manevralar yaptığı açıkça görülyordu. Sydney öyle ani bir dönüş yaptı ki kapıya sımsıkı tutunmak zorunda kaldım. Escalade de aynı hareketi yaptı. Saray’dan ayrıldığımdan beri kendime keyfini çıkarma izni verdiğim o değerli ve kırılğan özgürlük hissi, rüzgârın dağıttığı bir duman gibi yok olup gitti.

“Üzgünüm çocuklar,” dedi Marcus. “Bu sabah geldiğimde yerimi keşfetmiş olmalılar.”

Sydney yeniden ani bir dönüş yaptı. Escalade de aynısını yapmaya çalışırken tiz bir ses çıkardı. Sydney’in yüzü gerildi.

Göründüğü kadar sakın kalabilmek için çok çaba harcadığını biliyordum. Öyle uzun zamandır birlikte yaşadığı bir kâbustu ki bu. Simyacılar'ın onu tekrar bulması. "Kendini kötü hissetme," dedi Marcus'a. "Palm Springs'te olanlardan sonra muhtemelen burayı düzenli olarak gözlüyorlardır. Ne de olsa hepimiz biliyoruz ki, yeri tespit edilen sen değilsin. Muhtemelen biri Eddie'yi gördü ve biraz hafiyelik yapmaya karar verdi. Eddie de onların ilgisini çeken biri." Başını iki yana salladı. "Asıl mesele onlardan nasıl kurtulaacağımız."

Marcus, "Otoyola geri dön ve ilk şehir merkezi çıkışından devam et," dedi.

Tatiana teyze, *o sıkışık alana dönmenin hiçbir mantığı yok*, diye tısladı. *Sydney'i tekrar alacaklar.*

"Açık otoyola çıkıp arayı açmayı denesek olmaz mı?" diye sordum.

"Asla başaramayız," dedi Marcus. "Ayrıca muhtemelen destek güçleri vardır. Çok geçmeden peşimize birkaçı daha takılır."

Sydney, Marcus'un dediği yerden döndü ve aracı şehir merkezine doğru sürmeye başladı. Önümüzde şehrin en kalabalık yollarından birini görebiliyordum. Dar sokaklar arabalarla, yayalarla ve kaldırımlara atılmış masalarla doluydu.

Sydney, "Sanırım Simyacılar'ın olay çıkarmaktan hoşlanmaması üzerine oynuyorsun," dedi. "Ama unutma. Bizi Las Vegas'ta, Strip boyunca -hem de gizlenme gereği duymadan- takip ettiler." Üstelik o gün Sydney'in üzerinde gelinlik vardı ve çok daha fazla dikkat çekiyorduk. "Ne yapmaları gerekiyorsa onu yaparlar."

Marcus başını sallayarak onayladı.

“Biliyorum. Ama yine de mecbur olmadıkları durumlarda gösteriş yapmaktan kaçınırlar. Aslında asıl amacım kaçış arabama ulaşmak.”

“Kaçış arabası mı?” Şaşkınlıktan dilim tutulmuş hâlde baktım. “Bir kaçış araban mı var?”

Marcus bana bakıp gülümsedi. “Benim adım Marcus Finch. *Elbette* bir kaçış arabam var. Miguel’s Taqueria tarafına çıkan metro tüneline ulaşılıyor.”

“Metro mu?” Sydney başını salladı. “Neyse. Buradan altı blok ileride. Ayrıca ışıklar ve yavaş giden arabalar yüzünden burada tıkilip kalmak üzereyiz.”

Trafik ışığı kırmızıya dönünce önümüzdeki arabalar durmaya başladı.

“Düzelتيyorum,” dedi Marcus birden emniyet kemerini çözerken. “*Onlar* ışıklar ve duran arabalar yüzünden trafığe takılmak üzere. Herkes dışarı çıksın.” O anda ne yapmak istediğini anladım. Marcus elini kapı koluna atarak düşüncelerimi doğruladı. “Nasıl kaçacağınızı gayet iyi biliyorsunuz. Miguel’de buluşalım. Oraya gelirken sizi takip etmediklerinden emin olun.”

Işık hızıyla arabadan çıktı. Birkaç saniye sonra, Sydney arabayı park eder etmez biz de aynısını yaptık. Marcus sokağın kalabalık tarafına doğru arkasına bile bakmadan koşmaya başladı. Biraz sonra turistlerin ve yemeğe giden kalabalığın arasında kayboldu. Başkası olsa bunu bir terk ediş olarak düşünebilirdi ama Marcus artık bizi, böyle durumlarda gerekeni gayet

iyi yapacağımızı bilecek kadar iyi tanıyordu. Tahmin edilemez ol. Kalabalığın ve dükkânların arasında saklan. Onları kaybedince de tekrar buluş.

Tüm bunlar varsayımdı tabii. Hatta onların bizi takip etmesi bile. Yoldayken aramızda iki araba vardı. Yani arabamızı terk ettiğimizi görmemiş olma ihtimalleri bile vardı. Trafik ışıkları yeşile dönüp de kimse hareket etmeyince bir şeylerin yanlış gittiğini anlayacaklardı. Esas mesele onlar durumu fark edene kadar Sydney’le birlikte ne kadar uzağa gidebileceğimizdi. Bir de Marcus’u mu yoksa bizi mi takip ettiklerini anlamak.

Elbette bizi takip ettiler.

“Daha hızlı,” dedim Sydney’in elini tutarak. Kaldırım boyunca hızla koştuk.

Biraz sonra korna sesleri yükselmeye başlayınca yeşil ışığın yandığını ve öfkeli sürücülerin terk edilmiş arabamızın etrafından geçemediklerini anladım. Ardımızdan gelen haykırımlar, ters giden başka bir şeylerin de olduğuna işaret ediyordu. Dönüp arkama baktığımda bej renk takım elbiseler içinde bir adamla kadının kaldırımda bize doğru koştuğunu gördüm. Yollarına çıkan yayaları hiç umursamıyorlardı. Olay çıkarmakla ilgileri bile yoktu.

Yolumuzun üstünde ise bir grup insan bir şeyin etrafına kümelenmişti ve kaldırım giderek kalabalıklaşıyordu. Harika! O an ihtiyacımız olan en son şey yavaşlamaktı. Arkama bir kez daha hızla bakınca benimle hemen hemen aynı boylardaki Simyacı adamın kendine yer açtığını gördüm. Kalabalığa yaklaşıncı insanların, bir dükkânın promosyon olarak kaldırıma

koyduğu kıyafet sergisini izlemek için toplandığını fark ettim. Kıyafetler, tüllü şallar ve parlak renkli sunumları, en ilgisiz insanın bile durup izlemesine neden oluyordu. Sydney’le birlikte mor, ipek bir elbiseyi hayranlıkla izleyen bir grup kadının arasına daldığımızda Simyacı’nın birkaç adım arkamda olduğunu fark ettim.

Sydney etrafına bakındı ve dudakları beklenmedik bir tebessümle kıvrıldı. Sokağın gürültüsü içinde kaybolan birtakım büyü sözleri mırıldandı. Sözlerin gücü kendini anında göstermişti. Etrafımızdaki tüm o güzel kıyafetler bir anda gökkuşağı renklerinde kumaş demetlerine dönüştü ve yağmur gibi yağarak etrafı görmeyi imkânsız hâle getirdi. Kaos, insanların paniklemesine ve çılgınlıklar atmasına neden oldu. Bir saldırı mı yoksa halka açık bir tür gösteri mi olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

“Hadi,” dedi Sydney yeniden hızlanarak.

Hızla kaçarken tanıdığım birinin öfkeli haykırışını ayırt ettim –Lia DiStefano. Önünden geçtiğimiz dükkân onundu, ki bu da Sydney’in yüzündeki sinsi gülümsemeyi açıklıyordu. Kendimi önce *biraz* kötü hissettim. Ama bu duygum çabucak kayboldu. Lia, bir zamanlar Sydney için muhteşem bir elbise yapmıştı. Antik Yunan tarzından esinlenilmiş kırmızı bir elbiseydi. Sydney, onun içinde çok güzel görünüyordu. Öyle güzeldi ki bir an rüya gördüğümü sanmıştım. O meselede Lia’nın hakkını yiyemezdim. Ancak öbür yandan Lia, Jill’i modeli olarak kullanmak için her şeyi göze almıştı ve gizlice Jill’in yer aldığı bir reklam bastırmıştı. Ve Alicia o reklam

afişini, Jackie'nin Sydney'e getirdiği kutuya koymuştu. Alicia ve Savaşçılar arasındaki ilişkiyi tam olarak bilmiyorum ve o reklamın Jill'le onlar arasında nasıl bir bağlantı kurduğundan emin değildim. Ancak o reklamın Jill'i riske attığı su götürmez bir gerçektir.

“Üzgünüm Lia,” diye mırıldandım hızla dükkânın önünden geçerken. “Bir dahaki sefere kullanmaman gereken modellerle çalışma.”

Bir blok ötede daha önceden bildiğim bir çiçekçi dükkânı vardı. Takip edilip edilmediğimizi kontrol edemeden hızla kapısından girdik. Zaten öğleden sonra güneşinden faydalanmak için yarım açıktı. İçeri girer girmez yoğun bir gül ve zambak kokusu etrafımızı sardı. Dükkân çeşit çeşit renklerden buketlerle doldurmuştu. Ancak buraya son girişimde gördüğüm arka kapıyı bulmak için hepsini pas geçtim. Dükkânın iki girişi vardı. Biri ana cadde tarafına bakıyordu, diğeri ise ofis binalarının arkasında kalan dar sokağa açılıyordu. Şaşırان çiçekçiye başımla selam verdim ve gülümsedim. Sonra gayet normal bir şey yapıyormuşuz gibi Sydney'i aceleyle arka kapıya doğru sürükledim.

Arka sokakta bir an durdum ve kapının penceresinden içeri baktım. Bir Simyacı'nın dükkâna dalıp dalmayacağını görmek için biraz bekledim. Kimse gelmedi. Ben de Lia'nın vitrini ni dağıtmanın yolculuğumuzun kalanını gizlemeye yetecek karmaşayı yaratmış olmasını umdum. Sydney'le birlikte arka sokak boyunca koştuk, birkaç işyerinin kapısını daha geçtik. Bunların kimi halka açıktı, kimi değildi. Ve nihayet Miguel's

Taqueria'nın arka kapısına ulaştığımızda, kapıda YALNIZCA GÖREVLİLER yazdığını gördük. Yine de kapıyı çaldım. Bir yandan da açan kişiye oradaki varlığımızı nasıl açıklayacağımızı düşünüyordum.

Ancak kapıyı açan görevli bizi gördüğüne pek şaşırılmışa benzemiyordu. Eliyle bizi içeri davet etti. "Marcus'un arkadaşları olmalısınız."

Kapıdan geçtik ve kendimizi mutfağın nefis kokan girişinde bulduk. Bir quesadilla çeviren bir aşçı başını kaldırıp baktı ve orada oluşumuz çok normalmiş gibi başını sallayarak işine döndü. Bu sırada rehberimiz de bizi her rafı gıda malzemeleriyle dolu bir depoya götürdü. Zeminde yukarı doğru açılan gizli bir kapı vardı. Genç adam kapağı açınca, aşağıda elinde bir fenerle bekleyen Marcus'u gördük. Bize el sallıyordu.

"Marcus'u nereden tanıyorsun?" diye sordum basamaklardan inerken.

Rehberimiz omuz silkti. "Zamanında bana bir iyilik yapmıştı."

Görünüşe bakılırsa Marcus'un bütün yaşam öyküsü bundan ibaretti. Adama teşekkür ettik ve aşağı indik. Gerçekten de Marcus'un dediği gibi bir tünel vardı. Yol boyunca çok az konuşarak ilerledik ve birkaç blok ötedeki bir parkta yer alan bir kulübeye çıktık. Tünelde ya da yukarı çıktığımızda takip edildiğimize dair herhangi bir işaret göremeyince, Marcus bizi park hâlindeki Chevy'ye götürecek kadar güvende hissetmişti. Cebinden birkaç anahtar çıkardı ve kapıyı açtı.

Nihayet konuştuğunda yola koyulmuştuk` bile. “Eh,” dedi, “Hem iyi hem de kötü haberlerim var. İyi haber, artık Simyacılar’ın sizi Saray’da sanması için uğraşmanıza gerek yok. Kötü haberse Simyacılar artık orada olmadığını biliyor.”

14. BÖLÜM

ADRIAN... YENİDEN

Simyacılar'dan kurtulduğumuza emin olur olmaz yapmam gereken ilk şey, annemi ve Declan'ı güvenceye almaktır.

Annem telefonu açar açmaz, "Neredesiniz?" diye sordum. Marcus bizi arabayla gerçekten güvenli olduğuna dair yeminler ettiği bir eve doğru götürürken. Ön koltukta oturan Sydney ise neredeyse tanıdığı herkese mesaj gönderiyordu.

"Clarence'ın evindeyim," diye cevap verdi annem. "Nerede olabilirim ki?"

Rahat bir nefes aldım. "Güzel. Bir süre orada kalman gerek. Sakın oradan ayrılma. Declan için yeterince maması var mı?" İlk alışverişinde biraz aşırıya kaçtığını düşünmüştüm ama şimdi buna minnettardım.

"Eh, evet, sanırım var. Gerçi aldığım şu emziklere fazlasıyla düşkün gibi görünüyor. Farklı bir emziğe—"

"Oradan ayrılma," diye tekrarladım. "Evin izlendiği neredeyse kesin. Simyacılar nerede olduğumuzu biliyor."

Annem derhal durumun ciddiyetini kavradı. “Siz iyi misiniz?”

“İyiyiz. Ellerinden kurtulduk. Ama bir süre döner miyiz diye takıldığımız yerleri izleyeceklerdir. Clarence’a geri dönmeyeceğimizi biliyorlar, bu iyi. Ama muhtemelen senden ve Declan’dan haberleri yok. Olmamasını sağlamalıyız. Evde kal.”

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. “Adrian, Declan’la ilgili... sıra dışı bir şeyler var, öyle değil mi?”

“Özel,” diye düzelttim. “O çok, çok özel bir çocuk. Ama şimdilik Simyacılar’ın onun varlığından haberdar olmaması en iyisi. Sydney ve beni takip etmek istiyorlarsa sorun yok. Ama Declan’ı onlardan uzak tutmamız gerek.”

“Anlıyorum,” dedi annem. “Bir şeye ihtiyacımız olursa ya sipariş veririm ya da Rose ve Dimitri’yi gönderirim. Onlar dışarı çıkabilir, değil mi?”

Bir an tereddüt ettim. “Evet. Simyacılar onlarla ilgilenmiyor. Neden şehirde olduklarını merak edebilirler ama onları kışkırtacak başka bir şey olmadıkça Clarence’ın evine dalmazlar ya da herhangi bir şey bulamazlar. Daha önce de Clarence’da kalan Moroi ve dampirler olmuştu ne de olsa. Rose ya da Dimitri’yle konuşabilir miyim?”

Birkaç hışırtıdan sonra Rose konuştu. “Annenin yüzüne bakılırsa ters giden bir şeyler var.”

“Simyacılar, Sydney’le beni buldular,” dedim. “Şehre gelirken Marcus’u izlemişler. Ayağımıza takıldılar.”

Çok emin değilim ama sanırım Rose, Rusça bir küfür savurdu. “Eee, peki plan ne?”

“Marcus’un güvenli olduğunu düşündüğü bir yere gidiyoruz,” dedim. “Oraya ulaştığımızda Sydney Savaşçılar’ı araştırarak ve ben de Alicia’yı sorgulayacağım.”

Rose hızla, “Ben de o sorguda olmak istiyorum,” dedi.

“Biliyorum. Ama gerçekten, gerçekten sizin annemle ve Declan’la kalmanız benim işimi daha çok kolaylaştırır. Az önce ona evden kesinlikle çıkmaması gerektiğini söylüyordum. Simyacılar’ın onun şehirde olduğunu bildiklerini sanmıyorum. Umarım da öğrenmezler. Ama tuhaf bir şeyler olursa sizin onları korumanıza ihtiyacım var.”

“*Tuhaf bir şeyler* derken neyi kastediyorsun? Neden korumak zorunda olsunlar ki?” Rose da annem gibi garip bir şeyler döndüğünden kuşkulananmaya başlamıştı.

“Sana anlatamam,” dedim. “Sadece güven bana, mesele önemli. En azından birinizin sürekli onların yanında kalması lazım. Alicia’yı sorgulayacağım zaman güvenli bir şekilde benimle buluşma imkânın olursa, elbette bunun gerçekleşmesini sağlarız. Ama bu arada onlara göz kulak olacağına söz ver.”

Uzun bir sessizlik oldu ve nedenini tahmin edebiliyordum. Rose da herkes gibi Jill’i bulmak istiyordu. Pek çok nedenden dolayı bebek bakıcılığındansa görevde olmayı tercih etmesi anlaşılabilir bir şeydi. Ancak Rose, komünde -ve benim arkadaşım olarak- öyle çok şey görmüştü ki sonunda kabul etti. “Tamam. Biz onlara göz kulak oluruz. Ama Jill’i bulmak için yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa... Herhangi bir şey...”

“Sana haber veririm,” diye söz verdim. Telefonu kapadım ve etrafıma bakındım. “Burası mı?”

Palm Springs'in şehir kısmını geçmiş, ıssız bir bölgeye doğru ilerliyorduk. Öyle ıssızdı ki Wolfe'un kampı, yanında medeni kalırdı. Çalılık alanda tek bir küçük kulübe vardı. Toprak yolda kulübeye doğru dönerken arabanın tekerlekleri ardında toz bulutları bıraktı.

"Evet," dedi Marcus.

Sydney, "Eh, uzak olduğu açık," dedi. "Peki güvenli mi?"

Marcus, "Bundan sonrası güvenli," diyerek güvence verdi bize. Arabayı kulübenin hemen dışında durdurdu. "Bizi takip eden olmadı. Bu insanlarla bağlantımı da kimse bilmiyor."

Arabadan inip kapıya kadar Marcus'u takip ettik. Marcus kapıyı üç kez tıklattı. Her vuruşu bir diğerinden daha sertti. Sonunda kapı açıldı. Ellili yaşlarında, dağınık saçlı ve yuvarlak gözlüklü bir adam bize baktı. Güneş ışığına karşı gözlerini tıpkı bir Moroi'un yapacağı gibi kısıyordu. Marcus'u tanıyınca yüzü aydınlandı. "Marcus, adamım, çok zaman olmuştu!"

"Seni görmek de çok güzel Howie," diye yanıtladı Marcus. "Dostlarımla birlikte kalacak bir yere ihtiyacım var. Burada kalmamız sorun olmaz, değil mi?"

"Elbette, elbette." Howie, içeri geçebilmemiz için kenara çekildi. "İçeri gel dostum."

"Howie ve karısı Patty her türden bitki yetiştiriyor ve onları satıyor," diye açıkladı Marcus.

1970'lerden kalma gibi görünen oturma odasına doğru ilerlerken derin bir nefes aldım. "Özellikle de belirli bir bitki," diye ekledim. "Endişelenme," dedi Marcus hafifçe gülümseyerek. "Çok iyi insanlardır."

Sydney, burnunu kırıştırdı. “Bir uyuşturucu baskınında tutuklanırsak Simyacılar’ı atlatmamız hiçbir işimize yaramaz.”

Marcus umursamazdı. “Endişelerimiz içinde o en son sırada. Bize kalacak yer sunuyorlar ve mutfakta yeterli stok var.”

En azından bu kısım doğruydı. Abur cuburla beslenemediğimiz sürece hiç değilse yakın gelecekte açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya kalmazdık. Daha önce hiç bu kadar çok Twinkies kutusunu bir arada görmemiştim. Patty de kocası kadar şaşkın ama arkadaş canlısıydı. Kendimizi evimizde hissetmemizi ve istediğimiz kadar kalabileceğimizi söyledi. Muhtemelen ikisi de zamanlarının önemli bir kısmını bodrumda ya da bahçede, sonradan tükettikleri ya da sattıkları o bitkileri yetiştirmekle geçiriyorlardı. Biz yerleştikten sonra aşağı inerek gözden kayboldular ve planlarımızı gözden geçirmemiz için bizi yalnız bıraktılar. Meğer ben Rose’la ve annemle konuşurken Marcus ve Sydney de birtakım bilgiler edinmiş.

“Sabrina, Marcus’u aradı. Bu gece geç saatlerde beni ve Eddie’yi Savaşçılar’a götürecekmiş,” dedi Sydney. “Çok geç saatte. Muhtemelen şafak sökerken orada olacağız. Bayan Terwilliger önceden gelip Eddie’ye birkaç büyü gösterecek ve bizi hazırlayacak.”

Marcus, “Umarım Eddie’ye buraya gelirken dikkatli olmasını söylemeye gerek yoktur,” dedi. “Muhtemelen Simyacılar bölgede tanıdığınız ne kadar insan varsa hepsini izliyordur.”

Sydney kendinden emin bir şekilde, “Dikkatli olacaktır,” dedi. “Takibi nasıl atlatacağını bilir.” Bana döndü. “Bayan Terwilliger dönerken seni de yanına alacak. Cadılar Alicia’yı

  zerken orada olman için. Dikkatli olacağına söz ver Adrian. Suyuna gitmeye  alış. Sadece gerektiği kadar baskı yap. Unutma, büyük bir ihtimalle Savaşçılar'ın Jill'i nerede tuttuğunu o da bilmiyor."

Suyuna gitmek mi? Her ne kadar Sydney'in bunu beni düşündüğü için söylediğini bilsem de hayal etmesi bile imkânsızdı. Jill'i kaçıran bir kadının suyuna nasıl gidebilirdim ki? Jill'in belki de o adamların elinde acı çekmesine neden olan kadının... Sonya, Savaşçılar'ın elinden kurtulduğunda çok kötü durumdaydı. Jill de çok uzun zamandır onların elindeydi.

Tatiana teyze zihnimin içinde, *Alicia bunun bedelini ödeyecek*, diye ant i ti.

Sydney'e dönüp "Ne yapabileceğime bakacağım," dedim.

O sırada telefonum çaldı. Ekranda gördüğüm ismi görünce tuhaf bir keyif duydum. Bir gün içinde Moroi Kraliçesi'yle iki kez konuşma şerefine nail olan pek insan yoktu. "Alo?"

"Adrian?" dedi Lissa'nın sesi. "Ne yaptın sen?"

"Bir şey yaptığım düşüncesine nereden kapıldın?" diye sordum.

Lissa i  geçirdi. "  nk   Simyacılar'dan öfkeli bir bürokrat az önce beni aradı ve senle Sydney'in Palm Springs'te serbestçe dolaşmanız hakkında bir şeyler söyledi! Onu geri almaya çalışırken kesinlikle yumuşak davranmayacaklarını çok açık bir dille anlattı. Saklandığınızı sanıyordum."

"Saklanıyorduk, gerçekten saklanıyorduk," dedim. "Bir tür kaza oldu diyelim. Ama şimdilik güvendeyiz."

“Pekâlâ, o hâlde öyle kalmaya çalışın. İyi haberse Simyacılardan Savaşçılara baskı yapmasını istemesi için birine ulaştım.”

İçim bir an umutla doldu. Simyacılar bizim adımıza Jill'i kurtarabilirse Sydney'i Savaşçılar'ın arasına girmekten koruyabilir, ben de Alicia'yı sorgulamaktan kurtulabilirdim. “Ve?” diye sordum.

“Korktuğum gibi oldu. Daha fazla kanıt istediler. Yani konuştuğum kişi sorgulamalar hakkında muğlak yorumlarda bulundu ama beni ciddiye almış gibi hissetmedim pek. Sanırım senin ve Sydney'in Saray dışında olmanızla ilgili gündemi değiştirmek için bunu kullandığımı düşündü.”

Umudum söndü. Odanın karşısındaki Sydney'e baktım. Fazlasıyla dolu bir sandalyeye oturmaya çalışıyordu. Onun Savaşçılar'ın kampına sızacağını düşünmek beni hasta ediyordu. Eddie ve Bayan Terwilliger'le gitmesi nispeten içimi rahatlatırsa da sonuçta doğruca düşmanlarımızın arasına gidiyordu. Ya fark edilirse? Ya Savaşçılar onu pazarlık aracı olarak kullanarak Simyacılar'la dostluklarını tazelemeye çalışırsa? Ya Savaşçılar, bir vampirle evlenen kadından bir ibret öyküsü çıkarmaya karar verirse?

Tatiana teyze, *bu işten iyi bir sonuç çıkmaz*, dedi üstüne basa basa.

Lissa, “Yine de onlar üzerinde çalışmaya devam edeceğim,” diye devam etti, fırtınalı düşüncelerimin farkına varmadan. “Sanırım siz de bilgi edinmek için kendi bildiğiniz yöntemleri uygulayacaksınız.”

“Öyle görünüyor,” dedim.

“Peki, yardımınıza ihtiyacınız olursa haberim olsun. Biraz önce Rose’la konuştum. Görünüşe göre ona bir görev vermişsiniz bile. Jill’i geri almanıza yardımcı olacaksa onu, Dimitri’yi ve Neil’i istediğiniz gibi kullanmaktan çekinmeyin.”

Lissa’nın sesi son derece masum geliyordu. Rose’un Declan’la ilgili sırrı en yakın arkadaşından bile sakladığını fark ettim. Bir yandan Rose’a minnettarlık duydum, bir yandan da aklım Declan’ın durumunun hassasiyetine gitti. Lissa’nın Neil’dan bahsetmesi de hâlâ onunla oturup konuşamadığımı hatırlattı. Neler olduğunu açıklayamamıştım. Bir anda çok fazla sorun üst üste gelmişti.

Günün kalanını Jackie ve Eddie’nin gelmesini bekleyerek geçirdik. Hayatının önemli bir kısmını kaçak olarak geçiren Marcus, kulübenin küçük oturma odasında son derece rahat görünüyordu. Özgürlüğün tadını çıkararak büyümüş olan Sydney ve ben ise daha sıkıntılı zamanlar geçiriyorduk. Arkadaşlarımızla uzaktan yapılabilecek planlarımızı yapmıştık. Sonrasında sadece zaman geçirmeye çalıştık. Gözlerden uzak bir konumda olsak da dışarı çıkmaya tereddüt ediyorduk. Evdeki tek televizyon bodrumdaydı ve oradan gelen duman bizi uzak tutmaya yetiyordu. Bize kalan tek eğlenceyse bir yığın *Reader’s Digest* oldu.

Akşama doğru Marcus, “Bir araba yaklaşıyor,” dedi. Pencerenin yanında duruyor, ara sıra perdenin arkasından dışarı bakıyordu. Birden yüzü asıldı. “Jackie ya da Eddie görünmüyor.”

Sydney ayağa fırladı ve Marcus'un yanına, pencerenin önüne gitti. Birkaç dakika sonra gerilimi kayboldu. "Sorun yok. Onları tanıyorum."

Marcus kapıyı açtı ve benim de tanıdığım iki kadın içeri girdi. Biri, Sydney'in konseyinden kıdemli bir üye olan Maude'ydi ve gölde de bize yardım etmişti. Diğeri ise cesur ihtiyar Inez'di. Eşikten geçerken bana göz kırptı. Maude kapıda biraz oyalandı, birilerinin daha gelmesini beklermiş gibi kapıyı açık tuttu. Ama kimse gelmedi. Birkaç saniye sonra başıyla Marcus'a kapıyı kapamasını işaret etti. Sydney'i, içeri görünmez bir şeylerin girdiğini anlayabilecek kadar iyi tanıyordum. Durumu fark ettiğim anda o varlığı saran büyü çözüldü.

Sydney, "Eddie!" diye haykırdı ve koşup ona sarıldı.

Eddie gülümsedi. "Siz iyi misiniz?"

"İyiyiz," dedim. "Sadece yakıt depoluyoruz ve çılgınlığın bir sonraki evresinin başlamasını bekliyoruz."

Marcus, ön penceredeki perdeleri sıkıca çekerken, "Kimsenin sizi takip etmediğine emin misiniz?" diye sordu.

"Etmedi," dedi Eddie. "Kalabalık bir yerde buluştuk. Beni izleyen Simyacılar da Inez ve Maude ile birlikte gittiğimi kesinlikle anlamadı."

Inez eleştirel gözlerle etrafı izliyordu ve pek etkilenmiş benzemiyordu. "Jaclyn arkadaşlarınızdan kurtulamadığı için bizi gönderdi. Onun evini de gözlüyorlarmış."

"Simyacılar benim arkadaşım değil," dedi Sydney.

"Eh, her ne karın ağrısıysa," dedi Inez. "Biz de ona yardımcı olabileceğimizi söyledik ve işte buradayız."

“Teşekkürler hanımefendi,” dedi Sydney. Her zaman olduğu gibi hayranlık uyandıracak kadar kibardı. “Sizin için ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum.”

Maude kibarca gülümsedi. “Aslında aklına gelebilecek *bazı* insanlar kadar rahatsız edici değil.” İki büyük alışveriş torbasını yere bıraktı. İçi gizemli birtakım malzemelerle doluydu. “Pekâlâ. Anladığım kadarıyla sizi güçlendirmemiz gerekiyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Sydney şaşkınlıkla.

Inez gül desenli elbisesinin kollarını sıvadı ve poşetlere bakmaya başladı. “Jaclyn öyle söyledi. Birtakım kavgalara ya da öyle bir saçmalığa girecekmişsiniz.”

“Şey, evet, ama ben Wolfe’ın öğrettiği kaçamak teknikleri kullanırım diye düşünmüştüm.”

“Wolfe mu?” diye homurdandı Inez tiksintiyle. “Jaclyn’in flört ettiği şu hippie mi? İnan bana kurnazlık ve kaçamak teknikler, yalnızca başka çaren kalmadığında iyidir. Ancak en sert ve en güçlü olmak gibi bir şansın varsa, *her zaman* en sert ve en güçlü ol.”

Sözlerinde birkaç terslik vardı. Özellikle de hayatta tanıdığım herkesten daha çok silahı olan Wolfe’a hippie demesi.

Inez torbadan dikkatle, zararsız görünen bir matara çıkardı. “Bu nedir?” diye sordum.

Maude, “Oldukça özel ve karmaşık bir iksir,” dedi. “Birkaçımız bütün gün bunun üzerinde çalıştık.”

Onu dinlerken gözlerinin altındaki siyah halkaları ve se-
sindeki yorgunluğu fark ettim. Sydney de fark etmişti. “Bunu yapmak zorunda değildiniz...” dedi.

“Zorundaydık,” dedi Maude kısaca. “Alicia’nın arkasını toplamak bizim sorumluluğumuz. Ve eğer bu sizi tuhaf birtakım vahşilik eylemlerine hazırlamayı da içeriyorsa, size yardım edeceğiz.”

“İçinde ne var?” diye sordum. İnsani büyüünün kapsamı ve rastgeleliği beni hâlâ şaşırtıyordu. Ayrıca ona odaklanmak Sydney’i ve “birtakım vahşilik eylemleri”ni düşünmemi engelliyordu.

Maude, “Bilmesen daha iyi,” dedi bana. “Pekâlâ! Bu büyü-yü tamamlamak için ihtiyacımız olan...”

Kapının açıldığını duyduk. Birkaç saniye sonra oturma odasını mutfaktan ayıran perde hışırdadı ve Howie içeri girdi. İçeride başka birilerini görmek onu şaşırtmış gibiydi. Karşısındakiler gerçek mi yoksa halüsinasyon mu görüyor diye emin olmak istermiş gibi birkaç kez göz kırptı. Yaşadığı hayatı düşündüm de, bu ayrımı durmaksızın yapması gerekiyordu. Tatiana teyzeyle giderek artan iletişimim düşünüldüğünde sanırım benimle de alakalandırılabilir bir durumdu.

“Hey, adamım, Marcus,” dedi gözlüklerini ittirerek. “Başka insanlar da getireceğini bilmiyordum. Doritos arıyoruz. Buralarda Doritos gördünüz mü?”

Marcus kanepenin sonundaki sehpayı işaret etti. Howie, Doritos paketini alırken yüzü ışıldadı. Ama içinin neredeyse boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Marcus, “Öğle yemeği saatinde buradaydın ve onu yedin,” diye hatırlattı.

Howie, keyif duyduğunu gizleyemediği bir şüpheyi kapılmış gibiydi. “Öyle mi?”

“Evet,” diye onayladım. “Reklamını gördüğün bir mutant köpek balığı filmini izlediğini söylemiştin.”

Eddie, izleyen tek kişinin Trey olmadığını düşündürten manidar bir tonlamayla, “Bu sabah Trey de o filmi izliyordu,” dedi.

Sydney soğuk bir sesle, “*Raptorbot Hücumu*’yla birlikte yayınlanan film mi?” diye sordu.

Howie uyarıcı gibi işaret parmağını kaldırdı. “Uydurma bir şey değil, biliyorsun. Gerçek hayat, kurgudan daha ilginçtir dostum. Hükümet bizden saklıyor.”

“Kesinlikle,” dedi Marcus, Howie’yi boncuklu perdenin ardına yönlendirmeye çalışarak. “Bodruma inerken neden birkaç kurabiye almıyorsun? Sanırım mutfakta Nutter Butter görmüştüm.”

Marcus ev sahibimizi yönlendirerek salondan çıkardı. Bodrum kapısının kapandığını duyana kadar hiçbirimiz konuşmadık. Sonra Eddie, “Gerçek yaşam kurgudan daha ilginçtir,” dedi.

Sydney tekrar mataraya dönerek, “Anlatsanıza,” dedi. “Ne yapmam gerekiyor?”

Inez, “İçeceksin,” dedi. “Tadının daha iyi olmasına yardımcı olsun diye içine biraz Tang karıştırdık. Yardımcı kelimesinin altını çiziyorum.”

Maude, “Ama önce büyüü bitirelim,” dedi. Inez’le ikisi el ele tutuşarak masanın üzerinde duran mataranın etrafında bir halka oluşturdu. Sydney’in, Latince olduğunu tahmin ettiğim bazı büyü sözcükleri mırıldandığını duydum. Ayrıca

Sydney'in çoğu zaman hızlı sonuç veren basit büyüler yaptığını da öğrenmiştim. Şu anda karşımdaki cadıların uğraştığı türden büyüler -birden çok katmanı olan, birden çok büyücü gerektiren büyüler- daha kuvvetliydi ve Sydney'in huşu içindeki yüz ifadesi durumu gayet iyi anlatıyordu. Mırıldanmayı bitirdiklerinde Maude matarayı çalkalayarak Sydney'e uzattı. "Fondip!" dedi.

Sydney mataranın kapağını açtı ve kokuyu alınca yüzünü buruşturdu. Ben de hemen onun yanında durduğum için tiksintisini paylaştım. Karışım ıslak halat gibi kokuyordu. Bir de Tang.

"Ne kadar hızlı içersen o kadar iyi," dedi Inez. "Burnunu kapaman da sorun olmaz."

Sydney ikisini de yaptı ama yine de öğürmekten kendini alamadı. "Kusmasan iyi olur," dedi Inez. "Zira elimizde bir yedeği yok."

Sydney matarayı geri uzatırken irkildi ve başını salladı. "Tamam, yutuyorum. Şimdi ne olacak? Artık gerçekten daha mı güçlüyüm? Daha ziyade dişlerimi fırçalama isteği duyuyorum." Gerçekten de bir anda devasa kasları olmamış ya da vücudu şişmeye başlamamıştı.

Eddie hevesle, "Ve ne kadar daha güçlü?" diye sordu. "Bir arabayı kaldıracak kadar mı mesela?"

Maude gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama hayır. Böylesi fazlasıyla dikkat çekerd ve siz bunu hiç istemezsiniz. Öte yandan bizim gücümüzün de bir sınırı var. Etrafta dolaşp tanrılar yaratamayız. Diyebilirim

ki...” Bakışları Eddie ve Sydney arasında şüpheyle gidip geldi. Gülümsemesi genişledi. “Diyebilirim ki bir dampirle yapacağınız bilek güreşinde kendinizi savunacağınız kadar...”

“Aslında görmek hoşuma giderdi,” diye itiraf ettim. Eddie’nin yüzü de aynı şeyi söylüyordu.

Sydney inledi. “Gerçekten mi? Çok barbarca.”

Eddie öne eğildi ve kolunu az önce mataranın durduğu masanın üzerine koydu. “Gel bakalım Bayan Ivashkov. Bir görelim. Hem bilek güreşinden kaçarsan Savaşçılar’la göğüs göğüse nasıl savaşıyorsun?”

En azından Sabrina’nın bize anlattığı hikâyelere göre iyi bir noktaya temas etmişti. Sydney masanın karşısına geçti ve kolunu masaya koydu. Elleri birleşti, Marcus geri sayıma başladı. En az Eddie kadar heyecanlı görünüyordu. Asıl şaşırtıcı olan, güreşe başladıklarında Eddie, beklediğimin aksine Sydney’i hemen yenemedi. Sırtışı büyürken gözleri de büyüdü. Daha fazla güç harcamaya ve biraz olsun ilerleme kaydetmeye başladı. Sydney dişlerini sıkarak mücadele etti ve az sonra şaşırtıcı bir şekilde öne geçti.

“Çok garip,” dedi Sydney. “Gücü içimde hissedebiliyorum. Sanki benim bir parçam ama bir yandan da benden bağımsız. Üzerime giydiğim bir kıyafetmiş gibi.” Sonunda Eddie tüm gücünü kullandı ve nihayet Sydney’i yendi. Ama Sydney çok iyi mücadele etmişti. Sydney’in kolunu tuttum ve bir boks maçının galibini ilan eder gibi havaya kaldırdım.

“Baylar bayanlar! Karım! Güzellik, zekâ ve şimdi de kas gücü.”

“Muazzam!” dedi Eddie büyük bir keyifle. “Peki bu güç ne kadar sürecek?”

Maude özür dilermiş gibi bakarak, “Dört gün,” dedi. “Söylediğim gibi, biz tanrı yaratamayız.”

Sydney, “Dört gün,” diye tekrarladı. “Sabrina bizi bu akşam alıyor. Yani Savaşçılar’ın Jill’i nerede sakladığını öğrenmek için üç buçuk günümüz var.”

Marcus, “Ya da ilk günden herkesin kıcına tekmeyi basarsın ve sonra seni rahat bırakırlar,” diye faydalı bir öneride bulundu.

Cadıların getirdiği ikinci torbayı işaret ederek, “Süper güç dışında neler var?” diye sordum.

Maude torbadakileri çıkarmaya başladı. “Jackie görüntümüzün de biraz değişmesi gerektiğini söyledi.”

Sydney, “Daha önce o tarz büyüler yaptım,” dedi. “Başka bir şeye gerek yok.”

“Şşt kızım,” dedi Inez. “Ne tür bir çılgınlığın içine giriyorsan, gücünü koruman gerek. Ayrıca sürekli bir değişim büyü yapmak kolay iş değil. Daha önce bir hafta sürecek bir büyü yaptın mı?” Eddie’ye baktı. “İki insanı kapsayacak bir büyü?”

“Hayır,” diye itiraf etti Sydney.

Maude, Sydney’e iki kutu kestane rengi saç boyası uzattı. “İkinize de birer tane,” dedi. “Biz gittikten sonra da yapabilirsiniz. Değişim için ne kadar az büyü kullanırsak o kadar iyi.”

Eddie kutulardan birini aldı ve kaşını kaldırdı. Yine de şikâyet etmedi. Saçlarını boyaması söylendiğinde sinirden deliye dönecek erkekler de vardı ama Eddie onlardan değildi.

Sanırım kötücül ölümsüz varlıkların üstesinden gelmek normal yaşamının bir parçası olunca, bir parça güzellik salonu faaliyeti maskülenliğini tehdit etmiyordu.

Torbadaki diğer şeyler standart büyü bileşenleriydi: bitkiler, kristaller, tozlar. Maude ve Inez, masada bir büyü halkası oluşturmaya başladılar. Yine birden fazla insana gerek duyulan ve en az iki aşamalı bir büyü hareketiyle karşı karşıya olduğumu anladım. Sydney de aynı şeyi fark etmişti.

“Çok fazla,” diye mırıldandı bana doğru eğilerek. “Çok yardımcı oluyorlar.”

“Dayan,” diye yanıtladım elini sıkarak. “Sen buna değersin. Jill de öyle.”

Malzemelerini hazırlayınca Inez hepsinin ortasına iki gümüş yüzük yerleştirdi. Sonra Maude’ye baktı. “Hazır mısın?”

Maude başıyla onayladı ve elinde bir büyü değneğiyle Sydney’e doğru ilerledi. Gönülsüzce ondan uzaklaştım ve “Nasıl olur da hiç değnek kullanmazsın?” dedim.

Sydney gülümsedi. “Klişelerin aksine cadılar nadiren değnek kullanır. Detaylı çalışmalar için gereklidirler. Ya da değneğin bir parçası büyüye odaklanacak ya da onu genişletecek bir öğeye sahipse.” Maude’nin yüzüne doğru tuttuğu değnekteki kristallere baktı. “Sanırım odak burası.”

“Doğru,” dedi Maude. “Şimdi hareketsiz dur ve gözlerini kapa.” Yunanca bir şeyler mırıldandı ve zayıf bir parıltı değneği aydınlattı. Biraz sonra değnekle Sydney’in burnunun ucuna dokundu. Değneği ağır ağır, dikkatle dolaştırdı, Sydney’in göz kapaklarında, elmacık kemiklerinde ve çenesinde gezdir-

di. Maude, değneğin dokunduğu her yerde bir tablo vücuda getiriyordu sanki. Sydney'in yüz hatları değişiyordu. Elmacık kemikleri yuvarlaklaştı, yüzü daraldı. Küçük, ince değişikliklerdi ama hepsi bir araya geldiğinde sonuç onu tamamen değiştiriyordu. Kendi saç rengiyle bile herhangi birinin onu tanıyacağını sanmıyordum. Biraz sonra Sydney'in dövmesi bile yok oldu. En büyük şoksa Maude'nin geri çekilerek Sydney'e gözlerini açmasını söylediğinde yaşandı. Bir zamanlar kahverengi olan gözleri en az Marcus'unki kadar canlı bir maviye dönüşmüştü.

Şaşkınlıkla inlemekten alamadım kendimi. Sydney mahcup bir tebessümle bana döndü. "Beni tanıyabildin mi?"

Bir şövalye edasıyla, "Seni nerede olsa tanırım," dedim.

"Ben tanıyamazdım," dedi Eddie.

Maude, dikkatini Eddie'ye çevirdi. "Sıra sende. Gözlerini kapa."

Eddie gözlerini kapayınca Maude büyümlü sözleri bir kez daha tekrarlardı. Değneğin dokunduğu her yer değişirken Eddie'nin yüzünü şaşkınlıkla izledim. Maude işini bitirdiğinde karşısındaki adamın tanıdığım Eddie'yle kesinlikle hiç alakası yoktu ama yeni Sydney'e, akrabası olabilecek kadar benziyordu.

"Görebilir miyim?" dedi Eddie heyecanla.

Inez, değneği Maude'den alırken, "Bekle," dedi. "Büyüyü korumak için hızlı hareket etmeliyiz." Değneği yüzüklerin üzerinde gezdirdi ve Yunanca sözcükleri tekrarlardı. Değnek ile yüzükler arasında kıvılcımlar belirdi. İşini bitirince yüzükler-

den birini Eddie'ye, diğeri ise Sydney'e verdi. İkisi de yüzükleri parmaklarına geçirdi ve Sydney'in nefesi kesildi.

"Çok garip..." diye mırıldandı. "Sanki bir şeyler yerine oturmuş gibi hissediyorum."

Maude, "O yüzükler büyüyü size bağlıyor," dedi. "Onları çıkardığınız anda eski görünüşünüze döneceksiniz. Parmağınızda olduğu sürece büyü yaklaşık bir hafta sürecek."

Inez, "Gerçek süreniz bu," diye ekledi. "Gücünüz yok olduğunda bunu muhtemelen saklayabilirsiniz. Ama yüzleriniz eski hâline döndüğünde ayvayı yersiniz. O saatten sonra bunu açıklamak için sadece zekânıza güvenmeniz gerek."

Sesi her zamanki gibi alaycı ve aksiydi ama derinlerde bir yerde yorgun olduğunu görebiliyordum. Hızlı bir aura kontrolü de bunu kanıtladı. Az önce burada yaptıkları büyü önemli bir büyüydü ve bu sabah diğer cadılarla birlikte başladıkları işin yalnızca bir parçasıydı. Sydney, Maude ve Inez'e döndü.

"Yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsem az. Gerçekten. Bu benim için öyle anlamlı ki..."

Inez, "Yağcılığa gerek yok," diye araya girdi. "Müteşekkiri olduğunu biliyoruz. Olmalısın da. Ama bunu kanıtlamalı ve gidip Alicia'nın pisliğini temizlemelisin. Arkadaşını kurtar."

Sydney sırtını dikleştirdi. "Kurtaracağım madam."

Cadılar Sydney'e ve Alicia'yı çözerken onlara katılacağım için bana, birkaç son dakika talimatı daha verdi ve yanımdan ayrıldı. Eddie ve Sydney hemen aynaya koştular ve görünümelerindeki değişiklik karşısında şaşkınlıkla çılgılık attılar. Daha önce kardeş sanıldıkları olmuştu ama şimdi tamamen kardeş

gibi duruyorlardı. İkisinde de aynı mavi gözler vardı. Ayrıca Maude ikisini de son derece sıradan göstermek gibi harika bir iş çıkarmıştı. Böylece kimse onlara dönüp ikinci kez bakmayacak diye umuyorduk.

Sabrina ortaya çıktığında ikisinin de saçlarını kestane rengine -bir parça kırmızı karıştırılmış koyu kahverengi- boyamasına yardım etmiştim. Sabrina'nın her zamanki kendinden emin havası, içeri girdiğinde bir parça sarsılmıştı. Birçok tuhaf gerçekliğe alışkın büyümüşü ama insani büyü çok tecrübe sahibi olduğu bir alan değildi.

“İnanılmaz,” diye mırıldandı ikisinin de yüzlerine bakarak. “Karşıma çıksanız siz olduğunuza hayatta inanmam. Artık Simyacılar'ın içine rahatlıkla girebilirsiniz.”

Keyifle olan biteni izleyen Marcus kollarını kavuşturdu ve Howie'nin eşya dolu kanepesinde arkasına yaslandı. “Belki de dostlarımız şu büyüyü bir seferliğine benim üzerimde de deneyebilirler. Bir süre kılık değiştirmek epey faydalı olabilir.”

“İletirim,” dedi Sydney. Sonra Sabrina'ya döndü ve gümüş yüzüğü taktığı elini kaldırdı. “Takılarla ilgili bir kural var mı? Bunları takmamıza izin verirler mi?”

“Vereceklerdir,” dedi Sabrina. “Silah ya da şüpheli bir şeyler bulmak için arama yaparlar. Cep telefonu için de. İnsanların bir şekilde izinizi sürmesini istemezler. Sizi içeri aldığımda gözlerinizi bağlayacaklar.”

Sydney, “Sahalarına çıktığımda yaptıklarına çok benziyor,” dedi. Alyansını çıkararak yanına geldi. “Oradayken bunun başına bir şey gelmesini istemiyorum.”

İki elini de ellerimin içine aldım. “Beni endişelendiren yüzük değil.”

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. Yüzü ne kadar farklı olursa olsun o tebessümün yalnızca Sydney’e ait olduğunu hissettim. “İyi olacağım... Ama ben dönene kadar yüzüğüme iyi bakmanı istiyorum.”

“Anlaştık,” dedim yalnızca onun duyabileceği alçak bir sesle. “O yüzüğü tekrar parmağına takacağım.”

“Tamam,” dedi.

“Dizlerimin üzerinde,” diye ekledim.

“Tamam.”

“Ve ikimiz de çıplak olacağız...”

“Adrian!” dedi uyarırcasına.

Göz kırparak, “Neyse, şartları sonra konuşuruz,” dedim. Ancak yüzüğü avucumda sıkıp Sydney’in ellerini bırakırken kalbimde bir sızı hissettim. Kendini içine attığı tehlikeden nefret ediyordum. Görünüşü farklı olabilirdi ama aurası gözüme hiç kimseninkinin olamayacağı kadar parlak görünüyordu. Önünde uzanan tehlikelere rağmen öyle cesurdu ki... Onunla gitmek için yanıp tutuşuyordum ama orada yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Yapabileceğim en iyi, en faydalı şey, cadılar Alicia’yı çözerken orada olmaktı.

Sabrina, “Bir şeyler yiyip yola çıkmalıyız,” dedi.

Eddie, “Umarım Oreos ve peynirli puf seviyorsundur,” diye karşılık verdi.

Sabrina bize birkaç şey daha açıklarken abur cuburdan oluşan garip yemeğimizi yedik. “Sınırın hemen ötesine,

Calexico'ya gidiyoruz. Ama sizin bunu bilmiyor olmanız gerek. Nasıl görüldüğümüzü unutmamalıyız. İçeri girdiğimizde muhtemelen ayrılacağız ama ben hep çevrenizde olacağım. Benim telefonumu almıyorlar. Yani Marcus'a mesaj gönderebilirim.”

“Beni de haberdar edersin değil mi?” diye sordum.

Marcus gergin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Ederim, endişelenme. Sabrina onlara göz kulak olacaktır.”

İçi boş bir güvenceydi. Hepimiz Savaşçılar'ın karargâhında işlerin çok ama çok kötü gidebileceğini ve Sabrina'nın elinden muhtemelen çok az şey geleceğini biliyorduk. Sydney her zaman olduğu gibi giderken kendinden çok benim için endişeliydi. “Dikkatli ol Adrian. Jill'i bulmak istiyorum ama seni kaybetmek pahasına değil.”

“İyileştirici bir zorunluluk olacak,” dedim. “Arı kovanına giren sensin.”

“Bu işler böyle,” dedi sadece. “Senin kendi görevin var, benim kendi görevim.” Yanağıma hafif bir öpücük kondurmak için parmak uçlarında yükseldi. Bu kadarına razı olacak değilim. Hızlı bir hareketle onu kollarıma aldım ve bizi izleyenleri umursamadan uzun, tutkulu bir veda öpücüğü verdim. Sydney nihayet geri çekildiğinde yeni yüzü, tam da Sydney tarzında kızarmıştı ama kollarımın arasında durmaya devam etti.

“Bunu beklemediğimi söyleyemem,” diye itiraf etti.

“Böyle,” dedim ona. “Jill'i geri almanın eşiğindeyiz. Bu işi başardığımızda özgürlüğümüzü garantiye alacağız ve sonsuza dek mutlu yaşayacağız.”

Tatiana teyze, *bunu tam olarak nasıl başaracaksın*, diye sordu. *Yeniden Saray'da yaşamak? Michigan'daki o Bekçiler'le?*

Sydney'in zihninde de aynı soruların dolaştığını hissediyordum ama hiçbirini dillendirmedim. Bana yeni bir veda öpücüğü verirken yüzünde yalnızca aşk ve umut vardı. Sonrasında hatırladığım tek şey, Sabrina'nın onları tuhaf bir maceraya atılmak üzere arabasına götürdüğüydü. «Kapının önünde Marcus'la birlikte öylece durdum ve araba gözden kaybolduktan çok sonra bile gecenin karanlığını izlemeye devam ettim.

Kalbimde derin bir sızıyla, "Umarım bu iyi bir plandır," dedim sonra.

Marcus iç geçirdi ve bir anlığına o her zamanki iyimser ifadesi değişti, yorgun bir hâl aldı. İnsanları durmaksızın tüm riskli şeylerin iyi sonuçlanacağına ikna etmek zor olmalıydı.

"İyi bir plan olmasını geçtim," diye itiraf etti. "Elimizdeki tek plan bu."

15. BÖLÜM

SYDNEY

Calexico hemen hemen iki saat uzaklıktaydı. Dolayısıyla bizim için uzun ve tuhaf bir yolculuk oldu. Yolu neredeyse yarlamıştık ki Sabrina durdu ve Savaşçılar protokolüne uygun olarak gözlerimizi bağladı. Yolculuğun geri kalanında da çoktan ezberlemiş olduğumuz bilgileri tekrarlayıp durdu. Bu tuhaf çabayla kendimizi hazırlamadığımız sürece asla yeterince hâkim olamayacağımız bilgileri...

Bu Zen durumuna tutunmayı, yalnızca Jill'e ve buradaki amacıma odaklanıp kendimi tüm duygulardan arındırmayı başardım. Adrian için endişelenmemek, özel bir çaba gerektirdi tabii. Endişelenirsem bocalayacağımı biliyordum çünkü. Ben de bunun yerine tüm dikkatimi Sabrina'nın tavsiyesine ve öngörüsüne uyarak yapmam gerektiğini bildiğim şeye verdim. Kendimi tuhaf bir biçimde soğukkanlı ve bağımsız hissediyordum.

Derken Savaşçılar'ın kampına vardık.

Sabrina, araba kampının kapısına doğru yavaş yavaş ilerlerken bizi uyardı. Sonra camın açıldığını duydum. “Sabrina Woods,” dedi. “İki potansiyel çaylak getiriyorum.”

“İki ha?” diye yanıtladı kalın bir ses. Endişelenmekten çok eğlenmiş gibi görünüyordu.

Sabrina ise son derece sakindi. “Geçen sene kimseyi getirmemiştim. Şimdi bunu telafi ediyorum.”

“Onları bekleme alanına götür,” diye yanıtladı ses.

Pencere kapandı ve Sabrina ağır ağır hızlandı. Rahatlamışçasına soluğunu bırakması, onun bu mesele için gösterdiğinden daha endişeli olduğunun tek işaretiydi. Tekerleklerin çakıl taşlarını ezişini duydum ve biraz sonra araba durdu. Sabrina kontağı kapadı ve kapıyı açtı. “Herkes dışarı,” dedi.

Bizi insanların konuştuğu bir yere doğru götürdü. Nihayet orada gözümüzdeki bantlar çıkarıldı. Issız alan küçük ve çoraktı. İçinde birkaç harabe görünüyordu. Bir yönüyle bana Wolfe’un yerini hatırlatmıştı ama çok daha köhneydi. Dev gibi iki silahlı adam, geniş bir binanın kapısının önünde tatlı tatlı sohbet ediyordu. Bizim yaklaştığımızı görünce yüzleri birden sertleşti. Sabrina kapıda söylediklerini tekrarladıktan sonra, “İkisi kardeş,” diye ekledi.

Adamlardan biri bundan hoşlanmışa benziyordu. “Eh, ne de olsa bir aile organizasyonu.”

Savaşçılar’ı düşününce aklıma gelen tam olarak böyle bir şey değildi ama zorlu ve soğuk çehresini kıracağını umarak adama gülümsedim. Muhafızlar silah ya da iz sürme aygıtı var

mı diye üzerimizi aradı. İncelemeleri kısa sürdü ve neyse ki uygunsuz değildi. Eddie de ben de telefonlarımızı Howie'de bırakmıştık. Üzerimizde şüpheli bir şey bulamayınca muhafızlardan biri bir el işaretiyle bizi arkalarındaki kapıya yönlendirdi. Sabrina da peşimizden gelmeye yeltendi ama diğer muhafız başını iki yana salladı.

“Yalnız gidecekler,” dedi. “Sen diğer taraftaki izleyici kapısından gireceksin.”

Sabrina bizi bir noktada ayrılacağımız konusunda uyarmıştı, o yüzden bize şans dileyip yanımızdan ayrılırken paniğimi belli etmemeye çalıştım. Eddie'yle birlikte içeri adım attık ve geniş, tozlu bir arenaya ulaştık. Savaşçılar, Sonya'yı rehin aldıklarında gittiğim yere pek benzemiyordu. Daha ziyade aslında beyzbol ya da futbol için tasarlanmış gibi duruyordu ama bugün öyle bir müsabaka olmayacağı açıktı.

İçeride birkaç düzine insan dolaşıyordu. Kimileri grup hâlindeydi, kimileriye yalnızdı ve diğer herkese potansiyel bir düşman gözüyle bakıyorlardı. Kimileri herhangi bir alışveriş merkezinde karşılaşabileceğiniz sıradan insanlara benziyordu. Diğerlerininse alnında, “Evet, fanatik bir anti-vampir grubuna katılmaya can atıyorum,” yazıyordu sanki. Hemen hemen hepsi bizim yaşlarımızdaydı. En fazla bir iki yaşlık farklar olabilirdi. Kadın erkek oranı da hemen hemen eşitti. Belki birkaç fazla erkek vardı. Tribünlerdeyse bir sürü insan yavaş yavaş yerlerini alıyordu. Bir ara uzaktan Sabrina'yı gördüm ve dikkatimi Eddie'ye yöneltmeden önce başımla kısa bir selam verdim.

“Her şeyin gün doğumunda başladığını söylemişti,” dedim Eddie’ye. Doğu tarafında gökyüzü turuncu bir renk almıştı ve geri kalanı açık pembe bir tondaydı. “Teknik olarak zaman geldi.”

“İş bunun nasıl ortaya çıkacağına gelince tahminlerin en az benimkiler kadar iyi,” dedi. Bir yandan da keskin dampir gözleriyle etrafı tarıyordu. Sıradan hâllerde bile içgüdüsel olarak etrafta tehdit arardı. Bunun gibi önemli durumlarda ise sürekli tetikteydi.

“Umarım bu işin üstesinden...”

Sözlerim bir trampet sesiyle kesildi. Hepimiz sesin geldiği tarafa döndük ve sarı elbiseler giyip altın miğferler takmış üç adam gördük. Kaskatı kesildim. Eddie endişeyle bana baktı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı. “Yani açıkça içinde bulunduğu muz hâl dışında.”

“Adamlardan ikisini tanıyorum. Efendi Angeletti ve Efendi Ortega. Son toplantıda onlar da vardı.”

“Unuttun mu, seni tanıyamazlar.”

Başımla onayladım ama tanıdık yüzler görmek beni germişti. Her an içlerinden birinin beni göstermesini, düşman olduğumu ilan etmesini ve tüm o hevesli çaylak adaylarını üzerime göndermesini bekliyordum.

Ancak iki adam da bana diğer çaylaklara gösterdiklerinden daha fazla ilgi göstermedi. Üçüncü adam -trampetçi- çalmayı bırakınca Efendi Angeletti konuşmaya başladı. Sesi hâlâ derinden geliyordu ve gri sakalları hâlâ düzensizdi. “Görüyor musunuz?” diye sordu ellerini doğan güneşe doğru kaldırarak. “İşte burada olma sebebimiz, hepimize can veren şey. Güneş.

Işık. Işığa doğduk, iyiliğe doğduk. Bu bana en sevilen mezmurlarımızdan birini hatırlattı:

*İnsanlar ışığa doğar
Parlayan iyiliğe, parlayan ışığa
Yalnızca şeytan dallanıp budaklanır geceleri
Bırakın da kovalım onu gözümüzün önünden.”*

On yaşlarındayken yazabileceğim bu şiiri duyunca neredeyse kahkahaya boğulacaktım. Ancak Efendi Angeletti’nin yüzü, konuşurken müthiş bir coşkuyla doluydu. Diğer Savaşçılar da adam sanki Shakespeare’den bir sone okuyormuş gibi onaylarcasına başlarını sallıyordu.

Efendi Angeletti, “Her şeyin doğal işleyişi böyledir,” dedi bize. “Karanlıkta dallanıp budaklananlar kutsal planın bir parçası değildir. Onlar şeytani ve doğaya aykırıdır. Ordumuzun görevi ise onları yok etmek ve insan soyunu kurtarmaktır.”

Hemen yanında duran Efendi Ortega devamını getirdi. “Hepiniz o karanlığı kökünden yok etmeye hevesli olduğunuz için buradasınız. Tabii bir de destekçileriniz sizin bize katılma-ya değer olduğunuzu düşündüğü için. Ama şunu aklınızdan çıkarmayın. Bizimle birlikte savaşmaya gerçekten kimin layık olduğuna *biz* karar vereceğiz. Bu sizin için hiç kolay olmayacak. Testten geçirilecek ve inceleneceksiniz. Bizzat ruhunuz incelenecek. Eğer içinizde kendine güvenmeyen, korkan ya da olacıklara dayanamayacağını düşünen varsa, onları şimdi vazgeçmeye davet ediyorum.”

Efendi Ortega beklentiyle etrafa bakarken arenaya bir sessizlik çöktü. Diğer çaylak adaylarının birkaçı duruşlarını değiştirdi ama kimse ayrılmaya niyetli değildi.

“Pekâlâ o hâlde,” dedi Efendi Ortega. “Sınav başlasın!”

Simyacılar’la Savaşçılar arasındaki temel farklılığı merak ediyor olsaydım, cevabımı almış olurum. Simyacılar, bütün hatalarına rağmen, her zaman önce düşün sonra harekete geç kafasında insanlardı. Ama Savaşçılar pek öyle değildi.

Açılış formaliteleri tamamlandıktan sonra Efendi Ortega sınav yöneticisine bir şeyler uzattı. Sınav yöneticisinin Trey’in kuzeni Chris Juarez çıkması beni şaşırtmıştı. Savaşçılar’ın Sonya’yı kaçırmamasından beri onu görmemiştim ve Trey de onu evlatlıktan reddettiklerinden beri ailesinden pek bahsetmezdi. Trey, bir dampirle birlikte olarak onları küçük düşürmüştü. Chris belli ki küçük ama kendinden emin adımlarla ilerlemiş, bu saygın konuma getirilmişti. Şimdi karşımızda kasılarak duruyordu. Sıradan bir kot pantolon ve düzgün fiziğini ortaya çıkaran dar bir gömlek giymişti.

“Dünyadan kötülüğü yok etmeye ilgi duymasaydınız, burada olmazdınız,” dedi bize. “Ve biz, bu sınavın sonunda sizin *nasıl* ilgili olduğunuzu belirleyeceğiz. Ama oraya geçmeden önce, o kötülükle karşılaşmak söz konusu olduğunda dayanıp dayanamayacağınızı görmemiz gerek. Acıdan korkuyor musunuz? Kirlenmekten korkuyor musunuz? İnsanlığı aydınlık tutmak için yapmanız gereken her neyse, onu yapmaktan korkuyor musunuz?” Her soruda ses tonu biraz daha yükseliyor, seyircileri ve çaylak adaylarını bir tür çılgınlığa sürüklüyordu.

Eddie'nin ve benim yanımızda duran bazı adaylar bağırarak cevap verdiler. Adamlardan biri ilkel bir savaş çılgılığı atarak tribünlerden epey alkış topladı. Bense çoğunlukla, hissettiğim şaşkınlık ve tiksintinin aksine heyecanlı ve ilgili görünmeye çalıştım.

Chris konuşurken diğer Savaşçılar, çeşitli malzemelerle arenayı hazırlıyordu: ahşap kutular, teneke kutular, kovalar, kül blokları. Bunların çalışmalar için bir çeşit engel olup olmadığını düşündüm. İşlerini bitirdiklerinde çaylaklara yaklaştılar ve her birimize bir kordona tutturulmuş ahşap bir kalp verdiler. Üzerinde sahte adım -Fiona Gray- yazıyordu. Fred Gray adını kullanan Eddie'ye de aynısından vermişlerdi.

"Bunlar sizin kalbinizi, hayatınızı temsil ediyor," dedi Chris. "Şimdi kimin bunu en çok istediğini öğrenmemiz gerek. Kim muzaffer olmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı? Hanımlar, lütfen kenara çekilin ve şuradaki sandalyelere oturun." Tribünlerin olduğu kısmı işaret etti. "Beyler, siz de istediğiniz yere geçin."

Ayrılmadan hemen önce dönüp kısacık bir an Eddie'yle göz göze geldim. "İyi şanslar," diye fısıldadım.

"Bu nasiple şansa gerek yok," diye yanıtladı.

Söylediklerine gülümsedim ve benden neredeyse bir baş uzun, hemen hemen Chris kadar kaslı, somurtkan bir kızın yanına oturdum. Otuz kadar erkek aday vardı ve arenaya dağılıp en stratejik olduklarını düşündükleri konumları alıyorlardı. Kimileri sandıkların üzerine oturuyor, kimisi silah olarak kullanabileceği malzemeleri belirliyordu. Kül blokları gibi...

Eddie, diğer savaşıllara bakarak konum almış, kendisine bir alan ve avantaj sağlayan bir yer seçmişti.

“Önümüzdeki bir saat boyunca,” diye duyurdu Chris, “he-definiz, gereken her yolu kullanarak mümkün olduğunca çok rakibin kolyesini toplamak. Bu arenada her şey meşru. Her taktik serbest. Yalnızca sizden kimseyi öldürmemeye çalışmanızı istiyoruz. Bu bir saatin sonunda en çok kolyeyi toplayan altı yarışmacı avantaj kazanacak. Devam edemeyeceğinizi hissettiğiniz an hemen şuradaki sıraya çekilip,” tribünlerin diğer kısmını, kırmızı şapkalı bir adamın oturduğu bir yeri işaret etti, “iki avucunuzu birden yere bastırın. Böylece mücadeleden çekilmiş olacaksınız ve Bart size ihtiyaç duyduğunuz ilk yardım müdahalesini yapacak.”

Ekose bir gömlek ve yırtık bir kot giymiş olan Bart, gözüme resmi olarak tıbbi eğitim almış biri gibi görünmemiştii ama elbette görüntü aldatıcı olabilirdi.

Chris bir sorusu olan var mı diye sorup da herkesin hazır olup olmadığını kontrol ederken midem düğümlendi. Sabrina bizi birtakım fiziksel yarışmalar olabileceği konusunda uarmıştı ama içeriklerini o da bilmiyordu. Hiçbir destekçi adayları uyarıp da onlara avantaj sağlayamasın diye yarışların içeriğini her yıl değiştiriyorlardı. Görünüşe göre Savaşçılar her şeyin adil olmasını istiyordu ki Sonya’yı infaz etmeye çalışmadan önce onu hırpalamış ve uyuşturmuş oldukları düşünülünce bu, son derece ironik görünüyordu.

Chris başlama işareti vermek için elini kaldırdı ve bütün areayı gergin bir sessizlik kapladı. Eddie öne doğru eğildi, kes-

kin gözleriyle bölgesini taradı ve vücudunu hazırladı. “Başla!” diye haykırdı Chris elini indirerek.

Hemen sonrası ise kaostu.

Adamlar bir et parçası için savaşıyor bir köpek sürüsü gibi birbirine daldı. Kimileri doğrudan bedensel temasa geçmişti ve kalpleri almak için birbirlerini yere fırlatmaya çalışıyordu. Diğer yarışmacılar daha vahşi yaklaşımlar sergiliyor, kül bloklarını savuruyor ve diğer molozları silah olarak kullanıyorlardı. Ben daha çok Eddie’ye odaklanmıştım. Sakin duruyor, daha çok, insanların onun peşine düşmesini bekliyordu. Gücü başlarda dikkat çekici değildi ve çoğu aday onun kolay lokma olduğunu düşünmüştü. Ancak Eddie ona saldıranları birer birer savurdukça bunun yanlış bir düşünce olduğu kısa sürede anlaşıldı. Hepsini sert yumruklar ve tekmelerle deviriyor, sonra da kalpleri topluyordu. Kalbini kaybeden, hemen yarışma dışı kalmıyordu. Bir saatin sonunda kalbi geri alır ya da kalplerin çoğunu elde ederse sorun yoktu. Eddie’nin kalplerini aldığı adayların bir kısmı onları geri almak için saldırırken diğerleri daha kolay rakiplere yöneliyordu.

Kalbim -göğüs kafesimin içinde olan- Eddie’yi izlerken küt küt atıyordu. Onun yarışmada kalmasına ihtiyacım vardı. İkimizin de bu yarışmada kalması gerekiyordu. Şimdiye kadar endişelenecek bir şey yoktu. Eddie oradaki insanlardan çok daha hızlı ve güçlüydü. Ayrıca yeteneklerini kullanmak için terbiyesi ve tecrübesi vardı. Diğerleri ne kadar güçlü olsalar da gerçek becerileri yoktu ve yalnızca kaba güce dayanıyorlardı. Bazı durumlarda o da işe yarıyordu gerçi. Birinin ahşap bir

plakayı bir başkasının dizine fırlattığını gördüm. Kurban acıyla yere düşerken çığlıklar atıyordu. Saldırgan rakibinin kalbini aldı ve adamın Bart'a ulaşip ilk yardım almak için yalvarmalarına kulak asmadı. Eddie o sırada oradan geçiyordu ve durup düşen adamın yan taraftaki banka gitmesine yardım etti.

Başka bir adam da -daha önce o ilkel çığlığı atan- yarışmanın geneline göre oldukça iyi iş çıkarıyordu. Kasları garip bir şekilde şişmişti. Acaba steroit mi alıyor yoksa bir spor salonunda mı yaşıyor diye düşündüm. Seyirciler arasında taraftarları olduğu belliydi. Ne zaman bir kalp alsa adını haykırıyorlardı. "Caleb! Caleb! Devam et Caleb!"

Caleb, arenada fırtına gibi eserek yeni avını aramaya koyulmadan önce taraftarlarına şeytani bir tebessümle baktı. Her ne kadar herhangi bir yardıma gerek olmadan işini görebilecek kadar güçlüyse de ara sıra kül bloklarından destek alıyordu. O kül bloğunu birinin kafasına çarpıp adamı yere devirdiğinde nefesini tutan yalnızca ben değildim. Caleb kurbanının boynundaki üç kalbi aldı ve yoluna devam etti. Düşen adamı tribünlerin güvenli noktasına çekmek için bizzat Bart geldi. Zavallı adamın hafifçe kolunu oynattığını görene kadar nefes alamadım.

Ben ve Eddie gibi birlikte gelmiş olan iki adam düşmanları devirmek için işbirliği yapıyor ve kalpleri aralarında bölüştürüyordu. Zekice bir stratejiydi. Keşke Eddie ve ben de böyle bir taktik kullanabilseydik. Savaşçılar'ın kadınlar ve erkekler konusunda modası geçmiş birtakım saplantıları vardı. Her ne kadar bazı kadın üyeleri olsa da Sabrina bize Savaşçılar'ın

kadınları tehlikeden uzak tuttuğunu ve onlara daha yumuşak görevler verdiğini anlatmıştı. Bir parça olsun düşünceli davranabildikleri için Savaşçılar'ı alkışlamam mı gerek, yoksa kadınların kana susamış bir acımasızlık konusunda erkeklerle boy ölçüşemeyeceğini düşündükleri için onlara güvenmem mi gerek bilememiştim.

Bir saat hızla geçerken yarışmacıların neredeyse yarısı mücadeleden çekilmiş, Bart'ın becerebildiği kadarıyla tıbbi yardım almıştı. Birkaç kişi belirgin bir şekilde öndeydi: Eddie başta olmak üzere Caleb ve ikili dövüşen adamlar. Kalanlar birbirlerini yakalamaya ya da liderlerden birinin peşinden gitmeye çalışıyordu. Chris beş dakika kaldı uyarısı verdi ve adamlardan biri neredeyse yarışın dışında kalacağını fark ederek çılgınca Caleb'in üzerine atladı. Kalın kalp destesini almaya çalıştı. Caleb, adamı bir sinekmişçesine savurdu. Adam yere yığıldığında bile, durması için yalvarmasına rağmen tekmelemeye devam etti. "Al, hepsini al!" Yerdeki çocuk boynundaki anahtarları çılgınca çıkarmaya çalışırken Caleb çocuğu tekmelemeye devam ediyordu. Nihayet yerdekini rahat bırakana kadar midemdeki bulantı arttıkça arttı. Caleb gözlerini Eddie'ye çevirmişti ama neyse ki tam o sırada Chris sürenin dolduğunu söyledi. Herkes sonuçları öğrenme hevesiyle öne eğildi.

Pek de şaşırtıcı olmayan bir sonuç çıkmıştı. Caleb ve Eddie en çok anahtar toplayanlardı. Onları pek de dikkat etmediğim üç adam izliyordu. Birlikte çalışan ikili altıncı sırayı paylaştı. Savaşçılar'ın yedi galibi de alıp almayacağını merak ediyordum ama Chris, diğerleriyle konuştuktan sonra ikiliden yalnızca bi-

rini seçti. Diğerini tebrik ederek seneye şansını tekrar denemesini söyledi. Kazanan adamın -Wayne- dövüş sırasında arkadaşından farklı bir şey yaptığını görmemiştim. Ancak Wayne, diğerinden daha iri ve daha yapılıydı. Savaşçılar'ın dış görünüşe epey önem verdiğini gösteren bir tercihti. Muhtemelen en güçlü görünenin gerçekten de en güçlü olduğunu düşünüyorlardı.

Bu benim pek işime gelmezdi, çünkü kızlar çağırıldığında -on üç kişiydik- içlerinde en ufak tefek ve en az kaslı olanın ben olduğum açıkça görülecekti. Chris yalnızca iki kız alınacağını söyleyince işler iyice sarpa sardı. Üstelik bu iki kişi de bir saatin sonunda en çok kalbi toplayan iki kişi olacaktı. Eddie ile kısacık bir an bakiştık. İki kız mı? Pek güvenli bir ağ değildi doğrusu. Özellikle de Jill'in nerede olduğunu öğrenmek için etrafta bilgi araması gereken Eddie'den ziyade benken. Eddie bana kısaca gülümsedi ve cesaretlendirircesine başını salladı. "En çok kalbi toplayanlardan olacağından emin ol," der gibiydi.

Pekâlâ. Sorun yok.

Erkeklerin çatışmasını gördükten sonra en iyi stratejinin ne olabileceğine dair bir fikir oluşmuştu kafamızda. Arenada yerlerimizi aldık. Birkaç kız doğrudan potansiyel silahlara doğru ilerlemişti. Birkaçının da en küçükleri olduğum için beni gözlerine kestirdiklerini fark ettim ve hemen savunma için kendimi hazırladım. Bazı açılardan, Wolfe'la birlikteyken odaklandığım şeye benzediği için iyi karşıladım. Ancak savunma bana kalp kazanmakta yardımcı olmazdı. Doğam gereği

saldırgan değildim. Eddie'nin ise ikinci kişiliği gibiydi ve o rolü oynamak onun için daha kolaydı.

Chris mücadeleyi başlattı ve bir kez daha ortama kaos hâkim oldu. İki kız hemen bana doğru yöneldi. Kulaklarım zonkluyordu ama tıpkı Wolfe'un derslerinde öğrendiğim gibi bir amaca kilitlenmenin soğuk hissi ağır ağır bana hâkim oldu. Ulaşamayacakları bir yerde kaldım. Kaba ve çoğu zaman beceriksiz hamlelerinden eğilerek sıyrıldım. Kolay lokma olmadığımı görmek onları hayal kırıklığına uğratmışa benziyordu. Sonunda birbirlerinin yollarını kestiler. Söylenerek birbirlerine yöneldiler ve bir dizi tekme ve saç çekme eşliğinde çamura yuvarlandılar. Nihayet zafer kazanıp diğerinin kalbini alan kız bana doğru ilerlemeye başladı. Nihayet mücadeleye atladım ve büyü destekli kuvvetimle ona bir yumruk atarak kızın geri geri sendelemesine neden oldum. Bir kez daha sanki o güç hem bir parçamış hem de benim dışımdaymış gibi hissettim ama kısa süre sonra ritmini duymaya başladım. Birkaç başarısız saldırıdan sonra kız teslim oldu ve elindeki kalpleri bana verdi.

Bir sonraki hamlemin ne olması gerektiğine emin olmaya-rak etrafıma bakındım. Ortaya çıkıp birine saldırmam gerektiğini biliyordum ama bu hâlâ tuhaf ve aşına olmadığım bir histi. *Rol yapıyorsun Sydney*, dedim kendi kendime. *O rolün içine gir. Kendini kötü hissetme. Bu insanların kim olduğunu hatırla. Jill'e neler yapmış olabileceklerini düşün.*

Biraz önceki zaferimin şans olduğuna karar veren bir kız, bir sonraki kurbanımı seçme zahmetinden kurtardı beni. Benzer bir süreç yaşadık. Uzun bir kendini koruma oyununa

başladım. Wolfe her zaman, *en iyi kavga sakındığın kavgadır*, derdi. Düşmanlarımdan birini keyifle takip etmeye başladım. Nihayet sabırsızlanıp bana doğru bir hamle yaptığında ona bir çelme takıp yere yapıştırmayı başardım. Düşerken bileği burkuldu. Dolayısıyla pek dirençle karşılaşmadan kalbi almayı başardım. Görev dışı kaldığı da açıktı. Bu konuda kendimi biraz suçlu hissetsem de küçük bir tedaviyle düzelebilecek bir sakatlık olması beni rahatlatmıştı. Etrafımdaki çıgıllara bakılırsa diğer mücadeleler bu kadar şanslı olmayacaktı.

Elimde üç kalp vardı ve gururum kabarmıştı. Diğer erkek galiplerin yanında oturan Eddie'ye baktığımda bu kadar kendimden emin olmamam gerektiğini söyler gibi görünüyordu. Çılgınca hareketler yapıyordu. Mesajı gürültülü ve açıktı: *Hızlan*. Savunma yanlısı taktiğim beni güvende tutuyordu ama kalp kazandırmıyordu. Hızlı bir keşif, diğerlerinin benden çok kalp topladığını ortaya çıkardı ama ben bir sonraki hamlemi seçmeden karar verildi.

Hemen yanımda oturan iri cüsseli kız tüm gücüyle bana doğru geldi. Çarpıştık ve yere düştük. Yumruğu, boynumdaki kordona sarıldı ve beni boğarcasına çekmeye başladı. Büyülü güç içimde dalgalandı. Hızlı bir hamleyle kızı üzerimden itirdim ve ayağa kalktım. O da kalkarak şüpheyile bana baktı. Küçük bedenimin altında gizlenen güç onu şaşırtmış gibiydi. Chris yalnızca beş dakika kaldığını haykırdı. Uzun kızı bana doğru gelmesi için kışkırttım ama kız tam o sırada omzunu silkerek başka birine doğru ilerledi. Nedenini anlamak sadece birkaç saniyemi aldı. Kız herkesten çok kalbe sahipti. Süre

neredeyse sona ermek üzereyken onu büyük bir güç gösterisiyle şaşırtan biriyle mücadeleye girerek elindekileri kaybetmeyi göze alamazdı. Güvenli oynayacak ve sürenin dolmasını bekleyecekti. Diğer birkaç kız ikincilik için mücadele ediyordu ve aniden daha çılgınca saldırılara başlamışlardı.

Ben mi? Üçüncüydim. Ama bu yarışta üçüncülük yoktu.

Bir kez daha Eddie'yle göz göze geldim ve bu sefer gerçekten endişeli olduğunu gördüm. Sonra bakışlarım hemen yanında oturan adama kaydı: Kibirli ve yerini garantiye almış Caleb. İkinci kez düşünmeden ilerledim ve Caleb'ı gömleğinden tutup sarsmaya başladım. İçimde büyümlü güç âdeta yanıyor, ikimizi normal şartlar altında hiç olmayacağımız kadar denk kılıyordu birbirimize. Onu şaşırtmış olmak bana ekstra bir üstünlük sağlamıştı. Wolfe'un gurur duyacağı bir yumruk attım, sonra da dizini tekmeledim. Herhangi bir şey kırmadım ama Caleb sendeledi ve yere düştü. Hızla boynundaki kalpleri çektim ve o öfkeyle haykırarak bana doğru bir yumruk savururken kenara çekildim. Eddie beni savunmak için hızla ayağa fırladı ama tam o sırada Chris sürenin bittiğini açıkladı.

Gelenek dışı davranışım karşısında kaşlarını çatarak bize doğru ilerledi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu.

"Kazanıyorum," dedim. Kendime ait üç kalple birlikte Caleb'dan aldığım kalp yığınına kaldırdım. "Kazanan kızların bir saatin sonunda en çok kalbe sahip olanlardan seçileceğini söylemişsiniz. O benim işte."

Chris, kendi sözleriyle tuzığa düştüğü için kızarmıştı. "Evet, ama..."

“Ve bütün taktiklerin meşru olduğunu da söylemişsiniz.”

“Ama...”

“Ve,” diye devam ettim muzaffer bir edayla, “kötüyle savaşmak için her şeyi yapmaya istekli olup olmadığımızı sordunuz. Ben istekliyim. Bu benden daha büyük ve güçlü biriyle savaşmak olsa bile. Ki o şeytani vampirler kesinlikle öyle olacak.” Ağzıları açık bizi izleyen diğer kadın yarışmacıları küçümsercesine işaret ettim. “Onlara karşı savaşmanın ne anlamı var ki?”

Etrafa birden şok edici bir sessizlik çöktü. Sonra kahkahalar yükseldi. Efendi Angeletti tribünlere doğru ilerledi. Altın rengi cübbesine takılmamak için dikkatle yürüyordu. Yüzünde neşeli bir ifade vardı. “Mantıklı bir şey söylüyor Juarez. Seni zekâsıyla yendi. Ve bana kalırsa eğer bunu yapabiliyorsa, yani en başarılı erkek yarışmacımızı yenebiliyorsa, yerini de hak etmiş demektir.”

Caleb kıpkırmızı kesildi. “Ona tüm gücümle karşı koymadım. Ne de olsa sadece bir kız.”

Efendi Angeletti el sallayarak onu savuşturdu. “Sakin ol. Sen yerini koruyacaksın. Bu kız... Adın neydi?”

“Fiona efendim. Fiona Gray.”

“Fiona Gray de kadın galiplerden biri olacak. Görünüşe bakılırsa diğeri de şuradaki genç hanım.” Efendi Angeletti güvenli oynayarak zaman dolduran uzun kıza başıyla bir selam verdi. Kızın adı Tara’ydı ve benim birinci ilan edilmemden etkilenmiş görünmese de kendisi de sınavı geçtiği için şikâyet etmedi. Bana bir dizi küfür savuran, benim son hamlem olma-

sa ikinci sırayı kapacak olan kızdı. Bu da Savaşçı yetkililerini eğlendirmiş gibiydi ama kararları kesindi. Küfreden kız ve kazanamayan diğer adaylar azledildi.

Biz galipler ise onurumuza verilen bir şölene katıldık. Kampın yemekhanesinde hazırlanmıştı. Yedi galip bir masanın etrafına dizildik. Deneyimli Savaşçılar ise diğer masalara oturdu. Aslında bana sorsalar bir duş almayı tercih ederdim ama en azından tekrar Eddie'yle oturma şansı yakalamıştım. Diğerleri az önceki yarışmaların önemli anlarını tekrar tekrar anlatıp gerçek vampirlerin nasıl "kökünü kazıyacağımızdan" bahsederken Eddie'yle ben kaburga dolu tabaklarımıza bakıp sırttık. Diğerlerinin çoğu benim Caleb'a yaptıklarımın etkilenmiş görünüyordu. Üzerine epey geyik yaptılar. Caleb'in ise pek eğlenmediği açıktı. Yemek boyunca Eddie'yle birlikte oturduğumuz yere sık sık karanlık bakışlar attı. Arenadaki son dakika kurtarışımın pişman olmamayı umuyordum.

Yemekten sonra Savaşçılar, acımasızlık eğilimimizi -en azından şimdilik- yeterince sınadıklarına karar verdi. Şimdi ne tür kişiliklerimiz olduğunu görme vaktiydi. Tek tek çağırılarak yüce efendilerle ve seçilmiş bir grup Savaşçı'yla ileriye dönük isteklerimizden bahsedecektik. Alfabetik sırayla içeri alıyorlardı. Yani ben Eddie'den önce içeri girecektim ve neyle karşılaşacağıma dair hiçbir ön bilgim olmayacaktı. En azından bu aşama her yıl aynı şekilde yapılıyordu ve Sabrina bizi neler beklememiz gerektiğine dair kısaca bilgilendirmişti: Daha ziyade vampirlerden ne kadar nefret ettiğimizi kanıtlamamız gereken uzun bir sorgu...

Beklemediğim ise bunun bana yeniden eğitim sürecini hatırlatmasıydı.

Efendilerin ve tamamı erkeklerden oluşan konseyin karşısına oturduğumda dikkatimi duvardaki geniş bir ekrana vermemi istediler. Mutlu, sıradan görünüşlü bir Moroi vardı ekranda.

Efendi Angeletti, “Ne görüyorsun?” diye sordu.

Kalbim boğazımda atıyordu sanki. Aniden o yer altı zindanına dönmüştüm. Sheridan’ın güzel ama acımasız yüzü bana bakarken bir sandalyeye bağlanmışım.

“Ne görüyorsun Sydney?”

“Bir Moroi hanımefendi.”

“Yanlıı. Şeytanın yaratıklarını görüyorsun.”

“Bilmiyorum. Belki de öyledirler. Karşımdaki Moroi hakkında daha çok şey öğrenmem gerekir.”

“Sana söylediklerim dışında herhangi bir şey bilmene gerek yok. Onlar şeytanın yaratıkları.”

Ve sonra işkence etmeye başlamıştı. Elimi asitli bir solüsyona sokmuştu. Sanki etim cayır cayır yanıyordu. Nihayet onun söylediklerini kabul edip onların şeytanın yaratıkları olduğunu tekrarlayana kadar beni acıya dayanmaya zorlamıştı. O anların anısı öyle yoğun, öyle canlıydı ki, orada Savaşçılar’la birlikte otururken bile tenim yanmaya başladı. Sanki oda üzerime üzerime geliyor, tıpkı yeniden eğitimdeki o hücreye dönüşüyordu. Bir an Savaşçılar’ın karşısında bayılmaktan korktum.

“Fiona?” diye seslendi Efendi Angeletti başını bana doğru sallayarak. Yüzündeki katı ifadeye rağmen sesi anlayışlıydı.

Galiba onların karşısında olmanın gözümü korkuttuğunu düşünüyordu. “Ne görüyorsun?”

Yutkundum, geçmişin korkusuyla tekrar tutulup kaldım. Sessizliğim sürerken diğer Savaşçılar merakla bana bakıyordu. *Bu bir rol Sydney, dedim kendi kendime, delirmiş gibi. Daha önce yaptın, şimdi de yapabilirsin. Bu yeniden eğitim değil. Tuzığa düşürülmedin ve Jill'in hayatı bu işe bağlı.*

Jill.

Beni yeniden hayata döndüren onun adını düşünmek, o tertemiz ve masum yüzünü hatırlamak oldu. Gözlerimi kırp-tım ve yeniden ekrana odaklandım.

“Şeytan efendim,” dedim. “Doğal düzende hiçbir rolü olmayan kötücül şeyler görüyorum.”

Böylece role başladım. Fazla bir yönlendirmeye ihtiyacım yokmuş gibi Sabrina'nın bana öğrettiği gibi yanıtlar verdim. Tek yapmam gereken yeniden eğitim sürecinde verdiğim gibi cevap vermektir. Daha önce uydurduğumuz bir hikâyeyi anlattım. Kardeşim Fred ve ben bir gece bir Strigoi'un saldırısına uğramış ve canımızı zor kurtarmıştık. Yetkililere durumu anlatmayı denediğimizi ama kimsenin bize inanmadığını anlattım. Kötülüğün özünü gördüğümüzü biliyorduk ve birkaç yıl boyunca yardım aramıştık. Nihayet Sabrina'yla tanışmış ve Savaşçılar'ın arayışından haberdar olmuştuk.

Görüşme bittiğinde Savaşçılar, verdiğim cevaplardan memnun, güven verircesine gülümsüyordu. Ben de onlara gülümsedim ama içim karman çormandı. Titrememek ya da o korkunç anların hatırasıyla kendimi kaybetmemek için zor

tutuyordum kendimi. Yeniden bekleme salonuna, diğerlerinin yanına döndüğümde Eddie'ye doğru cesaret verircesine başımı salladım. Sonra bir sandalyeye çöktüm ve kimse benimle konuşmaya çalışmadığı için rahatladım. Bir süre oturup dinlendim, soluklarımı düzene soktum ve zihnime üşüşen anıları savuşturdum. Eddie bir süre sonra geri döndü. Sorularından rahatsız olmuş ama rahatlamıştı.

“Psikopatlar,” diye mırıldandı, diğer bekleyenler için gülümserken. “Hikâyeye bağlı kaldım ve gayet iyi karşıladılar.”

“Benimkini de,” dedim. Onun bu kadar kolay atlatmasını biraz kıskanmıştım. O, benim kadar ağır geçirmemişti.

Herkesle görüşüldükten sonra akşam yemeğine geçtik. Yemekhanede yeni bir şölen. Biz yemeğimizi yerken Efendi Ortega insanlığın zaferi ve ışığı hakkında mezmurlar okuduğu ve iyi bir savaş vermek için ne muhteşem şeyler yapacağımıza dair uzun bir vaaz verdi. Yeniden eğitimden bile önce Simyacılardan duyduklarımın değişik ifadeleriydi. Günün birinde inançlarını bana empoze etmeye çalışan gruplardan kurtulup kurtulamayacağımı düşündüm. Neyse ki yemekten sonra kendimize ayırabileceğimiz biraz zamanımız vardı ve bir köşede Sabrina'yla konuştuk. Diğer destekçiler de kendi adaylarıyla görüştüğü için kimse bizi garip karşılamamıştı.

“Başardınız ha?” dedi sessizce. Başımızla onayladık. Sabrina bana buruk bir tebessümle baktı. “Caleb'in peşine düşmek cecur hareketti.”

“Kararlılığı takdir edeceklerini tahmin ettim,” diye yanıtladım.

“Hem evet, hem hayır,” dedi Sabrina. “Böyle bir meydan okuma sana birkaç puan kazandırır ama kuralları yıkanlardan pek hoşlanmayanlar da var.”

“Tanıdık geliyor,” dedim Simyacılar’ı düşünerek.

Eddie, “Şimdi ne olacak?” diye sordu.

Sabrina etrafa bakıp omuz silkti. “Bu gece sakın geçer. Erkekler ve kadınlar içi ayrı yatakhaneler var. Biraz sonra herkes yatağa çekilir. Sizin de etrafı inceleme şansınız olur Sydney. Ben gündüz tesislere göz attım. Uğraşacak pek fazla kilitli kapı yok. Bunların problem olacağını söylemiştin, değil mi?”

“Evet,” diye onayladım. Görünmezlik büyülerini beni saklayabilirdi ve birisinin kapının kendi kendine açıldığını görmesi de pek iyi olmazdı. “Tabii güvenlik kameralarının da.”

Sabrina başını iki yana salladı. “Etrafta hiç kamera yok. Güvenlik kameralarının çoğu kampın çevresinde. Diğerlerini dışarıda, bizi de içeride tutmak istiyorlar. Seni göremezlerse, etrafta dolaşmak senin için pek zor olmamalı. Korumak istedikleri alanlarda silahlı muhafızlar var. Onları geçeceğini umuyorum.”

“Umarım.” Silahlı muhafızlardan küçük engellermiş gibi bahsetmemiz inanılmazdı. “Sadece nereye gideceğimden emin değilim.”

“Ben biliyorum,” dedi. “Etrafı keşfederken buldum. Arkamdaki pencereden bakarsan büyük, gri bir bina göreceksin. Orası kadınlar yatakhanesi. Hemen sağında da erkek yatakhanesi var. Onun sağındaki binaysa efendilerin karargâhının olduğu bina. Aradığın cevapları orada bulacaksın.”

Eddie ile aynı anda Sabrina'nın bahsettiği pencereye baktık. Eddie'nin kaşları çatıldı. "Bütün yükün sende olmasından nefret ediyorum. Kendimi hiçbir işe yaramıyormuş gibi hissediyorum."

Onu rahatlatmak için koluna dokundum. "Sen benim desteğimsin," dedim. "Yanımda olman bana kendimi iyi hissettiriyor."

Sabrina, "Ve dışarı çıkma zamanı geldiğinde sana ihtiyacımız olabilir," diye ekledi.

Çoğul konuşması dikkatimi çekmişti. "Sen de mi bizimle geleceksin?" diye sordum.

"İkiniz de ortadan kaybolduğunuzda sahte adaylar getirmekten başım belaya girer. Bir komplonun parçası olduğumu düşünmeseler de özensiz davrandığım için beni suçlayacaklardır. Bununla uğraşmak istemiyorum. Hem dürüst olayım mı?" İç geçirdi. "Bu işi bırakmak istiyorum. Marcus'a başka bir şekilde yardım ederim."

Serbest zamanımız sona erdi ve herkes yatakhanelerine gönderildi. Chris, biz adaylara biraz uyku çekmemizi, çünkü yarın "büyük gün" olduğunu öğütledi. Yüzümü ekşitmemeye çalıştım. Bugün yaşadıklarım beni zaten fena hâlde yormuş, âdeta tüketmişti ve işim henüz bitmemişti.

Kadınlar yatakhanesine girdiğimde Sabrina'yı orada buldum. Hollere ve odalara açılan kapıların çoğu ardına kadar açıktı. Havalandırma olmadığı için pencerelerin çoğu da açık bırakılmıştı. Mahremiyeti sağlaması için kapılara perdeler asılmıştı ve hiçbiri yere bile değmiyordu. Etrafta kimseye görün-

meden gezinmek isteyen biri için âdeta bir rüyanın gerçekleşmesiydi bu. Özellikle de etrafta çok az kadın varken, yani yatakhaneenin önemli bir kısmı kullanılmıyorken.

Ne yazık ki benim kalacağım oda boş değildi. Birileri Tara ile beni aynı odaya koymak gibi parlak bir fikir yürütmüştü. Yatmaya hazırlanırken Tara bana ters ters baktı ve herkese daha üstün bir aday olduğunu kanıtlayacağını söyleyerek birkaç boş tehdit savurdu. Yine de uykumda bana saldıracaktı gibi görünmüyordu. Ama uyanıp da yatağımı boş görmesi riskini alamazdım. Hemen gidip şikâyet ederdi. Bu durumda ona bir uyku büyüğü yapmam gerekecekti ki daha önce hiç denemediğim bir büyüydü.

Doğal olarak uykuya dalmasını bekledim. Sonra karanlık odanın içinde ilerledim. Kapı boşluğuna asılmış perde, boşluğun üçte ikisini kaplıyor ve holden içeri bir parça ışık girmesine izin veriyordu. Tara'nın uyuyan bedenini inceledim ve kendimi büyüye hazırladım. Çok fazla güç gerektirmiyordu ama bazı karmaşık hesaplamalar yapmam gerekecekti. Tıpkı bir ilaç gibi işliyordu. Gereken büyü miktarı, büyü yapılacak kişinin büyüklüğüyle doğru orantılıydı. Loş ışıktaki kaç kilo olabileceğine dair tahmin yürüttüm. Yetmiş iki kilo? Zayıf bir büyü yaparsam erken uyanma riski vardı. Böyle bir risk alamazdım. Biraz tedbirli davranmaya karar vererek seksen kiloluk birine yapılabilecek miktarda büyü yaptım.

Büyü etrafını sararken nefes alış verişini derinleştirdi ve yüz hatları daha rahatlamış göründü. Belki de ona iyilik yapıyordum. Belki bir gecelik derin bir uyku yarınki yarışmada işine yara-

yacaktı. Bilmediği ise yakında yarışan tek kadın olacağıydı. Ondan uzaklaşırken kendi büyüümü de tamamladım ve bedenimi görünmez kıldım. Yapabildiğim kadar kuvvetli bir büyü yaptım ki uzun sürsün ve kolay bozulmasın.

Büyü tamamlanınca perdenin önünde diz çöktüm ve kumaşı oynatmamak için sürünerek altından geçtim. Koridorda silahlı bir muhafız bekliyor, esnemesini bastırmaya çalışıyordu. Bu gece pek huzursuzluk çıkacağını düşünmüyor gibiydi. Yanından kolaylıkla geçerek açık bir pencereye yöneldim ve üzerinden geçerek Savaşçılar kampının derinliklerini keşfetmek üzere yola çıktım.

16. BÖLÜM

ADRIAN

Sydney gittikten sonra uyumakta zorlandım. Onun kendini kucağına attığı tehlikeleri düşününce zihnimi saran korkulardan kurtulamıyordum ve yanında olup onu koruyamadığım için kahroluyordum. Cesur, zeki ve yetenekli olması önemli değildi. Muhtemelen birbirimizi koruma konusunda benden daha başarılıydı. Yine de onu arama dürtüm çok kuvvetliydi.

Uyumakta güçlük çekmemin bir nedeni de yatağımın devasa bir armut koltuk olmasıydı tabii.

“Kanepede yatmak istemediğinden emin misin?” diye sordu Marcus.

Başımı iki yana salladım ve şekil vermek için armut koltuğa bir iki yumruk attım. “Kanepede sen yat,” dedim. “Bu şartlar altında uyuyabilir miyim bilmiyorum.”

Marcus sırıttı. “Howie’de uyumana yardımcı olacak bir şeyler vardır.”

“İstemem, sağ ol,” dedim homurdanarak.

Marcus ışıkları söndürdü ve hardal sarısı koltuğa kıvrıldı. Odaya bir sessizlik çöktü. Yalnızca ara sıra bodrumdan gelen *Mr. Tambourine Man*’in zayıf iniltileri duyuluyordu. Birkaç kez kıpırdandım, rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım ama başaramadım. Sydney’i kafamdan atmaya, yarını düşünmeye çalıştım. Ne de olsa yarın cadıların Alicia’yı sorgulamasına yardımcı olacaktım. Pek de sakinleştirici düşünceler değildi ama hiç değilse duygularımı endişe dışında bir şeye kanalize etmeme yardımcı oluyordu. Maude gitmeden önce yarın akşam birilerinin gelip beni Alicia’nın tutulduğu yere götüreceğini söylemişti. Görünüşe bakılırsa mekânı güvenli tutmakla epey meşgullerdi. Bir yandan da Bayan Terwilliger’ı, Simyacılar’ın takibine takılmadan dışarı çıkarmanın bir yolunu arıyorlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüm o çılgınca şartlara rağmen, nihayet uykuya daldım. Ve daha da inanılmaz bir şekilde kendimi bir başkasının rüyasında bir ruh olarak buldum. Geniş, tropik bir bahçe etrafımda ağır ağır canlanırken, bu rüyanın yaratıcısını daha karşıma çıkmadan tanıdım.

“Merhaba Sonya,” dedim.

Bir hanımeli çalısının arkasından çıktı. Üzerinde sıradan bahçe kıyafetleri vardı ama kızıl saçları kusursuzca şekillendirilmişti. “Adrian,” dedi selamlarcasına. “Bugünlerde pek kolay uyuyamıyorsun. Nasıl bir program izlediğini göremiyorum.”

“Pek bir program yok,” diye itiraf ettim. “Gerçekten de çok uyuyamıyorum. Yoğunuz.”

“Biraz bilgi edindim. Söylentilere göre Simyacılar artık Saray’da olmadığını biliyormuş.”

“Korkarım öyle.” Bir palmiye ağacına yaslandım. “Benimle konuşmak istiyorsan arayabilirdin.”

Başını öne doğru salladı. “Biliyorum. Ama yüz yüze görüşmek istedim. Ayrıca yalnızca rüyalarda görebileceğin bir şey var. Ya da biri.”

Ne demek istediğini anlamak birkaç saniyemi aldı.

“Nina.”

Sonya’nın yüzünde bir keder belirdi. “Evet. Koma durumu pek değişmedi. Tam anlamıyla komada değil ama tepki vermiyor. Önüne yemek koyarsan yer. Duşu açarsan altında durur. Ama birileri önyak olmadan pek karar vermiyor. Ve hiç konuşmuyor.”

Duyduklarımın şokuyla sendeledim. Oturacak bir bank yaratmak için biraz ruh büyüsü kullandım. “Bir gelişme umdu var mı?” diye sordum.

“Bilmiyorum.” Sonya da yanıma oturdu. “Yani, dua ediyorum işte. Hiç umut olmadığını kesinlikle söylemek istemiyorum. Ama o ruh yüklemesi... Çok fazlaydı ve neredeyse hiç hazırlık yapmamıştı. Zaten aşırı kullanımdan hassas bir durumdaydı ve çağırdığı şeye kesinlikle hazırlıklı değildi. Bıraktığı iz fazlasıyla zorluydu.”

Kalbim birden ağırlaştı. “Onu ne yapıp edip durdurmalıydım.”

“Yapamazdın Adrian. Kardeşini bulmak için aklına koyduğunu yapmaya çok kararlıydı.”

Bir an duraksadım. Konuşmaya korkmuş gibi... “Onu buldum. Olive’i buldum ve neden kaçtığını öğrendim. Ama... Şey, hikâye pek de mutlu sonla bitmiyor.”

Sonya detayları öğrenmek için baskı yapmadı. “Ona bunu söyleyeceğimden emin değilim.”

“Ona söylemek mi?” diye sordum.

“Evet. Seninle konuşmak istememin bir nedeni de buydu. Nina şahsen tepki vermiyorken ona ruh rüyalarıyla ulaşmaya çalıştım. Başta o da işe yaramadı. Sonra... Bir şekilde başardım. Sana göstereceğim.”

Bir süre sessiz kaldı ve bahçedeki açık alana gözlerini dikti. Yoğun bir konsantrasyonla geçirdiği birkaç dakikadan sonra kocaman, dikdörtgen bir taş bloğu belirdi. İçinde küçük bir delik vardı ama o da parmaklıklarla kaplıydı. Ayağa kalktım ve dikkatle içeri baktım. Gördüklerim karşısında ağzım açık kaldı. Nina orada, küçük taş bir hücrenin zemininde, gölgeler içinde oturuyordu.

“Nina!” diye haykırdım.

Taş duvara bakıyor, hiç konuşmuyordu. Yüzü ifadesizdi.

“Nina? Beni duyabiliyor musun?”

Sonya gelip yanımda durdu. “Duyabildiğini düşünüyorum ama cevap verebileceğini sanmıyorum.”

Etrafını saran taşınabilir taş hapisaneyi işaret ettim. “Bu nereden çıktı?”

“Nina’nın zihninden,” diye yanıtladı Sonya. “Kendini böyle görüyor: Tuzağa düşürülmüş. Ama dürüst olayım mı? Bu şekilde görünmesi ümit verici. Daha önce zihninde her-

hangi bir şekilde iletişim kurmaya yetecek kadar şey yoktu. Umuyorum ki zaman içinde daha da ilerleme kaydedecek. O yüzden onunla şahsen ya da rüyalarda konuşmayı deniyorum. Bilmek isteyeceğini düşündüm. Belki ziyaret filan edersin diye...”

“Ederim,” dedim. Nina’nın durumu karşısında yaşadığım şoku atlatmaya çalışıyordum hâlâ. Hapsedilmiş ve işkence görmüşken bile Sydney’in zihni, hiç değilse ruh-rüya düzeyinde iletişim kurulabilecek kadar güçlü kalmıştı. Nina nasıl bir zarar görmüş olabilirdi ki bu durumdaydı? Ruhu kullanmaya devam ettiğim takdirde beni bekleyen tehlike bu muydu?

Sonya dikkatle, “Farklı insanların onunla konuşmasının iyi olacağını düşünüyorum,” dedi. “Yine de iyileşene kadar belli konuların hiç açılmaması en iyisi. Mutsuz sonlar gibi.”

Anlamam için ayrıntılara girmesine gerek yoktu. Gerçeği -Olive’in öldüğünü- bilmek muhtemelen Nina’nın hızla iyileşmesine pek de olumlu etki etmeyecekti. Başımla onayladım ve taş hapishanenin penceresine doğru geriledim.

“Seni tekrar gördüğüme çok sevindim Nina. Sana anlatmak istediğim çok şey var. Çoğu da Olive hakkında. Ve bir kısmı... gerçekten inanılmaz.” Aklıma Declan gelince gülümsedim. “Bunu kesinlikle duymak istersin. O yüzden bir an önce aramıza dönmeye bak, olur mu?”

Herhangi bir tepki vermedi ya da ifadesinde bir değişiklik olmadı. Olive’in adını zikrettiğim bile.

“Zaman alacak,” dedi Sonya nazikçe koluma dokunarak. “Ama hepsinin faydası oluyor.”

“Beni ondan haberdar ettiğin için teşekkür ederim,” dedim. Bakışlarım tekrar Sonya’ya kaydığında bir an onun da Declan’ın varlığını bilmekle ilgilenebileceğini düşündüm. Emin değildim ama ruhun Declan’a bulaşmasının, Sonya’nın geliştirmeye çalıştığı aşısı için gereken şeyin ta kendisi olduğuna dair gizli bir şüphem vardı. Sonya, Declan’ı görse inanılmaz bir ilerleme kaydedebilirdi. Ama Olive’in kaçınmaya çalıştığı şey de tam olarak buydu. Bu uğurda canını feda etmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Sonya, kendisine dikkatle baktığımı fark ederek.

Hafifçe gülümsedim. “Hiç. Sadece, çok fazla şey oluyor.”

“Tahmin edebiliyorum. Ve seni fazla tutmayacağım. Sadece Nina’nın gelişimini öğrenmeni ve onunla konuşup konuşamayacağını görmeyi istedim.”

“Teşekkürler,” dedim Sonya’ya hafifçe sarılarak. “Ara sıra onu kontrol ederim. Gerçek dünyada uyanırsa bana haber ver.”

Rüya çözüldü ve kendi uykuma döndüm. Howie’nin evinde öğlene kadar uyumak beni de şaşırtmıştı. Uyandığımda abur cuburdan oluşan bir kahvaltı bekliyordu beni. Hayatımda daha önce salatayı hiç bu kadar özlememiştim. Marcus, Sabrina’nın Savaşçılar’ın kampından yeni bilgiler gönderdiğini söyledi. Herkes içeride ve güvendedeydi. Şimdiye kadar sırları açığa çıkmamıştı.

Bu haber, akşam çökene kadar beni oyalamıştı. Ve akşam çökerken tanımadığımız bir araba, güvenli evimizin hemen

dışına yanaştı. Ben şoför koltuğunda oturan Neil'ı tanıyana kadar Marcus'un nasıl telaşlandığını görebiliyordum.

"Jackie Terwilliger, seni almam için gönderdi beni," diye açıkladı Neil. "Senden önce de onun dışarı çıkmasına ve peşindeki Simyacılar'ı atlatmasına yardımcı oldum. Şimdi de Alicia için gereken hazırlığı yapıyor."

Alicia'nın adını anınca yüz ifadesi karardı. Ne de olsa Alicia, diğerleri üzerinde böyle bir etki bırakırdı.

"Onun sorgulanmasına şahit olma şansı beni biraz şaşırttı," diye ekledi. "Ancak Eddie görev için dışarıda olduğundan ve Rose ile Dimitri de Clarence'ın evinde gizemli bir şeyler yaptığından boştaki tek koruyucu benim."

"Rose ve Dimitri'yle konuştun mu?" diye sordum gelişigüzel bir şeyden bahsedermiş gibi.

"Onları gördüm," dedi Neil. "Ve anneni de. Bu sabah yanlarına uğradım. Bu arada annenin ilgilendiği o küçük, tatlı şey... Rose ile Dimitri'nin orada takılıp kalmasıyla bir ilgisi var mı? Rose'un *gerçekten* benimle gelmek istediği izlenimine kapıldım."

Bir an tereddüt ettim. Neil hâlâ baba olduğunu bilmiyordu. Sevdigi kadının öldüğünü de. Bilmesi gereken büyük, yakıcı bir sırdı bu ama yine kötü zamanlamaya yenilmiştim. Bu sırrı kesinlikle Marcus'un gözleri önünde ortaya dökme-yecektim. Tabii ki Alicia'yı sorgulamaya giderken "ayak üstü" bahsetmek de uygun görünmüyordu.

"Uzun hikâye," dedim kısaca. "Sonra anlatırım."

"Gayet makul," dedi Neil.

Koruyucular sırlara alışkındı. Bu meselenin üzerini örtebilirdi. Gerçi bunun kendisiyle çok ilgili bir sır olduğunu da anlamamıştı.

Marcus'a Sydney ve Eddie'nin Savaşçılar'ın içindeki durumlarıyla ilgili bir gelişme olursa beni bilgilendirmesini söyledim. Howie'nin mutfağından birkaç atıştırmalık aldıktan sonra -gerçi dürüst olmak gerekirse abur cuburdan midem bulanmıştı- Neil'la birlikte yeniden Palm Springs medeniyetine doğru yola çıktık. Yolda Nina'nın durumundan haberdar olduğunu söyledi. Durumun benimle olan ilgisi hakkında yine çok dikkatli davranmam gerekmişti. Neil, doğal olarak Olive'den yeni bir haber alıp almadığımı merak ediyordu. Özellikle de kardeşinin durumu düşünülünce. Belli belirsiz cevaplar verdim. Henüz Olive ile iletişim kuramadığımı söyledim. Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. O an, ona gerçeği söylemekten de nefret edeceğimin farkına vardım. En azından Olive'ın durumunu.

Biraz sonra Neil'dan Stelle'in lideri Maude'nin evine gittiğimizi öğrendim. Simyacılar'ın gözetimi altında olmamasının yanı sıra, görünüşe bakılırsa evinde hakiki bir zindan da vardı. En azından oraya vardığımızda Inez'in bana söylediği buydu.

Maude, yanımızdan geçerken konuştuklarımızı duydu. "Orası zindan değil Inez. Bir şarap mahzeni."

Maude'nin oturma odasında durmuş, birkaç konsey üyesinin daha gelmesini bekliyorduk. Inez huzursuzca hareket etti. "Yer altında ve taş duvarları var," dedi. "Ve şarap rafları yok."

Maude, “Rafları henüz taktırmadım,” diye açıkladı.

“Ben gördüğüme bakarım,” dedi Inez.

Jackie, bize doğru ilerledi. “Her neyse, şu anda inanılmaz faydalı bir yer. Yer altı odaları, büyüü saklamak için mükemmel mekânlar. Alicia’nın kötü bir şey yapmasını önlemek için bir halka oluşturabiliriz. Sonra da sen kendi büyüünü uygulamaya başlarsın Adrian. Ah, işte diğerleri de geldi.”

Yeni gelen birkaç kişi daha içeri girdi. Böylece cadılar toplamda on dört kişi olmuştu. Jackie’ye göre büyü zanaatinde bir dizi kutsal numara vardı. Alicia’yı en iyi şekilde korumak için de on üç kişilik bir çember gerekiyordu. Birisi de diğer büyüleri yapacaktı. Alicia iki gün boyunca donmuş hâlde kaldığı için muhtemelen zayıflamış olacaktı ancak bizi o kadar çok kez şaşırtmıştı ki kimse işi şansa bırakmak istemiyordu.

Odadaki herkesle birlikte bodruma indik. Orada Alicia’yı tıpkı Wolfe’un mekânındaki donmuş hâliyle buldum. Ve Inez’e hak verdim.

“Burası bir çeşit zindan,” diye mırıldandım Inez’e. “Kim şarap mahzeni için bu kadar koyu renk bir taş kullanır ki? Daha Toskana tarzı bir şey beklerdim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Inez karşılık olarak.

On üç cadı el ele tutuştu ve Alicia’nın etrafında bir koruma çemberi oluşturarak tüm insani büyüünün içeride kilitli kalmasını sağlayacak birtakım sözler mırıldanmaya başladı. Maude, çemberin içindeydi. Bazı bitkileri kullanarak Wolfe’un kampında Eddie’yi çözen sözleri mırıldandı.

Sydney'in onu düşürdüğü tuzağın içinde, tuhaf bir savunma pozisyonunda donmuş olan Alicia'ya baktığımda aniden cadıların ilk başta onu serbest bırakmaktaki gönülsüzlüğüne ortak oldum. Alicia, Sydney'i öldürmeye çalışmış, Jackie'nin gücünü çalmış ve Jackie'nin kız kardeşini komaya sokmuştu. Ayrıca Jill'i kaçırmış ve Savaşçılar'a teslim etmişti. Üstelik bunu Sydney'e yeniden ulaşmak için yapmıştı. Gerçekten de Alicia sonsuza dek bir heykel gibi bırakılmayı hak ediyordu.

Ama onu öyle bırakırsak aradığımız cevapları bulamazdık.

Maude'nin büyüü tamamlandı ve sözlerini bitirir bitirmez çemberin dışına çıkarak Neil'la birlikte durduğumuz yere geldi. Alicia'nın yeniden canlanmasını, kaslarının aniden bir kez daha hareket edebileceğini idrak edince bacaklarının burkulmasını izledik hep birlikte. Yere yığılırken bile yüzünden bir homurdanma ifadesi geçti ve elini kaldırarak ışık hüzmeleri fırlattı. Fırlattığı tüm şimşekler, on üç cadı tarafından oluşturulan görünmez bir duvara çarptı ve hiçbir zarar vermeden yok olup gitti.

"Beni sonsuza dek tutamazsınız," diye haykırdı. "Serbest kalır kalmaz hepinize bunu ödeteceğim!"

Maude'ye doğru eğilerek kısık sesle, "Haklı. Ona ne olacak?" diye sordum.

"Endişelenme," diye fısıldadı. "Nasıl siz Moroi'ların kendi hapishaneleri varsa, bizim de hapishanelerimiz var." Boğazını temizleyerek öne doğru bir adım attı. Hâlâ çemberin dışındaydı ama Alicia'nın görüş alanındaydı. "Sana neler olacağı,

işbirliğine ne kadar istekli olduğuna bağlı Alicia. Adalet önüne çıkararak rahat bir yaşam sürmeni de sağlayabiliriz, çok huzursuz bir yaşam sürmeni de.”

Alicia ne düşündüğünü, Maude’ye doğru bir ateş topu göndererek ifade etti. Yeni hamlesi de yok edildi. Cadıların koruma duvarı, yaptığı atışları ona geri göndermediği için kendini şanslı hissetmesi gerektiğini düşündüm.

Maude kollarını kavuşturdu ve gözünü kırpmadan Alicia’ya baktı. “Genç bir Moroi kızının kaybolmasında rolün olduğunu biliyoruz. Onu nereye götürdüğünü söyle bize.”

Alicia bir an soru karşısında şaşırmış göründü. Sonra çemberin dışında benim olduğumu fark etti. Kıkırdadı. “Sydney nerede? Benimle tekrar yüzleşmekten korktu mu?”

Tatiana teyze, *seninle bu şekilde konuşmasına izin verme*, diye emretti.

Küçük bir ruh telekinezisiyle Alicia’nın kollarının aniden, deli gömleği giymiş gibi yanına yapışmasını sağladım. Kollarını kaldırmaya çalışıp da başaramayınca gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Sydney senin hiçbir zaman olamayacağın kadar becerikli ve dürüsttür,” dedim. “Onunla tekrar karşılaşmayacağın için şanslısın. Şimdi bize Jill’i nereye götürdüğünü söyle. Savaşçılar’la birlikte olduğunu biliyoruz. Peki nerede?”

Maude, “Bunu bize hemen söylersen seni iyi davranılan bir mahkûm olarak yargılarız,” diye ekledi “Yoksa seni o hareketsiz hâline döndürürüz.”

“Size onun nerede olduğunu söylemem için tehditlerden ya da hokkabazlıktan fazlası gerekecek.” Alicia bana şeytani bir

tebessümle baktı. “Beni yakalamış olabilirsiniz ama Sydney bu savaşı kazanamayacak. O Moroi kızını bir daha asla göremeyeceksiniz.”

Eğer Jill’e bir zarar verirse... Tatiana teyzesi tehdidini bitiremedi, gerek kalmadı. Kızgın teyzem tarafından fitili ateşlenen öfke beni içine çekti. Öfkemi güçlkle bastırdım. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. “Bu kadar oyun yeter,” dedim. Alicia’nın kollarını çözdüm ve ruhumu yeniden yönlendirdim. “Bize Jill’in nerede olduğunu söyle.”

Alicia’nın gözleri kararmaya, çenesi gevşemeye başladı. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde ondan silkindi. Hatları yine sertleşti. “Beni kontrol etmek o kadar kolay değil,” dedi.

Maude, “Kendini iksirlerle güçlendirmiş olabilir,” dedi. Jackie de daha önce buna işaret etmiş, Alicia’nın her tür büyü korumayı kullanmış olabileceğini söylemişti. Buna içtepi de dâhildi. “Sonsuza dek sürmez. Birkaç gün daha geçtikten sonra hepsinin etkisi sona erer.”

Dişlerimi sıktım ve ruh kullanımımı artırdım. “Hayır. Aradığımız cevabı bugün alacağız.” Yenilenmiş büyüyle yeniden Alicia’ya odaklandım. “Bize Jill’in nerede olduğunu söyle.”

Alicia bir kez daha küstahça baktı ama bu sefer bana karşı durmak için daha çok zorlanıyordu. “Sa... Savaşçılar’la.”

“Onu biliyoruz zaten,” dedim. “Nerede? Onu nerede tutuyorlar?”

Ona tesir etmeye çalışmak, birinin öbür taraftan ittirdiği bir kapıyı açmaya benziyordu. İkimiz de tüm gücümüzü

kullanıyorduk. Onun iradesi ve içtiği iksir her neyse oldukça güçlüydü ama ben, kendi güçlerimin daha büyük olduğuna inanıyordum. İçimde akan ruhun miktarını biraz daha artırdım. Ortalama iradeye sahip birinin şimdiye kadar çoktan bana boyun eğmiş olacağını biliyordum. Sydney'in ruh kullanımını abartmamam konusundaki uyarıları zihnimde yankılandı ama yine de devam ettim. Bir cevap almamız gerekiyordu.

"Savaşçılar onu nerede tutuyor?" diye sordum.

Alicia gözle görülür biçimde terliyor, gücüme karşı zorlu bir mücadele veriyordu. "U... Utah'da," dedi sonunda. "St. George. Orada bir kampta. Ama ona asla ulaşamazsınız. Onu asla oradan çıkaramazsınız!"

"Neden?" diye sordum içtepiyi artırarak. "Neden?"

"Çok... fazla... engel var," dedi titreyerek. İyice solmuştu.

"Bana her şeyi anlat," diye buyurdum.

Direnmeyi sürdürdü ama onu daha da zorlamaya hazırdım. Yükselen bir ruh dalgasıyla dizlerinin üzerine çöküp bildiği her şeyi bana anlatmak için yalvaracağından emindim.

Yap şunu, diye emretti Tatiana teyze. *Ona gününü göster. Onu kendine köle et!*

Buna hazırdım... Ama o anda, hiç beklemediğim bir şekilde Sonya'yı gördüğüm rüya gözümde canlandı. Daha doğrusu, Nina'nın kendi hücreesindeki görüntüsü canlandı. Sonya'nın, ruh kullanımının yaralarıyla ilgili sözlerini ve Sydney'e her şeyi kontrol altında tutacağıma dair verdiğim sözü hatırladım.

Tatiana teyze, *Sydney bunları öngöremedi, dedi. Sen Nina'dan daha güçlüsün. Sonun onun gibi olmayacak.*

Hayır, dedim hayalet sese. Bu riske girmeyeceğim. Sydney'e verdiğim sözü tutacağım.

Hiç içimden gelmese de içtepiyi geri çektim ve ruh Alicia'ya yöneldi. Alicia bir anda yere yığıldı. Bu kez sadece zihinsel yorgunluktandı.

"Bu kadarı devam etmemiz için yeterli," dedim. "St. George'taki yeri bulabiliriz." Sydney'in hafiyeliği sayesinde de olsa, Simyacılar teslim olup yardım etse ya da Sabrina'nın sezgileriyle; o kadar da zor olmazdı. Ne de olsa artık şehri biliyorduk. Oradaki "engeller" hakkında daha çok şey bilmek isterdim ama Alicia muhtemelen yalnızca çılgın Savaşçılar'dan ve silahlarından bahsedecek diye kendimi yakamazdım. Koruyucular o işi hallederdi. Daha önce de halletmişti.

Maude, "Onu tekrar dondurmadan önce öğrenmen gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Alicia'nın gözleri kocaman açıldı. "İşbirliği yaparsam beni dondurmayaacağınızı söylemişsiniz!"

"Tam anlamıyla işbirliği yapmış sayılmazsın," diye yanıtladı Maude sakince.

Başımı iki yana salladım. "Bu kadarı yeterli. Daha fazlasına ihtiyacımız olursa size haber veririm."

"Hayır!" diye haykırdı Alicia. Ellerinde ateş topları belirdi ve onları çılgınca görünmez bariyere doğru fırlatmaya başladı. "Tekrar o duruma dönmeyeceğim! Dönmeyeceğim! Yapamazsınız!"

Ama Maude yanımda bir şeyler mırıldandı ve bir dakika sonra Alicia aynı yerde donup kaldı. Ateş topu fırlatan duruşu, bir öncekinden de tuhaftı. Cadılar çemberi bozdu ve Jackie benimle konuşmak için yanıma yaklaştı.

“Ondan ihtiyacın olan her şeyi aldığına emin misin? Ona daha fazlasını sormak istermişsin gibi hissettim.”

“İsterdim,” diye itiraf ettim. “Ama savunması çok güçlüydü. St. George bilgisini temas hâlinde olduğum insanlara vereceğim ve neler yapabileceklerine bakacağım.”

Jackie başıyla onayladı. “Pekâlâ o hâlde. Maude’yle de konuştum. İstersen planın bir sonraki aşamasına geçene kadar burada, onun evinde kalabilirsin. Seni harekete biraz daha yakın tutar. Üstelik duyduğuma göre son kaldığın yerden çok daha fazla odası varmış.”

“Umarım daha çok mahsulü de vardır,” diye ekledim. Sonra Neil’a baktım. “Güvenlik uzmanı sensin. Sence güvenli mi?”

Neil, “Öyle olduğunu sanıyorum,” dedi biraz düşündükten sonra. “Hiçbirimizi, kimse takip etmedi. Ayrıca onun için sorun olmazsa sana göz kulak olmak için ben de kalabilirim.”

Maude’ye misafirperverliği için teşekkür ettim ve eşyaları toplayan cadıların yolundan çekildik. Görünüşe bakılırsa Alicia büyülü bir mahkemeye ve hapse doğru yola çıkacaktı ama şimdilik şarap mahzeninde/zindandaydı. Neyse ki üst katta Neil için de benim için de misafir odaları vardı. St. George bilgisini Marcus’a ilettim ve sonra nihayet birkaç zorlu haberi vermenin zamanının geldiğine karar verdim. Zira görünüşe bakılırsa Neil’la birlikte bir süre birlikte takılacaktık.

“Neil...” diye başladım odada yalnız kaldığımızda. “Konuşmamız gerek.”

“Tabii,” dedi rahatça. “Jill hakkında mı?”

“Aslında onunla pek ilgisi yok.” Yatağı işaret ettim. “Belki de otursan iyi olur.”

Neil, ses tonumdan işkillenerek kaşlarını çatı.

“Ayakta durmayı tercih ederim, sağ ol. Yalnızca ne olduğunu söyle.”

Sanki kendimi açacağım yaradan koruyabilirmişim gibi kollarımı kavuşturdum. O zamana kadar bu sırrın beni mahvetmesini engellemek için nasıl da mücadele verdiğimi fark etmemiştim.

“Neil, bunu söylemenin kolay bir yolu yok... Ve bu haberi sana veren ben olduğum için üzgünüm... Ama... Olive iki gece önce öldü.”

Neil hiç ses çıkarmadı ama yüzü bembeyaz oldu. Öyle beyaz oldu ki bir an bayılacağını sandım. “Hayır,” dedi birkaç dakika süren acılı sessizliğin ardından. “Hayır, bu mümkün değil.” İnatçı bir şekilde kafasını iki yana salladı. “Hayır.”

“Onu bir Strigoi öldürdü,” dedim. Başlangıçta sözcükleri seçmekte zorlanmıştım ama şimdi, birdenbire durdurulamaz bir şekilde her şeyi anlatmak isterken bulmuştum kendimi. “Bir dampir komününde kalıyordu. Michigan’da. Küçük bir Strigoi grubu bir şekilde korumaları aştı ve oraya saldırdı. Koruyucu direklerden birini sökmek için bir insan getirdiklerini tahmin ediyoruz. Her neyse, içeri girdiler ve Olive, kaçarken yakalandı ve...”

Neil, “Bir dakika,” diye araya girdi. Göz açıp kapayana kadar acılı yüzü sert ve kuşkucu bir hâl aldı. “Olive kavgadan kaçmaz. Hele hele bir grup Strigoi’la dövüşmekten asla kaçmaz. Kimse olmasa bile o kalıp savaşı.”

İçim korkunç bir acıyla doldu. “Bebeğini korumak için kaçıyordu. Declan... Annemin baktığı bebek.”

Sözlerimin ağırlığı odayı doldururken bir sessizlik daha yaşandı. O an keşke bunları söylemek için Sydney’i bekleseydim diye düşündüm. Olanları açıklamak konusunda çok daha iyi bir iş çıkarabilirdi.

“Ayrıca kaçtığı şey, Strigoi bile değildi,” dedim Neil bana şaşkınlıkla bakmayı sürdürürken. “Neil, bebek, Declan... O senin. Senin oğlun. Babası sensin.”

Neil’in yüzünde inanmaz bir ifade belirdi ama bu sefer öfkeden ziyade şaşkınlık hâkimdi. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz,” dedi. “O yüzden... O yüzden mi kaçıp gitmiş? Onu yargılayacağımı mı düşünmüş? Gerçek bir bağlılık yemini bile etmedik. Tam anlamıyla... Onun için deli oluyordum, doğru. Ama yalnızca...”

“Tek bir kez, biliyorum,” diye bitirdim. “Ama o kadarı yetti. Bir şekilde, Strigoi olmaktan kurtarılırken ona bir şey oldu ve senin bebeğini taşıyabildi. Kendi büyümle bebeğe yakından bakana kadar ben de inanmadım. Onda kesinlikle ruhsal bir tortu, ya da öyle bir şey var. Çılgınca, biliyorum. Ama o *senin* çocuğun.”

Neil yatağa oturdu. Öyle hareketsizdi ki bir heykele benziyordu. Acısını anlıyordum. Yanına oturdum. “Neil, çok üzgünüm.”

“Olive öldü,” dedi uyuşmuş hâlde. Bana baktı ve gözlerine dolan yaşları bastırdı. “Söylediklerin doğruysa, eğer bir şekilde, bir tür büyüyle, o bebek benimse, o hâlde Olive neden bana kendisi söylemedi? Neden kaçtı?”

“Çünkü o büyüden korkuyordu,” dedim. “Ve insanların söyleyeceklerinden ya da yapacaklarından korkuyordu. Hem Moroi’lardan hem de Simyacılardan. Ona bir ucubeymiş gibi davranmalarını engellemek için bebeği sakladı ve ben de onu korumasına yardım edeceğime söz verdim.”

Neil birkaç dakika boş gözlerle baktı. Sonra, sanırım *korumak* kelimesi birden içgüdülerini uyandırdı. “Kim biliyor? Declan’dan kimlerin haberi var?”

“Gerçek doğasından mı?” Kendimi işaret ettim. “Yalnızca ben ve Sydney. Rose ve Dimitri ise sadece onun Olive’in çocuğu olduğunu biliyor. Komündeki birkaç insan da. O kadar. En güvenlisinin, ondan mümkün olduğunca az insanın haberdar olması olduğunu düşündük. Bir şekilde, muhtemelen de Olive’in tedavi edilmesi aracılığıyla, vampirlerin çocuk sahibi olabileceğini öğrenirlerse... Eh, pek çok insan şok olurdu. Kimileri sevinir, kimileri merakla düşerdi. Hepsi bebek hakkında daha fazlasını öğrenmek isterdi ve Olive’in isteyeceği son şey de buydu.”

Neil sessiz kaldı. Neredeyse Alicia kadar da hareketsizdi.

“Neil?” diye seslendim. Şokun yarattığı ruhsal çöküntü beni germiştii. “Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Sana yardım edeceğim. Olive’in isteklerinin yerine getirilmesini sağlayacağız. Declan mutlu, sıradan bir yaşam sürecektir. Jill

meşesi hallolur hallolmaz seni ve Declan'ı bir araya getireceğiz ve..."

Neil aniden canlanarak, "Hayır!" dedi. Delici bakışlarla bana döndü. Her ne kadar yüz ifadesi sert olsa da sesinde korkunç bir keder vardı. "Onu bir daha asla göremem."

17. BÖLÜM

SYDNEY

Gecenin karanlığında sürünerek gezdiğim Savaşçılar'ın kampı sessiz ve sakindi. Trey ve Sabrina, Savaşçılar'ın istedikleri zaman çılgın partiler verebildiklerini söylemişti ama dışarı çıkma yasağı ve disiplin işlerken, herkes kurallara uyardı. Şimdi de durumun böyle olduğuna şüphe yoktu. Pek çok insan yatakhanelere tıkılmıştı ve ben görünmezlik büyüsüyle çevrili olarak efendilerin karargâhına doğru ilerlerken yanımdan geçen insanlar hep devriyelerdi. Hiçbiri gece bir olay çıkmasını beklemiyordu ve nöbetlerini rahat bir güven içinde tutuyordu.

Başka bir açık pencere, efendilerin binasına kolayca girmemi sağladı. Tam da ön kapıda, bir muhafızın nöbet tuttuğu yerdeydi pencere. İçerisi çok sessizdi ve odaların çoğu boştu. Ve tıpkı benim kaldığım bina gibi kapıların çoğu açıktı. Elbette gerçek kapıları olan birkaç oda vardı ama talih bu ya, efendiler de onlardan birinde toplantı yapıyordu. En azından

ben öyle olduğunu varsayıyordum. Kapalı bir kapının önünde iki muhafız nöbet tutuyordu ve kapının ardından boğuk sesler geldiğini duyabiliyordum. Odanın konumunu zihnime kazıyarak tekrar dışarı çıktım ve penceresinin açık olduğunu umarak arka tarafa dolaştım. Böylece kimseye görünmeden odaya girip casusluk yapabilirdim.

Pencerenin önüne ulaştığımda yalnızca aralık olduğunu gördüm. Bu sıcak gecede içeri hava girmesini sağlardı ama tırmanıp içeri girebileceğim kadar geniş bir aralık değildi. Sabrina, efendilerden birinin yanında her zaman organizasyonlarıyla ilgili bilgiler taşıdığını söylemişti. Bilgileri taşıyanın kim olduğuna ve teknolojiyle ne kadar ilgili olduğuna bağlı olarak kimi zaman evrak olarak kimi zaman da bir düüstü bilgisayarında.

Benim planımsa Jill'in nerede tutulduğunu bulmak umuyla bu bahsedilen bilgileri taramaktı. Ama şimdilik gizlice dinleyerek başlamalıydım.

Görünüşe bakılırsa tam da toplantı başlarken gelmişim. İlk önce bunun bir şans olduğunu düşündüm. Hiçbir şey kaçırmadığım anlamına geliyordu ne de olsa. Ama bir yandan da ne yazık ki bir sürü giriş konuşmasına da katlanmam gerekecekti, ki bu konuşmaların çoğu mezmurlardan daha saçmaydı. Sonra birileri konuyu değiştirdi ve beyzbol maçlarının sonuçlarını sormaya başladı. O arada hep görünmezliğimin farkındaydım. Büyü uzun süreliydi ama böyle giderse yeterince uzun sayılmazdı. Grup nihayet günün işlerinden konuşmaya başlayınca rahatlardım.

“Her şey hesaba katıldığında güçlü bir gösteriydi,” dedi tanıdık bir ses. Efendi Angeletti’ydi. “İyi bir katılım sağladık ve katılımcılar da övgüye değer bir performans gösterdi.”

Hoşnutsuz bir ses, “Kimileri çizgiyi biraz aştı,” diye homurdandı. Onun kim olduğunu da biliyordum: Chris Juarez.

Efendi Angeletti güldü. “Hâlâ seni tuzağa düşüren şu kızı aklından çıkaramadın mı? Ben ona daha ziyade güç derdim. Burada düşünebilen daha çok insana ihtiyacımız var.”

“O kadar da çok olmamalı.” Bu konuşan Efendi Ortega’ydı.

“Hayır, hayır, tabii ki o kadar çok değil,” dedi Efendi Angeletti. “Ama Simyacılar’la daha iyi baş etmek istiyorsak onları zekâ olarak da yenebilmemiz gerek.”

Kulaklarım iyice dikildi. Simyacılar mı? Daha önce Marcus için bir keşif yapmış ve Simyacılar’la Savaşçılar’ın aslında birlikte çalıştığını ortaya çıkarmıştım ama Marcus’un, aralarındaki ilişkinin derinliğine dair öğrenmesi gerekenler bilgileri vardı hâlâ.

“Onları zaten zekâmız ile alt ettik,” dedi Efendi Ortega. “Bizimle iş yapmalarını sağladık.”

Yeni bir ses, “Evet ama bu düzen seni fazla rahatlatmasın,” dedi. Konseyin diğer üyelerinden biri olmalıydı. “Şu kız hakkında bir telefon aldığını söylememiş miydin Alfred?”

Efendi Angeletti, “Evet, doğru,” dedi. Sesinde özel bir endişe yoktu. “Ama sadece bir başlangıç. İçlerinden biri, kızın bizim elimizde olabileceğine dair bir ipucu bulduğunu iddia etmiş. Ama bana kalırsa yalnızca her ihtimali değerlendirmek

istiyorlar. Yine de muhafızlarla konuştum. Etrafta şüpheli birilerinin dolandığına ya da kızı soran birilerine dair herhangi bir işaret olmadığını söylediler. Buradaki her şeyi izlemeye devam edeceğim ama. Hani bir şey olursa diye.”

Tuşlara basan parmakların sesini duyana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Gerginlikle “o kız” hakkında ayrıntı vermelerini bekliyordum ama konuyu değiştirerek denemelere geçtiler. Yine de heyecanlanmıştım. Sabrina haklıydı. İçeride bir bilgisayar ya da dizüstü bilgisayar vardı ve görünüşe bakılırsa Efendi Angeletti oraya kayıt düşüyordu. Acaba “o kız”la ilgili başka bir kayıt var mıydı? Jill’den bahsettiklerinden emin değildim ama dizüstü bilgisayarın varlığı umut vericiydi. Hedefime ulaşmak için o bilgisayarı ele geçirmeliydim. Bu toplantının ne kadar süreceğine ya da Efendi Angeletti’nin toplantı sonunda bilgisayarı burada bırakıp bırakmayacağına dair hiçbir fikrim olmadığı düşündüğünde işim kolay olmayacaktı. Simyacılar, kesinlikle hiç beklemediğim bir şekilde yeniden iletişime geçtiğinde sebep olabileceğim muhtemel oyalama taktiklerini zihnimde listeledim.

“Evet, sadece dikkatli olalım,” dedi Efendi Ortega birine cevaben. “Simyacılar’la yapılacak bu anlaşmayı batırmayalım. İrtibatın gerçekten de teklif ettiği şeyi yapabilirse adayların fiziksel hünerlerine o kadar da odaklanmamız gerekmez. Çaylaklarımızı istediğimiz kadar güçlü kılabiliriz.”

Tanımadığım başka bir konsey üyesi, “Yine de hoşuma gitmiyor,” dedi. “Kutsal olmayan cisimlerle uğraşıyoruz.”

Efendi Angeletti, “O cisimleri öncesinde temizlersek sorun olmaz,” dedi. “Ve bize verdikleri gücü, kötülerle savaşmak için kullanıyoruz.”

Birileri, “Simyacılar kötülükle onu kataloglayarak savaşıyor,” diye kıkırdadı.

Efendi Ortega, “İrtibatımızın yanında böyle yorumlar yapmayın,” diye uyardı. “Zaten bizimle iş yapmak konusunda tereddütlü. Bağlı olduğu insanlar, ne yaptığını öğrenirse, durumdan hoşlanmayacaktır.”

Efendi Angeletti, “Ben ne yaptığımı biliyorum,” diye çıkıştı. “Ve inan bana, ona yaşayabileceği tüm tereddütlere değecek bir ödeme yapıyorum.”

Konuşma tekrar çaylaklarla ilgili bir yöne saptı. Her birimizi, artı ya da eksi olarak gördükleri şeylere göre analiz ettiler. Pek dikkatli dinlemedim, zihnim, duyduğum diğer şok edici haberlerle meşguldü. Chris’in söylediklerine dayanarak, insanlar üzerinde performans artıran dövmeler oluşturmak için vampir kanı kullanmak üzerine konuştuklarını anlamıştım. Bunların bir dalgası, Amberwood Hazırlık Okulu’nda görülmüş, hem atletik hem de akademik kahramanlıklara yol açmıştı. Sorun, o dövmelerin doğuracağı sonuçların tahmin edilemez olması ve sık sık yasadışı yan etkilere yol açmasıydı. Bu meselenin beynini ortaya çıkarmaya yardımcı olduğumda çember tamamlanmıştı: Keith Darnell. Yeniden eğitmek, yeniden programlanmak için gönderilmişti ve şimdi neredeyse robotlara özgü bir sadakatle emirlere uyuyordu.

Ya da, gerçekten öyle miydi?

Savaşçılar, irtibatta oldukları kişiden “o” diye söz etmeyi sürdürdü. Böyle bir eyleme girişen başka bir Simyacı tanımadığıma göre, Keith bu programlamayı bir parça bozmuş olabilir miydi? Şimdi de bu psikopatlarla, savaşçılarına insanüstü güçler verecek olanlarla gizli bir anlaşma mı yapıyordu?

Yine tuşların tıkırdamasını duydum. O bilgisayarda neler olduğuna bir göz atmanın önemini bir kez daha vurgular gibiydi. Bilgisayara bakmak için birkaç seçenek düşündüm ama biraz sonra hepsinden vazgeçtim. Savaşçılar, Orta Çağ'da yaşamış gibi davranıyor olabilirdi ama Efendi Angeletti'nin başından kalkarken bilgisayarını kilitlemesi kuvvetle muhtemeldi. Bilgisayarı görmek için teknik desteğe ihtiyacım olabilirdi. Ayrıca şöyle bir göz atmaktan fazlasını yapmak istiyordum. Eğer bütün toplantılarındaki notları oraya giriyor, önemli konuşma ve alışverişleri kaydediyorsa... Eh, o bilgisayarda neler saklandığına dair sonsuz olasılık vardı. Esas önceliğim Jill'i kurtarmaktı ama bu bilgilerin bize bütünü göstermesine de itirazım olmazdı.

Efendiler'in toplantısını terk ederek diğer yatakhanelere girmek ve Sabrina ile Eddie'yi kaçırmak için biraz daha görünmezlik büyüsü kullandım. Onları bulduğumda ikisi de henüz uyumamıştı. Bir kulübenin hemen arkasında gözlerden uzak bir nokta bulmayı başardık.

“Haklıydın,” dedim Sabrina'ya. “Efendi Angeletti bütün bilgileri bir bilgisayara kaydediyor. Ayrıca Jill'i ellerinde tut-

tuklarından şüphelenmemiz için oldukça yeterli sayılabilecek şeyler duydum.”

Eddie birden canlandı. “O zaman ne bekliyoruz? Gidip kurtaralım onu.”

“Aslına bakarsan benim aklımda da benzer bir şey var,” dedim. “Yani, belki bu konuda ilerlemenin daha güvenli yolları vardır ama o kadar zamanımız var mı? Jill için çok fazla zaman kaybettik.” Sabrina’ya döndüm. “Sabrina, kimliğinin açığa çıkması ihtimaline karşı hazırlıklı olduğunu ima etmiştin. Doğru mu?”

Sabrina kaşlarını kaldırdı. “Açığa çıkarmayı mı planlıyorsun?”

“Elimden gelirse açık etmem,” dedim. “Ama tüm bunların sonucunda bir bilgisayar kaybolacak ve Eddie ile ben aday alımını asla tamamlayamayacağız. Hırsızlıkla aramızdaki bağı kurarlarsa seninle bağımızı da çözerler. Başın derde girebilir.”

“Anlıyorum,” dedi. “Eğer bu gemiden o bilgisayar gibi bir ganimetle ayrılacaksam, her şeye değer.”

“Peşine düşmelerinden endişeleniyorum,” dedim.

Sabrina soğukkanlılığını korudu. “Benim için endişelenme. Bu adamlar Simyacılar kadar yakın değiller ve onlardan nasıl kurtulacağımı biliyorum. Eee, planın nedir?”

“Aslına bakarsan oldukça basit,” diye itiraf ettim. “Büyük bir curcuna çıkarmak, o kaosta bilgisayarı çalmak.”

Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Muhtemelen çok daha komplike ve gizli bir şeyler bekliyordu. Zamanım olsaydı ben de gerçekten daha ince bir plan yapardım. Bu arada

Eddie'nin fikrime bir itirazı yoktu. Tam da onun sevdiği gibi dolambaçsız bir plandı.

“Yangın?” diye önerdi.

“Onu düşündüm ama binalar birbirine bu kadar yakınken...” Elimle etrafı, bütün binaların birbiriyle dip dibe olduğu kampı işaret ettim. “Eh, bu adamları sevmiyorum ama yangın kontrolden çıkarsa hepsini öldürmek de istemem. Yani, inan ya da inanma, Alicia'nın kitabından bir sayfa alacağım. Teknik detay istersen, büyü kitabı.”

“Alicia muhtemelen bu mekânı hepsinin başına yıkardı,” dedi Eddie.

“Muhtemelen. Ama daha az şiddet içeren yöntemleri de var. Palm Springs'te beklerken bize karşı kullandığı bazı büyüleri inceledim. Çoğu oldukça ileri düzey ama fotianayı başara-bileceğimi sanıyorum.”

“Neyi?” diye sordu Sabrina.

Eddie, “Sinir bozucu, mutant ateş böcekleri gibi düşün,” diye açıkladı.

Ona katılırcasına başımı salladım. “Onlardan bir dalga göndermenin oldukça curcuna çıkaracağını düşünüyorum. En azından efendileri toplantılarından çıkarmaya yeter. O sırada bilgisayarı alabilirim. Sonra da o kaostan faydalanarak hep birlikte kaçırız. Sabrina, dışarı çıkıp arabayı hazırlayabilir misin?”

“Elbette. Kapıdaki muhafızlar beni durdurmaz. Ve eğer yeterince büyük bir kargaşa çıkarsa arabamdan silah alacağımı ve Eddie'nin de bana yardım edeceğini söyleyebilirim.”

Şaşkın bakışlarımızı görünce gözlerini devirdi. “Hadi ama, buradaki herkesin arabalarına silah sakladığını düşünmüyorsunuz ya?”

Asıl sorun, Alicia’nın büyüünü yapmayı becerip beceremeyeceğimdi. Okuduktan sonra büyülü sözleri ezberlemiştim ama bir büyüü yapmak, sözleri ezberlemekten çok daha fazlasıydı. Doğaüstü yaratıkları çağırmak o kadar kolay bir iş değildi. Özellikle de bana yardımcı olarak fiziki büyü bileşenleri yokken. Sözleri tekrarlardım, içimdeki güce odaklandım ve büyüünün karşılık verircesine alevlendiğini hissettim. Okuduğum büyüde onu kontrol etmek için de bir kısım vardı. Fotianaları doğruca büyüü yapanın emrettiği yere yöneltmeye yarayacak bir yol... Ben de fotianaları, kampın sakin noktalarına yönlendirmeyi planlamıştım. Küçük bir kargaşa çıkaracak ve herkesin dikkatini efendilerin toplantı odasından uzaklaştıracak ama tam bir kaosa dönüşmeyecekti.

Ne yazık ki işler tam olarak planladığım gibi gitmedi.

Büyüü gerçekleştirmek tahmin ettiğimden daha çok güç ve enerji gerektirmişti ve her ne kadar büyüü yapmayı -zar zor da olsa- başardıysam da kontrolü sağlayamamıştım. Bir fotiana dalgası gözlerimin önünde cisimleşti, bir süre orada dolaştı ve sonra birden dağılıp çılgınca bir hızla ve tamamen farklı yönlerde savrulurken kampın etrafını sardı. Hepimiz ağzımız açık alevlere baktık.

Eddie, kocaman açılmış gözlerle, “Robot müzesinde de bu kadar hızlı mı hareket ediyorlardı?” diye sordu.

“Sanmıyorum,” dedim. “Büyüyü tam olarak yapamamış olabilirim. Hem bu kadar çok olmalarını da istememiştim.”

Ama istediğimiz kaossa, bunu başarmıştık. Fotianalar bir anda bütün dikkatleri üstlerine çekti. Kampın etrafında dönüp dolaşıyorlar, arkalarında izler bırakıyorlardı. Ve tıpkı müzede olduğu gibi temas ettiklerini acıtıyorlardı. Giderek yükselen çığlıkların arasında hiç beklemediğim bir haykırış da vardı.

“Kıyamet! Kıyamet kapımızda! Savaşçılar, silahlarınızı alın!”

Sabrina güçlkle solurken ben de şaşkınlıkla ona döndüm. “Mecazi olarak söylüyorlar, değil mi?” diye sordum.

Sabrina başını çılgınca iki yana salladı. “Şaka mı yapıyorsunuz? Bu insanlar?.. Başından beri hazırlandıkları şey bu. Yine de bunu bir işaret olarak alacaklarını düşünmemiştim!”

“Şuraya bakın!” Eddie hızla üstümüze gelen Savaşçıları işaret etti. Fotianaları bizimle nasıl ilişkilendirmişlerdi ki?

“Şu depolama kulübesi,” diye açıkladı Sabrina bizi uzaklaştırarak. “Oraya ulaşmaya çalışıyorlar. Buna Armageddon eğitimleriyle hazırlanıyorlar ve silahlar burada.”

Savaşçı kitlesi bize hiç dikkat etmeden kulübenin etrafına toplandı. Hemen sonra da birileri bekleyen kalabalığa kılıç ve gürzler dağıtmaya başladı. Silahlarını alanlar yeniden kampın ortasına koşuyor, “cehennem şeytanları” dedikleri fotianaları çılgınca savuşturmaya çalışıyordu.

“Eh,” dedim, onca gürültünün ortasında bağırarak zorunda kalarak, “dikkatlerinin dağıldığı kesin. Ben bilgisayarı alırken siz de arabaya gidebilecek misiniz?”

Sabrina başıyla bir onay işareti verdi ama Eddie bana dönerek, “Ben de seninle geleyim,” dedi.

“İçeri tek başıma sızmam daha kolay,” diye karşılık verdim. “Sydney...”

“Eddie,” dedim sertçe. “Bunu başarabilirim. Bana güvenmek zorundasın. Sabrina’yla git ve ben kapıdan geçer geçmez basıp gitmeye hazır ol.”

İtiraz etmeyi sürdüreceğini düşündüm ama sonunda boyun eğdi. İkisi de kapıya doğru ilerlemeye başladı. Bense silahlı ve çıldırmış Savaşçılar’ın ve fotianaların arasından geçerek Efendiler’in toplantı odasına doğru koştum. Neyse ki her şey öyle kaotikti ki kimse yalnız bir çaylağa dikkat etmedi. Muhtemelen kaybolduğumu ve kafamın karıştığını düşünmüşlerdi. Aslında tuhaf davranışlar daha iyi olabilirdi. Böylece bizim korkudan kaçtığımızı düşünüp bizimle Sabrina ve kayıp bilgisayar arasında bir bağlantı kuramazlardı.

Umduğum gibi kargaşa başlar başlamaz Efendiler toplantıyı kesmişti. Boş odaya kolaylıkla girdim ve bilgisayarı görünce neşeyle bağırdım. Yine tahmin ettiğim gibi ekran kilitliydi ama bu, sonra ilgileneceğim bir sorundu. Bilgisayarı kaptığım gibi kapıya yöneldim ve neredeyse Efendi Angeletti’ye çarpıyordum. Orada bir an şaşkınla kaldı. Bakışları yüzümden ellerimdeki bilgisayara, sonra tekrar yüzüme yöneldi.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye çıkıştı kapının önünde durarak.

Bilgisayar hırsızlığıyla ilgimi saklamak için çok geçti. Yalnızca bir an düşündüm. Ajan olduğum ortaya çıktıysa so-

nuna kadar gidebilirdim. Malachi Wolfe'un eğitimlerini hatırlayarak gerildim ve Efendi Angeletti'ye bir yumruk attım. Beklemediği bir vuruş olduğu açıktı. Cadıların bana yaptığı güç büyüsunü tamamen unutmuştum. Yumruğumdaki ekstra güç sayesinde Efendi Angeletti birkaç adım gerilemiş ve sırt üstü düşmüştü. İnleyerek elini başına götürdü ama ben üzerinden atlayıp kampa doğru ilerlerken peşimden gelemedi.

Ana kapıya doğru ilerlerken kimse beni durdurmadı. Savaşçılar, silahlarını fotianalara savurmakla, son cephe için çığlıklar atmakla ve düşmanlarını cehenneme göndermekle çok meşguldü. Kapı muhafızları da görev yerlerini terk edip kargaşaya katılmıştı. Kolayca dışarı çıktım ve arabayı çalışır hâlde beni beklerken bulunca sevindim. Arka koltuğa atladım. Sabrina, ben daha kapıyı kapayamadan gaz pedalına asıldı.

"Aldın mı?" diye sordu hızımızı artırırken.

Emniyet kemerimi bağlarken, "Aldım," diye onayladım. "Ama, şey, sandığım kadar gizli olmadı. Şu, onlardan uzak kalma planına dönmek isteyebilirsin."

Sabrina homurdandı. "Hiç sorun yok. Özellikle de o bilgisayar karşılığını verirse."

Bilgisayara sımsıkı sarıldım. "Umarım verir. Onu nereye götüreceğiz?"

"Marcus'a elbette."

Marcus, hâlâ Howie'nin çöldeki kulübesinde kalıyordu. Saatler sonra oraya ulaştığımızda güneş doğmak üzereydi.

Adrian'ın hâlâ orada olmasını ummuştum ama salona girdiğimizde kanepede yalnızca Marcus vardı. Kahvaltı olarak bir kâse yulaflı gevrek yiyor ve *Reader's Digest*'in bir sayısını örtü olarak kullanıyordu. "Sanırım şu senin cadılarla kalıyor," diye açıkladı hemen cep telefonumu uzatarak.

Ben de karşılığında ona bilgisayarı uzattım. "Şifreyi kırabilecek birini tanıyor musun?"

Marcus sırtıttı. "Ev sahibimiz."

Bir an şapşal şapşal baktım. "Howie mi?"

"Aynen. İnan ya da inanma, *emekli* olup bitki işine girmeden önceki hayatında bilgisayarlarla çalışırdı. Bilgisayarı hemen ona vereceğim." Marcus, boncuklu perdenin ardında gözden kayboldu.

Hiç zaman geçirmeden Adrian'ın numarasını çevirdim ama telesekreter çıktı. Ne tür bir şeyin içinde olduğunu tahmin etmek zordu. İnsani bir şeyse uyuyor bile olabilirdi. Esnememi bastırarak bütün gece yaşadığım maceradan sonra uyumanın o kadar da kötü bir fikir olmadığına karar verdim. Eddie ve Sabrina da aynı durumdaydı. Biz salona kamp kurarken Marcus bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğine dair güvence verdi. Neredeyse anında uykuya daldım ve birkaç saat sonra Eddie ve Marcus'un fısıltılarına uyandım. Sabrina üzerine kıvrıldığı armut koltukta hâlâ uyuyordu.

"Ne oldu?" diye sordum sessizce. Birkaç adımda Marcus ve Eddie'nin yanına gittim.

"Howie bilgisayarın şifresini iki dakikada kırdı," dedi Marcus. "Efendi Angeletti'nin güvenliği o kadar da iyi de-

ğilmiş. Hemen hemen bir saattir dosyaları dikkatle inceliyoruz.”

Merakla, “Jill’i nerede tuttuklarına dair herhangi bir şey buldunuz mu?” diye sordum.

Marcus evet dercesine başını salladı. “Ben de Eddie’ye ondan bahsediyordum. Burada her şey var. Eh, neredeyse her şey. Ondan bahsetmişler, ne kadar zamandır ellerinde olduğunu söylemişler ve onu tuttukları yerin planlarını bile çizmişler. Hatta Alicia’yla anlaşmalarının özel şartları bile var.”

“Şartlar mı?” diye sordum.

“Görünüşe bakılırsa bir tür anlaşma yapmışlar. Alicia onu bir süre saklamalarını istemiş. Muhtemelen seninle bir pazarlık yapmak için kullanacaktı. Ama Savaşçılar en sonunda barbarca bir infaz ritüelinde onu kullanmak istemiş.”

Kalbim durur gibi oldu. “Tıpkı Sonya’ya yaptıkları gibi.”

“Öyle görünüyor,” dedi Marcus üzüntüyle. “Alicia’yla yaptıkları anlaşmaya göre onu sadece üç gün daha saklayacaklar.”

Ağzımın açılmasına engel olmam gerekti. “Üç gün mü?”

“Oraya gitmeliyiz, hemen,” dedi Eddie. Yüzü bir fırtına bulutu gibi kararmıştı. Ben de onu desteklemeye meyilliydim.

Marcus ona anlayışlı bir bakış attı. “Sorun da bu. Unutma, onunla ilgili bilgilerin *neredeyse* tamamına eriştiğimizi söyledim. Bilmediğimiz şeylerden biri de onu tuttukları yerin konumu. Adına *Yargı Günü Kompleksi* diyorlar.”

Durum bu kadar korkunç olmasaydı gülebilirdim. “Aptalca bir isim. Ama Simyacılar’ın devreye girmesi için yeterli ola-

bilir. Onlarla bu kez bizzat konuşacağım. Bakalım ilgilerini çekebilecek miyim?”

“Ah,” dedi Marcus. Yüzünde tam olarak çözemediğim bu-ruk bir tebessüm vardı. “Bu konuda yardımcı olabilecek bir şey var elimde. Savaşçılar’ın düzenbaz bir Simyacı’dan efsunlu vampir kanı aldığını biliyor muydunuz?”

Savaşçılar’ın karargâhında duyduklarımı hatırladım. “Evet. Bilgisayarda onunla ilgili bir şey bulup bulmadığınızı soracaktım ama belli ki bulmuşsunuz. Bu işi yapan yine Keith mi?”

“Hayır,” dedi Marcus ekranı bana çevirerek. “Liste bu.” Okudum. “Anlıyorum.”

“Eminim bu Simyacılar’ın ilgisini çeker. Ayrıca Simyacılar’la Savaşçılar arasında başka etkileşimler de sürüyor.”

Ona katılıyordum ancak bir şey söyleyemeden telefonum çalmaya başladı. Ekranda Adrian’ın ismi yazıyordu. “Bekle.” Telefonu açtığımda içime bir rahatlama hissi yayıldı.

“Adrian, iyi misin?”

Hattın diğer ucunda Adrian kıkırdadı. “Tabii, bunu sorması gereken sensin. Savaşçılar’ın arasına gizlice sızan *sensin*, ben değilim.” Duraksadı. “Oradan döndün, değil mi?”

“Döndüm. Ayrıca ihtiyacımız olanı da aldık. Yani sayılır. Jill’i nerede tuttuklarına dair her tür detay elimizde. Sadece coğrafi konumu bilmiyoruz.”

Uzun bir sessizlik oldu. “Eh, lanetleneceğim,” dedi. “Alicia’dan öğrendiğimiz tek şey de o. St. George’da. Ama ondan mekân hakkında başka bir bilgi alamadık. Ah, ekstra güç kullanmayınca... Orada pek çok engel olduğunu ima etti.”

“St. George,” diye tekrarladım. O kadar rahatlamıştım ki yere yığılacaktım. “İşte bu. Son parça. Gerisi elimizde zaten. Plan, bahsettiği o engeller... Şimdi tek yapmamız gereken harekete geçmek. Onu kurtarmak için yalnızca üç günümüz var.”

“Neden üç gün?”

“Çünkü üç gün sonra onu öldürmeyi planlıyorlar. Tıpkı Sonya için düşündükleri gibi. Bir anlaşmaları var. Onu, Alicia benimle oynarken ellerinde tutacaklar.”

Bir süre sessizlik oldu ama Adrian’ın ses tonundaki değişimi hissedebiliyordum. “Üç gün.” Onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. Jill’in tuzaga düşürüldüğünü ve işkence gördüğünü düşünmek beni yiyip bitiriyordu ve Jill’le Adrian kadar bağım bile yoktu.

“Onu oradan çıkaracağız,” dedim. “Endişelenme. Artık elimizde bilgi var. Simyacılar’ın yardım etmesini sağlayacağız. Sen Koruyucular’la iletişime geç. Rose ve Dimitri bunu organize edebilir mi, bir bak. Ayrıca oradayken Declan’ı da bir kontrol et.”

“Ettim,” diye araya girdi. “Declan’ı kontrol ettim yani. Sanırım sık sık aramam annemi deli ediyor. İyiler. Ama Sydney... Neil’a anlattım.”

Zihnim, Jill için bir sürü planla doluydu, o yüzden bu haber bir an kalakalmama neden oldu. “Declan’ı mı? Ne dedi?”

“Declan’ın etrafında olmaktan korkuyor. Yani, Declan’dan korkmuyor da birilerinin Declan’ın geçmişiyle ilgili gerçeği anlamasından korkuyor.”

“Ama o, Declan’ın babası,” dedim duraksayarak. “Onunla olması gerek.”

Adrian iç geçirdi. “Ben de ona bunu söyledim! Ama Neil, ruh kullanan birinin onların akraba olduğunu anlayacağını ya da sıradan bir insanın bile sıradan birkaç fiziksel benzerliği fark edip sorular sormaya başlayacağını iddia ediyor. Aralarında bağ olduğunu belli edecek hiçbir şey yapamayacağımızı ya da herhangi birinin aklına genetik test yapma düşüncesi getiremeyeceğimizi söyleyip duruyor. Declan’la arasında mesafe olması gerektiği konusunda ısrarcı. Onun dışında Declan’a yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söyledi. Yemin ederim ki gerekirse gidip banka bile soyar.”

Başım dönüyordu. “Tüm bunlar bitince onunla konuşuruz. Muhtemelen sadece şokta.”

Telefonu kapadık. Söylediklerimin doğru olduğunu umuyordum. Neil’in böyle bir fedakârlık yapmak istemesi kalbimi acıtıyordu. Mantık olarak onun bu şekilde düşünmesine neden olan şeyleri anlayabiliyordum. Ama yine de... Annesini zaten kaybetmişken Declan’ı nasıl babasız bırakabilirdi? Hem o zaman Declan’a ne olacaktı?

Bunlar sonra düşünülecek sorunlardı. Şimdi Simyacılar’ı harekete geçirmeliydim. Issız bir benzin istasyonundan telefon etmek için Palm Springs’in diğer tarafına giderken Eddie de yanımdaydı. Cep telefonlarının izini sürmek çok kolay değildi ama Simyacılar’ın yapamayacağı iş de değildi. Riske giremezdim. Telefonu alarak uzun zamandır aklıma getirmediğim

ama hâlâ ezbere bildiğim o numarayı çevirdim. Açılmasını umuyordum.

“Ben Stanton,” dedi tanıdık bir ses.

“Selam Stanton, ben Sydney Ivashkov.”

Karşımda bir sessizlik oldu. Muhtemelen şaşkınlıktan ya da aramanın izini sürmeye çalışmaktan kaynaklanıyordu. Belki de ikisi birden etkiliydi.

“Merhaba Sydney,” dedi sonunda. “Çok hoş bir sürpriz, değil mi? Sesini duymayı beklediğimi söyleyemem.”

“O zevk tamamen senin. Söylediklerimi tekrarlamayacağım, o yüzden dikkatli dinle. Moroi’ların Jill Dragomir’i Işık Savaşçıları’ndan kurtarmak için Simyacılar’ın yardımına ihtiyacı var. Eminim bunu Kraliçe Vasilisa’dan duymuşsundur.”

“Evet,” diye yanıtladı. “Ve eminim sen de Savaşçıların, kızı ellerinde tuttuğuna dair somut bir kanıt olmadığı için üstlerimizin bu meseleye karışmamayı tercih ettiğini duymuşsundur.”

“Eh, artık kanıtımız var, yani onları katılmaya ikna edeceksin,” dedim. “Ve bunu yaparsan sana, daha çok güç-etkili dövmeler yapsınlar diye Savaşçıların a efsunlu Moroi kam satan dört Simyacı’nın ismini vereceğim. Aslında sana isimlerin ikisini hemen vereyim: Edward Hill ve Callie DiMaggio. Git bir araştır. Bir saatin var. Bir saat sonra tekrar arayacağım. Başka bir numaradan. O yüzden bunun yerini bulma zahmetine girme. Seni tekrar aradığımda bana Moroi’ların Jill’i kurtarmak için yirmi dört saat içinde St. George, Utah’a desteği nasıl göndereceğinden bahsedeceksin. Eğer Jill başarıyla kurtarılırsa, sana diğer isimleri de vereceğim. Görüşürüz.”

Telefonu kapadım. Eddie şaşkındı. “Harikaydı sert çocuk. Ama gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?”

Arabaya doğru Eddie’nin peşinden ilerlerken oynadığım kumarın işe yaramasını umuyordum. Şehrin başka bir bölgesine, eskiden Adrian’la sık sık uğradığımız Pies & Stuff denen bir restorana doğru ilerledik. Eddie ile orada beklemeye başladık. İkimiz de turtamızı yerken pek konuşmuyorduk. Kendi düşüncelerimize gömülmüştük. Eddie’nin Jill’i ve önümüzdeki üç günü düşündüğünü biliyordum. Ben de onu düşünüyordum. Ama bir yandan da Declan ve Neil için endişeliydim. Bebeği görmek için Clarence’a gitmeyi çok isterdim ama Simyacılar orayı izlediği sürece riske giremezdim.

Verdiğim bir saat dolunca Adrian için, eski zamanlar anısına bir hediyelik aldım ve tekrar Stanton’ı aramaya hazırlandım. Pies & Stuff’ı seçmemin bir nedeni de park alanında ödemeli bir telefonlarının olmasıydı. Stanton telefonu açınca, “Neye karar verdin?” diye sordum.

“Size yardım edeceğiz,” dedi sertçe. “Şu iki herifle ilgili hikâyen doğru çıktı. Hemen St. George’a doğru yola çıkacak bir ekibim var.”

“Vay canına,” dedim, kendime rağmen etkilenerek. “Çok hızlısın. St. George’da nereye gidileceğini biliyor musun?”

“Oradaki Savaşçı kampını biliyoruz. Orada bir keşif yapacağız ve bildiklerinizle örtüşen bir şey var mı diye değerlendireceğiz.”

“Orayla ilgili size gönderebileceğim bir sürü kayıt var elimde,” dedim ona. “Koruyucular...”

“Onlar da yolda,” diye sözümü tamamladı. “Onlarla ilişim hâlindeyiz. Kızı oradan çıkarmak için de güçlerimizi birleştireceğiz. Her şeyin önümüzdeki gün tamamlanmasını bekliyorum. Sanırım bu sizin için yeterince iyidir.”

“Son iki ismi alabilmeniz için oldukça yeterli,” diye yanıtladım. Jill için harekete geçildiğini duyduğumda öyle rahatlamıştım ki bunu saklamam son derece zordu. Her şeyin mutlu sonla -ve son derece hızla- bitecek olması sevindiriciydi. “Ama diğer bilgileri istiyorsanız, daha çok çalışmanız gerekecek.”

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, “Tam olarak ne tür bir bilgi?” diye sordu.

“Başka Savaşçı ve Simyacı ilişkilerine dair kanıtlar, muhtemelen haberdar olmadığınız anlaşmalar. Yani umarım ki haberdar olmadığınız anlaşmalar.” Stanton kurallara son derece bağlıydı ama ben onun iyi Simyacılardan biri olduğuna inanmak istiyordum. “Sana tüm o bilgileri de vereceğim. Ve Moroi’ların bu utancı öğrenmeyeceklerinden emin olacağım. Onları, yardımınızla korkunç bir inanç duymaya zorladınız. Ama sizden bazı insanların düşmanla işbirliği yaptığını öğrenirlerse pek de yardımsever davranmayacaklarını hissediyorum.”

“Ne istiyorsun?” diye sordu yalnızca. Bu, bana birkaç şey anlatıyordu. En önemlisi de aralarında hainler olmasının gayet mümkün olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

“Yeniden eğitimdeki herkes için genel af. Ayrıca şu yeniden eğitim sürecine bir son vermek.”

Keskin bir nefes aldı. “İmkânsız.”

“Yeniden eğitimin amacı ne Stanton?” diye sordum. “Vakaların yarısında işe yaramıyor. Yıllardır orada olanlar var. Ayrıca size işe yaramış gibi görünse de o insanlara asla tam anlamıyla güvenemezsiniz. Keith gibi. Daima gözünüzün üstle-
rinde olması gerekecek. İnsanları kötülükten -gerçek kötülük-
ten, Strigoi’lardan- korumak istiyorsanız, kaynaklarınızı daha iyi kullanmanın bir yolunu bulmalısınız.”

Stanton sertçe, “Bunu Jill Dragomir’i kurtardıktan sonra tartışabiliriz,” dedi.

“Hayır. Şimdi tartışıyoruz. Herkes için genel af. Adrian ve ben de dâhil olmak üzere. Bu iş bittiğinde onunla nere-
ye istersek çekip gitmek ve sıradan bir yaşam sürmek isti-
yorum. Etrafımda gezinen ya da restoranlarda beni izleyen
Simyacılar görmek istemiyorum. Kendi hayatımın peşinden
gitmek için özgür bırakılmak istiyorum. Bunun karşılığında
da Savaşçılar’dan Efendi Angeletti’nin şifresi kırılmış bilgisa-
yarında bulduğumuz her şeyin bir kopyasını sana vereceğim.
Ve bu bilgilerin bir başka kopyasını Moroi’lara vermeyeceğim.
Anlaşmamızın şartlarını ihlal etmediğiniz sürece.”

Kafamı kaldırıp baktığımda Eddie’nin Pies & Stuff’un
kapısındaki posterleri incelediğini gördüm ve duyamayaca-
ğı kadar uzakta olmasına sevindim. Muhtemelen kendi in-
sanlarının çıkarına olan bir şeyleri elimde tutmam fikrinden
hoşlanmazdı. Fakat şimdilik kendi yaşamım ve diğer eski
Simyacılar’ın yaşamı için pazarlık ediyordum. Simyacılar’ı
ya da Moroi’ları kayıramazdım. Herkes için adil bir yol bul-
malıydım.

Stanton nihayet, “Dürüst olacağım,” dedi. “Kendi içimizde de yeniden eğitimin faydasızlığı üzerine bazı tartışmalar çıktı. Ancak seninle tek başıma anlaşılamam. Şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydın. Meseleyi diğerlerine sunmam gerek. Sana söz verebileceğim tek şey, St. George’daki bu çabaların kalanı için bir af. Katılmak istiyorsan, Simyacılar’dan kesinlikle korkmaman gerektiğinin sözünü verebilirim sana. Sonra da diğerlerinin ne diyeceğini aktarırım.”

Stanton’ın sesindeki bir şey -karakterini tanıdığım kadarıyla- ona inanmamı sağladı. “Gayet makul,” dedim. Sesimi mağrur tutmaya, bu tavizi kabul ederek ona büyük bir iyilik yapıyormuşum gibi hissettirmeye çalıştım. Ama aslında başlamak üzere olan şey beni kaygılandırıyordu.

Şimdi Jill’i eve geri getirme zamanıydı.

18. BÖLÜM

ADRIAN

“Sadece bir bak ona,” diye ısrar ettim. “Lütfen.”

Neil, başını ona uzattığım telefonun aksi yönüne çevirirken, “Hayır,” dedi. “Ona bakarsam...” Sesi boğuldu, devam edemedi.

Hâlâ Maude’nin evindeydik ve bir sonraki hamleyi bekliyorduk. Ben ise Neil’in aklından o çılgın fikri, Declan’dan uzak durması fikrini çıkarmaya uğraşıyordum.

“Bak,” dedim. “Onu büyütürsen kimse şüpheli bir durum sezmeyecek. Hepimiz Olive’i sevdiğini biliyoruz. Bu yüzden yardım ettiğini düşünecekler. İkinizin, çılgınca bir ruh sarmalıyla dünyayı değiştirmeyi başardığınızı değil!”

Neil başını iki yana salladı. “Olive’in bir bebeği olduğunu bile çok az kişi biliyor. Bu iyi. Gizliliği sürdürmelisiniz. Ve beni resmin dışında tutmalısınız.”

Aynı meseleyi yüzüncü kez konuşuyorduk ve bu beni çıldırtıyordu. Neil, Declan’dan çocuğunu sevmediği ya da baba-

lıktan korktuğu için uzak durmak isteseydi, bunu bir derece anlayabilirdim. Ancak Neil'in çocuğu ümitsizce görmek ve Declan'ın yaşamının bir parçası olmak istediği açıktı. Bunu, sesindeki özlemde hissedebiliyordum.

“Bir yolunu bulacağız,” dedim. “Yemin ediyorum.”

Neil'in yüzünde tekinsiz bir ifade vardı. “Declan bir mucize,” diye mırıldandı. “Ve korunması gerekiyor. Normal bir yaşamı olmalı. Mutlu, normal bir yaşam.”

“Bunu ben de istiyorum,” dedim yorgunlukla. “İnan bana istiyorum.”

“Adrian?” Maude'nin arka verandaya ulaşan sesi, ılık geceyi keyiflendirdi. “Konukların var.”

Sohbetimiz kısa sürmüştü. Neil'la birlikte yeniden içeri girdik. Kalbim küt küt atıyordu. Karşımda gerçekten Sydney vardı. Normal görünümüne dönmüş, oturma odasının ortasında duruyordu. Onu kollarıma aldım ve etrafımda çevirdim. Sydney kahkahalara boğuldu ve başı dönmeden önce onu yere indirmemi söyledi. Yüzünü avuçlarımdan arasına adımı.

“İyisin,” dedim mutlulukla.

Şakayla karışık bir yumruk attı. “İyi olduğumu biliyordun.”

“Telefonda konuşmakla görmek aynı değil,” dedim. Alnına bir öpücük kondurdum. “Yani mücadelecisi, cesur, muhteşem biri olduğunu biliyordum. Ama, tabii... Karının vampirlerden nefret eden bir grup ucubenin ortasına dalarak hayatını riske atması kolay değil.” Cebime uzandım. “Ah, şunu da unutmayalım.” Dizlerimin üzerine çöktüm ve onun yokluğunda ben de duran elmas ve yakut yüzüklerini parmağına taktım. “Söz

verdiğim gibi. Yani, çıplak olma kısmı hariç. Ama o konuyu daha sonra düşünebiliriz.”

“Adrian!” diye bir azar bekledim ama Sydney yalnızca gü-lümsedi. Yüzü aşk ve mutlulukla doluydu. Ellerimi tuttu ve beni kaldırdı. Odada bir seyircimiz olduğunu hatırlayana ka-dar beni öpecek gibi görünüyordu. Kızarak bir adım geriledi ve profesyonel görünme çabasıyla kollarını kavuşturdu. Eddie ve Marcus tüm olanlar karşısında eğlenmiş gibiydi. Neil ise tuhaf bir şekilde Sydney’e ve bana ilgiyle bakıyordu.

“İşe dönme vakti,” dedi Sydney.

Eddie, “Sonunda gerçekleşiyor,” dedi. “Jill’i geri alıyoruz.”

“Plan nedir?” diye sordum. Rose ve Dimitri’yi arayıp Jill ve Simyacılar’la ilgili haberleri verdikten sonra neler olduğunu takip edememiştim. Ama Sydney’in stratejinin bir parçası ol-duğunu biliyordum.

“Simyacılar, St. George’da olduğunu bildikleri mekânla bizim bilgisayardan aldığımız kayıtların aynı olduğunu teyit etti. Şimdi onlar ve koruyucular, belirli bir eylem planı çıkar-mak için planları tekrar analiz ediyor,” diye açıkladı Sydney.

Bunda bir parça kendini beğenmişlik sezmiştim. Alicia, Jill’i için harekete geçemeyeceğimizden oldukça emindi ama Sydney’in dedektifliğini hesaba katmamıştı. Ruh kullanımı-nı kontrol edebildiğim için kendimle gurur duydum. Aslında son günlerde bu konuda oldukça dikkatliydim ve şaşırtıcı bir şekilde Tatiana teyze de genellikle sessiz kalıyordu.

“Ayrıca genel affa tabiyiz. Yani etrafta özgürce dolaşabilir ve St. George’da onlara katılabiliriz,” dedi Sydney başıyla beni

işaret ederek. “Sen ve ben eylem sırasında çok bir şey yapamayız ama en azından işleri denetleyip Jill kurtarıldığında orada olabiliriz. Neil, Eddie ve diğerleri kurtarma operasyonunda daha aktif olacak.”

“Can atıyorum,” dedi Neil. Sesinde tehlikeli bir tını vardı. Eddie’nin yüzündeki öfkeli ifade ona katılıyordu.

Sydney, “St. George’a gittiğimizde daha fazla detay alacağız,” diye devam etti. “Herkes hazır olduğu an yola çıkabiliriz. Arabayla yaklaşık altı saat uzaklıkta. Baskının planlandığı saatlerde orada olabiliriz.”

“Ben her an gitmeye hazırım,” dedi Neil.

“Ben de,” dedim. “Yalnızca eşyalarımı toparlamak için iki dakika verin.”

Sydney, Maude’nin misafir odasına kadar arkamdan geldi ve yedek kıyafetlerimi ve bilgisayarımı bu macera boyunca yanımdan ayırmadığım çantaya tıkarken beni izledi. “Rose beni aradı,” dedi kapıyı kapatarak. “O ve Dimitri, St. George’a gitmelerinin sorun olup olmayacağını bilmek istiyor. Anneni ve Declan’ı Clarence’ta bırakacaklarmış. Sorun olmayacağını söyledim. Umarım öyledir.”

Bir an panikleyerek öylece durdum. Sonra ağır ağır başımı salladım. “Evet, sanırım sorun olmaz. Simyacılar takıldığı yerleri izlemekten vazgeçecek, çünkü artık nereye gideceğini biliyorlar. Ayrıca Declan’a kimse bakmazsa...”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye onayladı Sydney. “Gerçi Rose, onunla ilgili bu kadar gizemli olanın ne olduğunu ölesiye merak ediyor diyebilirim.”

Çantamı omzuma attım ve boştaki kolumu Sydney'in omzuna doladım. Onun da kolunda küçük bir çanta olduğunu fark ettim. "Her şey bitince onlara olanı biteni anlatmamız gerektiğini düşünüyorum. Bir de Neil'la ilgili meseleyi halledince. Rose ve Dimitri güvenilirdir. Ayrıca bilmeyi hak ediyorlar. Onlar için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum. Hem Declan ve Neil için her ne yapmaya karar verirsek verelim... Sanırım birkaç müttefike ihtiyacımız olacak. Onlar da gayet iyi destekçiler. Sanırım Neil hâlâ fikrini değiştirmede, değil mi?"

"Değiştirmede," dedim hiddetle. "Hâlâ ahlaki düşünmeye çalışıyor ve bunun Declan için en iyisi olduğunu söylüyor."

"Onunla bu meseleyi konuşuruz," dedi Sydney. "Tüm bunlar sona erince ve Jill aramıza dönünce."

"Jill dönünce," diye tekrarladım. Jill'le ilgili tüm hislerimi engelleyen baraj kapağı yıkılacak gibi oldu. "Tanrım, bu kadar yaklaştığımıza inanamıyorum. O kadar uzun zaman oldu ki... Onun için çok endişelendim."

Sydney elimi sıktı. "Biliyorum, biliyorum. Ve ona kavuşmak üzereyiz."

"Alicia'yı parçalarına ayırmak istedim," diye itiraf ettim. "Yaptıkları için. Ruh büyüsüyle onu un ufak etmek istedim."

"Yapmadın değil mi?" diye sordu Sydney gözlerini kocaman açarak.

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Hayır. İstedim ama yapmadım. Her şey kontrolüm altındaydı. Sadece gerektiği kadar ruh kullandım. Ve o zamandan beri hep kontrol altında tutuyorum."

Sydney'in yüzünü aydınlatan tebessüm, benim de içimi ısıttı. "Seninle öyle gurur duyuyorum ki Adrian. Bunun kolay olmadığını biliyorum."

"Kolay değil," diyerek kabul ettim. "Ama deniyorum ve yapabileceğimi düşünüyorum. Kendimi kontrol edebileceğime inanıyorum. İlaçlara ihtiyacım yok. Ruhunu kontrol altında tutabilirim."

Tebessümü, bir an bana katılmıyormuş gibi duraksadı ama konuştuğunda beni şaşırttı. "Seni destekleyeceğim ve hayatımızın geri kalanında neyi seçersen seç hep yanında olacağım." Kolundaki çantayı bana uzattı. "Sana bir hediyem var. Aslına bakarsan ikimiz için."

Paketi açtım ve Pies & Stuff'tan alınmış bir kahve fincanı gördüm. "Ah, hadi ama, oraya bensiz gittiğine inanamıyorum," diye takıldım.

"Bu ikimiz için," dedi. "Yeni evimize ikimiz için koyacağımız ilk eşya. Özgürlüğümüzü kazanmak için Stanton'la pazarlık yapıyorum. Tüm bunlar sona erdiğinde birlikte bir yaşamımız olacak Adrian. Gerçek bir yaşam."

Ona duyduğum aşk beni ele geçirmek üzereydi. Bütün paketleri, çantaları bıraktım ve onu kollarıma aldım. O sıradan kupa bir an abidevi bir önem kazanmıştı. Sydney'e, o çok sevdiğim yüzüne bakarken anlattığı geleceği görebiliyordum. Birlikte geçireceğimiz ve istediğimizi yapacağımız bir gelecek. İlaçları tekrar kullanmaya başlamak, bunun için ödenecek küçük bir bedel gibi göründü gözüme. Yanımda Sydney oldukça ruha ihtiyacım yoktu.

Sydney'i nazikçe kapıya yasladım ve kısa bir an için bu odanın dışında bizi bekleyen her şeyi unutarak onu öptüm. Şimdilik yalnızca ikimiz ve birlikte olduğumuz bu muhteşem an vardı.

“İmkânsız olan her şeye inanmamı sağlıyorsun,” diye fısıldadım.

“Sana daha önce de söylemiştim, biz merkeziz,” dedi. “Ve merkez her şeyi kaldırır.”

Onu tekrar, bu kez daha tutkulu öptüm. Birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de buna pek gönüllü değildik. Sydney'in yüzüne düşen saçları çekerken, “Gerçek bir ev için yanıp tutuşuyorum,” dedim. “Ama ondan önce gerçek bir balayı yapabilir miyiz lütfen?”

“Memnuniyetle,” diye mırıldandı beni bir kez daha öperek. “Jill'i kurtarır kurtarmaz her şey değişecek.”

Onu sıkıca sardım. “O hâlde Tanrı'nın yardımıyla gidip Jill'i alalım, hadi.”

Dördümüz birlikte St. George'a doğru yola koyulduk ve oraya zamanında yetişebilmek için bütün gece arabayı sürdük. Direksiyona sırayla geçerek biraz dinlenmeye çalıştık ama çok zordu. Dürüst olmak gerekirse bu noktada programların ve “günlük planlar”ın benim hayatımda sadece bir öneri olabileceğini hissettim. Yeniden Sydney'le olduğum için mutluydum ve ikimiz de ayrı kaldığımız zamanı telafi etmeye çalışırken bulduk kendimizi. Stanton'la ne tür bir anlaşma yapmaya çalıştığını detaylarıyla açıklamadı ama ikimizin de çok istediği o evden bahsederken son derece kendinden emin konuşuyordu.

Yolda gayet iyi zaman geçirerek şafak sökerken Simyacılar'ın ve koruyucuların geçici kriz merkezine vardık. Her ne kadar bunu kabul etmekten hoşlanmasam da Simyacılar faydalı olduklarını kanıtlamıştı. Bir günden daha kısa bir sürede boş bir ofis binası bulmuş ve içini bilgisayarlarla doldurmuşlardı. Savaşçılar'ın mekânında kameraları ve uydudan aldıkları bilgiler vardı. Aynı zamanda mekân içinde keşif yapan adamları da mevcuttu. Savaşçılar'ın ne durumda olduklarına ve güvenlik önlemlerine dair sık sık rapor veriyorlardı.

McLean denen aksi bir adam Simyacı askerlerinin başındaydı. Bizden birkaç saat önce gelen Dimitri ile ikisi şaşırtıcı bir şekilde uyumlu çalışıyor, saldırı planlıyorlardı. Herkes, her şeyin çok kolay olacağına dair bize teminat veriyordu. Biz Savaşçılar'dan sayıca üstündük. Eğer ilk saldırı anı kuvvetli olursa, zafer kazanmamamız için hiçbir neden yoktu. Sydney'le huzursuzca bakiştık. İşlerin nadiren görüldüğü kadar kolay olduğunu biliyorduk ama yine de iyimser olmaya çalışıyorduk. Bu sefer her şeyin kolay olmasını umuyorduk. Öyle olmasına çok ihtiyacımız vardı. Dimitri, Rose, Eddie ve Neil'i yüksek moralle uğurladık. Bizse orada kaldık. Güncel bilgileri almayı beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Yine de dışarıda, onlarla olmamak bana kendimi tuhaf hissettiriyordu. Geçtiğimiz ayın önemli bir bölümünü Saray'da hapis hâlde, Jill için endişeli ama elim kolum bağı geçirmiştim. Sonra Alicia'nın izini bulmuştuk ama başlarda Sydney'i gizlemek için arka planda kalmak zorundaydım. Ve şimdi, nihayet Jill'in yerini biliyorduk ama yine geri hizmette kalmak

zorundaydım. Bu beni delirtiyordu. Jill'i suikast girişiminden kurtardığımdan beri onun yaşamının sorumluluğunu hissediyordum. Her ne kadar silahlı fanatiklerle dolu bir mekâna sadece eğitilmiş koruyucuların ve Simyacılar'ın girebileceğini bilsem de orada olmam gerektiği hissinden kurtulamıyordum.

"Sorun yok," dedi Sydney nazikçe. Yaklaştı ve elini kolumun üzerine koydu. "Ben de kendimi faydasız hissediyorum ama onlar bu işte uzman. Ama onu oradan çıkardıklarında Jill'i ilk göreceğiz olanlar biziz."

"Biliyorum," dedim. Kolumu Sydney'in omzuna doladım. "Sadece sabır benim en iyi bildiğim şeylerden değil."

Ben konuşurken Sydney'in bakışları arkamdaki bir şeye sabitlendi. Ben de dönüp baktım. Arkamda Sydney'in babası ve Zoe vardı, kriz merkezine giriyorlardı. Onlar da bir an için donup kaldı. Sonra Zoe birkaç adım ilerledi. Yüzünde bir gülümseme belirlemek üzereydi ki babasının sert bir azarıyla olduğu yerde kaldı.

"Zoe!" diye bağırdı adam.

Sydney, "Öz kardeşim beni görmeye gelemiz mi baba?" diye sordu. "Onu lekeler miyim?"

Sydney'in babası kızardı. "Duyduğuma göre Stanton'la bir tür anlaşma yapmak istemişsin. Ben yetkili olsaydım böyle bir şey asla olmazdı."

"Nasılsın Zoe?" diye sordu Sydney, dikkatini küçük, Sage kardeşine yönelterek. "İyi misin?"

Zoe babasına tedirgin bir bakış attı ve sonra yavaşça başını salladı. "İyiyim. Sen?"

“Yanıma gel,” diye buyurdu babası. “Bakalım şu operasyon nasıl ilerliyor.”

Zoe, Sydney’e son kez baktı, sonra gönülsüzce Jared Sage’in peşinden, Simyacılar’ın yanına gitti. Simyacılar, Savaşçılar’ın kampına saldıran ekiple kurulan iletişimi denetliyordu. Sydney yanımdan ayrıldı ve onların peşinden gitti. “Ben de yeni gelişmeleri öğreneceğim,” dedi. Ancak iletişimden sorumlu iki kişinin etrafına toplanan gruba ulaştığında, babasının dikkatinin dağılıp birilerine bir şey sormasını bekledi. Sonra Zoe’nun koluna dokundu ve onu bize doğru birkaç adım ilerletti.

Sydney, yumuşak bir sesle, “Ozarks’ta bizi diğerlerine bildirmediğin için sana teşekkür edememiştim,” dedi.

Zoe başını iki yana salladı ama endişeli bakışları babasının üzerindeydi. “Yapabileceğim en küçük şeydi. Sydney, orada neler yaşayacağını bilseydim, seni asla böyle bir şeyin içine atmazdım. Sana yardım edeceklerini düşünmüştüm, gerçekten.” Gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Orada neler olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordum. Bildiğime göre, yeniden eğitime giren tutukluların nelere katlandıklarına dair detaylardan pek çok kimsenin haberi olmuyordu.

Zoe hemen cevap vermedi ve bana karşı olan huzursuz tutumuna bakılırsa vampir bir enişteyi tam anlamıyla kabullenmediği açıktı. “Carly anlattı,” dedi sonunda. “Senin kaçmana yardım eden birinden duymuş. Sanırım onunla çıkıyordu.”

Sydney’le şaşkın şaşkın birbirimize baktık. “Marcus mu?” diye sorduk aynı anda.

Zoe, "Evet," dedi. "Sanırım adı buydu."

"Seni kurnaz köpek," diye mırıldandım. Carly'yle bir araya geldiklerinde Marcus'un Sydney'in ablasına vurulduğu açıkça ortadaydı ama Carly'nin de onun peşinde olduğunu bilmiyordum.

Sydney, "Carly'yle konuşmana sevindim," dedi. "Annemle hiç konuştun mu?"

Zoe başını iki yana salladı. "Hayır. Keşke konuşabilsem ama babam izin vermiyor. Ayrıca boşanma şartlarının da son derece katı olması konusunda elinden geleni yaptı."

Zoe'nun sesinde Sydney'in de benim de seçebildiğimiz bir keder vardı. "Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Sydney aceleyle. "Onlardan kurtulmak ister misin?"

Zoe, "Henüz değil," diye yanıtladı. Sydney'in şüphesi bakişını görünce devam etti. "Hayır, ciddiymim. Korkudan öyle demiyorum. Amaca hâlâ inanıyorum... Sadece bazı yöntemlerinden hoşlanmıyorum. Ama bu, vazgeçmeye hazır olduğum anlamına gelmiyor. Onlarla birlikte çalışmaya ve öğrenmeye devam etmek istiyorum. Sonra... Sonrasını kim bilir?" Yüzü asıldı. "Yine de annemi bir kez daha görmek isterdim."

Jared, "Zoe!" diye gürledi. Bizimle konuştuğunu daha yeni fark etmişti. "Oradan uzaklaş be..."

İletişim birimindeki Simyacı, "Bir rapor geliyor," diye haykırdı. İzleme görevini paylaştığı bir koruyucunun yanında oturuyordu. İkisinin de kulaklıkları ve önlerinde birer dizüstü bilgisayar vardı. Koruyucu da bir baş işaretiyle Simyacı'yı onayladı. "İki ekip de içeride ama bölgede mayınlar var."

Sydney elime yapıştı ve daha fazla bilgi beklerken hepimizin üzerine korkunç bir sessizlik çöktü. Aklıma Alicia'nın, Jill'e asla ulaşamayacağımızı söyleyen alaycı yüzü geldi.

Koruyucu, "Mayınlar atlandı," dedi birkaç dakika sonra. Hepimiz rahatlayarak nefes verdik ama biraz sonra tekrar gerildik. "Düşman savaşçılarıyla çarpışmaya başladılar."

Kulaklıkların engellemesine rağmen kampa saldıranların acil raporlarını duyabiliyordum. Bir yandan da silah sesleri geliyordu. Sydney tekrar bana yaslandı. Bir eli, uzun zaman önce onun için boyadığım ahşap haç kolyedeydi. Dakikalar, saatler gibi geçti ve tüm o süre boyunca yalnızca *ben de orada olmalıydım, ben de orada olmalıydım*, diye düşünüp durdum.

Tatiana teyze, *niye*, diye dalga geçti. *Ruh olmadan ne faydan olur ki? Karın onu kullanmana izin vermiyor, unuttun mu?*

Son mesajı dinlerken koruyucunun yüzünde aniden bir sırtış belirdi. "İçerideler. Kampın üst katları ele geçirildi, tüm savaşçılar bertaraf edildi." Daha fazla bilgi gelirken duraksadı. "Bizim tarafımızda herhangi bir zaiyat yok." Şaşırtıcı bir birlik içinde koruyucu ve Simyacı birer beşlik çaktı. Yine de onların sevincini paylaşamıyordum, henüz değil.

"Jill'i bulmuşlar mı?" diye sordum. "Prensesi almışlar mı?"

Koruyucu başını iki yana salladı. "Şimdi onu arıyorlar. Bodrumda tutuluyormuş ama bir tür ısı algılaması kullanıyorlar ve orada tek bir insan var. Tüm kanıtlar onun boyutlarında bir Moroi'a işaret ediyor."

Sydney'i kendime çekerek sıkıca sarıldım ve yüzümü saçlarına gömdüm. "Bitti. Nihayet bitti." Ağlamak istemiyordum

ama kısa bir süre sonra Jill'e tekrar bir araya geleceğimizi düşününce gözlerimin dolmasına engel olamıyordum.

"Ben... Evet. Ne oldu?"

Kulaklıklılı Simyacı'ya döndüm ve bizimle değil, hattın diğer ucundaki biriyle konuştuğunu anladım. Yüzü bir an asıldı ve başını kaldırıp bize baktı. "Birisi sizinle konuşmak istiyor Bayan Ivashkov."

Göz ucuyla baktığımda Sydney'in babasının, ismi duyunca gözlerinin öfkeyle parladığını fark ettim.

"Benimle mi?" diye sordu Sydney. Ona uzatılan kulaklığı aldı. Kulağına taktı, sandalyeye oturdu ve bizim sadece bir kısmını duyabildiğimiz konuşmaya katıldı. "Ne demek istiyorsun? Anlıyorum... Herhangi bir işaret var mı? Bir nesne? Tamam. Hayır, haklı olabilirsin. Bekleyin, geliyorum. Evet."

Ayağa kalktı ve kulaklıkları çıkardı. "Neler oluyor?" diye sordum.

"Eddie'ydi," dedi Sydney. "Bodruma saldıracak grupla berabermiş ama son anda hepsini girişte durdurmuş."

"Neden?" diye sordu Zoe.

Sydney gözlerimin içine baktı. "Oranın Bayan Terwilliger'in evi gibi koktuğunu söyledi."

Bir an Sydney'in, Jackie'nin orada olduğunu söyleyeceğini sandım ama sonra vardığı sonucu anladım. "Aşağıda bir tür büyü olduğunu düşünüyorsun."

"Jill'i yakalayan Alicia'ydı," dedi Sydney. "Orada bir tür tuzak kurmuş olması son derece mümkün. Bu, aynı zamanda aşağıda Savaşçılar'dan kimsenin olmamasını da açıklar."

Sydney'in babası, "Muhtemelen ilk saldırıyı karşılamak için hepsi yukarı çıkmıştır," dedi.

Alicia'nın sözleri zihnimde yankılandı: *Ona asla ulaşamayacaksınız! Onun yanına bile yaklaşamayacaksınız!* Mideme bir korku yumağı yerleşti. "Hayır, orada bir şey var."

Sydney, "Ben oraya gidip bakana kadar her şeyi durdurdu-
lar," dedi. Gözlerimiz buluştu. "Benimle geliyor musun?"

Sormaya bile gerek yoktu, ikimiz de cevabı biliyorduk. Bir koruyucu bizi şehrin dışındaki siteye götürdü. Fanatikler, polise haber verebilecek bir sürü insanla dolu medenileşmiş bölgelerde karargâh kurmaktan yana olmadığı için pek de şaşırtıcı değildi. Çöl arazisi, Palm Springs'tekinden farklı bir şekilde egemenlik altına alınmıştı. Kayalar ve zemin, batan güneşin ışıkları altında kıpkırmızı görünüyordu. Orada burada birkaç yabancı bitki vardı. Alanın kendisi çok genişti ve tek katlı bina, dikenli tellerle çevrilmişti. Simyacılar ve koruyucular yan yana alanda devriye geziyordu. Düşman Savaşçılar'ı nerede topladıklarını görebiliyordum. Arabadan indiğimizde bizi Dimitri karşıladı.

"Bu taraftan," dedi ileride bir yeri işaret ederek. "Bölgede hâlâ mayın olduğunu düşünüyoruz. Sizi güvenli olduğundan emin olduğumuz yoldan götüreceğim."

Kayalık arazide, bize bakan esirleri geçerek kuşatılmış bir yere doğru ilerledik. Bina, askeri barakalar kadar ıssızdı. Hatta diyebilirim ki esirleri tutmak ve çılgınca anti-vampir planları yapmak için uğramak dışında bir işe yaramazdı. Görür görmez kanım donmuştu.

Binanın ortasındaki bir merdiven, yer altındaki bir kata iniyordu. Eddie, Neil ve Rose'un orada, merdivenin en alt basamağında durduğunu gördüm. Sydney'le birlikte merdivenlerden indik ve kendimizi karanlığın içinde uzayıp giden uzun, beton bir koridorda bulduk. İleride birkaç kapı seçiliyordu ama arkalarında ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Hemen yanımdaki Sydney irkildi.

Titreyerek, "Bana bazı yeniden eğitim seviyelerinin ilkel versiyonunu hatırlattı," diye mırıldandı.

Onu kurtarmaya çalıştığım anları düşününce ne demek istediğini anlayabiliyordum. O binanın da gizemli kapıları olan geniş salonları vardı ama çok daha soğuktu. Her taraf steril ve soluk floresanlarla aydınlanıyordu. Burası ise çok daha kirliydi ve Utah'ın kırsalındaki Orta Çağ zindanlarına benziyordu. Jill'in içeride olduğunu düşünmek beni delirtiyordu.

Rose, "Jill'in orada olduğunu düşünüyoruz," dedi. "Simyacı ekipmanlarının belirlediğine göre öyle. İçeri girip onu almak istiyorum ama Eddie..." Rose'un, Eddie'nin korkularını paylaşmadığı açıktı.

Eddie biraz utanmış görünüyordu ama sağlam duruyordu. "Orada bir şeyler olduğu duygusundan kurtulamıyorum. Neden en değerli esirlerinin yanında bir koruma bırakmadılar? Hem siz de kokuyu alıyor musunuz?"

Sydney başıyla onayladı. Ben de onlara katılıyordum. "Evet, Jackie'nin evi gibi kokuyor," dedim.

Sydney, "Birisi burada bir tütsü yakmış," dedi. "Ama Bayan Terwilliger'in kullandığı türden bir şey değil. Kabe samanı.

Hünnap.” Kaşlarını çattı ve etrafı taradı. “Orada. Koridorun sonunda bir parça kül var. Tam orada yakılmış.”

Araştırmaya başladım ama Sydney beni geri çekti.

“Bekle,” dedi. Elini kaldırdı ve bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı. Birkaç saniye sonra küllerin bulunduğu yerin tavan kısmında parlak semboller belirdi. Sydney, siline-ne dek sembolleri dikkatle inceledi, sonra da öfkeyle iç çekti. “Lanet olsun.”

Onun küfrettiğini pek duymamıştım ve bunun iyiye işaret olduğunu sanmıyordum.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Orada bir şeytan var,” diye yanıtladı, söylediği şeye göre fazlasıyla ifadesiz kalan bir sesle. “Görünüşe bakılırsa Alicia nöbet tutması için birini çağırmış.”

“Hopper da teknik olarak bir şeytan,” diye bir fikir sürdüm öne.

Sydney’in yüzü sertti. “Korkarım o türde bir şeytan değil. Senicus.” Boş bakışlarımızı görünce, “Yunan mitolojisindeki suylanını duydunuz mu? O türde bir şey. Bir anlamda. Onlarca başı olan bir yılan. Ama bu başlar, kaynar asitte şişiyor.”

Lisede Yunan mitolojisi dersi görmüştüm ve epey de ilgimi çekmişti. “Başlar tekrar büyüyor mu?” diye sordum.

“Onları ateşle yok etmezsen, evet,” dedi Sydney.

Neil, “Ateş fırlatıcıya ihtiyacımız var mı?” diye sordu.

Sydney avucunu açtı ve avucunun içinde bir ateş topu belirdi. “Gerekmez.”

Rose'un gözleri hayretle açıldı. "Vay canına! Kılıçlar bu şeye zarar verir mi?"

"Hayır," dedi Sydney. "Onu koruyan gizli bir sihir var. O şeyi ortaya çıkarabilecek tek kişi benim. Ben onun dikkatini dağıtırken sizin de gidip Jill'i oradan çıkarmanız gerek. Ben onu meşgul ederken birilerinin gizlice arkaya sızması lazım. Bu şeyi yok etmenin tek yolu ateş ve eğer dumandan göz gözü görmeyecek hâle gelirse Jill'in orada kapana kısılmasını istemiyorum."

Kendimi bir kez daha işe yaramaz hissettim. Sydney, ateş topu atmakta bir profesyonel olabilirdi ama bu, onun şu su-yılanı-şeytanı-yaratıkla tek başına mücadele etmesini isteyeceğim anlamına gelmiyordu. "Ben ne yapayım?"

"Hiçbir şey," dedi Sydney. "Buradan çık."

Senin güçsüz olduğunu düşünüyor, diye tısladı Tatiana teyze. *Kalabalık ettiğini düşünüyor.*

"Sydney, bırak da yardım edeyim," diye ısrar ettim.

Ama o yüzüme bile bakmıyordu. Koridoru tarıyor, muhtemelen ateş toplarının menzilini ve o koca şeyin ne kadar yanıcı olduğunu hesaplıyordu. "Adrian, burada yapabileceğin bir şey yok. Dışarı çıktığında Jill'in yardıma ihtiyacı olabilir, o yüzden sen güvenli bir yerde kalmalısın."

Tatiana teyze, *duydun mu,* diye sordu. *Senin herhangi bir şey yapabileceğini düşünmüyor.*

Öfkem alev alev yanmaya başlamıştı ve neredeyse Tatiana teyzeye hak verecektim. Sonra Sydney'in söylediklerine zihinsel olarak yanıt vermek için bir an durdum. *Hayır, o haklı,* de-

dim kafamdaki hayalete. *Eğer Jill yaralıysa gücümü muhafaza etmem gerek. Olive'in yaşadıkları tekrarlanmamalı.*

Tatiana teyze bana katılmadı. *Gücünü koruman gerekmez! Her şeyi yapabilirsin!*

İçimdeki sesi bastırmaya çalışarak Sydney'i öptüm ve hızla kucakladım. "Dikkatli ol," diye mırıldandım. "Eğer bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım."

"Çok yakınlarda durma," diye uyardı. "Bu yaratık asit püskürtüyor. Yaralanmanı göze alamam."

Tatiana teyzenin, Sydney'in beni şımarttığına dair bir şeyler söylemesine fırsat vermeden, "Anladım," dedim.

Merdivende konuşlandım. Mücadelenin tamamını izleyebileceğim, gerekirse hızla kaçabileceğim iyi bir konumdu. Sydney'le tartışmamıştım ama endişelendiğim tek şey Jill'in sağlığı değildi. Sydney'in yanı sıra dampirler de risk alıyordu. Bu kargaşada herhangi birinin yaralanması ihtimaline karşın yakınlarda olmak istiyordum. Ateşli bir tartışmadan sonra üçü bir plan üzerinde uzlaştı. Eddie ve Neil da benimle birlikte destek güç olarak bekleyecek, Rose koridora tek başına girecekti. Eddie de Neil da onunla gitmek istedi ama Rose, onlara göre daha minyon ve hızlı olduğunu söyledi. Ayrıca hep birlikte, üstelik yanlarında Jill de varken şeytanı geçmeye kalkarlarsa alan daralacaktı. Çocukların, onun mantığına kusur bulması çok zordu. Sydney de havada ateş topları uçururken daha az insan için endişelenmenin daha kolay olacağını söyledi.

Böylece Eddie ve Neil gönülsüzce de olsa benim yanıma geldi. Rose ise Sydney'in hemen arkasına geçti. "İşte çağırma

zamanı,” dedi Sydney gergince. “O r nleri  izersem kendi-
li inden gelir ama ben kendi ko ullarımla getirmeyi tercih
ederim.” Ellerini kaldırdı ve tavandaki işaretlerin parlamasını
sağlayan sözleri bir kez daha tekrarladı. Ancak bu sefer, hemen
altında bir yaratık ortaya  ıktı.

Sydney’in en yakın benzetmesinin neden suyılanı olduğu-
nu anladım. Şeytan, belinden çıkan ama alt kısımda kalan iki
ayağının üzerinde yürüyordu, tıpkı bizim gibi. Ama ayakların-
da pullu bir deri ve pençeler vardı. Gövdesinin  st kısmından
ise karmaşık kamçılar çıkıyordu. Aynı zamanda yılanı ben-
zer beş boyun ve ba  taşıyordu. Hepsi Sydney’e bakarak tıs-
lıyordu. Onu görür görmez midemin korkuyla büzüldüğünü
hissettim ve dünyadaki tek canavarların Strigoil r olduğuna
inandığım zamanlara dönmek istedim. Yaratığın saçtığı teröre
rağmen içimde hâlâ Sydney’i koruma i   d s  vardı. Kendi
hayatımı riske atmam önemli değildi. Onun için canımı seve
seve verirdim.

Yap hadi! Hadi, diye haykırdı Tatiana teyze. *Ona bir şeyler
fırlat!*

“Fırlatacak hiçbir şeyim yok,” dedim. “Hem Sydney hal-
leder.”

“Hııı?” dedi Eddie.

Yine yüksek sesle konuşmuştum. Başımı salladım. “Bir şey
yok.”

Sydney olduğu yerde durmuş, sanki beklenmedik bir  ekil-
de birinin barınağına girmemiş de bunu her gün yapıyormuş
gibi yılan-şeytanı izliyordu. Parmaklarının ucunda kolaylıkla

bir ateş topu oluşturdu ve başlangıç olarak yılan başlarından birine attı. Hedefi tutturmuştu aslında ama yılan çok hızlıydı. Göz açıp kapayana kadar başını çevirip eğildi. Diğer başlardan biri parlak yeşil bir çamur yumağı tükürdü. Beton zemine düşen yumak yeri aşındırmaya başladı. O maddenin insan tenine neler yapacağını düşünmek istemiyordum.

Sydney bir ateş topu daha fırlattı ve yine kaçırdı ama bakışları hâlâ çelik gibiydi. Rose'a, "Eninde sonunda tutturacağım," dediğini duydum. "Sen de tam o anda hamleni yapacaksın."

Rose, Sydney'in yanında gergin, harekete geçmeye hazır bekliyordu. İki çarpıcı bir ikili oluşturmuştu. Biri siyah, diğeri altın rengiydi ve ikisi de bu tehlike karşısında tam anlamıyla korkusuzdu. Ölümcül güzellikteydiler.

Sydney'in bir sonraki ateş topu, başlardan birine çarptı. Yaratık acıyla geri çekildi. Kalan bütün başları acıyla çığlık atıyordu. Rose bu şansı kullandı, canavarın yanından koşarak geçti ve beton koridorun diğer tarafında ilerledi. Şeytan yine de onu fark etti ve koşmaya başladı. Ancak vücuduna isabet eden bir ateş topu, öfkesini ve dikkatini tekrar Sydney'e çevirmesine neden oldu. Kamçılarından bazıları kısa ve kalındı ancak birkaçı yeterince uzundu ve ara sıra Sydney'i yakalamak için tehlikeli ataklar yapıyordu. Yani Sydney hem bu ataklardan hem de asit saldırılarından kaçmalıydı. Bunu benim yapabileceğimden çok daha ustaca başarıyordu. Darbelerden, Wolfe'un alkışlayacağı bir beceriyle kaçınıyordu.

Sydney, bir asit dalgasından kıl payı kurtulduğunda Neil, "Çok yakın," diye mırıldandı.

“İşi çözdü,” dedim. Ve tam da lafının üzerine, yeni bir ateş topu, yaratığın yılan başlarından birinde patladı. Geride yalnızca kömürleşmiş bir kabuk kalmıştı.

Eddie, “Rose o kadar zamandır ne yapıyor?” diye sordu.

Verecek bir cevabım yoktu. Rose karanlığın içinde kaybolmuştu ve hiçbirimiz orada ne olduğunu bilmiyorduk. Bakılması gereken yirmi kapı olabilirdi. Belki de hepsi kilitliydi. Ya da Jill zincirlere vurulmuş olabilirdi. Hiçbirimiz orada ne olduğunu bilmiyorduk ve bu belirsizlik de hepimiz için çok zordu.

Eddie’nin derin bir nefes alıp bıraktığını duyduğumda Sydney üçüncü bir yılan başını daha yok etmişti. Yaratığın arkasındaki gölgelerin içinden Rose’u seçtim. Destek almak için ağırlığını ona vermiş bir figür daha vardı. Diğer insanın yüzü Rose’un omzuna gömülüydü ama o uzun, açık kahve saçların kime ait olduğu çok açıktı. Kalbim ağzıma geldi.

Jill.

Rose, geri dönmek için bir fırsat kolluyordu. Sydney’in duruşundaki değişiklik, onun da şeytanın ardındaki Rose ve Jill’i gördüğünü belli etti. Genişten alarak bir ateş topu fırlattı. Özellikle başlardan birini hedeflememiş, yaratığın koridorun yan tarafına doğru şahlanmasını sağlamıştı. Rose fırsatı değerlendirdi ve yol boyunca Jill’i âdeta sürükleyerek hızla ilerledi. Birkaç kamçı Rose’un bacağına değdiğinde nefesim kesildi. Ama sonra hızlı ve iyi atılmış bir ateş topu dördüncü yılan başına çarptı. Yaratık onları bıraktı ve Rose, Jill’i merdivenlere doğru taşıırken yaratık da gazabını Sydney’e yöneltti.

Eddie ve Neil göz açıp kapayana kadar yanına giderek Rose'un Jill'i yukarı çıkarmasına yardımcı oldu. Jill'i görünce bir an mideme kramp girdi. Pek hoşlanmadığım bir dejavu yaşayarak Sydney'i yeniden eğitim merkezinin derinliklerinde bulduğumuz o anı hatırladım. Jill de benzer bir durumdaydı. Epey kilo vermişti ve teni, Moroi standartlarına göre bile oldukça solgundu. Üzerinde kirli, buruşuk pijamalar vardı. Şüphesiz kaçırılırken üzerinde olan kıyafetlerdi. Görünüşe bakılırsa yıkanmasına da izin vermemişlerdi. Göz bebekleri hafifçe büyümüştü, ki bu da ona, rüyalar aracılığıyla erişmemi engelleyen bir çeşit ilaç verdiklerini doğruluyordu.

“İyi misin?” diye sordum. Onu iyileştirmeye hazırlanarak ruhu içime çağırdım.

“Ha-hayır. Bunu yapma,” dedi uyarırcasına. Uyuşturulmuş hâldeyken bile bağ çalışıyor olmalıydı. Ya öyleydi ya da beni ne yapacağımı tahmin edecek kadar iyi tanıyordu. Sonraki sözcükleri söyleyebilmesi birkaç saniyesini aldı. “Ben... Ben yalnızca zayıf düştüm. Açım. Bana hayvan kanı verdiler.”

Midem bulanmaya başladı. Moroi'lar hayvan kanıyla yaşamlarını sürdürebilirlerdi ama “yaşamını sürdürmek,” en nazik ifadeydi. Hayatta kalırdık ama güç ve enerji kaybederdik. Bir hafta ya da daha uzun süre hiçbir besin bulamayan ve hayvanlardan beslenen bazı Moroi aileleriyle ilgili hikâyeler hep anlatılırdı. Zayıf ve dermansız kalırlar, Moroi haberlerinde duygusal manşetlerin konusu olurlardı. Jill'in böyle geçirdiği bir aydan sonra ne hâle gelmiş olacağını hayal bile edemezdim. Bu, neden ayakta güçlkle durabildiğini açıklıyordu.

Yine de ona bir şekilde yardım etme, ruhla onu güçlendirme içgüdüğü içimi kemiriyordu. “Hayır,” dedi sertçe, ne düşündüğümü bir kez daha tahmin ederek. “Yalnızca bana bir besleyici bulun. Ve bu binanın arka kısmına birilerini gönderin. Orada da bodrumda zindanları olan bir barınak var.”

Eddie, onu merdivenlerden çıkarırken, “Ben ona bir besleyici bulayım,” dedi. Rose da Jill’i diğer taraftan destekliyordu.

Neil, “Ben de diğer Moroi’u bulayım,” dedi önlerinden ilerleyerek. Sonra duraksadı ve dönüp Sydney’e baktı. “Tabii bana ihtiyacın yoksa.”

Başımı iki yana salladım. “Ben onu çıkarırım. Sen diğerlerine yardım et.”

Dampirler ve Jill gözden kayboldu. Sydney’e göz kulak olmak için geride bir tek ben kalmıştım. O yılan şeytanın yalnızca tek bir başı kalmıştı ama koridorun dumanla dolduğunu görebiliyordum. Sydney’in ateş toplarından biri kapıya isabet etmiş ve tutuşturacak bir şeyler bulmuş olmalıydı.

“Buradan çıkmamız gerek,” diye bağırdım ona. “Yangın yayılabilir. Jill güvende.”

Sydney, “Bu yaratığın öfkeyle koşuşturmasına izin vermem,” diye haykırdı. İyi atılmış bir ateş topu kalan tek başa çarpmak üzereyken yaratık son anda eğildi ve ateş topundan santim farkıyla kurtuldu. Sonra öfkeyle haykırdı ve kamçılarından biri Sydney’in ummadığı kadar hızla hareket etti. Sydney’i bacağından yakalayarak yere devirdi ve şeytan aynı hızla, kalan son başını muzaffer bir edayla havaya dikti. Sydney’i asidinde eritmeyi planlıyordu.

Bir şeyler yap! Bir şeyler yap! Tatiana teyze içimde haykırıyordu.

Ama telekinetik olarak atılabilecek hiçbir şey yoktu. Sonya'nın yapabileceği gibi çağırılacak bitkiler de yoktu. Burası gerçek dünyaydı, bir rüya değil. Ruh, bir dövüş büyüsü değildi ama birkaç saniye içinde harekete geçmem gerektiğini biliyordum. Sydney -kalbim, aşkım ve karım- ölümle burun burunaydı. Kendi bedenimi seve seve onunkine siper ederdim ama onun için de zaman yoktu. Karar vermek için yalnızca bir milisaniye zamanım vardı, ben de son ruh büyüsü kartımı oynadım.

“Dur!” diye haykırdım.

Ruh, içimde yanıyordu ve şeytana, onun iradesini kendi irademe bağlamak için bir baskı dalgası gönderdim. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Yapılıp yapılamayacağını bile bilmiyordum. Ancak yaratık gerçekten de durunca, onun hem sezgisel olduğunu hem de kontrol edilme yetisi olduğunu düşündüm. *Yeti* kısmı önemliydi. Çünkü yaratık bir an için kendine hâkim olsa da kontrolümün kaydığını hissedebiliyordum. Canavar, biraz sonra Sydney'e saldırmaya hazır hâlde yeniden hırladı. Bir insan ne kadar güçlü bir iradeye sahip olursa onunla baş etmek o kadar güçleşirdi. Şeytanlar tamamen farklı bir tür olmalıydı, çünkü zaten ruh büyüsünü güçlendirmiştim ve neredeyse hiç etki etmiyordu.

Tatiana teyze, *daha fazla, daha fazla*, dedi.

Ruhun daha büyük bir kısmını çağırdım. İçimdeki her şeyi, tüm enerjimi, yaşamımı ve azmimi çıkardım. Olive'li rüyam-

da kullandığımdan çok daha fazlasıydı. Neredeyse Jill'i geri getirmek için kullandığım kadar. Ruh, her bir zerremi doldurdu, beni düşünemeyeceğim kadar güçlendirdi. Neredeyse bir tanrıya dönmüştüm. O gücü şeytana yönelttim ve emirlerimi verirken kontrolü sağlamaya çalıştım: "Bırak onu! Geri çekil!"

Şeytan bana itaat etti.

Kamçıları Sydney'i bıraktı. Sydney bir an sendeledi, sonra ayağa kalktı. Avuçlarında ateş vardı. Ve şeytan benim esirimken, kalan son baş Sydney için kolay bir hedefti. O baş da yok olunca yaratığın bedeninden kalanlar siyah bir toza dönüştü. Ruh, hâlâ içimde parlıyor ve kendimi coşkulu ve durdurulamaz hissetmeme neden oluyordu. Sydney bana doğru koşup kolumu sarsmaya başladı.

"Adrian, bırak gitsin," dedi. "Bitti. Başardın. Büyüyü bitir!"

Tatiana teyze, *daha önce hiç kimse böyle bir güce sahip olmamıştı*, dedi. *Hissedebiliyor musun? Kendini daha canlı hissetmiyor musun? Neden bunu bırakmak isteyesin ki?*

Haklıydı. Böylesi bir güçle muhteşem şeyler yapabilirdim. Strigoi, Savaşçılar, hatta şeytanlar: Düşmanlarımızın hiçbirinin en ufak bir şansı olmazdı. Gümüş kazıklara ya da Sonya'nın aşısına ihtiyacımız yoktu. Hepsini ben yapabilirdim. İnsanlarımızı tek başıma koruyabilirdim.

"Adrian, Adrian!"

Bir an duyduğum sesin kime ait olduğunu çıkaramadım. Gücümün, içimde yanan gücün içinde kaybolmuştum. Dumanlı görüş alanıma bir yüz girdi. Sarı saçlı, kahverengi gözlü bir insandı ama onu da tanımıyordum.

“Adrian!” diye haykırdı tekrar. “Bırak. Lütfen. Büyüyü bırak. Benim için.”

Benim için, demişti.

Peki ama o kimdi? Derken, nihayet, ruhun büyü, onu tanıyabileceğim kadar çekildi. Sydney. Sydney, karım. Yüzüme bakan ve tamamen korkmuş görünen oydu.

Tatiana teyze, *boş ver onu*, dedi. *Bu, senin kullanmak için doğduğun büyü!*

Sydney elimi sıktı. “Adrian, lütfen. Büyüyü bırak.”

Ruhun zihnimi yeniden engellemeye, Sydney’i silmeye başladı. Tüm bilincimi yok ediyordu. Tıpkı Nina’nınki gibi. Büyüyü bırakmak istiyordum ama güç bana böyle sarhoş edici, ihtişamlı hisler yaşatırken çok zordu.

Sen tanrısın, dedi Tatiana teyze. *Seninle gurur duyuyorum.*

“Adrian,” dedi Sydney. “Seni seviyorum.”

Bu sözlerin, bu sesin, benim üzerimde herhangi bir hayalenden çok daha fazla gücü vardı. Ve o anda, tam da büyü onu tekrar silmeden önce, büyüü bıraktım.

19. BÖLÜM

SYDNEY

Ne zaman olduğunu biliyordum. Gözlerinde gördüm. Bir anda kendine geldi. Yani en azından kendine geldiğini umdum. Bu dünyadan olmayan bir şeytanı kontrol etmek için ne tür bir güç kullandığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yüksek miktarda ruh kullanımının onu kullanana neler yaptığını çok iyi biliyordum.

“Sydney,” dedi soluk soluğa, bana doğru eğilerek.

Öyle rahatlamıştım ki neredeyse ağlayacaktım. “Evet. Hadi, gidelim buradan.”

Yanlışlıkla vurduğum kapı artık alev alev yanıyordu. Bu odaların zemin katla nasıl bağlandığını bilmiyordum. Her şeyin başımıza yıkılması riskini almak istemiyordum. Adrian biraz sersemlemiş görünüyordu. Merdivenleri çıkarken ona yardım etmem gerekti. Telaşlanmış bir parçam, Adrian’ın bana Nina hakkında söylediklerini, ruh büyüsünün onu boş bir çuval gibi bırakışını düşünmeden edemiyordum. *Beni tanıdı,*

dedim kendi kendime. *Beni tanıdı.* Beni tanıdığı sürece, her şeyin yolunda gideceğine inanmak zorundaydım.

Yukarı, bir grup koruyucunun merdiven girişinde kaygıyla beklediği yere çıktık. Karışmamaları için çok sıkı tembihlenmişlerdi ama bunun doğalarına aykırı olduğu açıktı.

Bana en yakın olan koruyucuya, “Herkesi buradan çıkar,” dedim. “Aşağıda bir yangın var ve ne kadar hızlı yayılacağını bilmiyorum. Ayrıca burada hiç silah kalmadığından emin olun.” Ne de olsa karşımızda Savaşçılar vardı. Yanlışıklıkla tutuşan patlayıcılar yüzünden yeni bir felaket yaşanmasını istemiyordum.

Adrian’la birlikte dışarı çıktık. Bir şeylerle uğraşan koruyucuların, Simyacılar’ın ve Savaşçı tutsakların yanından geçmesine yardımcı oldum. Durduğumuz yerin yakınlarında tanıdık simalar gördüm ve onlara doğru yöneldim. Rose, Dimitri ve Eddie, yan yana konmuş iki katlanır sandalyeden birinde oturan Jill’in yanındaydı. Diğer sandalyede oturan kişi yavaş yavaş kalktı ve bir koruyucu tarafından götürüldü. Bir besleyicinin boş ifadesini hemen tanıdım.

“Bekleyin,” diye seslendim. “Adrian’ın da kana ihtiyacı var.”

Jill hemen ayağa fırladı. Hâlâ bitkin ve darmadağınık görünüyordu ama koridorda gördüğün Jill’den farklı olarak yüzüne renk gelmiş, ifadesi canlanmıştı. Atlattığı onca şeye rağmen Adrian’ın oturmasına yardım etmek için hızla yanımıza geldi. Adrian’ın gerçekten kana ihtiyacı olup olmadığını bilmiyordum ama biraz önce zorlu bir sınav vermişti ve kan, bir Moro’da genellikle iyileştirici etkiye sahipti. Aşağıda adımları

söyledikten sonra tek kelime etmemişti. Ruhun sonunda onu ele geçirdiği endişesinden kurtulamıyordum. Besleyici boynunu uzattı. Adrian otomatik olarak eğildi ve boynu ısırıldı. Vampir yaşamının bu kısmına günün birinde alışıp alışamayacağımdan emin olamayarak başka tarafa baktım. Jill elimi tutarak, “O burada,” dedi. Yüzü öyle zayıflamıştı ki yeşil gözleri her zamankinden büyük görünüyordu. “İyi olacak.”

Başımla onayladım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. “Senin dinleniyor olman gerek,” dedim Jill’e. Adrian için endişeleniyordum ama o an Jill’in neler çekmiş olabileceğini hatırladım birden. Burada durabiliyor olması ve bir başkası için endişelenebilmesi, ne kadar güçlü olduğunun kanıtıydı. “Ah, Tanrım, Jill. Yaşadıklarını hayal bile edemiyorum. Seni daha erken bulamadığımız için çok üzgünüm. Canını yaktılar mı?”

Jill başını iki yana salladı ve yüzünde zayıf bir tebessüm belirdi. Acısını gözlerinden anlayabiliyordum. “Çoğu benim yakınımda uzun süre kalamayacak kadar gergindi. Alicia o... yaratıkla yaptığı büyü için zamanla ilgili bir çeşit şart koymuş. Her gün, gün doğumunda kısa bir süreleri vardı. Biri hücreme geliyor, bana ilaç veriyor, yiyecek ve kan bırakıyor, sonra da çıkıp gidiyordu. Hiç uzun süre yanımda kalmadılar. Sanırım orada benimle birlikte tıkilip kalmaktan korkuyorlardı.”

“Çok üzgünüm,” dedim tekrar. “Keşke seni daha erken kurtarabilseydik.”

Jill bana sarıldı. “Denediğinizi biliyorum. Ruh bağı sayesinde pek çok şeyi görüyordum ve...”

“Jailbait mi?”

Besleyici uzaklaşmaya başladı. Adrian bize bakıyordu. Yüz ifadesi tetikte ve berraktı. Jill haykırarak onun kollarına koştu. Yüzünde gözyaşları parlıyordu. İkisinin yeniden bir araya gelişini izlerken ben de gözyaşlarıma hâkim olamadım.

“İyisin,” diye soludu Adrian, Jill’in yüzünü ellerinin arasına alarak. “İyisin. Çok endişelendim. Bilemezsin. Seni kaybettiğimi sandım...”

Jill’in ağlaması arttı. “Beni asla kaybetmedin. Asla.”

Ben de kendimi Adrian’ın kollarına atmak istiyordum ama bu anın tadını çıkarabilmeleri için bekledim. Adrian’la aramızdaki aşk çok güçlüydü ve ne yaşarsak yaşayalım hayatımızın geri kalanı boyunca süreceğini biliyordum. Ancak Adrian ve Jill arasındaki sevgi, ruh bağından kaynaklanan bu kardeş sevgisine benzer yakınlık da çok güçlüydü. Jill’in ortada olmasının Adrian’ı nasıl tükettiğini biliyordum.

Kapanan bir araba kapısının sesi dikkatimi dağıttı. Geçici park alanının diğer tarafına baktığımda babamla Zoe’nin bir arabadan indiğini gördüm. Stanton da yanlarındaydı. Adrian ve Jill’in bensiz iyi olup olmadığını görmek için hızlıca onlara baktıktan sonra Simyacılar’a doğru yürüdüm.

“Sydney,” diye selamladı beni Stanton. “Görünüşe bakılırsa senin operasyonda her şey yolunda gitmiş. Sanırım artık diğer iki ismi de verirsin.”

“Charlene Hampton ve Eugene Li,” dedim hemen.

Stanton isimleri kendi kendine tekrar etti ve hemen cep telefonuna uzandı. “Çok güzel. Hemen incelenmelerini sağlayacağım.”

“Peki ya anlaşmamızın diğer kısmı ne olacak?” diye sordum.

“Çok zaman geçmedi,” diye hatırlattı. “Ama bir arabuluculuk kararı aldırılmayı başardım. Senin için. Diğer Simyacı liderleri seni rahat bırakmayı kabul etti. Sen ve... eee... kocan istediğiniz yere gidebilir, ne planlıyorsanız yapabilirsiniz.” Başka bir durumda uygun olacak küçük bir somurtuş, bu ihtimali ne kadar tatsız bulduğuna dair tek göstergeydi.

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Adrian ve ben, özgür müyüz? Kimse peşimize takılmayacak, uzaktan izlemeyecek, öyle mi?” Babamın ağzı açık kaldı.

Stanton kederle, “Bu dünyadaki herhangi biri kadar özgür olacaksınız,” dedi. “Dürüst olmak gerekirse bazı Simyacılar’ın rahatlayacağını düşünüyorum. Sen korkunç bir bela kaynağısın Sydney Ivashkov.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Peki ya diğerleri? Diğer tutuklular?”

“Onlar için de af çıkacak. Tabii sen bilgileri paylaşırsan,” diye ekledi. “Yeniden eğitimin geleceği için herhangi bir garanti veremem. O çok daha karmaşık bir konu.”

Bana o kadar karmaşık görünmüyordu gerçi ama benim için ve yeniden eğitimin çilesini çekmiş diğerleri için özgürlük büyük bir nimetti. Tabii Simyacılar sözlerine sadık kalırsa.

Stanton, “Yeniden eğitim meselesiyle ilgili sorularım olduğunu söylerken ciddiydim,” dedi. “Devam etmeyi düşündüğüm bir mesele. Uygun disiplin sistemlerine ihtiyacımız var, şu dövmelerin ortaya çıkması durumunda olduğu gibi. Ama

belli ki daha iyi bir şekilde yeniden tanımlayabileceğimiz çizgiler var.”

“Teşekkürler hanımefendi,” dedim. Bir kez daha onu doğru okuduğumu, bana doğruyu söylediğini umdum. “Bilgisayarın içeriğini sana göndereceğim.”

“Harika. Şimdi bana bir dakika müsaade et de Bayan Hampton ve Bay Li ile ilgileneyim.” Cep telefonu ile bir numara çevirdi ve uzaklaştı. Orada babam ve Zoe ile tuhaf bir durumda kalmıştım.

Babam, “Ona neyle yanaştın bilmiyorum,” diye gürledi. “Ama Simyacılar’ın, bir yaşamı böyle berbat ederek çekip gitmene izin vermesi mümkün değil. Kimileri bunun sorun olmadığını düşünebilir ama diğerleri onlara katılmayacaktır.”

“Doğru,” dedim. “Ama Stanton kesinlikle sorun olmadığını düşünüyor. Ayrıca onun, benim ve benim gibi artık Simyacılar’ın bir parçası olmak istemeyen insanlar üzerindeki baskıyı hafifletmek için güçlü bir etki oluşturacağına yürekten inanıyorum. Hatta sen de ona yardımcı olacaksın.”

Babamın gözleri öfkeyle parladı. “Asla!”

“Çünkü durum şu ki baba,” dedim, onu hiç duymamışım gibi, “Stanton’ın bu kurtarma operasyonuna yardım etmesini sağlamak amacıyla, ona yasadışı dövmeler yapmak için Savaşçılar’la çalışan dört isim verdim. Ama elimde beş isim var. Ve sanırım beşincinin kim olduğunu çok iyi biliyorsun.”

Babam, “Hiçbir fikrim yok,” dedi telaşla.

Zoe şok olmuş bakışlarını babama çevirdi. “Ne? Yapmadın... Yapamazsın...”

“Kanıtı burada,” dedim. “Kurtardığımız bilgisayarda bazı Savaşçılar’la yaptığın toplantıların ve verdiğin emirlerin kayıtları var. Eğer şanslıysan, şimdiye kadar yakalanmış olduklarını düşündüğüm Simyacılar kendilerini kurtarmak için senin adını vermez. Benimle işbirliği yaparsan, *ben de* seni ele vermem.”

“İşbirliği,” dedi dalga geçerek. “Senin gibi biri için bu sözcük ne ifade ediyor ki? Büyürken öğrendiğin tüm ahlaki değerleri fırlatıp bir kenara atan biri için...”

“Benim için ifade ettiği şu,” diye araya girdim. “Yeniden eğitim sürecini revize ederken ve benimle anlaşmasında Stanton’ı destekleyeceksin. Ayrıca gözaltı koşullarını, Zoe’nun annemi görmesini sağlayacak şekilde yeniden yapılandıracaksın.”

Babam yumruklarını sıktı. “Bana bunları dikte etmeye hakkın yok! Bu şantaja boyun eğmeyeceğim!”

“Pekâlâ,” dedim. “O hâlde şimdi gidip Stanton’a tutuklanması gereken biri daha olduğunu söyleyeceğim. Hem unutma, eğer yeniden eğitim denen şeyden kurtulsalar bile, bu tür vakalar için disiplin kurallarına ihtiyaç duyacaklarını söyledi.”

Zoe, “Baba, nasıl yaparsın?” diye haykırdı. “O dövmelemin kaç kişiye zarar verdiğini biliyorsun!”

“Sen anlamazsın,” dedi babam. “Zarar gören, Savaşçılar. Onlara ne olduğu önemli değil.”

Alaycı bir ciddiyetle onayladım. “Eminim bu iki yüzlü iddia Stanton’da da işe yarayacaktır. Simyacılar gri alanları sever. Kesinlikle bunu siyah ve beyaza tercih edeceklerdir.”

“Sydney?” Adrian’ın seslendiğini duydum. Arkamı döndüm ve ona hızlıca el sallayıp tekrar babamla Zoe’ye baktım.

“Şartlarım bunlar. Kabul edersen Stanton’a bilgi aktarıırken adını vermem. Kabul etmezsen...” Cümlemi yarım bırakarak babamın kendi hayal gücüyle tamamlamasını istedim. Babam orada şok içinde dikilirken Zoe’yi hızla kucakladım. “Seni görmek güzeldi. Annemi görmene izin vermezse bana bir mesaj gönder. Gerçi öyle bir şey olursa ben öğrenirim zaten.”

Babamla kardeşimin yanından ayrılarak arkadaşlarımla yanına yöneldim. Yalnızca Dimitri ve Neil ortada yoktu. Adrian yolumu keserek beni kollarının arasına aldı. “Sydney,” diye fısıldadı kulağıma. “Aşağıda kendimi kaybettiğim için çok özür dilerim.”

“Hayır, kaybetmedin,” dedim ateşli bir şekilde. Sonra kollarımı Adrian’ın boynuna doladım. “Başardın. Kendini geri getirdin ve doğru olanı yaptın.”

Gözlerimin içine bakarak “Başarmışım gibi hissetmiyorum,” dedi. “Orada öyle bir an geldi ki, seni tanıyamadım. Hiçbir şeyi tanıımıyordum. Sadece o gücü hissediyordum. Ve Tatiana teyze de oradaydı. Zihnimin içinde çılgınlık atıyordu. Hâlâ orada, seninle konuşurken bile. Sanırım...” Derin bir nefes aldı. “Sanırım ilaçlarıma dönmeye tamamen hazırım. Ruh büyüsü kullanmam gereken bir an gelir de kullanamazsam ne olur bilmiyorum... Ama bugün neredeyse olacağı gibi kendimi kaybetmeyi kesinlikle göze alamam. Nina gibi, Avery gibi olamam.”

Yüzümü onun göğsüne gömdüm. “Olmayacaksın. Olmayacağını çoktan kanıtladın. Onlar geri adım atmadı ama sen attın. Ve ne olursa olsun, bununla tek başına yüzleş-

meyeceksin. Sana yardım edeceğim.” Gözlerim tekrar yaşlarla doldu ama bu sefer mutluluk gözyaşlarıydı. “Sanırım başardık. Sanırım artık Simyacılar’dan kurtulacağız. Bir süredir pazarlık yapıyordum ve... Eh, işe yarayacak mı bilmiyordum ama görünüşe bakılırsa yarayacak. Ve...” Gevezelik ettiğimi fark ederek gülmeye başladım. “Sırada ne var bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var ki, bir arada olacağız.”

Adrian, sol eliyle sol elimi kavradı ve evlilik yüzüklerimizin parıl parıl yakut ve elmasları parladı. “Önemli olan tek şey de bu Sage-Ivashkov. Yani bu ve eğer Jill’e doğru bir adım atmazsa Castile’i yere sermem.”

Jill’in yanında oturmuş onun elini tutan ve ciddiyetle konuşan Eddie’ye döndüm. Bir kez daha güldüm. “Gücenme ama sanırım onunla gireceğin bir mücadeleyi kaybedersin. Ama neyse ki sonunda harekete geçmiş görünüyor.”

Bir süre daha Eddie ve Jill’i izledim. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama Jill’in parlayan yüzüne bakılırsa haberler iyiydi. Eddie’nin tıraşsız yüzüne dokundu ve gülümsedi. Adrian’ın durmadan dalga geçtiği pejmürdelikten hoşlanmış görünüyordu. Adrian’a doğru yaslanarak mutlulukla iç geçirdim. Çok uzun bir süredir ilk kez kendimi huzurlu hissediyordum. Dimitri’nin geldiğini görene kadar birkaç huzur dolu dakika boyunca orada birbirimize yaslanmış hâlde oturduk.

“Bir haber var mı?” diye sordum başımı kaldırarak.

“Şu besleyiciyi al,” dedi Dimitri arkasındaki diğer bir koruyucuya. Adam emri yerine getirmek için hızla harekete geçti. “Birkaç Moroi daha bulduk.”

Jill, "Başka esirler de vardı," dedi. Rose ve Eddie'ye baktı. "Size onlardan bahsetmiştim. İyiler mi?"

"Evet," dedi Dimitri. "Senin gibi besinsiz kalmışlar. Ama iyileşecekler. Neil onların kurtarılmasında büyük bir rol oynadı. Hepsi zorlu, mağara benzeri zindanlardaydı ve epey tırmanış gerektiriyordu."

Adrian, "Neil böyle iyi biridir işte," dedi. "Nerede o?"

Dimitri'nin kafası karışmış görünüyordu. "Aslında buraya döndüğünü sanıyordum." Kulaklığına dokundu. "Neil Raymond'ı gören var mı?" Dimitri cevap beklerken hepimiz sessizce bekledik. Dimitri biraz sonra başını iki yana salladı. "Kimse onu görmemiş."

Adrian'la bakiştık. İkimizin aklına da aynı düşünce gelmişti. "Herkes Neil'ı arasın," dedi Adrian. "Hemen. Onu eğer şimdi bulamazsanız bir daha hiç bulamayabilirsiniz."

Dimitri şaşırmıştı ama yine de Neil için kamp çapında bir arama başlattı. Eddie hem endişeli hem de kafası karışık görünüyordu. "Sizce yaralandı mı? Ya da yakalandı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Bence bir fırsat gördü. Ve biz onu durdurmalıyız."

Ama çok geç kalmıştık. Bir saat kadar geçtiği hâlde aramalardan hiçbir sonuç çıkmadı. Neil kahramanlık yapmış, sonra da ortadan kaybolmuştu.

"Biliyordu," dedi Adrian. "Şu meseleyi atlattıktan sonra Declan için ona baskı yapacağımı biliyordu. Benim suçum."

Rose, "Siz neden bahsediyorsunuz?" dedi. Bir şeyler döndüğünü biliyordu ve artık sabrı kalmamıştı. "Declan iyi mi?"

“O iyi,” dedi Adrian. Ama bir kez daha göz göze geldik ve ikimiz de korkularımızı dillendirmeyi beceremedik. Neil’ı kaybedersek Declan’a ne olacaktı? Adrian başını iki yana salladı. “Neil’ı bir rüyada bulacağım.”

“Adrian!” dedim uyarırcasına. “Az önce demiştin ki...”

“Biliyorum, biliyorum,” diye inledi. “Ama Neil’ı bulmak zorundayız. Nedenini biliyorsun.”

İşte ruh bizi tekrar tehdit ediyordu. “Rüyalar âleminde onu bulsan bile gerçek hayatta bize döneceğinin garantisi yok,” diye hatırlattım.

Eddie, “Birileri neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?” dedi. “Neil neden geri dönmeyecek ki?”

Parmaklarımı Adrian’ın parmaklarına geçirdim. “Hadi Declan’ın yanına dönelim. Neil hakkında ne yapacağımıza sonra karar veririz.”

Rose, Dimitri ve Eddie hikâyenin tamamını bilmeseler de Adrian ve benimle birlikte Clarence’a dönmek istediler. Neil’dan bir iz bulmayı umuyorlardı. Jill de gelmek istedi ama hem Lissa’nın korumasında tutulması hem de daha sağlam bir tıbbi tedavi görmesi için Saray’a götürüldü. Ondan ayrılmanın Eddie için acı verici olduğunu söyleyebilirdim ama Neil da onun arkadaşıydı ve defalarca birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. Eddie’nin Jill’e veda öpücüğü verdiğini ve yakında görüşeceklerini söyleyişini görmemiş gibi yaptım.

Clarence’a döndüğümüzde her şeyi bıraktığımız gibi bulduk. Clarence odasında dinleniyordu, Daniella ise oturma odasındaydı ve Declan’ın organik pamuktan ya da özel bil-

mem ne pamuğundan pijamalara ihtiyacı olduğunu anlatıyordu. Sonra hepimizi şaşırtan şeyi, Neil'in uğradığını söyledi.

“Ne?” diye haykırdı Adrian.

“Bu sabah geldi,” dedi. “Bebeği bir süre kucağında tuttu. Pek konuşmadı. Sonra da gitti. Sizin bildiğinizi sanıyordum.”

Declan'ı aldım ve kollarımda sallamaya başladım. Onun sıcaklığını ve başka türlü ifade edemediğim o bebeksi kokusunu bu kadar özlediğimi görmek beni şaşırtmıştı. Adrian da şaşkınlığını paylaşıyordu. “Hiç bilmiyorduk,” dedi.

Daniella, “Bir de bunu bıraktı,” diye ekledi. Sonra mühürlü bir zarf uzattı. Adrian zarfı alelacele yırttı. İçinde el yazısıyla yazılmış bir mektup vardı. Adrian, ikimizin de okuyabilmesi için kâğıdı açtı.

Adrian ve Sydney,

İkinizin de nerede olduğumu bulmak için farklı yöntemleriniz olduğunu biliyorum. Eğer bu şekilde hareket etmek istiyorsanız sizi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama size yalvarıyorum, lütfen yapmayın. Lütfen bırakın uzaklaşayım. Koruyucular benim izinsiz kaçtığımı düşünsün. Bırakın dünyayı dolaşayım ve yardım edebileceklerime yardım edeyim.

Declan'la kalmam gerektiğini düşündüğünüzü biliyorum. İnanın bana kalabilmeyi çok isterdim. Orada kalıp Olive'in oğlunu -kendi oğlumu- yetiştirebilmeyi ve ona ihtiyacı olan her şeyi verebilmeyi her şeyden çok isterdim. Ama

asla güvende olamayacağımız hissinden kurtulamam. Bir gün birileri Olive ve oğlunu sormaya başlayabilir. Birileri ben yetiştirdiğim için onunla bağlantı kurabilir ve o zaman da Olive'in korkuları gerçekleşir. Declan'ın varlığı duyulursa dünyamız değişir. Bazı insanları heyecanlandırır, bazılarını korkutur. En önemlisi, Olive'in tahminlerinin doğru çıkmasına neden olur. İnsanlar Declan üzerinde bir kobay faresiymiş gibi çalışmalar yapmak ister.

İşte bu yüzden kimsenin onun benim ya da Olive'in oğlu olduğunu öğrenmemesi teklifini sunuyorum. Bundan sonra o sizin çocuğunuz.

Kimse sizin bir dampir yetiştirmenizi sorgulamaz. Ne de olsa sizin çocuklarınız da dampir olacak ve gördüğüm kadarıyla siz ikiniz, insanları onun sizin biyolojik çocuğunuz olduğuna ikna edecek kadar zekisiniz. Ayrıca birbirinizi nasıl sevdiğinizi ve desteklediğinizi de gördüm. İlişkiniz ne kadar zorlu olursa olsun siz kendinize ve birbirinize sadık kaldınız. Declan'ın ihtiyacı olan bu. Olive'in onun için istediği, benim oğlum için istediğim yuva sizinki gibi bir yuva.

Kolay olmayacağını biliyorum ve bu sorumluluktan kaçıp gitmek, yapmak zorunda kaldığım en güç şey. Bunun, yani onun hayatında olmamın güvenli olacağına tamamen inandığım, hiçbir şüphe duymadığım bir gün gelirse, emin olun orada olacağım. Beni bulmak için o büyümlü metotlarınızdan birini kullanabilirsiniz ve yemin ederim derhâl onun yanı başında olurum. Ancak o zamana kadar, diğer-

lerinin korku ve denetiminin gölgesi onun üzerinde olduğu sürece onu sahiplenmenizi ve ona, verebileceğinizi çok iyi bildiğim güzel bir yaşam vermenizi istiyorum sizden.

Sevgiler
Neil

Mektubun sonuna geldiğinde Adrian'ın elleri titriyordu. Benim gözlerim de yaşlarla dolmuştu ve ağlamamak için kendimi tutuyordum. "Haklı," dedim nihayet. "Onu büyüyle bulabiliriz. Senin ruh kullanmana bile gerek kalmaz."

Adrian mektubu katladı ve Declan'ı elimden aldı. "Ama aynı zamanda riskler konusunda da haklı."

"İsteddiği çok büyük bir şey..." diye başladım. Neil, kimsenin dampir bir çocuk büyütmemizi sorgulamayacağı konusunda haklıydı ama bu, zorlukların bundan ibaret olduğu anlamına gelmiyordu. Bizim yaşamlarımız da son derece belirsizdi. Kanepeye çöktüm. Declan da kucağımdaydı. Zihnim karman çormandı.

Adrian bana ilk evlenme teklif ettiğinde gerilmiştim. Aşk eksikliği filan değildi nedeni. Sadece on dokuz yaşında bir gelin olmak planlarım içinde olmamıştı hiç. Peki, on dokuz yaşında bir anne olmak? Planlarımda kesinlikle böyle bir şey de yoktu. Acaba herhangi bir şey beklediğim gibi sonuçlanacak mıydı? Declan'ın yüzünü, sevgi dolu o küçük, mükemmel detayları inceledim. Ama eğer onu Neil'in emaneti olarak kabul edersem istediğim geleceği -Adrian'la bir ev, üniversite, nor-

mallik- kurtarmak için gösterdiğim bütün çaba ciddi biçimde sarsılacaktı. Ama yine de Declan'ı nasıl terk edebilirdim ki?

Adrian'a baktım. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir cevabım yok." Bunların pek sık söylemediğim sözler olduğunu fark ettim.

Adrian derin bir nefes aldı ve etrafımızdakilere baktı. "Sanırım... Sanırım bu mesele için bir parça yardıma ihtiyacımız olacak."

Önerisini anladım ve üzerinde düşündüm. Declan'la ilgili gerçekleri ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Ancak bizden istenen şey, tek başımıza yüklenemeyeceğimiz kadar ağır bir yükü. Declan'ın geleceğine karar verirken güvenebileceğimiz dostlara ihtiyaç duyacaktık. Etrafımızdakilere baktığımda -Rose, Dimitri, Eddie ve Daniella- hepsinin güvenebileceğimiz insanlar olduğunu fark ettim. "Tamam," dedim Adrian'a.

Rose sabırsızca araya girerek "Artık birisi bize neler olduğunu anlatabilir mi?" dedi.

Adrian derin bir nefes alarak anlatmak üzere olduğu muazzam hikâyeye hazırlandı. Geri kalan herkes son derece sessiz ve hareketsizdi. Sanki duyacakları şeyin ağırlığını hissetmişlerdi. "Birazdan söyleyeceklerim, inandığınız her şeyi değiştirecek," dedi Adrian. Rose ve Dimitri'ye odaklandı. "Özellikle de ikinizin dünyası sarsılacak."

EPILOG

ADRIAN

“Onlar mı geldi?” diye seslendi annem. “Kapının çalındığını duydum.”

“İyi olurdu,” dedim fırından bir tepsiyi çıkarıp dikkatle tezgâhın üzerine koyarken. “Bu rosto lezzetin zirvesinde. Dalmak için onları beklemeyeceğim. Bu güzelliği bekletmek suçtur. Dünyanın her yerindeki iyi yemeklere bir savaş ilanındır.”

Annem bir şeyleri dramatize etmeme alışkındı, gülümsedi. “Sydney de gelmedi.”

“Ah,” dedim. “Peki, onu beklerim.”

Eddie başını mutfaktan içeri uzattı. Yüzü aydınlanmıştı. “Buradalar.”

Fırın eldivenlerimi ve önlüğümü çıkararak kiraladığımız küçük evin salonuna az önce giren misafirlerimizi görmek için mutfaktan çıktım. Rose ve Dimitri’yi St. Georga’daki Savaşçılar’ın elinden Jill’i kurtardığımızdan beri, neredeyse

bir buçuk yıldır görmemiştim. Botlarındaki karları temizleyip bize kocaman gülümserken her zamanki gibi göz kamaştırıcı ve tüyler ürpertici görünüyorlardı. Onlarla birlikte yolculuk eden Jill kendini Eddie'nin kollarına atmış onu öpüyordu.

“Hey, hey!” dedim. “Birbirinizi görmeyeli *o kadar da* olmadı. Kendinize hâkim olun.”

Aslında yaklaşık bir ay önce bir araya gelmişlerdi ve onlara muhtemelen sonsuzluk gibi geldiğini biliyordum. St. George'daki kurtarma operasyonundan hemen sonra çıkmaya başlamışlardı ama Eddie bizimle kalırken Jill'in eğitimi tamamlamak için Saray'a dönmesi gerekmişti. Böylece ilişkileri bir yıldır uzak mesafeden ilerliyordu. Tatillerde Jill bizi ziyarete geliyordu ya da Eddie, bizimle kalacak başka bir koruyucu ayarlayabildiğinde onu görmek için Saray'a gidiyordu.

Jill'in yüzü kızardı ve Eddie'den ayrılarak beni kucakladı. “Seni çok özledim!” dedi.

“Ben de seni özledim,” dedim sıcak bir sesle. Onu ne zaman görsem aksi bir kızıdan Dragomir hanedanının özgüvenli prensesine dönüşmesi karşısında şaşırıyordum. “Ama kabul etmelisin ki güncelleme konusunda oldukça iyiydim. Ayrıca sana her hafta fotoğraf da gönderdim.”

Jill sırıttı. “Biliyorum, biliyorum. Seninle eskiden olduğu gibi birlikte olamamak biraz farklı.”

Jill'in alnına bir öpücük kondurdum. “Böylesi ikimiz için de daha iyi sevgili Jill.”

Sydney'e verdiğim sözü tutmak konusunda oldukça iyi bir yol katetmiştim. İlaçlarıma dönmüş, hem ruhu hem de Tatiana teyzeyi susturmuştum. Bu, Jill'le aramdaki ruh bağıını da sessizleştirmişti. Onun bana olan sevgisi devam ediyordu ama artık kalbimi ve zihnimi eskisi gibi yakından göremiyordu. Ona birkaç şey daha söyleyecektim ki ağlamaklı bir ses duyuldu.

"Ah, küçük patron uyandı," dedim. "Hemen dönerim."

Odadan ayrılıp üst kata, hem çocuk odası hem de Eddie'nin odası olarak kullanılan iki kişilik yatak odasına çıktım. Nihayet kendi koruyucumu atayacak kadar yüksek bir kraliyet rütbesine erişmiştim ve Eddie, kendine has soyluluğuyla bizim yanımıza atanmak için nüfuzunu kullanmıştı.

Başlangıçta itiraz ettim, çünkü onun Saray'da kalmasını ve Jill'le yarı-normal bir ilişki sürdürmesini istiyordum. Ancak Eddie kendini bizimle kalmaya mecbur hissediyordu. Hem bizimle arkadaşlığı yüzünden hem de Neil'in ona yardım ettiği onca olay yüzünden. Evdeki küçük çalışma odasını Eddie'ye yatak odası yapmayı önerdik ama o yine de hep Declan'ın odasında uyuyordu.

"Hey, ahbap," dedim beşiğe eğilerek. Declan itfaiyeci pijamalarıyla öylece durmuş, kocaman, kahverengi gözleriyle beni izliyordu. Koyu renk bukleleri uyurken karışmıştı. Yine de yaklaşıp onu kucağıma alırken gözleri parlıyordu. "İyi uydun mu bakalım? Misafirlerimiz var, biliyorsun. Jill teyzen geri geldi."

Declan, cevap vermek yerine başını bana yasladı ve esnedi. Yalnızca bir buçuk yaşındaydı ve pek hoşsohbet değildi. Onun gerçek yaşını çok az kişi biliyordu. Dünyanın geri kalanına bir yaşını henüz bitirdiğini söylüyorduk.

Çünkü dünyanın geri kalanına aynı zamanda onun benim ve Sydney'in çocuğu olduğunu da söylüyorduk.

Neil, bizi Declan'a sıradan bir yaşam şansı vermenin tek yolunun bu olduğuna ikna etmişti ve biz de sonunda Neil'in gizli kalma arzusuna saygı göstermiştik. Declan'a bakacak başka bir aile yoktu. Nina henüz iyileşmemiştir. Declan'ın, Olive'in çocuğu olduğunu ve onun adına bizim büyüttüğümüzü söylesek de babasının kim olduğuna dair pek çok soru yükselecekti. Ancak biz, bir Moroi ve bir insan, dampir bir çocuğumuz olduğunu söylemiştik ve kimsenin doğruyu söylemediğimizi düşünmesi için bir sebep yoktu.

Böylece Sydney'le ben bir süre herkesle iletişimimizi kestik ve sonra herkese, varsayılan doğum gününden birkaç ay sonra bir bebeğimiz olduğunu söyledik. Sydney'in, yeniden eğitimden kurtulduktan hemen sonra hamile kaldığını iddia ettik. Sonra da erken doğum olduğunu söyledik.

Tarihleri tutturmak ve hepsinin mantıklı görünmesini sağlamak için insanlardan bir süre uzak kaldık. Hareketlerimiz gizemli görünse de çoğu insan bunun, Simyacılar konusunda hâlâ endişeli olmamızdan kaynaklandığını varsayıyordu. Şimdiye kadar bizi yalnız bırakma sözlerini tutmuşlardı ama herkes neden temkinli olduğumuzu anlamıştı. Mükemmel dostlarımızın olmasının da faydasını gördük. Sydney'in ve

benim, arkadaşlarımız olmadan tüm bunları atlatabilmemiz imkânsızdı. Rose ve Dimitri, Saray'da bizim yerimize takılarak yardımcı oldu. Annem ise Declan için çok faydalıydı. Böylece Sydney'le ben de diğer işlerimizin peşinden koşabildik. Eddie ise çok ihtiyaç duyduğumuz korumayı sağlamasının yanı sıra Declan'la da ilgilendi. Hem Eddie, aramızda, kim bilir hangi gözden uzak köşede saklanan Neil'la iletişim kurmayı başaran tek kişi olmuştu. Neil hâlâ mesafesini koruyordu ama son zamanlarda Eddie'nin bilgi ve fotoğraf göndermesine izin veriyordu. Umudumuz, Neil ve Declan'ın günün birinde baba-oğul olmalarıydı.

“Şuna bak!” diye ciyakladı Jill, aşağı indiğimizde. “Ne kadar da büyümüş!”

Rose ve Dimitri bile bebeğe hayranlıkla bakıyordu. Jill'i yakın zamanda görmüş olsak da Rose ve Dimitri'nin son ziyaretlerinin üzerinden aylar geçmişti. Declan onların gözünde çok daha fazla büyümüştü muhtemelen. “Ona gümüş bir kazık getirmeliydik,” dedi Dimitri. “Eddie'nin ona şimdiden öğretmemiş olmasına şaşırdım.”

Kolunu Jill'in omzuna atmış olan Eddie gülümsedi. “Sabah uykusundan hemen sonra üzerinde çalışacağız.”

Salonun kapısı tekrar açıldı ve Sydney geldi. Sarı saçlarında kar taneleri, bir omzunda sırt çantası ve elinde poşetlerle bir kese kâğıdı vardı. Declan'ı Jill'e verdim ve poşetleri aldım. Kese kâğıdının içinde Fransız ekmeği ve biraz meyve vardı. Sırt çantası ise içinde yüzlerce kitap varmış gibi ağırdı. Muhtemelen de yüzlerce kitap vardı zaten. Ağır paltosu-

nu çıkarırken bana gülümsedi. “Üzgünüm, geciktim,” dedi. “Yollar berbattı.”

Paltosunun altında kırmızı, yün bir elbise ve üzerinde SYDNEY IVASHKOV, ÖĞRENCİ-OKUTMAN yazan bir isim kartı vardı.

“Müze heyecanlı mıydı?” diye sordum.

“Her zaman,” dedi dudaklarıma küçük bir öpücük kondurarak.

“O kıyafetin içinde dikkatli olsan iyi edersin,” dedim. “Kimileri seni bir sanat eseriyle karıştırabilir.”

Geçen sene buraya taşınmamızın ardından Sydney bizi desteklemek için iş dünyasına atılmaya hazırdı ve doğaüstü bir şeyle ilgili olmayan ilk kavgamızı da o zaman yaptık. Ben üniversiteye gitmesi konusunda ısrarcıyım. O ise mali durumumuz düzeline kadar bekleyebileceğini söylüyordu. Neyse ki başka bir iyi arkadaşımız yardımımıza yetişti: Clarence. Geniş serveti sağ olsun, bize düzenli olarak harçlık göndermekten fazlasıyla mutluluk duyuyordu. Aslına bakılırsa onu belirli bir yerde durdurmamız gerekiyordu, aksi hâlde çok dikkat çekecekti. Ancak o ödemeler ve öğrenci bursları sayesinde Sydney nihayet yerel üniversitede sanat tarihi okuma hayalini gerçekleştirebildi. Hatta müzede bir staj bile ayarladı.

Son zamanlarda ben de aile bütçesine katkıda bulunuyordum. Kendi işimi yaparak.

Kimi zaman bu, her şeyin en gerçek dışı tarafıymış gibi geliyor. Ben, Adrian Ivashkov, sıradan bir yaşam sürdürüyordum.

Parayla ilgili tüm o tuhaf iniş çıkışlardan, sınırsız parası olan şımarık bir çocuktan babasının para vermeyi kestiği bir adama döndükten sonra, kimi zaman şimdi herkes gibi saatlik bir ücret almam gerçek dışı geliyordu. Aynı derecede şaşırtıcı olan bir diğer durumsa bunu giderek sevmeye başlamamdı. Dürüst olmak gerekirse sanat derecemle -bitirsem bile- bir iş bulmayı hiç beklemiyordum. Sanatçı gerektiren pek fazla iş yoktu. Hele eğitimini tamamlamamış olanları kesinlikle istemiyorlardı. Bir gün komşunun birine yardım ederken, kızının anaokulunda yarı zamanlı bir sanat öğretmeni aradıklarını öğrendim. O aşamada mezun olmamın pek önemi yoktu. Çocuklara sanat öğretme konusunda coşkulu olmam yeterliydi. İnanılmaz ama bu konuda oldukça iyi çıktım. Belki de doğuştan gelen çocuksuluğum, çocuklarla iyi anlaşmamda yardımcı oldu. Birkaç anaokulu daha buldum ve oraları da ayarladım. Sonunda aile gelirimize ciddi bir gelir sağlayacak kadar yarı zamanlı iş buldum.

İlk başladığım yer beni öyle sevdi ki müdür, eğitimimi tamamlarsam daha iyi bir ücret ve belirli günlerde tam zamanlı öğretmen olarak çalışabileceğimi söyledi. Sydney üniversiteye geri dönmem konusunda bana baskı yapmıyordu ama bunu duyunca gözleri parladı. Kendi master bütçesinden benim üniversite eğitimim için harcama yaptığı hissine kapıldım.

Bu bütçe planını hiç görmedim ama görünüşe bakılırsa pek çok şeyi kapsıyordu. Şimdiye kadar kiralık bir evde beşimizi geçindirmeyi başardı ve kendi evimizi almak, hem Sydney

hem de benim için daha ileri eğitim ve hatta Declan'ın eğitimi için bir zaman çizelgesi vardı. Sydney'in tüm bu işleri yapabilmesi çok etkileyiciydi ama zaten zamanla ondan etkileyici şeyler beklemeyi öğrendim.

Sydney konuklarımızı kucakladı ve Declan'ı Jill'in kucağından aldı. Declan bizim dampir çocuğumuzmuş gibi davranmak bir oyun olarak başlamıştı ama gerçeğe dönüşüyordu. Sydney küçük çocuğu aşkla seviyordu ve tıpkı benim gibi onun için her şeyi yapmaya hazırdı. Buklelerinin arasından alnını öptü ve Declan onu bir tebessümle ödüllendirdi. "*Cómo estás, mi amor?*" diye sordu Sydney, yemeği kontrol etmek için kucığında Declan'la mutfığa doğru ilerlerken.

Rose bana döndü. "Az önce İspanyolca mı konuştu o?"

"Evet," dedim. "Aslında onunla sadece İspanyolca konuşuyor. Şu çocuk yetiştirme kitaplarından birinde çocukların ikinci bir dil öğrenmesiyle ilgili bir şeyler okumuş."

Annem bana alaycı bir bakış atarak, "Yemek yesek iyi olacak," dedi. "Yoksa iyi yemeğe karşı suç işlemiş olacağız."

Diğer işlerin yanı sıra kendimi oyaladığım bir diğer şey de buydu: yemek yapmak. O kadar da kötü olmadığım çıkmıştı ortaya.

Yemek hazırlanıp da hepimiz masanın başına oturduğumuzda bir an etrafıma bakındım ve hayatımın nasıl birden değiştiğine inanamadım. Eş ve baba rolünde bu kadar rahat olacağımı hiç tahmin etmezdim. Bir insanla evleneceğimi de öyle. Ve ruh büyüğü olmadan bu kadar mutlu olacağımı da asla tahmin edemezdim.

Jill'i kurtardıktan ve Declan'ı büyütmeyi kabul ettikten sonra yeni kazandığımız özgürlükle birlikte nereye gideceğimize bir an önce karar vermemiz gerekiyordu. Kuzey Maine'i seçtik. Medeniyete yakındı ama birilerinin bize gizlice sokulamayacağı kadar uzaktı. Yine de kimi zaman kafam karışmış hâlde uyanıyor, Declan'ı bu kadar sevdiğim ve ona oğlum demekten mutluluk duyduğum için suçluluk hissediyordum. Ve her zaman, her zaman, Olive'ı kurtaramadığım, o gece ruhun miktarını artırdığım için suçluluk duyuyordum.

Ancak geçmiş geçmişte kalmıştı ve bundan sonra tek yapabileceğim Olive'in isteklerine saygı göstermek ve Declan'a mümkün olduğunca normal bir yaşam sunmaktı. Şimdiye kadar bu işi iyi idare ediyorduk. Kendiyle ilgili farklı bir şeyler olduğunun farkında değildi. Onun gerçek oğlum olmadığını bilen sadece bir avuç insan vardı. Onun dikkat çekici soyundan haberdar olanların sayısı ise daha azdı. Hepsi bu seçkin grubun içinde, Noel sofrasının başındaydı. Hepsi Declan'ın geçmişini biliyordu ve geleceğini korumaya kendilerini adanmışlardı.

Bunu düşünürken bakışlarım Rose ve Dimitri'ye kaydı. Masanın diğer ucunda oturuyorlardı. Onlara Declan'ı anlatmıştık, çünkü onlar da Olive ve Neil'in durumundaydı. Hem Dimitri hem de Olive, Strigoi iken bundan kurtarılmıştı ve ruhun hangi becerisi, Olive'in başka bir dampirden hamile kalmasına izin verdiyse aynısını Rose ve Dimitri'ye de yapabiliirdi. Ancak bizim aksimize onların ortadan kaybolması ve

mucizeyi gizlemeye çalışması gerekmeyecekti. Onların yaşamı görünürdü. Bir çocukları olursa herkes öğrenecekti ve ilham açığa çıkacaktı. İkisi de bunu biliyordu ve gelecekle ilgili ne tür planlar yaptıklarını hâlâ bilmiyordum.

Eh, kısa süre sonra *bir* planlarını öğrendim.

“Vay canına!” dedim. Rose ve Dimitri’ye bakarken parlak bir ışık gözümü aldı. Rose’un parmağından yayılan bir parlaklık...

“O da ne?” diye haykırdım. “Lissa’nın tacının mücevherlerini mi çaldınız?”

Rose bir an kıpkırmızı oldu ki onu pek gördüğümüz bir hâl değildi bu. “Belki çok fazladır.”

Dimitri onun elini dudaklarına götürdü ve öptü. “Hayır, harika.”

Jill neşeyle ellerini çırttı. “Bir nişan yüzüğü!”

“Durun,” diye bağırdım. “Malı gösterin.”

Dimitri gülerken Rose boyun eğercesine sol elini kaldırıp masadaki diğer insanlara gösterdi. Dikkat çekici bir çalışmaydı. Kocaman, muhteşem kesilmiş yuvarlak bir elmas, ince, mavi opallerle çevrenmiş platin telkârilere bir karenin ortasına yerleştirilmişti. Nadiren görülen nişan yüzüklerinden biriydi ve tamamen beklenmedik bir seçimdi.

Dimitri’ye, “Onu sen mi seçtin?” diye sordum. Dürüst olmak gerekirse çıplak elleriyle bir parça çeliği büküp Rose’a onu sunmasını beklerdim.

“O yaptı,” dedi Rose. Normal, esprili hâline geri dönmüştü. “Yirmi yaşına girdikten sonra bana her an evlenme

teklif edebileceğini söyler dururdu. Ben de öyleyse bunu bir rock star yüzüğüyle yapmasını söyledim, öyle basit bir şeyle değil.”

Eddie, “Seninki gayet bir rock star havasında,” dedi Eddie. “Ne zaman oldu bu?”

Dimitri, “Bir ay kadar oluyor,” diye yanıtladı. “Yüzüğü takmasını sağladım ama bir tarih ayarlamasını sağlayamadım.”

Rose gülümsedi. “Müsait bir zamanda yoldaş. Belki otuzuma gelince. Aceleye gerek yok. Hem eminim Christian da günlerden bir gün Liss’e evlenme teklif edecek. Onları gölgede bırakmak istemeyiz değil mi?”

Dimitri başını hiddetle iki yana salladı ama gülümsemeye devam etti. “Her zaman bir bahanen var Rose. Günlerden bir gün...”

“Günlerden bir gün,” dedi Rose.

Herkesle tek tek hasret gidererek geç saatlere kadar ayakta kaldık ve sonra yataklara çekildik. Rose ve Dimitri oturma odasındaydı. Jill, her gelişinde olduğu gibi çalışma odasını seçti. Declan bir süre önce uyumuştı. Beşiğinde huzurla uyuduğundan emin olunca ben de yatak odamıza çekildim. Kiraladığımız ev eski Viktoryen evlerden biriydi ve bizim yatak odamız, evin bir kenarında yükselen ve bir kanatmış gibi duran kuledeydi. Odanın yuvarlaklığını ve mahremiyetini seviyordum. Kendimi, bize ait bir kaledymişim gibi hissediyordum.

Jill’in Sydney’in çalıştığı odayı seçmesinin ardından Sydney’in yatağımızı şimdiden kitaplarla doldurduğunu

görmek beni hiç şaşırtmamıştı. Üzerinde kısa bir elbise vardı. “Üstünü değiştirmişsin,” dedim kapıyı kaparken. “Seni o kırmızı elbisenin içinde biraz daha görebilmeyi umuyordum aslında.”

Sydney gülümsedi ve *Minos Sanat ve Mimarisi* kitabını kapadı. “Bunu daha çok seveceğini düşündüm ama istersen tekrar onu giyebilirim.”

Kitapları toplayıp yataktan indirmesine yardımcı oldum. Sonra geçip yanına oturdum. “Duruma göre değişir,” dedim elimi bacağına koyarak. “Altında bir şey var mı?”

“Hayır. Sanırım değiştirmeliyim.” Kalkmaya yeltendi ama elini tuttum onu yatağa çekerek sırtüstü yatırdım.

“Aklından bile geçirme.” Kollarını boynuma doladı. Yüzüklerinin hâlâ parmağında olduğunu görünce konuklarımızın verdiği büyük haberi hatırladım. “Rose ve Dimitri’nin çocuk sahibi olup olmama meselesiyle nasıl baş edeceğini merak ediyorum,” dedim. “Ama sanırım bu, acele karar verilmesi gerekmeyen bir soru. Baksana, Dimitri daha Rose’u sunağın önünde durmaya bile ikna edemiyor.”

Sydney güldü. “Bana kalırsa senin düşündüğünden daha yakın bir zamanda onu oraya götürecektir. Rose iyi oynuyor ama bahse girerim sonunda pes edecek. Ben etmiştim.”

“Evet ama Belikov, benim cazibemin yanından bile geçemez. Ya da aşçılığımın. Onun için çetin bir savaş olacak.”

Sydney, “Belki ona birkaç taktik verirsin,” diye dalga geçti.

“Belki,” diye onayladım. Dudaklarımı yaklaştırıp onu öptüm. Ona her dokunuşumun beni her seferinde tutuş-

turmasına bir kez daha şaşırdım. Uzun ve yorucu günlerin sonunda ne zaman ona dönsem kendimi canlı ve enerjik hissediyordum. Artık ölümle burun buruna olmadığımız hızlı ve tehlikeli bir yaşamın geçmişte kaldığı günler geldiğinde aramızdaki tutkunun azalacağından korkmuştum. Ama istikrar -ve en önemlisi özgürlük- o tutkuyu daha da ateşlemişti. Geçen yıl içimde duyduğum o his onaylanmıştı: Ruha ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan tek şey Sydney'di. Elbisesinin kuşağını çözmek için elimi kaydırduğımda kuşağı yalnızca kendisinin çözebileceği bir gemici düğümüyle bağladığını gördüm.

“Ah, yapma!” diye inledim.

“Üzgünüm,” dedi yine gülerek. “Bunu düşünmemiştim bile. Gerçekten.”

“Sana inanıyorum,” dedim. Çıplak ensesini öpmek için durdum. “Sen tanıdığım en zeki kızsın. Her şeyi öğrenmeden ve sürekli parlamadan duramıyorsun. Ben de başka türlü süreni istemezdim zaten.”

Tekrar dudaklarını öptüm. Ama biraz sonra Sydney hafifçe geri çekildi.

“Hey,” diye mırıldandı. “Evde birileri var.”

“Bu evde *her zaman* birileri var,” diye hatırlattım ona. “Zaten o yüzden buraya, kalenin kulesine kaçmadık mı? Kaçış planı sayı... Ah, bilmiyorum. Sayısını unuttum. Bir süredir rüya gibi bir kaçış planı yapmıyoruz.”

Sydney parmaklarını yanağıma değdirdi. “Çünkü onu yaşıyoruz Adrian. İhtiyacımız olan tek kaçış planı bu.”

“Emin misin?” diye sordum bir dirseğimin üzerinde doğrularak. Yüzüme düşünceli, şüpheli bir ifade yerleştirmeye çalıştım. “Çünkü kafa karıştırabilecek şeyler var. Büyük bir ev gibi. Ya da belki...”

“Adrian,” diye araya girdi. “Az önce benim zeki olduğumu ve her şeyi bildiğimi söylememiş miydin? O hâlde bu konuda da bana güven.”

“Her zaman,” dedim beni tekrar kendisine çekmesine izin vererek. “Her zaman.”